vlad muşatescu

EXTRAVAGANTUL CONAN DOI

**

cartea românească

PARTEA A TREIA - DE-A V-AȚI ASCUNSELEA

Inevitabilul prolog

Tanti Ralița mă prelucrează, boscorodindu-mă la cap:

- Asta-i situația, Al, băiatule! După cele petrecute și pățite la Posada, ca să nu mai pomenesc nopțile de groază de la Colțiilupchii, ce mare brînză ai făcut? Nici măcar de-aia de 16.30! Unde-s romanele? N-ai zmîngălit o singură pagină. Dar ai păpat două concedii de creație. Crezi că te mai țin în slujbă oamenii ăia de la revistă? Mai bine m-apucam eu să-ți scriu aventurile, așa cum le-a scris doctorul Watson pe cele ale tovarășului Sherlock Holmes, și tot ieșeam la un liman. Ce-ai de gînd, domnule? Văz că te-ai mai și întremat. Pe puțin două ocale! Unde ai să ajungi?… Nu-i uman, băiatule, ce se-ntîmplă!…

În afară de faptul că băiatul, adică subsemnatul, a sărit oleacă de cincizeci de anișori, restul corespunde realității. Dar mătușă-mea, spre norocul meu, pune stavilă gurii, pentru a-și înșuruba în ea o „mărășească”. Este a șasea pe care o aprinde. Asta numai de cînd a venit și s-a instalat la biroul meu, evacuîndu-mă din unicul fotoliu al casei. Soarbe din cafea, – cred că-i a patra, – pregătindu-se să-și continue și să-și ducă la bun sfîrșit permanenta ei criză de logoree cronică și incurabilă.

Înțeleg să profit de ocazie, pentru a-mi slobozi nervii:

- Uite ce-i, tanti Raliţo, dacă voi fi lăsat în pace, dacă mi se vor organiza condiții de creație minimale: liniște, hrană, lumină și zile fără vizitatori sau telefoane, dacă se va desființa tramvaiul de pe Calea Moșilor, dacă nu te vei mai apuca să-mi meșterești „Bombița” (e vorba despre „Fiatul” meu 600 D), ar exista toate șansele s-ajung foarte departe… Adică să-mi termin romanul, să-l predau la editură, și să mă bucur de binefacerile unui meritat succes!…

Dar n-apuc să exprim, la nivelul dorit, toată durerea ce mă consumă, căci este cineva, afară, care încearcă să demoleze fațada clădirii, bubuind în ușă cu amîndoi pumnii, plus (eventual) și-un picior. În același timp se dezlănțuie și soneria telefonului, de intră în vibrație geamurile odăii.

Sar ca ars de pe scaun, de parcă mi s-ar fi instalat un reșou electric dedesubt, răstorn cafeaua, fără mari pierderi (dacă nu punem la socoteală pantalonii pătați) și răcnesc la tanti Ralița:

- Răspunde, întreabă cine este, și spune că nu-s acasă!… E bine?

- O fi, dar nu-i uman ce se-ntîmplă, Al, băiatule!

Dar n-am vreme de pierdut, fug la ușă; pentru a opri operațiunile de distrugere. Deschid. În fața-mi, proțăpită în prag, tortura mea cotidiană: madam Anuța. Plînsă, duhnind vapori ușor identificabili, rage în cheia de fa:

- Domnu, dă fuguța pîn-la noi… că iar mă omoară Gheorghe!…

- Normal! Parcă ieri s-a-ntors de la cura de dezintoxicare…

Madam Anuța smiorcăie, scîncind ca un cîine gutunărit:

- D-apăi cum să nu! Tocmai d-aia. Zicea că l-au făcut bine! Nu i-am dat decît o juma de palincă… de la noi… adusă de sor-mea… Și-i gata! Mort! Nu le-a ieșit tratamentul!…

Vecina noastră, spălătoreasă în clipele libere, cînd nu se îngrijește de readucerea la realitate a bețivanului de bărbatu-său, este de undeva, de prin Ardeal, dintr-o localitate pe unde rachiurile nu coboară niciodată sub 60 de grade (Celsius, în nici un caz!).

Întors în biroul meu (proprietate personală) observ că tanti Ralița trage zdravăn din „mărășeasca” ei, pesemne alta, păzind receptorul așezat cu grijă în farfurioara plină cu zaț de cafea.

- Cine-i la telefon? N-ai spus că-s plecat?

- Sigur că nu! E unul pe care-l interesează acceleratele și rapidele de Constanța. I-am spus să aibă răbdare, pînă vii tu, că eu nu le știu, că am „Trabant” și nu umblu cu trenul…

Iau receptorul și urlu disperat:

- Domnule, nu-i uman ce se-ntîmplă! Primul rapid pleacă la zece treizeci… următorul la douăsprezece și cinci… și mai e unul pe seară, la nouăsprezece și trei, cu locuri rezervate…

Cetățeanul, destul de calm după atîta așteptare, întreabă alene:

- Buuun! Astea-s rapide… ceva accelerate n-aveți?…

- Sigur că nu!

Nu-i bine ce se petrece. Am început să vorbesc și eu ca tanti Ralița.

Telefonul tace. Individul a închis fără să mulțumească.

Șterg demoralizat zațul. Și de pe receptor, și de pe urechea mea proprie. După care mă adresez mătușă-mii:

- Ce-ar fi să studiezi și matale un mers al trenurilor? Ți-ajung atîtea manuale practice, de depanare auto. Cred că le-ai învățat pe dinafară, din moment ce nu mai merg ca lumea nici „Trabantul" dumitale, nici „Fiat-ul meu...

Tanti Ralița primește din voleu, apoi returnează:

- Hăț, că te făcuși spiritual! Dacă nu eram eu, rămîneai cu „Bombița" în șoprul găinilor de la Comarnic.

Decît să-mi reamintească performanțele ei de mecanic auto, prefer să bat în retragere și să las totul baltă. Să tac!

Pe undeva, dar nu prin sectoarele esențiale, s-ar părea că tanti Ralița se află în posesia unei oarecari doze de adevăr. Și anume, atunci cînd citează creșterea în greutate a personalității mele. Vor rămîne o enigmă, nu numai pentru mine, ci și pentru amicii mei Doru-doctoru' și Sandu-babandu, eminenți dieteticieni, neașteptatele succese actuale obținute în materie de hiperponderabilitate. Mai ales dacă apreciem terifiantele evenimente, trăite la Posada și Colțiilupchii, la justa lor valoare.

Dacă în timpuri normale cîntăresc în jur de o sută (și ceva) kilograme, după nefericitele mele expediții indicatorul torturantului aparat de măsură s-a dereglat complet. Nici nu-mi convine să deconspirez cît arată. Estimarea lui tanti Ralița, aproximînd la două ocale sporul înregistrat, este mai mult decît aleatorie.

Al Conan Doi, adică eu, detectiv amator de excepție (în timpul liber și concedii), iar în cadrul orelor de serviciu talentat și apreciat ziarist, se află într-o veche și nerezolvată dispută cu specialiștii de la Institutul de Endocrinologie. Dînșii, dragii de ei, luînd în considerație parametrii mei (1,68 m pe înalt. 0,77 m pe lat) susțin cu încăpățînare că ar fi cazul să mă plasez pe o orbită care să graviteze în jurul a (maximum) 70 kilograme.

În orice fel aș suci-o și învîrti-o, pretenția dînșilor mi se pare de domeniul ocultismului sau, în cel mai bun caz, al „science-fiction"-ului. Cunoscîndu-mi mai aprofundat posibilitățile, susțin că-i bine și așa, cum m-a proiectat maica-natură.

Amenințîndu-mă și somîndu-mă să slăbesc cît mai repede, c-altminteri „intru în dificultate", s-a încheiat și perfectat între noi un soi de gentlemen's agreement, conform căruia urmează să țin o dietă severă (în limitele omeneștilor mele slăbiciuni), iar dînșii să mai lase ceva la cîntar (în aceleași limite). Din clipa semnării acordului, într-un cadru solemn (la „Capsa"), țineam regim de trei ori pe zi, dimineața, la prînz și seara, înainte de fiecare masă. Spre surprinderea tuturor, cîntarul rămăsese staționar. Puțin traficat, arăta chiar cu vreo patru sute de grame mai jos. Toată lumea era mulțumită. Cu excepția nevesti-mii. Bulgăroaica de Penke, de gardă lîngă manualul de dietetică (ediția 1972), îmi expunea, la fiecare abatere, cantitatea de calorii depășită. Și le știa pe dinafară...

Sînt două săptămîni de cînd m-am întors de la Colțiilupchii. Complet „defenestrat", cum se pronunță un prieten de-al meu, de la Sinaia-Cumpătu. Acum s-ar zice că-s într-un fel de convalescență, de restaurare a întregului organism (inclusiv sistemul nervos) puternic zdruncinat de fantasticele experimente ale domnului Gulliver Naiba, magul localității respective.

La Posada, stresat de rocamboleștile evenimente petrecute la pensiunea doamnei Marița Nachtigal, nu reușisem să scriu nici măcar un rînd. Romanul mult visat se dusese pe apa-sîmbetei.

A doua tentativă, cea de la Colțiilupchii, s-a soldat c-un rezultat absolut asemănător. Faliment general. Pe toate liniile frontului creației literare.

Redactorul-șef al revistei ce-mi utilizează talentele, băiat subțire și mare lector de romane polițiste, aflînd dezastruoasele mele experiențe, – în căutarea unei oaze de liniște, unde să-mi pot termina romanul proiectat, – mi-a acordat o nouă prelungire a concediului de creație. Acum nu mi-a rămas decît s-aștept. Prietenii, neamurile, tanti Ralița și mulți alți binevoitori investighează de zor. Se caută o oază de liniște. Cu înfrigurare. Trebuie să existe și așa ceva. Că țara-i mare!

Deocamdată zac în birou, o ascult pe tanti Ralița, posesoarea celei mai formidabile biblioteci de romane de aventuri din capitală, precum și-a unui autoturism, – dacă „Trabant"-ul se poate numi astfel, –

mă perpelesc de necaz, că nu mi-au reușit expedițiile, ard de nerăbdare să plec undeva la lucru, aștept ca pe ace să vină nevastă-mea, Penke bulgăroaica, să mi-o ia de pe cap pe tanti Ralița, s-o ducă la vreun cinema, să vadă un western sau „Filiera franceză", ca nu cumva să rămînă la micul ecran, fiind moartă după seriale de tip „Sfîntul", „El fugitivo", „Răzbunătorii", „Incoruptibilii". „Invadatorii" sau „Mannix".

Fie vorba între noi, m-am preocupat personal de extragerea siguranțelor televizorului. Nu sînt sigur că asta-i denumirea corectă a minusculilor cilindri de sticlă pe care i-am adăpostit în buzunarul de la pantaloni, dar am constatat o perfectă stare de paralizie a „Temp"-ului.

Și totuși, asta nu-nseamnă prea mare lucru. Tanti Ralița, aflată într-un stadiu avansat al dezlănțuirii cunoștințelor ei tehnice, – în ciuda celor 70 de ani ai domniei sale, plus mărunțișul pe care nu-l divulgă, – ar fi capabilă să le înlocuiască pe furiș, chiar cu ace de păr. N-ar fi pentru prima oară. Tot așa mi-a reparat și fierul de călcat electric. Înlocuindu-i nichelina cu sîrmă de 0,1 mm. Dacă nu săreau automatele transformatorului de pe Calea Moșilor, lăsînd fără lumină tot cartierul, ardeam integral, ca niște șobolani.

Tanti Ralița începe să se foiască în fotoliu. Pesemne că-i lipsește ceva. Dar n-o rabdă inima prea multă vreme, deoarece o aud glăsuind:

- Al, băiatule, văz că Penke întîrzie. Dau o fugă pînă la bucătărie, să mai fierb niscaiva cafea. Bei și tu una?

- Nu mă ispiti, Satano! Mi-ajung cele patru de pînă acum. Dacă pompez în mine atîta cafea, precis intru în trepidație. N-ai impresia că abuzezi cu cafelele?

- La vîrsta mea nu mai contează. Îți fac și ție o ceașcă, să fie șase cu cele dinainte. Poate te mai trezești din starea asta de alergie...

- Vrei să spui apatie!...

- Nu mă-nvăța tu pe mine! Alergie sau apatie, la tine tot aia-i. Oricît ai fi de dezumflat, din pricina celor pățite, nu se observă nimic pe chipul tău. Ba dimpotrivă...

Nu mai dovedesc să-i răspund percutant, definitiv și malițios, așa cum procedez cînd mă calcă cineva pe coadă. Scumpa de tanti Ralița a și dispărut din peisajul ambiant, gonind într-un cross demențial spre atelierul alimentar al locuinței...

După cîteva clipe, din sectorul respectiv parvin zgomote neliniștitoare. Vigoarea explozivă a mătușii-mii nu se dezminte.

Cîtă vreme tanti Ralița se îndeletnicește cu recuperarea veselei (dacă o mai fi rămas ceva) pornesc și eu să edific un bilanț sumar, pentru uz propriu, al activității mele din ogorul literaturii.

Din cea mai fragedă vîrstă, de cînd am ascultat înfiorat primele basme folclorice de aventuri, – și sînt cîțiva ani de atunci, – am fost și continui să fiu un pătimaș îndrăgostit de proze polițiste. Pentru mine, și astăzi, Făt-Frumos era un detectiv amator de excepție. Un Mannix popular. Și, pe măsură ce înfulecam biblioteci întregi de romane aventuroase, aprovizionîndu-mă copios din stocul supranormativ al mătușă-mii Ralița, am simțit născîndu-se în mine necesitatea de a scrie literatură polițistă.

Iar în ultimul timp, de vreo patru ani încoace, mă chinui să impun editurilor noastre o creație din cele mai valoroase. E vorba de cele șase romane scrise de mine. Scrise, rescrise și transcrise. În cîte șase exemplare.

Datorită însă unei inexplicabile opacități a redactorilor, nici unul din ele n-a văzut lumina tiparului. Fapt care nu i-a reținut să corespondeze la infinit cu mine, cerîndu-mi mereu modificări, care de care mai constructive.

Acuma, mulțumită prețiosului ajutor primit din partea editurilor bucureștene (și din provincie), după ce-am operat multiple combinații, schimbări și suduri, tăieturi și adăugiri, pot afirma că-s posesorul unei opere literare perfect puse la punct. Dar tot nepublicată.

Neamurile, directe și colaterale, finii și cumetrii, prietenii și colegii din presă au citit-o cu sufletul la gură. După aprecierea lor, bineînțeles de cea mai înaltă calificare, toate cele șase romane sînt excepționale, geniale.

Și-atunci mă-ntorc și-ntreb: de ce să-mi subapreciez literatura, de ce să cad în același păcat ca și redactorii editurilor? De ce să-mi consider romanele ca aparținînd unui gen minor, numai pentru faptul că-s (așa-zis) polițiste? Oare domnul Balzac nu s-a aplecat și dînsul asupra acestui palpitant domeniu? Sau Fiodor Mihailovici. Da, chiar Dostoievski!

Nu mă vor ei? Nu-i nimic. Îi vreau eu. Nu le plac primele mele șase romane? Bun! Să fie sănătoși. Scriu altele. Am idei să umplu o întreagă bibliotecă.

Și m-am așternut îndrăcit pe lucru. Am ticluit un subiect formidabil. Cînd i l-am povestit redactorului meu șef, expunîndu-i un rezumat de tip sinopsis, a rămas literalmente cu gura căscată. Drept care, după ce și-a revenit, mi-a acordat pe loc un substanțial concediu de creație. Din păcate, fără plata salariului.

Cele de mai sus s-au întîmplat acum cîteva luni. De atunci și pînă în momentul de față, într-un termen record, am ratat două concedii de creație. Primul la Posada. Al doilea la Colțiilupchii.

Cu toată bunăvoința manifestată de redactorul-șef, deocamdată nu pot beneficia de prelungirea celui de al doilea concediu de creație. După cum ați observat, aici, în locuința de pe Calea Moșilor, n-am liniște. Mi-e imposibil să mă concentrez. Nu pot fructifica înlesnirile furnizate de acest om de gust, de rară calitate artistică, care-i și un redactor-șef de excepție. Dacă nu s-ar comporta ca atare, i-aș sista accesul la bibliotecile noastre reunite, a mea și-a mătușă-mii Ralița. Fără colecțiile de aventuri, acumulate acolo decenii de-a rîndul, ar suferi crunt, privat astfel de unicul tranchilizant, sedativ și somnifer eficient, atît de necesar insomniilor sale rebele.

Mă trezește din reverie (hai să-i zic așa, că sună mai literar) un vuiet fantastic, un uruit de groază, prevestind cataclisme. Nefiind pentru prima oară victima unui sinistru, aștept calm desfășurarea evenimentelor. Care evenimente nu se lasă mult așteptate.

Tanti Ralița, parcă lansată la Houston de-o rachetă Saturn, aterizează în birou. Pe brînci. Și nu de una singură. Pentru că, – abia acum realizez sursa neobișnuitului zgomot, – este însoțită de tava pe care, probabil, fuseseră ceștile de cafea, termosul, lingurițele și zaharnița. Tava, mare cît o tingire, răsună în continuare ca un gong, izbită succesiv de obiectele mai sus menționate, care, deși sînt destinate uzului casnic, sosesc și ele, pe rînd, glisînd pe parchetul ca oglinda.

Mătușă-mea, fără să fie cîtuși de puțin stresată de cele petrecute, se așază comod pe încăpătorul ei fund, își trage sufletul, privește amuzată la termosul scăpat intact, după care suspină ușurată:

- Slavă Domnului! Mi-era teamă că trebuie să fierb altă cafea: dar să știi că nu-i uman ce se-ntîmplă! Cine vă pune să lustruiți în halul ăsta parchetul? Dacă-mi spărgeam capul?

- Bine că n-ai spart termosul și ceștile!

Tanti Ralița, adunîndu-se lejer de pe jos, înșfacă tava și dispune pe ea vesela risipită. Apoi, după ce-o lasă pe colțul biroului, dispare iarăși din peisaj, pornind lent spre bucătărie. De data asta nu se mai grăbește. Din mers, mă anunță răcnind, tocmai din fundul coridorului:

- Așterne și tu un ziar pe birou, c-aduc cevașilea de mîncare. Să ne venim în fire. Cafeaua o bem pe urmă.

Întoarcerea mătușă-mii, nu mai are acuma nimic senzațional. Trăgînd concluziile de rigoare, se răzbună, pășind desculță pe parchetul asasin. Cînd i-o vedea Penke amprentele picioarelor (măsura 46, pe puțin), precis că va trebui să stau vreo două zile prin curte. Nu suport duhoarea cerii de parchet. Și mai sînt unii care o folosesc ca unguent antireumatismal!

„Cevașilea de mîncare”, ca să utilizez formularea mătușă-mii, se dovedește a fi devastarea stocului din frigider. „Frigero-Lux”, de 240 l.

Nemaiavînd la îndemînă o tavă corespunzătoare, a îngrămădit totul în papornița cu care căram pe vremuri lemnele de foc. Deși întinsesem pe birou un ziar de 8 pagini, ediția de miercuri, a fost nevoie să mai adaug și-un „Magazin”.

- Acum trecem la cafele! – hotărăște Ralița. – Sau mai vrei o bucățică de friptură?

Cînd apreciez din ochi ceea ce mai rămăsese din spata de porc, preparată la cuptor și pusă la rece, s-o avem pentru duminică, cînd vor veni finii la masă, mă cuprinde o milă nespusă și-i spun mătușă-mii:

- Să ștergem orice urmă a crimei! Dă-o și pe-asta! Și să nu mai pomenești de faptul c-am crescut în greutate…

- N-ar fi fost nimic, dacă te-ai fi mulțumit numai cu friptura. Doară nu îngrașă. Așa ți-au spus și doftorii ăia, ai tăi. Nu uita c-ai ras și șunca, și brînza, telemeaua de baltă, de la Coșereni, și roșiile, și-o juma de pachet de unt, și…

- Oprește-te, tanti Ralițo! Am fost forțat! Dumneata m-ai împins!

- Foarte puțin! Pentru c-apoi ai alunecat singur pe panta lăcomiei. Și să mă mai slăbești cu glandele! Te-ngrași din crăpelniță, nu din pricina hipofizei.

- Bine, dar și matale ai mîncat laolaltă cu mine!...

- O fi, nu zic nu, am ciugulit și eu, de ici, de colo...

O sfîntă indignare mă cuprinde, aprinzîndu-mi în vine un cumplit dor de răzbunare. Abia mă abțin, din răsputeri, să n-o jignesc pe tanti Ralița, atunci cînd îi declar ritos:

- Atunci să știi că nu-i uman ce se petrece, ca să-ți iau vorba! Brînza eu am topit-o? Și cașul, și urda? Dar costița afumată? Barem eu, unul, nici nu m-am atins de ea, m-am rezumat la friptură. Și cine a ras un kil întreg de roșii, de expoziție? Hai, că-i prea de tot, zău așa!

Tanti Ralița nu se pierde cu firea:

- Să zicem c-ar fi așa! Ce, îți pare rău? N-am primit de la străini, am fost ospătată de nepotu-meu! Și, la urma urmei, ce vrei de la sufletul meu?

Oftez din adîncul rărunchilor, să-mi treacă accesul de furie, apoi îi spun mai blajin:

- Cafea! O cană, de-a mare! Asta vreau, și nimic mai mult!

Mi-o fi dînsa rudă de sînge, însă nu mă bucură deloc faptul că-i moștenesc, încă de pe acum, felul de-a vorbi. Chiar observ, cu îngrijorare, supraveghindu-mi limbajul, folosirea unui bagaj de cuvinte cu totul străin. Și nu-i bine! Pentru că tanti Ralița, cu fiece zi pe care-o smulge vieții, întreprinde noi și uluitoare achiziții lexicale. Atît de îmbelșugate și surprinzătoare, încît mă tem serios pentru puritatea limbii romanelor mele.

În timp ce adîncesc reflecțiile de mai sus, tanti Ralița îmi ghicește în cafea. În orice caz, fiind cafea rîșnită de 8,30 lei, nu din cea superioară, nu sînt dispus să dau crezare tuturor bazaconiilor îndrugate de mătușă-mea. Mai ales cînd mi-amintesc că s-a apucat să ghicească în cafea abia în ultimul timp, învățînd de la croitoreasa dînsei, de pe Vergului.

- Și-uite-așa, Al, băiețelule! Avem, adică ai aici un drum lung. Apoi citesc în zațul ăsta nenorocit, că-i măcinat prea mare, și-o veste bună. Pentru tine, bineînțeles. C-o fi azi, sau mîine, sau peste o săptămînă, poate și-o lună, asta nu mai contează. Bună să fie! Ai o ceașcă formidabilă! Numai bucurii citesc în ea!

- Pînă una alta, aș vrea să-mi citești romanul tipărit, nu zațul de pe fundul ceștii.

Tanti Ralița, nici dînsa prea credulă, socotind că-i mai norocos „Lozul în plic”, fiindcă doar așa s-a pomenit cu „Trabant”-ul, abandonează brusc ghicitul. Se uită lung la mine, apoi pornește să debiteze cu 80 pe oră:

- Ascultă, măi băiete! Sînt femeie trecută de-o anumită vîrstă. Am trăit multe, am văzut multe. Și-o să mai trăiesc, și-o să mai văd. Eu una, dac-ar fi după mine, n-aș mai arde gazul de pomană. N-aș aștepta să-mi vină plocon oaza aia de liniște, pe care o tot pîndești. Aș porni singură în căutarea ei. De ce cauți la alții izbăvire, cînd mai curînd ți-o poți aduce singur? Zbate-te. Caută. Imposibil să nu găsești un loc unde să-ți isprăvești romanul. De ce nu te urci în teleguța aia a ta, dacă mai merge încă, și să-i dai drumul în lumea mare? Evadează, domnule, evadează! N-ai să faci nimic, zăcînd închis în birou.

Norocul îmi vine într-ajutor, silind-o pe tanti Ralița să tacă. Sună telefonul. E Penke, nevastă-mea. Îmi comunică vestea cea bună, prezisă în cafea de mătușă-mea. Se află la fini. Din motive tehnice, nu mai pot veni să prînzească la noi. Duminică pleacă la părinții fetei. Or să mănînce acolo. Slavă Domnului! Poate că nu și-au lichidat încă, precum am reușit eu (ajutat de tanti Ralița) rezervele alimentare. În schimb, va trebui să-mi pregătesc singur cina. Nevastă-mea rămîne să doarmă la fini, urmînd să-i însoțească la Gogolia. Poate găsește ceva prospături. Asta nu-i atît de încîntător. Dar tot biata tanti Ralița mă salvează. Trăgînd cu urechea la convorbirea noastră, își dă seama de momentele dificile ce mă așteaptă, și-mi face semn să-i spun nevesti-mii că mă va hrăni dînsa. Zis și făcut. Deși, după ton, n-aș afirma că Penke-i chiar atît de bucuroasă. O știe pe tanti Ralița ca pe-o eminentă gurmandă și autentică maestră a culmilor artei culinare.

Cu toate că nici n-am pornit să digerăm gustărica de acum cîteva clipe, mătușă-mea începe să-și frămînte mintea pentru proiectarea unei cine cît de ușoare, dar și hrănitoare în același timp. Peste cinci secunde o aud:

- Cît ai să stai aici să clocești propunerea mea, care nu-i de lepădat, eu dau o fugă pînă la piața

Gemeni, să caut ceva de-ale mîncării. Și, ca să nu mă bîrfești, umplînd tîrgul cu zvonuri, cum că ți-am secat frigiderul, află, domnule Al, ești invitatul meu. Fac cinste!...

- Adică, dragă tanti Ralițo, astă-seară dansăm în familie? Ținem regim?...

Inițiativa mătușă-mii, drept să spun, nu mă entuziasmează. Pentru masa de seară aș fi preferat un mușchi de vacă, la madam Candrea. Dar acum, întrucît sînt incapabil să imaginez o soluție rapidă pentru lichidarea mătușă-mii, mă supun soartei. Să încerc totuși a mă gîndi la propunerea expusă de Ralița. Nu-i o idee chiar rea. Să mă iau în mîini. Asta ar fi esența. Să fug. Să caut singur fericirea. Eterna mea oază de liniște.

Orele 00.08h! Adică opt minute după miezul-nopții. Cu chiu cu vai am dat gata cina încropită (adhoc) de tanti Ralița. Mai mult am pălăvrăgit, vrute și nevrute, decît am mîncat. De altfel nici nu se putea. După îndelungi căutări, găsise niște brînză de vacă (dietetică) gata acrită. Oricît se străduise s-o „înmoaie", scăldînd-o într-o baie de lapte bătut, reușise doar s-o înăcrească și mai mult. Ridichile, iuți de parcă ar fi fost injectate cu un savant amestec de hrean și muștar, mă ambiționaseră să beau peste o vadră de apă. Vîrtos cloraminată, ce-i drept. Face bine la stomac. În orice caz, această cină de groază izbutise o performanță cu totul ieșită din comun. Și anume, să mă determine a gîndi serios la propunerea mătușă-mii.

Așa că la 00.19 h hotărîrea mea era luată. Mîine o-ntind. Evadez.

La unu și jumătate noaptea, împingeam la „Trabant"-ul mătușă-mii. După vreo opt sute de metri a binevoit să pornească și motorul, poluînd bulevardul pe toată întinderea, de la Calea Moșilor la Mătăsarii Noi.

Camuflat în norii emanați de eșapamentul infernalei mașini, n-am observat echipa miliției. Era probabil de la circulație. O somau pe tanti Ralița să oprească, probabil pentru a da informațiile corespunzătoare pentru revizia tehnică. Mătușă-mea, după cum îmi dădeam seama, nu reușea să taie contactul. Motorul vuia ca un disperat, acoperind cu nori de fum întreg cartierul. Speriat, neînțelegînd prea bine semnele milițienilor, am luat-o la goană, sperînd să scap neasfixiat. Dînșii după mine. Dar, din păcate, nu din aceleași motive.

Abia la circa de miliție s-au lămurit lucrurile. Mai ales că n-aveam actele de identitate la mine. Ieșisem din casă în cămașă, așa cum era normal într-o fierbinte noapte de vară, și numai în pantaloni de pijama. Echipa fusese convinsă că eram complicele persoanei din „Trabant", cunoscută hoață de apartamente. Aceasta reușise să fugă, învăluită în norii toxici de fum. În schimb, rămas de căruță, n-avusesem același noroc. Acum vroiau să afle de la mine adresa automobilistei. Le-am dat-o bucuros. Din toată inima.

Adusă pe sus, în mașina miliției, mult mai puțin generatoare de fum, tanti Ralița a furnizat explicațiile de rigoare. Nu era hoața pe care o căutau. Nu fugise. Nici gînd de așa ceva. Nu fusese în stare să oprească motorul. Atîta tot și nimic mai mult. Iar eu nu eram complicele ei, ci scriitorul Al Conan Doi, celebrul detectiv amator. Cînd am adus actele de-acasă, unde mă expediaseră însoțit de doi tovarăși buni, de încredere, altă dănănaie. Buletinul de populație purta alt nume. Alexandru Coman. Numele meu adevărat. Pseudonimele literare nu se trec în actele oficiale. Iar au luat-o la întrebări pe tanti Ralița. Iar a trebuit să furnizez explicații complementare.

Am avut totuși o șansă neașteptată, c-am dat peste un maior, mare cititor de romane de aventuri. Dar și prieten bun cu redactorul meu șef. Așa că, pe la trei (dinspre ziuă) liber și independent, mă culcam ca un dulce copil în patul meu. Iar peste zece secunde, chinuindu-mă ca un sfînt mucenic, depuneam eforturi inumane s-adorm.

Imposibil să-mi realizez somnul binemeritat. Bestia refuza să se instaleze!

Aveam și motive. Tanti Ralița, în cadrul convorbirilor noastre, mă instigase să-mi iau teleguța și să pornesc în marea aventură, pentru a-mi găsi o oază de liniște, unde să-mi scriu romanul.

Bun! Una la mînă. Adică mai întîi mă anunță că mi-a depistat un loc ideal (la Colțiilupchii făcuse această afirmație, în beciul lui Gulliver), iar apoi, uitînd totul, mă consiliază să-mi iau „Bombița" și să demarez în necunoscut.

Este mai mult decît clar că bătrîna a început să frecventeze unele teritorii afectate de scleroză!

Iar în al doilea rînd, adică două la mînă, mai îmi vîră și îndoiala în suflet. Asta cînd insinuase, referindu-se la „Fiat"-ul meu: „Dacă mai merge încă". Ori o roade invidia, nefiind decît posesoare de „Trabant", ori știe ceva despre starea actuală a „Bombiței", după ce-a fost recondiționată la un atelier

bucureștean, din sectorul de stat, de mare calificare și specialitate.

Și-atunci totul devine anormal. Cum ar mai fi posibil, să adormi în asemenea condiții?

Elegia A IV-A – „penibila” pe tema „nimic nu se pierde, totul se transformă… dar nu se știe în ce!”

Insomnia, în concepția mea (creatoare), este o elegie. Melancolică, din păcate. Însă penibilă. Pentru că numai o insomnie țeapănă, de lungă durată, îți mai îngăduie să-ți amintești de necazurile existențiale. Întocmai cum mi se întîmplă mie acum. Căci peste zi uitasem de pățaniile cu „Bombița”, pe care o adusesem, cu mari sacrificii, taman de la Colțiilupchii.

După ce rătăcisem vreo cîteva zeci de kilometri, cu „Trabant”-ul mătușă-mii, dar și cu tanti Ralița lîngă mine, în căutarea lui Romaniță Curentu și-a lui nea Poroambă Cîșu, în grija cărora îmi lăsasem resturile fostei mele mașini, am izbutit să dau peste dînșii abia într-un tîrziu.

Ambii s-au dovedit a fi oameni serioși, de cuvînt. I-am găsit meșterind la „Bombiță”. Exact acolo unde mă așteptam cel mai puțin. La „moara dintr-un dud”. Într-un hambar pe care-l improvizaseră în livada lui Gulliver Naiba. Pînă la sosirea noastră, care le-a stîrnit o bucurie euforică, inexplicabilă, deși erau lejer băuți, lucraseră pe spetite la demontarea ei. Pe puțin două săptămîni. Era și normal. Nici nu se prea pricepeau, și nici „Fiat”-ul nu mai arăta a „Fiat”.

Acuma trecuseră la motor. N-aveau nimic de reparat la el, fiind unica parte a „Bombiței” scăpată nevătămată, ci se căzneau să-l dea jos. Motiv pentru care instalaseră macaraua de montat tuburile de ciment la fîntînile pe care le săpa Poroambă Cîșu, atunci cînd nu se ocupa de demolări auto. Cînd am apărut noi, motorul se afla atîrnat de scripete. La o altitudine de vreo doi metri și jumătate. Iar sub el, într-o poziție precară, roțile din spate, care refuzau să se desprindă, precum și tinichelele de protecție a subsolului mașinii.

Nea Poroambă Cîșu, care lucrase la tancuri, în timpul stagiului militar, părea extrem de intrigat. Acuma, ajutat de Romaniță Curentu, izbea încetișor c-un baros, ascultînd încîntat zgomotul de clopot dogit pe care-l scoteau talerele de fontă de la roți.

- Opriți, oameni buni! – am răcnit eu cu glas înspăimîntat. – Îmi faceți praf mașina!…

Tanchistul se hlizi la mine calm, după care exclamă, plin de semnificații:

- Aș! N-aș prea-ș zice! Mai praf decît e-acum?… Tot cu barosul am desfăcut și ce mai rămăsese din tărăboanță… Și sticlele de la ferestre, și tăbliile din față… Asta a fost mașină tare, meștere, ceva ce n-am mai pomenit… Nici la tancuri!… Iar geamurile ăle mari, din față și din spate, nici ălea nu s-au fărîmat… Le-am ciocănit încetișor, pînă ce s-au împăienjenit oleacă, dar de ieșit au ieșit…

Realizînd că nu mai avea nici un rost să discut în contradictoriu cu marii mei meșteri, am dispus sistarea imediată a lucrărilor. În schimb am trimis după țața Catarița, să ne-aducă ceva de-ale mîncării. Trebuia să le fac o cinste, lui nea Poroambă și lui Romaniță.

În vreme ce luam cîte-o bucățică în gură, să ne mai prindem sufletul, a sosit și balastiera pe care o tocmisem la Cîmpina, cînd trecusem prin orășel. Șoferul, care era și-un mecanic de excepție, a rezolvat totul în mai puțin de-un ceas. Adică a încărcat „Bombița” (în piese detașate), plus motorul, îngrămădind totul, claie peste grămadă, în cuva camionului.

Apoi, după ce-a acceptat să participe la gustărica noastră, spre dezolarea generală, m-a întrebat curios, pe cînd înfuleca de zor din ultimele noastre bucate:

- Și la București, unde-o descărcăm? La care din centre?…

- Centru? Vrei să zici autoservice, poate!…

- Mă rog, fie și pe-a matale! Nu știam că se colectează și-acolo fier vechi!… Pesemne că mașinile se varsă la ei, fiind mai în branșă!

Au o rîcă, camionagiii ăștia, pe posesorii de autoturisme proprietate personală, ce nu s-a pomenit!

Încă de la București, înainte de-a pleca la recuperarea „Bombiței”, tanti Ralița mă luase la trei păzește:

- Să nu te mai prinz că-mi umbli iarăși cu particularii! Gata, s-a terminat! Vrei să pați ce-ai mai pățit la Comarnic, cu escrocеii ăia de nea Fane și nea Puiu?…

Ca și cum nu dînsa mi i-ar fi recomandat. Și încă la o temperatură anormală.

Bineînțeles, nu mai așteptam consiliile dînsei, ci mă adresasem din timp, printr-un prieten cu

relații în mediul maiștrilor, la un autoservice de mare faimă.

- Maestre, – îmi declarase șeful de la tinichigerie, un om foarte de treabă și primitor, – adu-o la noi, și-ai să vezi de ce sîntem în stare!...

Ce-i drept, nenumăratele mașini parcate în dosul tinichigeriei, multe din ele încă din toamna anului trecut, dovedeau marea căutare de care se bucura respectivul atelier, dar și șeful său.

Seara, pentru a-mi demonstra respectul de care se bucură un scriitor de talia mea, Darabancea (șeful tinichigeriei) m-a invitat la o masă de gală, la care mai participau și meșterii ce urmau să se ocupe de „Bombiță". Pe socoteala mea, bineînțeles.

Însă mi-a revenit inima la loc, cînd meșterul Silea, vopsitor cu renume, după cum afirma Darabancea, mi-a comunicat extrem de expansiv, cu șprițul în nas:

- Dacă ni-l dă maistrul pe nea Romi, să pună el motorul la loc, așa cum se cuvine, la mare meserie, într-o săptămînă n-avem ce face cu „Fiețelul" matale... Văz că te pricepi la oameni, și nu te uiți la mărunțiș... În ce privește vopsitul, păi ăsta-l tragem la cuptor...

Vestea cu cuptorul m-a bucurat nemaipomenit. Mai auzisem, de la niște prieteni, despre performantele vopsitului la cald. Ieșea mașina ca din fabrică...

Cînd am tras cu balastiera la poarta autoservicelui, la început n-au vrut să-mi primească „Bombița". Nu izbuteau să-i identifice marca de origine. Nici tipul, dar nici piesele care mai existau, sau absentau cu desăvîrșire.

După încă o masă de întremare, la care am fost invitat, chiar la restaurantul de lîngă ateliere, și pe care am achitat-o cu dezinvoltură, minunații mei meșteri au devenit imediat mai tehnici. Au stabilit urgent că-i vorba de un „Fiat", 850, 750, sau chiar și 600 D, fabricat în Italia, Polonia sau Iugoslavia, și că, dacă-l cîștigăm de partea noastră pe magazioner, în maximum cinci zile avem la dispoziție tot ce ne trebuie pentru confecționarea unei noi mașini. Fără probleme!

- Maestre, dacă-l vrei de 850, de optcincizeci îl facem! Vrei 600, după cum spui matale c-a fost grămada asta de fiare, așa ți-l facem! Facem tot ce ne ceri, că ești simpatic! Numai să dai dovadă de înțelegere... Că oameni sîntem... Și n-o să te lăsăm pe drumuri!

Oameni de nădejde! „Bombița" a fost gata în mai puțin de zece zile. Dar zece zile care mi-am mîncat ficații. Pentru c-am participat în permanență la renașterea „Fiat"-ului. Și eu, diminețile, și tanti Ralița, după-amiezile, împreună cu inginerul de nepotu-meu, și nea Seppi, vechiul meu prieten din Calea Moșilor, acuma stabilit în Drumul Taberei, care dormea în fiecare noapte lîngă „Bombiță". Mai ales că fusesem prevenit de bunii mei prieteni, meșterii, să fim cu ochii în patru, să nu rămînem fără vreo piesă cumva.

Problema cu dispariția (absolut eventuală, dar foarte posibilă) mă cam așternuse pe gînduri. Întrucît exista un inventar complet al detaliilor „Bombiței", atîtea cîte mai rămăseseră, inclusiv al elementelor nedemontabile, nu eram capabil să pricep de ce mai era nevoie și de o pază suplimentară.

Și nimeni nu s-a arătat jignit de măsurile noastre de precauție. Ba dimpotrivă, pînă și meșterii manifestau o atenție și vigilență deosebite, ca nu cumva să ni se întîmple vreo nefăcută, care să-i umple de rușine. Cînd s-a terminat calvarul, răsuflau atît de ușurați, de parcă ar fi scăpat abia atunci dintr-un stabiliment de afecțiuni nervoase. De altfel, chiar așa și arătau. Nici nu era de mirare, avînd-o tot timpul pe tanti Ralița pe cap.

Cel mai mult m-a impresionat eroismul vopsitorilor, care a întrecut orice așteptare. Deoarece cuptorul, adus cu mari sacrificii din Italia, nu prea funcționase conform indicațiilor din prospect, bieții oameni, fără să pregete, se vîrîseră de-a dreptul în interiorul său, laolaltă cu „Bombița". Și era înăuntru o căldură infernală, după cum se jeluiau dînșii. Peste 38 de grade Celsius. Suficient pentru a obține o vopsire la cald a mașinii. Numai retușurile le-au executat la rece. Rășina, componenta de bază a vopselei, fiind prea dură, mai sărise pe ici pe colo.

Cînd am urcat la volan, pentru probă, motorul a pornit la sfert. Iar peste un sfert de minut s-a oprit. Nu mai era pic de benzină în rezervor. Și-l lăsasem plin, cînd băgasem „Bombița" în atelier. Așa mă sfătuise maistrul Darabancea. Că fără benzină, existau toate șansele să ruginească. Noroc de băieții de la tinichigerie. Descurcăreți, mi-au făcut numaidecît rost de vreo cinci litri de CO 90. Depistați prin rezervoarele celorlalte mașini aflate în reparație. Că și astea aveau rezervoarele pline. Tot ca să nu ruginească!

Acuma, cînd mă zbat cîinește să adorm, reamintindu-mi cele pățite, stau și mă tot întreb ce-o

făcuse oare pe tanti Ralița să avanseze chestia aceea cu „dacă mai merge”.

Nu pentru că mi-aș face cumva inimă amară, gîndindu-mă la banii plătiți. Că nu banii aduc fericirea. Ci mă judec, din ce în ce mai aspru, pentru lipsa de inspirație. De ce nu-mi dăduse bunul Dumnezeu ideea să scot la vînzare resturile „Bombiței”? Cu banii căpătați, plus ce plătisem la autoservice, puteam să-mi cumpăr o „Dacia-1300”. Nouă...

Tentativa de evadare

M-am hotărît. Gata. Fug. Nu pot lucra în asemenea condiții nenorocite. Îmi vine greu să evadez astfel, dar n-am altă ieșire. O să-mi fie urît fără Penke, fără bibliotecă, fără discurile mele.

De trei zile clocesc în minte evadarea. De trei nopți mă frămînt, umblînd ca năuc prin odaie, incapabil să-mi găsesc somnul, chibzuind cum să-mi pregătesc mai bine plecarea. Ce să-i spun nevestimii? E-n stare să creadă, prăpăstioasă cum e ea, c-am pățit ceva grav, vreun accident cu mașina, sau că m-a călcat tramvaiul 13, pe stradă.

Fie ce-o fi, decizia e luată. Plec.

Mai întîi la „Katanga".

Acolo mă așteaptă băieții (amîndoi săriți de 40 de ani), bunii mei prieteni Alecu Tilea și Țuțu Dancu. Mi-au făgăduit să-mi vină în ajutor. Au văzut și și-au dat seama cît mă chinuiesc. Fiindcă, țin să vă informez oficial, sînt și ei scriitori, și știu ce-nseamnă să n-ai „condiții". De cînd am intrat în concediul de creație, le-am telefonat în fiecare zi (dimineața, la prînz și seara, cîte un apel), implorîndu-i să-mi facă rost de-o oază de liniște, unde să capăt posibilitatea de a-mi termina romanul. Aseară m-au sunat și mi-au dat întîlnire la „Katanga", să stăm la o „cafea de vorbă". Și ce cafele fac acolo! Scurte, de te ridică de pe scaun.

Au telefonat la momentul oportun. Penke-i plecată iarăși la țară, la cumetri, după ouă proaspete de casă, cu gălbenuș autentic, nedecolorat, și după ceva orătănii hrănite pe cale naturală.

Îmi găsiseră oaza mult visată.

M-am sculat de la cinci de dimineață. Mi-am împachetat pe îndelete boarfele și ustensilele ce aveau se mă însoțească în marea evadare. Cîteva cămăși antijeg, una mașină de scris („Erika", preferata mea), maiouri, stiloul, batiste, cafea (800 gr), indigo, săpun, hîrtie, două cartușe de „Snagov", o panglică de rezervă, sticla cu rom („Baccardi"), o perie de dinți, un flacon de sare fără sodiu (să mai slăbesc), o trusă de „carioce", pentru corecturi. Mă rog, destule lucruri (utile și inutile) pentru a burduși un geamantan de tipul „cufăr".

Le-am cărat, cu sudoarea frunții, și le-am îndesat în „Bombiță". Bietul meu „Fiat" 600 e mai mare pe dinăuntru, decît pe dinafară. Dar cîte poate să care!

Pe la zece am izbutit să dau de capăt tuturor treburilor gospodărești. Am spălat și clătit farfuriile și tigăile, cele două cești de cafea, pline de zațul ultimelor zile, și le-am pus pe toate la zbicit, tocmai sus pe sobă.

Am lăsat un bilet pentru Penke, lămurind-o că plec în documentare. După ce-am mai dat un ocol prin casă, mi-am luat lansetele și trestiile din hol, m-am mai întors îndărăt (c-o uitasem pe „Erika"), după care m-am urcat în „Bombiță".

La 11 (fără douăzeci) parcam „Fiat"-ul lîngă „Unic".

La 11 (fără cincisprezece) parcam și eu. În fund, la „Katanga".

Întîlnirea fusese stabilită pentru ora 12. Oră la care n-au sosit. Băusem trei cafele (cu zaharină) că sînt la regim de slăbire. Pînă la ceasurile 3, am mai băut trei (tot cafele).

Alecu și cu Țuțu continuă să întîrzie. Le cam stă în fire. Pesemne c-or fi zăbovind la Fond. Sau, după ce-au încasat cine știe ce drepturi de autor, or fi trecut pe la „Podgoria".

Am ghicit. Pe la 4 vine Tavi Moga, purtînd un mesaj din partea lui Alecu. Îmi scrie pe-un șervețel de hîrtie amirosind a riesling: „Conan, detectivule, tine-te bine, că venim și noi. Iartă-ne, pe cît îți stă în putință!"

M-am ținut cît m-am ținut, dar pe la șapte și jumătate (19.30) începusem să simt c-amețesc. Atît din cauza aburilor suprasaturați de alcool care pluteau în local, cît și din pricina stomacului. Mă chinuia o pîrdalnică de foame, – cred că datorită nervilor – aproape permanentă, cu toate că mai ciugulisem niște fripturi (fără cartofi, că-ngrașă).

Populația Katangăi mă privește chiorîș. Ocup prea mult spațiu. Dar n-am cum să le satisfac pretențiile teritoriale. Pot să reduc orice, dovadă că țin și regim de slăbire, numai din volumul cu care m-a hărăzit natura nu-s în stare. În ciuda faptului c-am avut și unele succese în anii din urmă. Vreo șase sute de grame date jos, fără ca gabaritul meu să prezinte vreo modificare.

Pe la opt și-un sfert, mă dau și eu pe băutură. Sticlă după sticlă. Nici nu mai țin socoteala. În mai

puțin de-un ceas, am dat dușcă vreo șapte „Ci-co". Dacă le-aș fi sorbit cu paiul, aș fi băut mai puțin. Dar la cererea mea, justificată de altfel, ospătarul îmi răspunsese:

- Mai aveți și matale nițică răbdare, că paiu-i ocupat, la alte mese! Așteptați să vă vină rîndul!...

În jurul meu e infernul. Mai tare ca-n Dante Alighieri. Colegul meu, scriitorul acela care-a scris o comedie divină. Dracii beau de zvîntă, îmbrăcați în blugi și tunși cu plete de plăieși. Diavolițele așijderea. Că nici nu le mai deosebești. Tranzistoarele atîrnate la brăcinar, fiecare pe alt program, urlă diabolic. Smogul tabagic ne învăluie de pretutindeni. Nu se mai vede nimic. Dar nici nu se aude.

Mi-a fost imposibil să păstrez masa liberă. Cîțiva zdrahoni. (peste 1.85 m) m-au invitat să-mi mai restrîng din spațiul vital. Acuma stau extraplat, lîngă perete. Noroc că la intrare se dezlănțuie un tărăboi nemaipomenit. Zgomot de pahare sparte. Ospătarul, vociferează. În sol major. Vociferează și noii sosiți, care au dat cu ușa peste el.

Slavă Domnului! Au venit băieții. Căci ei erau. Alecu și Țuțu. Zdraveni. La minte și la trup. Cam 50%.

Răcnesc spre ei:

- Aicia mi-s, Alecule! Țuțule!

Mă identifică, localizîndu-mă după voce. Strivind picioare, sandvișuri și alte specialități ale casei bîjbîie prin smogul dens. Mai lansează cîte o avertizare sonoră, din dorința de-a ajunge la mine cu orice preț. În sfîrșit, au răzbit. Vecinii mei sînt totuși băieți de treabă, căci le fac loc să se așeze. Mai mult pe mine, decît pe banchetă.

Dacă aș avea lasere în loc de ochi, Alecu și Țuțu s-ar fi topit de mult, dezintegrați. Dar se fac că plouă.

- Ce bem?

- Sînteți nebuni? Asta-i tot ce-aveți să-mi spuneți?

Alecu mă pupă insidios, amețindu-mă cu răsuflarea lui spirtoasă:

- Dac-ai ști ce ți-am aranjat, ai face cinste!

După îndelungile lor explicații, ce-i drept ispititoare, cad de acord să le ofer un vizichi. Pentru mine comand a opta cafea (fără zahăr), aprindem țigările și începem și noi să contribuim la întărirea luptei împotriva poluării.

Lui Alecu îi ard ochii în cap. Entuziasmul lui Țuțu frizează demența. E clar că se întîmplă ceva neclar...

- Detectivule, ești un om făcut. Avem locul! – explodează Alecu.

- De-aia am întîrziat, bestie scumpă! – adaugă detonant Țuțu.

Și-n vreme ce sorb grav din vizichi, își apropie capetele de mine și mă pun la curent cu ultimele evenimente:

- Am aranjat totul la „Podgoria". Ne-am întîlnit cu Pietraru, de la județ, avem și permisele de la Mia...

- Cine-i Mia?

- Nu Mia, erotomanule, ci Ministerul Industriei Alimentare.

- Și ce nevoie am eu de permis de la industria alimentară, nu știți că țin regim?

- Numai la mîncare te gîndești!... Mai bine stai și-ascultă...

- Stau de zece ceasuri!

- Merită, și ai s-auzi de ce. Pietraru a vorbit cu președintele Céapéului, sînt prieteni la toartă, ți-a organizat o primire ca-n basme, îți dă o odaie de lucru, are baltă cu trei bazine, crescătorie de crapi, taie și doi cocoși emasculați, claponi, mă-nțelegi, ne-așteaptă cu ei la cuptor, face și niște potroace de să-ți bați copiii. Tragem un pescuit de pomină, după care te lăsăm singur să-ți termini cartea. E bine? Gata, la noapte plecăm. Ai benzină? Dacă nu, facem plinul la ieșirea din oraș...

De încîntare, îmi pierd graiul. Îl recapăt cu greu, și le declar:

- N-am cuvinte să vă mulțumesc. Dar ce mă fac, unde dorm? C-am plecat de-acasă. Am evadat.

- Ești diliu?

- Da! Și dacă se-ntoarce Penke, s-a zis cu plecarea mea în condiții pașnice…

Alecu mă liniștește numaidecît:

- Dormi la mine, nu-i o problemă!

Dar perspectivele înfățișate de băieți nu-mi dau pace. Cer lămuriri suplimentare. Alecu a mai fost pe-acolo. Este un pescar atins groaznic de filoxeră. S-a întors cu zece crapi de expoziție. Locurile au o frumusețe de vis. O liniște ca-n zilele dintîi ale zidirii lumii. Președintele Céapéului are și o casă de oaspeți. Cu patru camere. Mă găzduiește și trei luni, dacă-l bag în roman. Dimineața n-am decît să lucrez, iar după-masa, pe la apus, mă duc să dau la pește. Colcăie ciortanii în baltă, ca într-un cazan lipovenesc.

Isprăvile lui Alecu, din Deltă, sînt de notorietate publică. Mă incintă să plec cu el la pescuit. Mai ales că-i considerat un as în… ramură.

Hai, că-ncepe bine romanul meu. Demarează în plină împărăție a apelor. Băieții nu stau decît o zi, fiindcă au treburi la Fond. Radem cocoșii președintelui, apoi ei încarcă peștii și se înapoiază la București. Iar eu rămîn liniștit, să-mi diger potroacele și ideile conducătoare ale poveștii care îmi fierbe în cap.

Și-a fost ziua întîia…

La 23.45 îl ducem pe Țuțu acasă, în Balta Albă. Apoi ne îndreptăm spre Plevnei, la locuința lui Alecu.

La 00.03, frumoasă oră, n-am ce zice, nevastă-sa ne primește cam închiondorată. Ne așterne pe masă ceva de băgat în gură, niște pastramă de rață sălbatică, adusă de Alecu de la Maliuc, cîteva roșii suspecte, două cepe vinete și-o cană de cărțălău. Al dracului de acru! Acru de ți se strepezesc dinții, nu altceva.

- Ce zici, punem ceasul să ne scoale la patru?

Alecu mestecă pastrama aia, tare ca o talpă din duroflex, și se uită la mine curios. Se teme, pesemne, să nu fiu prea obosit.

Eu, adîncit în gîndurile mele, sparg o ceapă, încep să plîng benevol, o frămînt cu nițică brînză telemea (deși mă îndoiesc de autenticitatea ei), și pornesc să plimb o îmbucătură. Nu de altceva, dar parcă m-a pălit un pic de foame. Apoi îl liniștesc pe neastîmpăratul de Alecu:

- Să fim serioși. La patru e prea tîrziu. Pune-l să sune la trei. Pînă ne-mbrăcăm, pînă încălzesc motorul, se face cinci cînd ajungem la Firinca.

- Nici la șase nu-i tîrziu. Că trebuie să trecem și pe la Țuțu, să-l luăm cu noi.

Ceasul n-a mai sunat. Nici la trei, nici la patru. N-a sunat deloc. Căci Alecu, în frigurile pregătirii sculelor de pescuit, uitase să-l mai întoarcă. Așa că, pe la 7.00, ne-am întors pe partea cealaltă și-am mai somnolat pînă la 9.00.

La Țuțu acasă, tocmai în Balta Albă, unde-l lăsasem aseară, am sunat de ni s-au făcut bătături la buricul degetelor. Dormea dus. După ce-am alertat întreg etajul (15 apartamente), am izbutit să-l dăm jos din pat. Și tot el făcea gură:

- Ce-i cu voi? Ați înnebunit? V-aștept de la cinci!…

De cînd îl știu, a fost totdeauna un pedant. Pînă se spală, pînă ce se-mbracă, mai trece un ceas.

La 11.00, ne angajăm pe șoseaua Alexandriei. Cînd să ieșim din oraș, îl aud pe Țuțu răcnind disperat:

- Oprește! Stai!

- Ce mai vrei, omul lui Dumnezeu? N-am călcat încă pe nimeni!

- Stai! Uite-l pe-ăla cu gogoșile. Să luăm și noi cîteva.

Într-adevăr. Nu era o inițiativă de disprețuit. Mai ales că nu gustasem nimic de dimineață.

Mă uit la Alecu. Alecu se uită la mine. Ne-nțeleserăm dintr-o privire. Țuțu era cam diliu. Asta voisem să ne comunicăm.

Între timp, „diliul” se întoarce cu sacoșa plină.

- Ce-ai făcut, dom'le? Nu știi că-s la regim? Ce facem cu atîtea gogoși?

- Păi nu-s decît cincisprezece.

- Pentru tine și Alecu?

- Ce-s multe?

Imposibil de discutat normal cu mîncăul ăsta de Țuțu.

Îi iau sacoșa și-o vîr sub scaunul meu. Nu mai înainte de-a le înmîna cîte-o gogoașă.

- Vă dau numai una, ca să vă astîmpărați foamea, Restul le ducem copiilor președintelui.

Șoseaua e liberă. Soarele arde, așa cum se cuvine într-o zi de toamnă tîrzie. „Bombița” pare bine dispusă. Mănîncă 75 pe oră, ca nimic. Mănînc și eu o gogoașă, pe care o scot de sub scaun, pe furiș. Țuțu și Alecu picotesc pe scaunele din spate. În dreapta mea pe „locul mortului”, am așezat rucsacurile și uneltele. „Bombița” înfulecă kilometru după kilometru.

Înfulec și eu, fără să-mi dau seama, gogoașă după gogoașă.

Bunii mei prieteni sforăie ca niște samovare de Tula.

Drumul e tare frumos. În dreapta și-n stînga numai duzi și ogrăzi înflorate. Trecem prin sate, cu

viteza legală (deși nu prea mă încred în indicatorul „Fiat”-ului). În orice caz, n-am călcat nici o găină.

Nici n-am băgat de seamă cînd am ajuns la Firinca. Și nici cînd le-am venit de hac gogoșilor. S-a dus dracului regimul de slăbire. Precis că așez pe mine două ocale.

Furios pe slăbiciunea firii mele, pun o frînă bruscă, drept în fața sediului Céapéului. Mă pomenesc cu Alecu în cîrcă. Țuțu a nimerit mai bine, în spațiul dintre scaunele din față și cele din spate. Are destul loc, după cum observ. De altfel nici nu s-a trezit. Alecu, în schimb, îmi spune cîteva vorbe bine simțite și mă îndeamnă să trag în curtea Céapéului.

La poartă nu-i nici un paznic. Dar nici la birouri nu găsim pe cineva, E 12.30 fix! Or fi în pauza de prînz? Abia într-o chițimie din fund se aude răcnind o femeie. Deduc imediat că-i telefonista:

- Pupăzeeeenii! Pupăzeeenii! Allo! Pupăzeeenii...

Descoperim o fetiță firavă și costelivă, cu ochi de Perlan albastru. Are un glas subțire, pițigăiat, dar pătrunzător ca un țîvloi. De-aia or fi pus-o la telefon. Se uită la noi întrebătoare, fără să-și părăsească receptorul. Continuă să strige disperată:

- Pupăzeeeeenii! Allo! Pupăzeeeeenii!

Stăm și așteptăm. Sărmana telefonistă așteaptă și ea să-i răspundă Pupăzenii ăia. Dar se învrăjbește în zadar. Țipă, răcnește, se vaită.

Pupăzenii nu răspund.

E drăguță fătuța. Mlădie și cu părul cîrlionțat. La un moment dat renunță la Pupăzeni și se îndură de noi:

- Pe cine căutați?

- Unde-i tovarășul preș?

- Nașu’? Tov. Caroiu?

- Ăsta e!

- Pe el îl caut și eu. Nu vedeți că nu răspunde?

- De la Pupăzeni? Ce să caute acolo? Trebuia să ne-ntîlnim cu dînsul aici, la sediu.

- Cu nașu’? Mira-m-aș! De ieri seară a plecat cu peștele la Pupăzeni. Și dus a fost.

- Ce pește?

- Ploconul pentru Competrol. La bază. Că altfel nu ne dă motorina. A băgat nașu’ năvodul la Știla, și-a scos ultimii ciortani.

- N-a lăsat nici o vorbă? Nu v-a spus c-or să vină niște tovarăși de la București? Doar i-a telefonat tovarășul Pietraru, de la ziarul județean.

Blonda cu ochi de Perlan albastru îngălbenește.

- Aoleu! Să n-audă nașu’ Caroiu de el, că-l mănîncă fără mujdei. L-au criticat la gazetă. E foc și pară!

Clar. Lucrurile nu decurg normal.

Alecu încremenește, vrea să rostească niște întrebări. Nu izbutește. Mă trage brusc de mînă și mă tîrăște spre „Bombiță”, unde Țuțu doarme nepăsător și grav. Pornim în trombă spre locuința președintelui. Nu-l găsim decît pe fi-său. Să tot aibă vreo cinci anișori. Mă-sa e la Alexandria. S-a dus cu roșii la piață. Investigațiile în legătură cu cocoșii sînt deosebit de fructuoase. Puștiul este înfometat. Nu s-a tăiat nici un cocoș. Nu fierbe nici o oală cu potroace. I-au mîncat încă de duminică. Doi au avut, și ăia niște subdezvoltați. Tat-su a venit acasă nespus de mînios, cu un ziar în mînă, și i-a înecat într-o vadră de cărțălău și cîteva sticle de comină. Cu vicele și cu brigadierul de cîmp.

Plecăm descompuși. Vizităm cele trei bazine ale bălții. Au fost golite de pește, încă de acum două săptămîni.

Mă uit chiorîș la Alecu. Ce-a vorbit cu Pietraru? Alecu privește îngrozit la Țuțu. Apoi se uită amîndoi la mine. Era și cazul. Eu eram cel care aveam nevoie de-o oază de liniște, unde să scriu netulburat. Iacă și locul de basm. Liniștit. Chiar foarte liniștit, deoarece nu-i nimeni prin preajmă.

Casa de oaspeți e închisă de anul trecut. A pătruns zăpada pe sub sageac, a umflat grinzile, și s-a

prăbușit tavanul.

Cîțiva cetățeni, auzind c-au venit niște bucureșteni la pește, se uită la noi ca la niște extratereștri. Pește, la ei? Păi nu l-au predat pentru București?

- Dacă vreți să dați la pește, și încă zdravăn, păi duceți-vă-ți pe valea Bergociului. Ce-i acolo, e nebunia lumii!

Nenea ăsta își rîde de noi?

Merită să reținem, totuși, chestia cu valea Bergociului.

Alecu, marele pescar (sportiv și amator) se întărită, îi oferă un „Snagov” și-l întreabă cum ajungem acolo.

Nenea îi rupe filtrul, frămîntă țigara ca lumea, între degete, se uită la noi pe sub sprîncene, aprinde cuiul de coșciug, trage un fum, stă o clipă pe gînduri, după care spune, satisfăcut de calitatea tutunului:

- O luați spre Drăgănești, apoi treceți coasta Zigului, și întrebați de Neajmiai a lu’ Cotobaie, ăsta-i nașu-meu, paznicul bălții. Dacă-i serviți și-o juma de trăscău, face prăpăd, vă lasă singuri pe baltă.

Atît i-a trebuit lui Alecu.

- Detectivule, pe cai, haidem îndărăt.

A auzit de pește, și-a și uitat de oaza mea de liniște.

Slavă Domnului, „Bombița” are 32 de cai.

Și-a fost tot ziua întîia... dar după-masă

Tot drumul, rulînd înapoi spre București, nu-mi puteam scoate din minte mutra bălaie și disperată a telefonistei de la Firinca, Și cum țipa în receptor, de parcă se rupea ceva în ea, repetînd în continuu: „Pupăzeeeenii! Pupăzeeeenii!”

Țuțu, cu ochelarii căzuți pe nas, își pierduse aerul său distins și jovial. Părul, abia încărunțind, i se pleoștise pe-o parte, iar buzele frumos desenate pufăiau discret, ca o pompă de bicicletă „Carpați”. Dormea dus, obosit și dezumflat, ținîndu-l în brațe pe Alecu. Marele pescar pesemne că visa forfota crapilor din bălțile lui Neajmiai. Chipul său, de copil eliminat din clasă pentru purtare necuviincioasă, îmbufnat și amărît, se sprijinea pe burticica lui Țuțu, clătinîndu-se ușurel la hopuri.

Îi supravegheam în retrovizor. Mă indispunea starea asta de somnolență nesimțitoare. Mai ales că îndrăzniseră să mă admonesteze pentru nenorocitele alea de gogoși, pe care le hăpălisem aproape fără vrere.

Cu toate acestea, acum începea să mă chinuie o foame cumplită, absolut inexplicabilă (după 13 gogoși). Nu-mi părea rău că le lichidasem. Alecul meu și cu Țuțu, după aranjamentul lor nemaipomenit cu Pietraru, meritau să rabde de foame.

În sfîrșit, pe la 16.00, parcam în fața la „Botoșani”. Ne cunoșteam bine cu frații Chivu, așa că nu era nici o primejdie să rămînem flămînzi.

De parcă ar fi fost un făcut, tocmai descărcau niște șalău proaspăt, primit atunci de la Tulcea. Cînd l-am zărit, să ni se aplece, nu altceva. I-am rugat din suflet să desfacă numaidecît o ladă, în care peștele zăcea îngropat în gheață fărîmată.

Peste nici o jumătate de ceas, șalăii (cinci la număr) înotau în untul proaspăt și sfîrîind, în care fuseseră prăjiți la iuțeală. Mămăliga rece, rămasă de la prînz, făcea toate paralele. Ne mergea la inimă.

Nu l-am mai dus pe Țuțu acasă. La propunerea lui Alecu, hotărîrăm să dăm o fugă pînă la Crevedia, că tot avea un permis special. Nici nu se răcise ca lumea bietul motor, și iarăși eram în „Bombiță” și goneam spre Buftea.

Sărmanul Țuțu! Nu asistase niciodată la un pescuit. Barem să participe și el la unul de gală. Alecu, mai obișnuit cu bălțile de la Crevedia, pe care le cunoștea ca-n palmă, încurcă drumul de la început. În orice caz, pe la asfințit, după vreo jumătate de ceas de penibile bîjbîieli, iată-ne pe malul bălții.

Apa era limpede. S-o bei, nu altceva. Pe malul dimpotrivă noastră, pasagerii unor „Mercedesuri” dădeau și ei la pește. Era printre ei unul, înalt și-n țoale de birou, care zvîrlea cu lanseta de cel puțin cinci ori pe minut.

- Uitați, mă! Fiți atenți! Iată-l cum sare!

Alecu nu se mai putea stăpîni. Țopăia într-un picior, ca posedat de satana. Într-adevăr, niște crapi negri și dolofani săltau pe fața bălții, de-ți era mai mare dragul.

După vreun ceas și ceva, începu să amurgească.

Făcusem și eu și Alecu scurtă la mînă.

Dar nu „mușca”.

Slavă Domnului, nici ăia cu „Mercedesurile” nu făceau vreo brînză. Strigau la noi să nu azvîrlim în direcția lor, că le alungăm peștele. Ne făceam că plouă, și-i dădeam înainte. Dar tot degeaba.

Lîngă noi se aciuase un puști cam brunet, de vreo nouă-zece ani. Se vedea de la o poștă că era „omul bălții”, care-i cunoștea toate tainele. Stătea pe ciuci, trăgînd dintr-un chiștoc și dînd fumul pe nas. Ne privea nepăsător și oarecum „trifazic”, cum zice tanti Ralița. La un moment dat, i se făcu milă de noi:

- Nene, mă nene, geaba zvîrliți cu lanseta. Nu merge la babaroase. Ăsta-i crap din import...

De-aia nu mușca, fir-ar să fie. Încercasem cu mămăligă, cu rîme șerpești, cu pătrățele de cașcaval (o jumătate de kil), cu boabe de porumb.

- Dar voi cu ce-l momiți, puiule? – întreabă Țuțu, de pe tușă.

Brunețelul aruncă chiștocul în baltă, se ridică și se apropie de mine:

- N-ai o țigară nene, una de-aia domnească? Vreun „luchistriki”!

N-avea gusturi rele. Noroc că Țuțu mai are cîteva „Kent”-uri, că, deh, obrazul subțire cu „kentuială” se tine. Îi dau două, nu una. Puștiul aprinde, se declară de acord cu aroma după ce trage primul fum, și ne declară ritos:

- Rahat!

- Nu-i bună țigara? – își sare din pantofi Alecu.

- Asta mănîncă. Numai trifoi și rahat. Asta-i place, asta consumă!

Rămînem interziși cîteva clipe. De unde să luăm rahat, aici pe marginea bălții?

- Și ăia, cu mașinile, dau cu rahat? – îmi manifest eu curiozitatea.

- Nț! Că n-ar mai sta aici de-azi de dimineață!

Alecu, marele organizator și pescar, are o idee de geniu. Scoate 15 lei (trei bancnote, noi nouțe) și i le dă puștiului:

- Măi Costică, sau cum îți zice…

- Picheriță, nene…

- Dă, măi, o goană și ia-ne un kil de rahat… Facem cinste…

- Dar costă numai nouă lei…

- Nu contează, fugi la cooperativă și vino numaidecît! Pînă atunci ne odihnim un pic!

Pe la 8 și ceva (mai precis 20.10), de-acum se-întunecase de-a binelea, – încă ne mai odihneam.

Pesemne că și Picheriță se odihnea pe undeva, servindu-se din cînd în cînd cu cîte-o bucată de rahat.

Și-a fost ziua a doua… și ultima

În zadar l-am mai invitat pe Țuțu să meargă cu noi pe valea Bergociului. Distinsul nostru confrate, clătinînd din cap, într-un chip îngrijorător, ne declară oficial:

- Pe mine m-ați pierdut de mușteriu. Mi se face de pește, mă duc la frații Chivu, la „Botoșani”, și mănînc la șalău pe pofta inimii.

După ce l-am dus acasă, am mas peste noapte tot la domiciliul lui Alecu. Se făcuse zece seara. Nevastă-sa, femeie cumsecade, ne-ntreabă dacă nu vrem să luăm ceva în gură. Asta-i bună! Cum să nu!

Și în timp ce iarăși ne ospătăm cu pastramă de rață sălbatică, de la Maliuc, fac planul pentru ziua de mîine. De data asta mă ocup eu, și am siguranța că voi organiza un pescuit vrednic să rămînă în analele Asociației. Alecu manifestă același entuziasm nedezmințit.

Îi zic, pătruns de-o bănuială:

- A dracului de sălbatică rața asta… parcă-i din plastic, tragi cu dinții de ea, și nici moartă nu se lasă. Dacă n-o fi rață? Ești convins că aparține speciei respective?

Alecu se uită la mine cîș. Nu-ndrăznește să-i ceară nevesti-sii să ne ofere altceva. După ce-i aduce și oaspeți nepoftiți, ar fi prea de tot!

Adormim amîndoi de-a-npicioarelea, cu rața în gură.

Cînd a sunat ceasul, ca o sirenă de alarmă, am sărit drept în pantofi. Apoi l-am tras pe Alecu din pat, i-am spus să se îmbrace la iuțeală, și-am ieșit în fața casei, să încălzesc motorul „Bombiței”.

Observ că, din pricina, grabei, uitasem să-mi trag pantalonii pe mine. Orice rău e spre bine. Dacă nu mă-ntorceam în dormitor, puteam să-l aștept pe Alecu pînă poimarți. Adormise din nou, jos pe covor. L-am îmbrăcat cu forța, l-am tîrît pînă la mașină și, în sfîrșit, am pornit spre Calea Alexandriei.

La 4, în plină beznă, ieșim pe barieră. Gogoșeria e închisă. Păcat. Mai ales că mă culcasem nemîncat (din punctul meu de vedere).

Auzisem mai de mult despre legendara baltă de pe Valea Bergociului. De fapt nu era chiar o baltă, ci un șirag de heleșteie, vreo șapte la număr. Se putea da la pește numai cu autorizație specială. Aveam, și eu și Alecu, cîte un permis de pescuit experimental. Ce-i drept, de acum doi ani. Aveam și un bilețel (suplimentar, pentru orice eventualitate) adresat cercetătorului principal al stațiunii de-acolo. Tot de acum doi ani.

Mă liniștea faptul că aveam un om de nădejde, nașul lui nenea ăla de la Firinca, Neajmiai a lu’ Cotobaie. De vreme ce era paznic, știa el cum să ne scoată din încurcătură.

Cred c-am orbecăit vreo două ceasuri bune, cîteva zeci de kilometri infernali, pînă să dăm de drumul Drăgăneștilor. Și încă un ceas, pînă să găsim coasta Zigului. N-auzise nimeni de ea. Era și firesc. Căci se numea, de fapt, coasta Digului.

Alecu, tot timpul ăsta, sforăise în spatele „Bombiței”. Atît de tare, încît nu mai distingeam turația motorului.

Cînd am izbutit, în sfîrșit, să-l depistez pe Neajmiai a lu’ Cotobaie, s-a trezit și vajnicul Alecu. Odihnit, în plină formă de atac.

De fapt l-au trezit strigătele mele. Căci Neajmiai era surd zdravăn. De-amîndouă urechile.

Răcneam la el, de simțeam că-mi plesnesc plămînii:

- Măi nene, nene Neajmiai, am venit trimiși de finul matale… Finul de la Firinca…

O fi fost el surd, dar pricepu numaidecît despre ce era vorba. Se vede că avea uzajul posesorilor de permise pentru pescuitul experimental. Cînd i-am înmînat, în proprietate personală, și sticla de „bătrînă”, sustrasă de Alecu din cămara nevesti-sii, a început parcă să audă mai bine.

- Las’ că știu… m-am văzut aseară cu finu’… V-am așteptat toată dimineața… ce-oți fi venit așa tîrziu.! Că trebuie să plec acasă… eu mi-am terminat slujba…

Simt cum mă pălește un par în cap.

- Stai oleacă, măi Neajmiai, ce, ne lași în pom?… Ai inima asta?

Alecu se învrednicește să coboare și el din Bombiță.

Cu morga sa indescriptibilă, îi întinde lui Neajmiai carnetul de pescuit, permisul special și bilețelul.

Neajmiai a lu' Cotobaie le studiază atent, apoi i le înapoiază.

- E-n regulă... Nu știu carte, dar se vede că sînteți oameni serioși...

Alecu pare extrem de încîntat. Mai ales c-a aflat că-i un om serios (spre uimirea mea, bineînțeles, care am altă opinie).

- Atunci ne instalăm aici?

- N-aveți decît. Dar aici nu-i pește!

Alecu se repede la urechea lui și urlă ca scos din minți:

- Păi ce păzești aici?

- Bălțile, ce să păzesc. Că d-aia iau leafă. Bazinul cu pește e mai încolo... Nu s-a băgat năvodul de vreo trei ani... C-acolo vine să pescuiască și tovarășul director! Dar mai e ceva de mers.

- Măi Neajmiai, – intervin eu, văzînd că situația se deteriorează, – te ducem cu „Fiat"-ul pînă la bazinul cu pricina.

Dar Neajmiai se lasă greu. Se-nvoiește, abia după ce-i promitem că-l ducem acasă cu mașina. Nu-i departe, ne informează el, „coleșica, preste deal".

Alecu mă imploră, tăcînd, cu niște ochi de exoftalmic.

Ne urcăm cu toții în „Bombiță", și-l ducem pe Alecu la oglinda apei respective. O mîndrețe de heleșteu. Cam în bătaia soarelui, dar crapii țopăiau de parcă dănțuiau la „Melody-bar".

- Măi Conan, dragule, detectivule, pînă-l duci pe Neajmiai acasă, pînă te-ntorci, dau și cu lanseta ta.

Nu prea îmi place să-mi dau lanseta pe mîna străinilor. Cît mi-or fi de prieteni. Mai ales că am o mulinetă „Shakespeare" (una din cele mai bune din lume) care se strică destul de ușor.

Dar cînd îl cîntăresc pe Alecu din priviri, și-l văd că-i intrat în transă, mi se înmoaie inima și nu mai am ce face. Îi încredințez lanseta, îi dau rucsacul cu bruma de merinde puse de nevastă-sa înăuntru.

Iar eu, hai să-l duc pe Neajmiai a lu' Cotobaie, pînă „coleșica, preste deal".

Coleșica, peste deal, se dovedește a fi la vreo 35 de kilometri. Însă Neajmiai ține neapărat să fie recunoscător. Așa că sînt silit să-l duc chiar pînă în dreptul casei sale, la marginea cătunului. Parcurgînd ulițele hîrtopite, care răzbăteau la adresa respectivului, îmi rup și un amortizor. Numai ca să-mi ofere o sticlă cu vin de-al lui. S-avem ce bea pe baltă.

Iau spășit sticla, mulțumesc, după care ambalez motorul de puteai să juri că-i reactor, și pornesc în viteză spre heleșteul unde mă aștepta Alecu.

După ce-am rătăcit drumul, am ajuns în sfîrșit la baltă.

Alecu nicăieri.

Nici n-avea cum. Era altă baltă.

Îl lăsasem lîngă o salcie. Iar aici nici urmă de această specie.

Pe la două după-amiază, dau de Alecu.

Curgeau apele pe mine, de parcă fusesem la aburi, la Baia Centrală. Iar din „Bombiță" curgea colbul, ca dintr-o batoză pleava, la arie.

Lanseta mea zăcea culcată lîngă Alecu. Slavă Domnului, întreagă! Iar el se culcase la umbra salciei. De-acolo se uita țintă la unda bălții. Apoi se îndură să se uite și la mine.

- Bine, măi Conan, unde-ai umblat pînă la ora asta?

Asta-i culmea!

- Păi nu m-ai expediat, ca să ți-l duc pe Neajmiai al tău, acasă, „coleșica preste deal"? Ce-i cu lanseta mea?

- Nu vrea să-i meargă mulineta. De fapt, eu dau la pripon.

Am văzut negru înaintea ochilor. Cred și eu că nu mergea. Făcuse „perucă" la mulinetă. 80 de

metri de nailon special, import din RFG.

Mi-am descurcat nailonul. Într-un ceas am reușit să-l montez din nou pe tamburul mulinetei. Alecu stătea încremenit, cu ochii la apă. Eu parcă nici n-aș fi existat prin regiune.

Pînă la urmă, mi-am luat inima-n dinți, și-am îndrăznit să-l întreb:

- Mușcă ceva?

- Sigur că nu!

Era adevărat. Abia de luase două ciortănici.

După ce m-a lămurit că peștii mușcă mai aprig la buturuga de lîngă „gingia stufului”, am înfipt babaroasele în cele trei cîrlige. Mi-am făcut vînt și-am executat o lansare de concurs. Să fi vrut, și tot n-aș fi nimerit. Dar acum, fără să vreau, mi-am proțăpit cîrligele drept în scorbura buturugii. Toate trei. Cîrlige de import, aurii. Am tras de ele, pînă mi-au ieșit ochii din cap. Însă cîrligele n-au ieșit. Nailonul s-a rupt la jumătate. Și-am rămas cu cîrligele în buturugă, plus vreo 30 de metri de nailon.

Va să zică, acolo mușcă mai bine, dom’le Alecule, la „gingia stufului”, lîngă buturugă! Ei, las’, că te-nvăț eu minte!

Simt cum îmi fierbe creierul. La cea mai înaltă presiune. Soarele frige. Nervii mi se deznoadă, de parcă ar trebui să-i pun din nou pe moațe, și nu mai rezist. Arunc în mașină lanseta, ce-a mai rămas din nailon, rucsacul și toate boarfele celelalte, mă urc, pornesc motorul, și urlu la Alecu:

- Dacă-n treizeci de secunde nu ești lîngă mine, te duci să te culci la Neajmiai a lu’ Cotobaie, „coleșica preste deal”.

Cina cea de taină și „breakfast”-ul de împăcare

Cu „Bombița” într-o rînă (din pricina amortizorului făcu zob) gonesc spre București. Alecu zace, îmbufnat, în fundul mașinii. Marele pescar se întoarce din expediție. Numai cu două ciortănici!

Pe la opt (20.00) parcăm în fața casei din Plevnei. Nevastă-sa ia crapii în primire, iar pe noi ne obligă să ne dezbrăcăm în hol, să nu-i băgăm în casă purecii culeși de pe valea Bergociului.

După ce ieșim din baie, roșii ca niște raci bine fierți, așteptăm cuminți și spășiți în jurul mesei. Poate ne dă vreo bucățică de crap prăjit, cu niște lămîie. Că n-o fi chiar atît de haină.

Dinspre bucătărie se aud zgomote din cele mai îmbietoare. Alecu tace. Știe el ce știe. Tac și eu. Fără să știu nimic. Tace și nevastă-sa, evident indispusă, cînd intră-n odaie cu-o tavă imensă pe care se află un teanc de pîine proaspătă, eterna cană cu cărțălău (acru, fără îndoială) și-un maldăr de pastramă de rață sălbatică.

- Crapul mai era viu, așa că l-am lăsat să-noate în baie. Văd eu, mîine, ce fac din el. Mîncați și duceți-vă la culcare. Vă las, că-ncepe Mannix la televizor!...

Mestecăm îndîrjiți și înverșunați. Deznădăjduiți, dăm pe gît paharele de cărțălău, doar-doar or izbuti să împingă la vale bucățile de pastramă.

- Parcă s-a mai acrit poșirca asta...

Alecu pleacă ochii și mă dumirește:

- Păi ăsta-i din sticla pe care ți-a dăruit-o Neajmiai!

Văzîndu-mă indignat, Alecu încearcă să mă îmbuneze:

- Nu fi amărît, detectivule. Nu era un loc prea nimerit pentru scris.

- Care din ele, Firinca sau valea Bergociului?

- Pare-mi-se că nici unul. Găsim noi altceva. Am o idee...

Îmi sare muștarul:

- Iarăși? Nu!... Ajunge! Mă descurc și singur. Că se duce dracului romanul. Mai bine adu-ne din borhotul ăla al tău, că-mi stă în gît rața asta sintetică.

- Zău că-i sălbatică, măi Conane! Am adus-o tocmai de la Maliuc. Știe și Pașa Iacobi, cînd am fost cu el la pescuit...

- El era nenorocitul care a mers cu tine? Că n-o fi fost cu mașina?

- Ba da!

- De-aia vrea s-o vîndă...

Alecu nu-mi mai răspunde. Cred că i-au rămas dinții încleștați în bucata de pastramă pe care nu izbutea s-o mestece.

Adormim cît ai zice pește. Din dormitorul familiei Tilea se aud împușcături. Trage Mannix. Și trage tare. Pesemne că-i înarmat cu-o pușcă mitralieră. Să tragă sănătos. Că noi nu-l mai auzim...

Visăm liniștea de basm a Firincăi, colcăiala ciortanilor din legendara baltă a lui Neajmiai.

Priponul lui Alecu stă zvîrlit departe, lîngă buturugă, la „gingia stufului”. Ne uităm la ea amețiți de bătaia soarelui. Noroc că priponul e prevăzut c-un clopoțel. Dacă trage ciortanul, se-apucă și sună. Uite-acu. Auzi-l cum sună... sună argintiu... sună...

- Treci la telefon, c-a dat Penke peste tine, ți-a aflat urma...

Alecu mă scutură ca pe-un sac de cartofi. I s-au umflat ochii de somn, cît niște gogoșari.

La telefon, nevastă-mea rîde argintiu. Slavă Domnului, înseamnă că nu-i supărată.

- Cum de ți-a dat în gînd să mă cauți la Alecu?

- Tanti Ralița, săraca, ei să-i mulțumești. A luat la întrebări pe toți prietenii noștri. Iar Țuțu i-a declarat că ești în „documentare” cu Alecu. Și-atunci totul a fost clar...

- Mda... Și ce-a mai făcut tanti Ralița?

- Nu-i destul? Barem ați prins ceva? Vino cît mai repede acasă. Ai o telegramă din Deltă. Se pare

că ți s-a găsit o cameră la „Mila 41”.

- Cine să-mi găsească?

- Habar n-am. Nu-i semnată.

Părul încărunțit ai lui Alecu se zburlește de curiozitate. A rămas tot așa cum îl știu, iscoditor ca o babă.

- Ce s-a-ntîmplat?

- Nimic grav. Ba, dimpotrivă. Mi s-a găsit o cameră la „Mila 41”...

- „Mila 41”? Păi acolo ți-a pus Dumnezeu mîna în cap! Pește cu carul!

- Pește-mi trebuie mie? Mă duc să-mi termin romanul.

- Și eu ce fac?

- Îl iei pe Țuțu și te duci la Neajmiai a lu’ Cotobaie, pe valea Bergociului. Să vadă, și el, împărăția apelor. Pînă una alta, spune-i nevesti-tii să-mi dea și mie un crap. Poate-mi prăjește bulgăroaica o bucată de pește. Barem să știu pentru ce-am omorît „Bombița” trei sute de kilometri...

M-am întors acasă. Stau la masă cu nevastă-mea, la „breakfastul” de împăcare. Evadarea mea o neliniștise destul. Sînt obosit ca un cal de tracțiune. Dar o să mă întremeze micul dejun pe care mi-l oferă nevastă-mea.

Stăm față în față. Zîmbăreață ca întotdeauna, Penke îmi aranjează la îndemînă bunătățile pregătite: brînză de vaci (50 gr), un sfert de ou răscopt (conține colesterol), o jumătate de roșie (să ne păzim de acidul oxalic), o bucățică de pîine prăjită (30 gr) și ceai. La discreție. Pot să beau și trei litri. Ceai de sunătoare, nufăr, mușețel și tei. Totul conform prescripțiilor care țin să mă slăbească cu orice preț. Numai că ceaiul nu-mi place (aș prefera un Hornimann), brînza de vaci are gust de burete de baie (și nici ăla din latex), iar restul nu izbutește decît să-mi întărite sucurile gastrice.

Așa că mă prefac încîntat de savurosul „breakfast de împăcare”.

De fapt, ard de nerăbdare să știu ce-i cu camera aia de la „Mila 41”.

Dar Penke nu cunoaște nici un amănunt. Plutim în plină enigmă. Cine să se fi ocupat de găsirea acestui refugiu?

Bulgăroaica face presupuneri:

- Nu-ți cunoști prietenii. Pesemne că-i cineva, acolo sus, care te iubește.

- Dar cine știa de intenția mea de a mă retrage la scris?

- Asta-i bună. Dar cine nu știe! Că peste tot te-ai plîns că n-ai condiții. Uite, acu ți-au găsit și celebrele tale condiții de creație, ce mai vrei?

- Un singur lucru, să știu cine mă prețuiește atît de mult. Mai ales că n-am publicat nici o carte!...

- Poate tocmai de-aia!

Bonjour bun, „mila 41”!

Pentru a nu-mi complica existența, suie-te-n tren, coboară din tren, și-așa mai departe, cărînd după mine întreg calabalîcul, recurg la o decizie absolut novatoare: plec cu „Bombița”.

Vehiculul e mititel, îl urc lesne pe vapor, deoarece de la Tulcea pînă la „Mila 41” nu există altă cale de transport, iar pe plan local o să-mi fie extrem de util pentru deplasările documentare.

Asta-i una la mînă, iar două la mînă, am gata încărcate toate lucrușoarele, de cînd am tentat evadarea spre Firinca. Unde, din păcate, n-a mai fost nevoie să despachetez.

Obținînd aprobarea nevesti-mii, telefonez tuturor neamurilor și prietenilor, invitîndu-i să asiste la plecarea în marea expediție de creație.

Tanti Ralița, de care mă temeam serios, din pricina implicării dînsei într-o serie de întîmplări binecunoscute cititorilor, manifestă, spre surprinderea mea, un entuziasm contagios.

Alecu, așijderea. Chiar cu unele detalii suplimentare:

- Detectivule, te-am făcut om! Abia acum mi-am adus aminte. De la mine ți se trage telegrama. Dacă nu-i semnată, mai mult ca sigur că provine de la diadea Stepan. Stepan Cușeai, prietenul meu lipovean, de la „Mila 41”.

În ultimul timp primisem vreo trei scrisori de la dînsul. Cerea să-i expediez, de urgență, niște trăscău! Cît sînt de uituc, totuși pare-mi-se că i-am răspuns. Ba și mai mult, l-am asigurat că-i fac rost de cîteva sticle, dacă îmi aranjează o cameră pentru un prieten scriitor. Cînd am pornit spre Firinca, îmi ieșise din minte diadea Stepan. Așa că, pentru a salva onoarea breslei, ia cu tine cîteva butelii de material inflamabil. Dacă nu arde, aruncă-l. Te faci de rîs acolo…

- Va să zică, mă transformi într-un soi de comisionar! Ceva lemne de spart n-ai? Covoare de bătut, parchet de frecat? Spune tot, nu te jena!

Alecu rîde gutural, apoi continuă:

- Avînd în vedere și luînd în considerație că nu eu sînt în căutare de gazdă, cred că cel mai recomandabil ar fi să te ocupi de găsirea trăscăului corespunzător. La prezentarea flacoanelor, vei fi primit ca un pașă. Pur și simplu te invidiez. Auzi poveste, domnule, să scrii și să dai la pește, în mijlocul Deltei! Cine și-ar dori mai mult? Mîine dimineață vin și eu să te petrec. Pa și pussy! Plec la „Katanga”. Mă-ntîlnesc cu Țuțu. Îi comunic și lui vestea de pomină, poate vine și el la plecarea ta! Pa și încă o dată pa!

Fără să mă mai mir de boacănele lui Alecu, pun resemnat receptorul la loc. Va trebui să renunț la cîțiva litri din stocul meu de alcool casnic. Sau, pre numele său, trăscău. Și așa nu prea agreez conversația cu spirtul.

Deși ar mai fi destul timp pînă la darea startului, alcătuiesc totuși la repezeală o scurtă listă, pe care-o înmînez nevesti-mii:

- Copilă bună, Delta nu-i ici, colea. N-ar fi rău să-mi completezi bufetul portativ. Fii drăguță și cumpără-mi chestiile astea…

Penke își aruncă privirea peste cele însemnate, apoi îmi confiscă pixul și începe să șteargă din notă.

- Costiță afumată? Nu ține, măiestrică! În Deltă-i cald. Se strică. Nici șunca, nici ceafa, nici kaizerul…

Încerc să mai salvez cîte ceva:

- Vreo trei cutii de șuncă, de aia, la cutie…

- Total, contraindicată. Prea-i sărată! La urma urmei, Delta-i plină de pește. Pentru ce-ți trebuie șuncă de Praga? Ai să mănînci numai pește. Exact cum ți s-a recomandat. Slab, cu carne albă. Să nu te pui cumva pe morun și nisetru. Să prinzi și tu știucă…

- Copilă bună, îți închipui că știuca se prinde așa, la comandă? În afară de caras, n-am prins în viața mea alt pește!

- Și de unde aduceai crapii ăia de trei ocale, șalăii, mrenele, somnii, mihalții și toate celelalte specii, că de-abia le-am învățat numele?

- De unde să le-aduc? De la baltă, bineînțeles. Dar n-am afirmat că le-am pescuit personal...

Pe la miezul nopții, după ce-am isprăvit cu pregătirile de plecare, reușesc să mă întind la orizontală.

- Trezește-te, domnule detectiv! Haide, scoală! Au sosit toți musafirii. Te-așteaptă în sufragerie. Cît mai ai de gînd să dormi? – mă chestionează Penke, zgîlțîindu-mă.

În cinci minute, mai iute ca la pompieri, îmbrac țoalele de călătorie și mă prezint în sufragerie. Unde, după cum era și firesc, sînt primit cu urale.

Tanti Ralița, trăgînd adînc și disperat din „mărășeasca" ei poluantă, se află plasată la locul de onoare, între Alecu și Țuțu, care mi se par oarecum prea euforici pentru o oră atît de matinală. Precis că Alecu, înrăit Toma-necredinciosul, a probat inflamabilul pregătit pentru Stepan Cușeai, instigîndu-l și pe Țuțu. Mai erau mobilizați și finii din Drumul-Taberei, cumnatu-meu și cumnată-mea de la Deva și, că nu se putea altfel, Mihăiță-sfîntul, prietenul și vecinul meu de curte.

În total nouă cafeinomani (inclusiv bulgăroaica de Penke, nevastă-mea, care-mi aduce și mie o cafea, cu zaharină). Nouă și cu sergentul, adică personalitatea subsemnatului, zece!

Penke nu-mi mai servește micro-minidejunul mult așteptat, Bineînțeles, nici nu se putea altfel, are gata și-o explicație:

- Pleci la drum lung, nu se recomandă să conduci cu stomacul plin. Dacă ți se face foame, ai să guști ceva ușor pe drum!

Renunț la organizarea unei discuții în contradictoriu. Prefer să recepționez, cu rînjetele de rigoare, darurile aduse de musafiri.

Din partea lui tanti Ralița, dușmană declarată a țigărilor aspersate cu kumarină, un cartuș de „BT". Zece pachete, din cele cartonate. Cumnată-mea, știindu-mă dedat cafelelor, un borcan cu boabe crude, de vreo 300 de grame. Inginerul de cumnatu-meu, o pungă cu bomboane „Lebăda". Mereu uită că n-am voie zaharicale. Finii, mai practici, un flacon de rivanol. Sînt amîndoi cercetători, ingineri chimiști. Țuțu, mai... pe profesie, o panglică de mașină. De scris. Pînă și Alecu a sosit c-un pachețel. Mă jenez să-l desfac. Prea-i bine împachetat. Mă asigură că-i ceva de mîncare. O să-i identific conținutul pe drum.

Punînd la o parte cadourile, pornesc să-mi beau și eu cafeaua.

Tanti Ralița nu scoate o vorbuliță. Ceea ce mă miră nespus. Nu-i stă în fire. Numai Alecu, dintre toți, vorbește cît întreaga adunare laolaltă. N-are pic de astîmpăr. Posedă atîtea prețioase informații deltistice, încît uită și de cafea. Pînă să-și isprăvească repertoriul, se face 9.30 h. Ar fi timpul s-o întind.

Cînd părăsesc curtea din Calea Moșilor, condus de liota neamurilor și prietenilor, trecuse mult de 11.00 h.

Pînă la Giurgeni, „Bombița" se comportă admirabil. Apoi începe să dea semne de oboseală. Normal. Mi-era o foame cumplită, de eram dispus să încalc orice prescripție dietetică.

Totuși, pentru că făgăduisem să țin regim, m-am rezumat numai la pește alb. Un borș de pește, ca la mama lui, din care am ales numai șalăul, apoi un rasolaș de cegă, plus o bucată impresionantă de nisetru, că-i mai slab. Bineînțeles, fără vin. Din păcate!...

„Bombița" se odihnea la umbră, în parking, iar eu, după gustarea de mai sus, mă odihneam la umbra ventilatorului bătrîn, sorbind o cafeluță benefică, în sala cea mare a localului.

Dar, întrucît călătorului îi stă bine cu drumul, n-am mai zăbovit mult, ci, după ce-am făcut plinul radiatorului, turnînd în el vreo doi litri de apă minerală („Malnaș") că la cișmea nu curgea, am băut și eu două sticle de „Pepsi-Cola"; asta pentru a-mi ridica tonusul vital, bazîndu-mă pe cunoscutul adagiu: „avînt și energie – prin Pepsi-Cola"! Fiind insuficient frapate, prezentînd doar temperatura mediului înconjurător (29 grade Celsius, la umbră), n-am beneficiat nici de avînt, și nici de energie. Ci numai de-o transpirație abundentă și instantanee. Ceea ce, fie vorba între noi, se putea obține și după consumarea unui ceai de plante medicinale.

Peste cîțiva kilometri, să tot fi fost vreo șaptezeci, simt c-adorm la volan. Dar după ce-am pus, cîteva sferturi de ceas, capul pe mîna dreaptă, pitit sub niște aluni de la marginea drumului, m-am sculat odihnit și plin de furnici. Din cele roșii.

Pînă la Babadag n-am mai avut probleme serioase. Însă, după cum prevăzusem, de altfel, chiar la marginea Babadagului mi se isprăvește benzina. Motorul strănută de cîteva ori, apoi tace. Dar se și

oprește.

Mă rog, pînă la stația de carburanți nu-i cine știe ce distanță. Ajutat de niște tineri binevoitori, – care s-au mulțumit numai cu treizeci de „mangoți" – am împins „Bombița" doar vreun kilometru și ceva.

Cînd mă vede sosind cu „Fiat"-ul, doar cu trei băieți putere, pompistul rămîne interzis.

Mă prăbușesc pe scaunul din stînga al „Bombiței" și, cu greutate, izbutesc să-ntreb:

- Ai de 90?

- S-a isprăvit!

- Atunci fă-mi plinul cu 98...

- N-am!

- Ce benzină ai, domnule? De avion? De reactor? De 110, 130, 150? Cu ce vrei să pornesc mașina? Cu gaz?

Pompistul mă privește impasibil. Apoi reintră pe fază:

- Am ceva mai bun. Și decît gazul lampant, și decît motorina; 75 ameliorat. Să-l sorbi cu lingurița, nu altceva. De trei zile încoace, numai cu dintr-asta alimentez turismele ce-au trecut pe-aici. Chiar și străine... Și nimeni n-a venit să reclame...

- Cred și eu... dacă nu le-o mai fi mers ca lumea motorul... Cu ce să vină?

Neavînd altă soluție, accept să-mi facă plinul cu 75 CO. Spre surprinderea mea, motorul pornește la sfert. Plătesc corespunzător, și-l felicit pe pompist:

- Meștere, ce mai calea-valea, ești tare! Ai dreptate! Cred că ți-au dat din greșeală benzină pentru Rolls-Royce!...

- Nu v-am spus eu? – zîmbește pe sub mustață specialistul, după care, cuprins de-un entuziasm juvenil, îmi șterge îndatoritor și parbrizul.

Abia cînd ies din Babadag și mă îndrept cu viteză moderată spre Tulcea, abia atunci apar primele simptome de astmă. Motorul strănută, tușește, horcăie, sughiță. Dar nu se oprește.

Mergem înainte. Eu și „Bombița". Cam șontîc. Dar înaintăm totuși cu 45 pe oră. Nici n-ar fi indicat să rulez cu-o viteză superioară, deoarece nu mai văd bine. Cîrpa pompistului, mai mult ca sigur, era folosită pentru ștersul uleiului. Altminteri nu-mi explic curcubeele de pe parbriz, ce-mi licăresc înaintea ochilor.

N-am mai fost de anul trecut la Tulcea. Încerc să recunosc anumite repere. Trudă zadarnică. Alte blocuri, mai noi, hoteluri, restaurante strălucitoare. Păcat! Timpul nu-mi permite să le examinez mai îndeaproape. Pe cele din urmă, bineînțeles.

Gonesc, – fără să depășesc viteza legală, căci nici nu mi-ar îngădui amăgitoarea benzină a șmecherului de pompist, – spre port. Să nu pierd vaporul.

Slavă Domnului! Hurdubaia e trasă la debarcader. Dar ce ambarcație! Exact ca-n filmul „Aventurile lui Hucklebbery Finn". Prevăzută cu zbaturi, burduhănoasă, mai mult lată decît lungă. La vederea acestei venerabile relicve, simt că mă trec fiori. Am impresia, vagă, că mă aflu undeva, într-un port, pe Mississippi, și că voi fi atacat de indienii lui Winettou.

Dar, spre norocul meu, sînt atacat numai de nea Conotop, șeful colectivului angajat pentru încărcarea „Bombiței" pe navă. Fiind prima oară în fața unei asemenea probleme, pretextînd că nu sînt tarife, cer un preț exorbitant, depășind cu mult posibilitățile unui posesor de „Fiat" 600 D. Procedează întocmai ca particularii camionagii, de la depozitele de lemne. Vizînd anume exterminarea mușteriilor. După tratative interminabile și penibile, ne învoim la o zecime din pretențiile inițiale ale „docherilor". Cam echivalentul unei roți de „Mercedes". Cu geantă cu tot.

După ce-am trăit clipe de groază, asistînd la survolarea „Bombiței", pe deasupra capului meu, agățată doar de-un fir de odgon, după terifiantele peripeții provocate de încăpățînarea mașinii de a nu încăpea în cală (și cînd te gîndești că-i doar cît o gîgălice!) după ce-am consimțit la un spor de periculozitate acordat „docherilor" amatori, abia atunci m-am putut îmbarca și eu liniștit. Liniștit și ușurat. De vreo cîteva sute de lei.

Dar calvarul durează. Și pe vapor. Nici n-am urcat ca lumea pe punte, că izbutesc performanța de a mă rătăci. Lume, buluc! Mă plimb ca un disperat pe vas, străbătînd coridoare infinite și punți

intermediare, întreb în stînga și-n dreapta, nimeni nu mă înțelege, de parcă aș vorbi un dialect malaez din nord, pînă ce dă Domnul și întîlnesc un matroz originar din Cîmpina, care mă conduce la comandantul cargobotului.

- Tovarășe căpitan, cred c-am dat peste un pasager clandestin! Lămuriți dumneavoastră problema. Clientu-i gras, are de unde să plătească. Și biletul și amenda...

Obosit de cei cîțiva kilometri parcurși în căutarea locului meu, trecut și-n biletul pe care-l înfățișez bătrînului lup de Dunăre, privesc contrariat și demoralizat la cîmpineanul detectiv. Nici nu-l întrebasem de unde se trage. Singur se destăinuise.

Căpitanul îmi respinge dovada înaintată, rățoindu-se la matroz:

- Marș la treabă, nătărăule! Numai necazuri îmi pricinuiești! Păi cine nu-l cunoaște pe tovarășul? Dînsu-i ăla cu mașina! – apoi mi se adresă mie, pe direct: – Du-te, domnule, de te plimbă. Vizitează și matale vaporul. Că locuri n-avem decît pe bilet. Se aranjează fiecare cum poate. Vreme ai cu duiumul. Pînă ajungem la „Mila 37”, mai trec patru ceasuri...

- N-am ce face la „Mila 37”, domnule căpitan! Am cumpărat bilet pentru „Mila 41”.

- Știu și eu să citesc, meștere. Dar pentru „Mila 41” se coboară la „Mila 37”. Așa-i piesa. Nu există altă posibilitate, căci locul unde vrei dumneata să debarci mai are mult de așteptat ca să capete o ieșire la canalul Sulina. Pînă-n sat, la „Mila 41”, circulă regulat o căruță, – cînd nu-i pulbere diadea Iașa, – care se ocupă cu transportul pasagerilor. Nici nu-i cale așa de lungă, doar vreo șaptesprezece kilometri...

Simt că paralizez:

- Și de ce să nu mă deplasez cu mașina?

- Nimeni nu te oprește, meștere! Dar va trebui să mai aștepți. Pînă se usucă drumul. C-a plouat două săptămîni în șir.

În cele din urmă, dînd urmare invitației căpitanului, pornesc să vizitez hurdubaia. Sînt atît de uimit de cele văzute, încît nici nu observ cînd trece timpul. Cred și eu. Numai sala mașinilor, unde nimerisem din greșeală, mi-a luat peste un ceas. Dar merita. Nu mai văzusem așa ceva. O mățăraie cumplită de țevi și conducte, peticite cu tablă și cîrpe, ca să nu scape aburul, o rugină infernală, încît mă-ntreb ce fac mecanicii de nu explodează cazanele. Și n-ar fi o problemă prea complicată să sară și vaporul în aer. Mai ales că n-avem de-a face cu niște cazane de rufe, ci cu niște monștri de înălțimea unei case (fără etaj).

N-aș fi zăbovit atît de mult acolo. Dar mi-era imposibil să mă strecor printre pasagerii ce-și coceau vinetele pe țevile de abur fierbinte, ciocnind întărîtați, din ce în ce mai accelerat, niște pahare pline cu un lichid tulbure, opalescent. Atît între ei, cît și cu fochiștii. De altminteri păreau că se cunosc de cînd lumea. Și nu era exclus să fie și neamuri.

Scăpat cu bine din sala mașinilor, asist intrigat la chiolhanul general ce se desfășoară pretutindeni. Și pe punți, și-n multiplele bufete, existente la diferite nivele, și-n bărcile de salvare. Într-o fraternizare emoționantă, pasagerii și echipajul mănîncă pe sparte. Fiecare își așternuse în față legăturica cu merinde, fiecare era prevăzut cu lichidul acela tulbure, purtat în clondire de (cel puțin) un litru și jumătate. Trăznea atît de puternic a samagon, încît și vaporul înainta sub influența vaporilor spirtoși, icnind și răsuflînd din greu.

Pălit de-o vagă senzație de foame, decid că-i cazul să mă îndrept spre cala unde fusese depozitată „Bombița”.

Cînd ajung lîngă mașină, nu mai apuc să deschid portiera. Vaporul, care tocmai acosta la unul din debarcaderele presărate de-a lungul canalului, se împiedică de ceva. „Bombița” zvîcnește înainte, și intră lesne, ca-n unt, într-un morman uriaș de lăzi cu pătlăgele roșii.

Bineînțeles, deși nu mă amuza deloc ideea unui „Fiat” în sos tomat, mi-a venit să rîd. Însă verde-gălbui.

Despăgubindu-i copios, la prețuri de restaurant, pe cetățenii proprietari ai tomatelor, a trebuit să rămîn în cală, lîngă „Bombiță”, pentru a nu se repeta spectacolul. Mai aveam doar vreun ceas pînă la sosirea prevăzută, cu atîta certitudine, de bătrînul lup de Dunăre, căpitanul vaporului.

Spre regretul meu, dar nu și-al celorlalți pasageri, din ce în ce mai antrenați în conversațiile lor cu sticloaiele, vasul întîrzie apreciabil. Cam vreo alte două ore. Timp în care m-am îndeletnicit cu extragerea „Fiat”-ului din bulion. Nu mai arăta atît de alb, precum nu fusese niciodată, ci virase simțitor

spre roz-bombon. Și mai spun unii că zeama de roșii curăță tenul! Posibil. Mie mi-a curățat vopseaua de pe „Bombiță”.

La sosirea în dreptul debarcaderului de la „Mila 37”, abia atunci am realizat ce-nseamnă solidaritatea umană. Vetusta rămășiță a navigației fluviale românești nu poseda macara. Drept care, la rugămințile mele disperate, cei șaptesprezece pasageri pentru „Mila 41” (bărbați, femei și copii) s-au lăsat lesne înduioșați, avînd și disponibilitățile afective necesare (pesemne datorită și licorii trăznitoare) și-au ridicat „Fiat”-ul pe sus, cărîndu-l în uralele întregului echipaj și ale asistenței. Mi-a cam pîlpîit cordul în clipa cînd am zărit mașina deasupra apei, pe pasarelă, dar a trecut și asta.

- Fac cinste, fraților! – anunț eu, convins că nimeni nu mai era în stare să înghită o picătură.

Groaznică eroare de calcul. Într-un puternic entuziasm, propunerea mea-i aprobată în unanimitate. Deplină!

Și, așteptînd să apară căruța lui Iașa, particularul însărcinat cu transportul, colegii mei de suferință se pun vîrtos pe băut. Avusesem norocul de-a găsi, pe plan local, la o mătușă a paznicului debarcaderului, o balercă de samagon.

În vreme ce scumpii samariteni dau gata, destul de rapid, balerca, reușesc s-o conving pe mătușă să aibă grijă de mașină. Nămolul era atît de gros și vîscos, încît nici gînd să mă pot deplasa cu „Bombița” mai curînd de trei sau patru zile. Cu condiția, bineînțeles, să nu mai plouă.

Încerc să identific, printre invitații mei, un exemplar mai lucid. Iluzii zadarnice. Sînt, cu toții, în situația prafului cosmic. Fîlfîitori. În cele din urmă, îmi iau inima în dinți și întreb la întîmplare:

- Cînd vine căruța? Că ne-apucă noaptea aici!...

Spre surprinderea mea, mi se răspunde în cor. Uitasem că mă aflu și printre lipoveni.

- Vine Iașa, avem răbdare! Dacă nu vine astăzi, venim mîine! S-avem răbdare. Mai bine ia și mănîncă un pic de brînză cu țibulcă... Facem cinste noi, faci și mata cinste cu samagon!

Dacă stau și mă gîndesc bine, de cînd m-am urcat pe hurdubaia aia de vapor, chiar de la plecarea din Tulcea, nu mai luasem nimic în gură. Pachetul cu merinde, dăruit de Alecu, s-a dovedit inutilizabil. Conținea numai pastramă de rață sălbatică... Țin să-mi păstrez tonusul vital, așa că accept invitația adunării generale.

Spre seară, după ce mă ghiftuisem cu țibulcă și brînză vînătă de baltă (excelentă și grasă), după ce încercasem să gust și eu din holerca mătușii, dar pe care am restituit-o imediat naturii, fiind un distilat casnic de sodă caustică și acid sulfuric, apare în sfîrșit și diadea Iașa.

Întîmpinat cu manifestări de simpatie deosebită, dovedindu-se astfel a fi o rubedenie a întregului colectiv, face semn că va participa și dînsul la bairam.

Vehiculul lui diadea Iașa nu-i chiar căruță, ci mai curînd un soi de haraba, cum se întrebuința pe vremuri la căratul mărfurilor de la Brașov la Pitești, București sau Craiova.

Ceea ce nu izbutesc sa înțeleg, însă, este miraculoasa putere de tracțiune a gloabei ce zace istovită între hulube. Dacă i-aș zice cal, ar însemna să insult grav specia. Zdravănă trebuie să fie, de vreme ce-a adus pînă aici harabaua. Și totuși, așa cum stă sprijinită c-un șold de hulubă, pot să-i cînt pe coaste, ca la xilofon. Diadea Iașa îi dă un braț de buruieni smulse din drum. Gloaba, autentic animal neidentificat, precis de proveniență extraterestră, consimte la oferta stăpînului, și pornește să înfulece.

Examinînd alene rămășițele ospățului, lovind ușurel cu cizma în balerca sunînd a gol, diadea Iașa ne privește întrebător, după care își exprimă pe față frămîntarea:

- Voi mîncam și bem, Iașa muncim. Frumos șadem. Ce bem Iașa?

Individul fiindu-mi extrem de simpatic, mai mult în virtutea perspectivelor de-a ne transporta la „Mila 41”, sar și propun:

- Fac cinste și lui diadea Iașa, s-aducem niște samagon!

Nici dacă aș fi decretat mobilizare generală, n-aș fi obținut un asemenea succes. Cîțiva bărbați înșfacă balerca, o iau pe sus și se reped cu ea în direcția coșmeliei paznicului. După mai puțin de două minute, se întorc. Dar avem de-a face cu altă balercă. Ceva mai voluminoasă.

- Zice tiotea Vanghelina să mergem la ea cu bani. Ducem dumneata cincizeci de lei. De trei ori.

Sinistră idee să plec cu mașina în Deltă. Dacă lucrurile continuă să se desfășoare în același ritm,

va fi nevoie, mai mult ca sigur, să-mi scot „Fiat”-ul în vînzare. În orice caz, ies mai ieftin.

Îndrăznesc totuși să obțin lămurirea unei probleme vitale:

- Cînd plecăm? Ia spune, diadea Iașa, cînd o luăm din loc?

- Avem răbdare dumneata, avem răbdare, Iașa bem, Iașa mîncăm, Vasile obosit culcăm. Ieșim luna, urcăm și plecăm. Acum odihnim. Dumneata facem cinste!

Abia într-un tîrziu îmi dau seama că Vasile este gloaba spînzurată între hulube.

Veselia este în toi. Luna întîrzie. Pornește să bată și un vînt rece. Sînt mulțumit totuși. Dacă bate vîntul, n-o să plouă. Deoarece este imposibil să mișcăm din nămol „Fiat”-ul, aranjez cu mătușa paznicului să organizeze garda turismului. Deși, dacă mă gîndesc mai bine, n-are nici un rost. Cine dracu s-o fure? Nici cu tancul n-o scoate din glod.

Pe la unsprezece noaptea, binevoiește să iasă și luna. Mare cît o mămăligă pripită. Lumea pornește să se agite, organizînd încărcarea harabalei. N-aș fi bănuit că este atît de încăpătoare. Șaptesprezece persoane, plus bagajele respective, plus personalitatea mea, care nu-i de ici, de colo.

Extrem de binevoitori, stare de spirit la care au contribuit substanțial și cele două balerci de samagon, tovarășii de drum mă înghesuie între o cumătră de dimensiuni aproximativ egale cu-ale mele, și o icoană cît o oglindă de dulap. Icoana, – comandă specială la Tulcea, după cum mă lămurește persoana, – are atîta tinichea ferecată pe ea, încît pentru nu a rămîne invalid, gradul II, mă las mult în stînga, unde-și ține nepoata mătușii desaga cu vinete. Sper că nu-s coapte pe conducta de abur, deoarece icoana mă apasă greu, pentru păcatele mele, probabil, iar eu, la rîndul meu, sînt nevoit să asupresc vinetele la același nivel.

Vasile face tot posibilul pentru a urni harabaua din loc. Și, de necrezut, reușește. Pe-o distanță de vreo două sute de metri. Apoi se sprijină iarăși cu xilofonul coastelor de huluba din stînga. Pesemne c-așa-i vine mai ușor cînd stă. Deoarece s-a oprit.

Iașa nu se înfurie. Dimpotrivă, îl mîngîie pe Vasile pe cap. Apoi se adresează pasagerilor:

- Dădem jos, bre, că moare Vasile!

Figura cu urcatul și coborîtul din torturantul vehicul, pînă să ajungem la „Mila 41”, s-a repetat doar de vreo douăzeci de ori. Pe mine m-au scutit. Le era mai ușor să împingă harabaua, decît s-ajute la suirea mea. Păcat că și-au dat seama prea tîrziu, abia la a unsprezecea reluare a operației. În schimb, m-am oferit să țin în brațe icoana. Mai bine m-aș fi abținut de la asemenea idee nefericită. Negustorul de icoane fusese om cinstit. După cît cîntărea, n-o ferecase în tinichea, ci-n fier beton.

Cu excepția pauzelor sus menționate, călătoria a fost cît se poate de veselă și instructivă. Cînd s-a aflat c-am să trag la Stepan Cușeai, toată lumea s-a bucurat nespus, în special Iașa. Urma să cobor primul, întrucît Cușeai își avea hogiacul la marginea satului.

Debarcarea mea, din harabaua lui Iașa, se petrece în cele mai sărbătorești condiții. Tovarășii și tovarășele de drum, oameni de treabă și extrem de euforici, – din pricini bine cunoscute, – mă îmbrățișează, mă sărută, îmi pompează mîna, să mi-o dejghine din umăr. Iașa mă liniștește, asigurîndu-mă că-n zilele următoare, dacă se zbicește șleaul, îmi va aduce și „Bombița”. Apoi are loc extragerea dintre pasagerii înghesuiți în vehiculul remorcat de Vasile. Cu chiu cu vai, izbutesc dificultoasa performanță. Fără pierderi ireparabile.

Orice pantalon, orice cămașă pot fi cîrpite artistic. Deci nu pun la ficat.

Rămas singur în noapte, privesc îngîndurat la casa viitoarei mele gazde.

Miros atît de strașnic a samagon, rod al manifestărilor calde de prietenie, – încît mai zăbovesc cîteva momente. Dacă mă adulmecă Stepan Cușeai, precis că se-mbată. Poate că răcoarea nopții va îndepărta efluviile spirtoase pe care le degaj în cantități industriale. Pînă atunci, continui să examinez casa în care voi locui.

Joasă și pleoștită într-o parte, cojmelia nu pare prea arătoasă. În schimb, datorită așezării ei la marginea satului, chiar pe malul Dunării-Vechi, prin izolarea în care a aruncat-o capriciul posesorului, mie mi se pare locul ideal, atît de mult visat, pentru scrierea romanului.

Mă apropii grijuliu de palan. Negăsind la îndemînă o piatră să bat în el, pentru a-mi anunța sosirea, apelez la pumn. Din prima bătaie, nu prea sonoră, izbutesc să desprind o scîndură putredă din gard, dar și să declanșez niște salve de lătrături impresionante. Nu trec nici două secunde și se aprind lumini. La toate ferestrele.

O matahală neagră, însoțită de două dihănii întunecate și flocănoase, țîșnește în goană pe ușa din față. Apoi începe să răcnească mai întîi la javre, pentru a le potoli, după aceea la mine:

- Cine bate acolo? Cine scoală la mine noaptea? Ai?

- Din partea domnului Alecu Tilea! Am venit să stau la matale în gazdă...

- Aha! Domnul Conan la dumneata? Ai? Așteptăm puțin, legăm cîinii.

Stepan Cușeai, o namilă de peste un metru și nouăzeci, dispare cu dulăii în spatele casei. Apoi se întoarce și-mi deschide poarta. De fapt, nici nu era încuiată. Doar atît mi-ar fi trebuit, să pătrund în mijlocul potăilor. Praf mă făceau.

- Poftim, poftim, domnu' Conan! Ai adus lui Stepan pachet de la domnul Alecu? Noi de mult scrim, nimic primim!

- Am adus, nene Stepan, am adus. Din partea mea, trăscău de Tîncăbești! Numai să-ți placă, fiindcă-i prea tare!

- Nu facem grijă, domnu' Conan! Stepan bea și vodkă-satelit!...

Locuința lui Cușeai pare mai încăpătoare pe dinăuntru. Camera pregătită pentru oaspeți, la dimensiunile unui vagon, posedă și-un studio, și-o masă și scaune. Pe scurt, îmi place. Iar fereastra, destul de economică, dă spre undele Dunării-Vechi.

Văzînd dezamăgirea de pe chipul tăbăcit al pescarului, îl dumiresc la iuțeală. Pentru a nu-i pieri entuziasmul.

- Toate lucrurile sînt în mașină. Iar mașina-i la „Mila 37".

- Și trăscăul?

- În mașină!

Totuși nea Stepan nu se dezamorsează. O cheamă pe nevastă-sa, mi-o prezintă: „Mașa-Garafa", după care îi dă indicații să pună de masă. Deși e trecut mult de miezul nopții, mă bucură inițiativa lipoveanului. Știe să-și primească oaspeții.

După cum îmi dau seama, gospodăria lor merge strună. Apa fierbe în permanență. Într-un cazan de rufe, de vreo trei vedre, adăpostit lîngă cocina porcilor. Peste o jumătate de ceas asist la prepararea celebrului borș pescăresc. În apa tulbure, scoasa pesemne din Dunăre, Mașa-Garafa zvîrle o găleată cu pești subdimensionați. După nici un sfert de ceas, cînd începe să-mi lase gura apă, scoate peștii c-o strecurătoare, și-i aruncă în troaca porcilor.

- Asta mănîncă Sandolea!

Sandolea, trezindu-se din somn, se năpustește lacom la peștele fiert. Chelfăie ca un porc. Ceea ce, de fapt, și este. Mănîncă atît de lacom, încît mă-ntreb dacă i-or fi dat mîncare peste zi.

Mașa-Garafa, femeie iute ca un spîrnel, dar la jumătate din înălțimea bărbatului ei personal, aduce o tîrnă de nuiele, din care aruncă în cazan cîțiva crapi borțoși, niște știucă, un șalău baban și-o cegă aproape vie. Pesemne că-i curățase de mațe în faptul serii. În zeama groasă, mai adaugă două cepe, un pumn de sare, cîteva roșii stropșite, și cîteva rădăcini neidentificabile.

Stepan Cușeai îmi face semn să intru în bucătărie. De fapt nu-i numai bucătărie, ci și dormitorul familiei. În mijlocul încăperii se află o masă cu picioarele bătute direct în pămînt. Scaune n-au.

- Șezum la pat, domnu' Conan! Acum mîncam!

Peste cîteva clipe, Mașa-Garafa sosește cu borșul. Într-un ceaun de aluminiu, din cele de mămăligă. Scoate din sertarul mesei trei linguri de material inoxidabil (și eu care mă așteptam să ne ofere linguri de lemn!) și trei castroane de faianță, din cele folosite pentru salată, atunci cînd ai mai multe persoane la masă. Stepan taie pîinea, în niște dăraburi cît un cap de vițel, o pune lîngă salatiere, și mă poftește:

- Hai mîncam, domnu' Conan!

N-aș fi crezut că nenea Stepan va ține pasul cu mine. Devoram bucățile de „șaran" (așa-i spunea Cușeai crapului) ca un naufragiat pe-o insulă pustie, salvat de la moartea prin inaniție de-o expediție specială. Stepan însă nici nu mai mesteca. Înghițea direct. Oricît și orice. Biata Mașa-Garafa nici nu mai prididea cu făcutul plinului. Abia după cel de al patrulea castron i se îngădui și ei să mănînce. Mirat de această poftă de viață, taman în plină noapte, îl întreb pe Stepan:

- Mai poți dormi, nene Stepane, după atîta potol?

- Stepan pleacă la lucru. Pescuim pînă mîine la prînz. După masă dormim. Sculăm și mîncam. Iar dormim. Și iar mîncam.

Constatînd aceste ritmuri de viață, cu totul deosebite de cele ale oamenilor de rînd, mai ales în ce privește frecvența orelor de masă, simt în mine o nestăvilită dorință de a mă încadra, cît mai rapid, noilor condiții de trai. Mai mult ca sigur, vor conveni de minune stilului meu de lucru. Hrana generează creația. Și invers.

Mașa-Garafa, domoală, începe să adune tacîmurile șl vasele de pe masă.

Nu știu din ce pricină, Stepan Cușeai pare nemulțumit. Aprinde o țigară. Din „BT"-urile oferite de mine. Îi dă foc pe partea dinspre filtru. Dar asta nu-l deranjează cîtuși de puțin. Ci trage și mai zdravăn din ea, pe deplin mulțumit de aromă, gust și tărie.

- Ascultă la mine, Mașa-Garafa, terminat mîncam?

- Nu ți-ajunge, Stiopka?

- Nu inervam la mine, Mașa-Garafa! Auzi? Facem scandal! Unde vodka-satelit? Nu dăm? De ce, Mașa-Garafa?

Pumnul acesta de femeie ascunde în ea mai multe surprize decît un film polițist. Nici una, nici două, se-apucă să răcnească:

- Ajunge, Stepan-bețivan! Ajunge! Mi-ai mîncat viața! Mă omori cu zile!

Gazda nu mai dovedește să-și declame replica. Mașa-Garafa, fără a-l mai soma, înșfacă ultimul castron de pe masă, conținînd ceva restanțe de zeamă piftioasă, și-l trîntește în capul bărbatului. Poc! Și pauză!

Consider că-i cazul să stau în banca mea.

Stepan, pe care-l bănuiam în stare de orice, date fiind statura și firea, așteptîndu-mă s-o ia la bătaie pe biata și firava lui soție, execută o operație cu totul neașteptată, înșfacă de toarte ceaunul de aluminiu.

Dumnezeule! O omoară!

Mașa, calmă, ia și ea un alt castron. Îl ridică, Stepan ridică și el ceaunul. Mașa-Garafa ezită. Normal! Dar Cușeai, bestial, nu. Ridică și mai mult ceaunul.

Și brusc, fulgerător și-l înfundă pe cap. Exact în clipa în care castronul Mașei se face cioburi la contactul cu aluminiul.

- Mașa-Garafa, omori la mine, omori degeaba. Iubesc la tine, Mașa-Garafa dărăgaia, de ce? De ce omori? Stiopka muncește, Stiopka aduce acasă parale, aduce șaran, aduce haine frumoase. Ce avem cu Stiopka? Ce face Stiopka, dacă bem și el puțin?

Și, fără a mai fi în stare să-și continue litania, Stepan Cușeai pornește să plîngă ca un copil. Sloboade niște lacrimi atît de uriașe, încît sînt convins că borșul de pește, cele patru castroane de adineauri, are un rol determinant în incontinenta lor izvorîre.

Bate atît de înverșunat cu pumnii în ceaunul înfundat pînă la urechi, încît odaia se umple de-un zgomot straniu, asemănător tam-tam-urilor africane. Nici o clipă nu se gîndește să-și scoată chivăra de aluminiu. Poate și din cauză că iubita lui, Mașa-Garafa, s-a așezat pe pat, lîngă el, cu alt castron la îndemînă. Ultimul!

Obosit de operația întreprinsă cu atîta ardoare, Stepan Cușeai se ridică de la masă, fără să-și scoată ceaunul. Plînge în hohote. Și-mi spune, printre lacrimi și sughițuri:

- Mergem, domnu' Conan! Mașa-Garafa n-are suflet... Mergem culcam, domnu' Conan. Eh! Mașa-Garafa, Mașa, Mașa!...

Petrecuți de privirea neînduplecată a firavei femei, părăsim bucătăria.

Cînd ajungem în odaia ce-mi fusese rezervată, abia atunci îndrăznește Stepan Cușeai să-și descopere capul. Azvîrle înciudat ceaunul pe dușumea, după care se prăbușește pe pat.

- Haidem culcam, domnu' Conan!

- Nu mai pleci la lucru, nene Stepan?

- Culcam, domnu' Conan! Stăm aici. Bem și vorbim.

Din incomoda poziție în care se afla, culcat pe spate, cotrobăie cu mîna pe sub pat. De unde se ivește un clondir de vreo doi litri. Plin cu binecunoscuta licoare, văzută mai înainte la mătușa paznicului de la debarcader.

Spre dimineață, cînd nenea Stepan atinge nivelul cel mai de jos al recipientului, renunță la poveștile cu care-mi împuiase capul, Adoarme buștean, cu brațul petrecut pe după gîtul meu.

După cîteva încercări, izbutesc să mă eliberez. Mor de somn. Dar unde să dorm? Lîngă Stepan, căci nu văd altă soluție. Patul larg, cu droturile hărtănite și dezacordate, zbîrnîind din cînd în cînd ca niște coarde de țambal, pare destul de încăpător. Și pentru miriadele de pureci care execută slalomuri din cele mai spectaculoase pe trupurile noastre zobite de oboseală.

Cînd se crapă de ziuă, încep să apară primele dificultăți de acomodare. La care au contribuit, fără îndoială, fantasticul borș de pește, precum și emoțiile călătoriei.

Ies tiptil din odaie. În ogradă, fără nici o jenă, dulăii lui nenea Stepan dorm ca morții. Profit de ocazie, și pornesc în explorare. După îndelungi și febrile căutări, dar din ce în ce mai accelerate, izbutesc să identific instalația corespunzătoare scopului urmărit. Cam rudimentară, dar salutar binevenită, cu toată vecinătatea incomodă a lui Sandolea, vechea mea cunoștință de la miezul-nopții.

Soarele s-a plasat serios pe orbită, pornind să ardă din ce în ce mai cauterizant. Sandolea își părăsește cocina și, spre surprinderea mea, se aruncă în undele Dunării-Vechi, avîntîndu-se la traversarea ei. La cîteva minute este urmat și de vaca gospodăriei. Apoi, într-un cortegiu carnavalesc, întreaga păsărime migrează peste ape, în direcția plaurilor de pe malul opus. Am rămas singur în ogradă. Și tare mă bate gîndul să încerc și eu o scaldă în apele roșietice ale canalului. Doar am fost campion inter-școlar la înot.

O zi obișnuită în deltă, dacă se poate spune și-așa…

Privesc îndelung și îndurerat la apele leneșe ale Dunării-Vechi. Exodul orătăniilor și-al animalelor, traversînd înot undele tulburi și roșietice, îmi creează o neobișnuită senzație de gol în stomac. Dar nu-mi fac griji. Totdeauna noile peisaje determină schimbări metabolice. Numai așa îmi pot explica foamea crîncenă ce-mi frămîntă pereții aparatului digestiv superior. Dar, pe de altă parte, este și foarte normal, de vreme ce-i ora minidejunului.

Oglinda canalului se lasă sfîșiată de-o lotcă minusculă. Peste cîteva momente acostează lîngă ograda lui nenea Cușeai. Un băiețel, de vreo zece ani, cu ochi albaștri și păr platinat, în rubașcă și pantaloni de pînză cenușie, sare sprinten din ambarcațiune. Ține în mînă un juvelnic, în care se zbat niște ciortănici de toată frumusețea.

- Bună dimineața, nene! Cumperi pește!

- Numai dacă-i proaspăt! Tu l-ai prins?

- Nu vezi că mișcă, nene? Scoți cinci lei?

- S-a făcut! Cum te cheamă?

- Vova!

- Bine, Vova dragă, du-l la bucătărie, și roag-o pe coana Mașa să-i prăjească. Spune-i că te-am trimis eu…

În clipa cînd îi înmînez bancnota de cinci lei, nou-nouță, pe ușa bucătăriei năvălește Mașa-Garafa, învîrtind o lingură de lemn în mînă, cu care, nici una nici două, îl otînjește pe după ceafă pe nenorocosul copil.

- Rușine, Vova! Vindem pește la domnu’ Conan? Dă banii înapoi… Sicias, auzi? Magarule, rușine să fim la tine!…

Intervin la timp:

- Lasă-l în pace, tiotea Mașa, doar a muncit să prindă ciortănicile… Mai bine prăjește-le, să luăm cîte ceva în gură!

- Nu facem bine, domnu’ Conan! Învațam copilul la bani!…

Vova, privindu-mă curat cu ochii lui de acadea, îmi întinde bancnota. Bineînțeles, cu un vădit regret. După care sărută mîna ce-l lovise, zîmbind gingaș și șoptind:

- Iartă-mă, mamașa! N-am să mai fac! Tot ai să-i iei matale banii lui nenea Conan, că doar stă-n gazdă la noi!

Mașa-Garafa îl mîngîie pe capul nețesălat, poruncindu-i blajin:

- Curățăm repede, Vova, spălăm pește și prăjim. Haida, sînoc… – apoi se-ntoarce spre mine și-mi lămurește situația:

- Vova-i băiatul meu, copil bun, dar învățat rău de la Stepan…

Asist la originalul sistem de curățare a peștelui. Vova, vîrîndu-i un băț de salcîm, gros de un deget, pe gură, îl curăță rapid de solzi, pentru ca apoi să-l spintece cu dibăcie și să-i golească dintr-o singură mișcare măruntaiele. În mai puțin de un minut a dat gata șapte ciortănici. Cam vreo două kile de pește.

Peste un sfert de ceas, stăm la masă. Personalitatea mea, Mașa-Garafa și Vova. Stepan Cușeai doarme ca un lemn în patul din odaia ce-mi fusese rezervată. Zadarnic am încercat să-l trezesc. Singurul rezultat pe care l-am obținut, după îndelungi străduinți, a fost o înjurătură lipovenească, imposibil de tradus, deoarece nu posed suficiente cunoștințe dialectale de specialitate.

Se mănîncă agale, gustînd și prețuind la justa valoare fiecare dumicat. Ciortănica fierbinte, cu carnea fină și crocantă, prăjită într-un ulei neidentificabil, probabil de rapiță, se topește în gură. Vova, expediat la beci de maică-sa, aduce niște vin negru și acru. Delicios. Îl recunosc imediat. Cărțălăul din care mai băusem acasă la Alecu Tilea. Numai că, însoțind peștele bine prăjit, se îmbină de minune cu acesta. De unde sînt nevoit să deduc că, – fără să-mi arog pretenții de mare descoperitor, – fiecare nutriment își are lubrifiantul său.

În sfîrșit, mîncat bine, băut bine, acum s-ar cuveni și-o cafea. Tiotea Mașa-Garafa se oferă s-o

prepare. Cu inima îndoită, îi încredințez borcanul cu cafea rîșnită.

Pînă ce se fierbe licoarea, Vova mă pune la curent cu situația pescuitului. Se arată deosebit de binevoitor, propunîndu-mi lanseta lui personală, confecționată cu mijloace locale. Tocmai cînd mă pregăteam să-i dau iarăși bancnota de cinci lei, pentru închirierea uneltei, apare și tiotea Mașa.

- Domnu Conan, nu facem suparare, n-avem căni pentru cafea. Bem din stacane. Tot pe gît se ducem!...

Cafeaua mi se pare cumplită. În lipsă de alt recipient, tiotea Mașa a fiert-o într-o gamelă militară, cine știe ce pradă de război, în care, mai mult ca sigur, obișnuia să zdrobească usturoiul pentru mujdei. Iar stacanele, aici nu mai încape nici o îndoială, erau cele din care se bea lichidul specific locului, samagonul.

Vova, căruia tiotea Mașa-Garafa îi toarnă din gamelă o porție de cafea, o soarbe transportat de emoție. Iar maică-sa, prețuind și mai abitir fiertura, consumă chiar trei stacane.

Nevroind să-mi jignesc gazda, dau pe gît toată tolborseala, impunîndu-mi un zîmbet plin de încîntare. Singura performanță a femeii este tăria neobișnuită a întunecatei băuturi. Să scoale și morții din mormînt. Abia cînd observ borcanul de cafea, îmi dau seama c-a utilizat mai mult de-un sfert din conținut (peste 100 de grame).

Cuprins de tahicardie în mai puțin de trei minute, îmi zic c-ar fi cazul să pornesc la pescuit, pentru a-mi potoli bătăile dezordonate ale inimii. În mijlocul naturii, printre stuful gîrlițelor, precis că voi găsi liniștea atît de necesară.

- Îmi dați și mie o barcă, tiotea Mașa? Poate barca lui Vova...

- Dam, domnu' Conan, cum sa nu dam. Iei dumneata lotca lu' Stiopka. Mare și tare. Cu treișpe crivace. Ține bine la dumneata... Și luăm și o castrulea, dăm afară apa... Dumneata om greu... Nu știm ce-ntîmplăm!

Lansetă am. De la Vova. Confecționată din alun, cu inele de alamă, din cele întrebuințate la perdele. În loc de mulinetă are un mosor, numărul 22, mare cît o gogoașă, pe care s-a înfășurat niște sfoară ceruită, de cizmărie. Mai există și-un mîner, pe marginea mosorului, probabil pentru recuperarea sforii. În orice caz, o adevărată minunăție a îndemînării și inventivității copilului. Dacă-mi iese în cale o știucă, din cele atît de lăudate de Alecu, am să-i dăruiesc băiatului o lansetă autentică. În loc de „linguri", Vova a tăiat niște cozi de lingurițe de aluminiu, șterpelite pesemne din bucătăria maică-si, precum și-o limbă de pantofi, pentru știucile supradimensionate. Le-a lipit și cîrlige, cărora, însă, nu reușesc să le identific proveniența. Totuși am încredere în uneltele băiatului. Cele mai spectaculoase rezultate se obțin cu scule primitive, nu cu sofisticatele aparate plătite cu bani grei. Și-n afară de asta, copilul este omul Deltei, băștinaș din moși strămoși. Care habar n-aveau de mulinetele „D.A.M." sau despre lansetele din fibră de sticlă. Și care, în ciuda acestei condamnabile ignoranțe, prindeau mai multe știuci și bibani decît totalitatea pescarilor amatori din „Asociația pescarilor sportivi".

Lansarea la apă a lotcii se petrece cu ajutorul neprețuit al lui Vova. Mai greu merge îmbarcarea mea. În loc să calc pe crivace, pășesc greșit și merg peste fragilul fund al lotcii. Parcă se-aud niște oftaturi. Nu le dau importantă, atribuindu-le scîndurilor umflate de apă.

N-am avut niciodată pretenții că-s mare matroz, dar acum simt în mine sîngele unor necunoscuți strămoși navigatori. Înșfac vîslele și pornesc să le vîr adînc în apă. Prima vîslă o pierd numaidecît. O recuperez fără efort, sărind de-a dreptul în undele tulburi ale Dunării-Vechi. Leoarcă de apă, încep să trag zdravăn la babaice.

Peste cîteva minute, dacă nu și mai puțin, țoalele se usucă pe mine, scoțînd aburi ca un cazan de rufe. Lotca se îndreaptă, sub îndrumarea mea destul de nesigură, deocamdată, spre malul opus al canalului.

Dumnezeule! N-aș fi crezut că există atîtea gîrlițe, cănălașe și poteci de apă prin Deltă. Botul lotcii despică păpurișul, strecurîndu-se aproape de la sine spre ochiurile unde colcăie peștii. În jurul meu, odată ajuns în centrul unei oglinzi de apă fremătătoare, știucile sar de parcă ar fi la o lecție de dresură pentru posturi de delfini inteligenți.

Deși nu mai sînt atît de convins c-am să găsesc singur drumul spre locuința lui Stepan Cușeai, pornesc s-arunc cu improvizata lansetă a bunului Vova. Aruncarea ca aruncarea, dar recuperarea sforii cizmărești se dovedește extrem de grea. Pînă să înfășor la loc, pe mosor, cei douăzeci de metri de ață ceruită, știucile au tot răgazul să migreze spre alte limanuri.

În orice caz, după patru ceasuri de muncă asiduă, sînt silit să constat două fenomene îngrijorătoare. Primo: inspir o lipsă de încredere supărătoare (bineînțeles peștilor de toate speciile), nereușind să-mi apropii nici unul. Barem să fi intrat și eu în posesia unei mîrlițe. Dar nici gînd de-așa ceva. Secundo: manifest serioase aptitudini (sau calități) hidrofile. Lotca lui Stepan Cușeai, pe care am călcat-o necorespunzător în picioare, dă semne de dezmembrare. Pînă una alta, acum cînd soarele îmi calcinează și bruma de păr ce-o port pe țeastă, apa a ajuns pînă aproape de bordurile ambarcațiunii. Privind deznădăjduit la lenta (dar certa) creștere a nivelului, încerc zadarnic să-mi dau seama pe unde gîlgîie apa. Renunț. Dacă mai zăbovesc mult, am toate șansele să mă duc la fund. Cu lotcă cu tot. Deci, la muncă băiete!

Castrulea încredințată (premonitoriu parcă) de tiotea Mașa-Garafa se dovedește salutară. În mai puțin de-un ceas, dar dînd zdravăn din brațe, izbutesc să golesc pe jumătate barca. Leoarcă de nădușeală, cu picioarele în apă pînă la genunchi, abandonez pescuitul și mă pregătesc să fac cale-întoarsă.

Și acum încep să apară primele dificultăți. Încotro s-o apuc? Mă orientez după soare. De altfel, spre disperarea mea, destul de ineficient. Deoarece, neavînd altceva de făcut s-a apucat de șotii. De unde o fi făcut rost de norii ăia groși și întunecați?

Pînă n-apucă să crească iarăși nivelul apelor, pornesc să lopătez de zor. N-are importanță unde ies. Totu-i să răzbat la canalul cel mare al Dunării-Vechi.

Străbat din nou nenumărate gîrlițe și cotloane, sperii mii de pești nestatornici, dar îmi dau seama că-s alte locuri, alți pești. Păcat. Dar, deocamdată, părăsesc orice intenție de-a admira natura înconjurătoare.

Na! Începe să plouă. O rupere de nori. Las vîslele și apuc iarăși castrulea. Acum trebuie să lupt și împotriva apei de sus, și-a celei de jos. Dușumeaua lotcii prezintă niște interstiții răuprevestitoare. Cîlții smoliți, sub presiunea undelor, cedează fără să opună nici o rezistență. N-ar fi ieșit din lăcașurile lor, dacă aș fi călcat pe crivacele lotcii. Acum e prea tîrziu. Noroc că vasul oferit de tiotea Mașa este destul de încăpător, minimum patru litri. După ce mai stropește vreo trei răpăieli, ploaia se oprește. Nu-mi mai rămîne decît apa din barcă.

Soarele apare iarăși. Atît de arzător, încît îmi zbicește îmbrăcămintea cît ai zice pește. Tot sîntem în împărăția lor!

Lotca se furișează îngreunată (de apă) printre trestii: Și, în sfîrșit, răzbatem la Dunărea-Veche. Și am și noroc. Deoarece văd și casa lui nenea Stepan. La o zvîrlitură de băț. Cel mult trei kilometri.

Numai că personalitatea subsemnatului nu mai posedă suficiente resurse. Decis să abandonez cursa, încep să răcnesc în direcția vremelnicului meu domiciliu. Nu „ajutor!", căci ar însemna să mă fac de rîs, ci doar „Vova! Vova!". Strig pînă ce simt că-mi dilat excesiv alveolele pulmonare. Nefericirea face ca răcnetele mele, atît de sonore și bine dozate, să fie dominate de sirena unei șalupe cu motor. S-a apucat să dea semnale în neștire, tocmai cînd am atîta nevoie să fiu auzit.

Șalupa se află acum lîngă lotca mea. Nu mai urlă. Urlă în schimb un nene, un uriaș, poate mai trupeș decît mine.

- Ești surd, domnule! Pe dumneata te semnalizam!

Magaoaia începe să mă enerveze:

- Dar ce, matale ești de la circulație? N-am depășit reglementar? Am călcat pe cineva?

Șalupa oprește motorul. Din cabina mecanicului o înjghebare jegoasă din lemn coșcovit și albit de ploi și soare, se ivesc doi indivizi, ca dintr-un film de groază. Cel care joacă rolul lui Frankenstein cred că-i sărit zdravăn peste 80 de anișori. Dar pare vînjos, în deplină sănătate. Celălalt, un tînăr în jur de 30 de ani, are o mutră de vampir, alb la chip, cu privire ciudată, fixă și scormonitoare.

Între timp, deoarece lotca mea ia apă serios, îmi dau seama că nu-s chiar atît de tare pe poziție.

- Arată-ne permisul! – mă solicită uriașul.

- Nu-i la mine, a rămas în mașină, iar mașina-i la „Mila 37"!

Uriașul privește cu subînțeles la Frankenstein, și amîndoi la vapor.

- Dumneata ești ziaristul Conan? Scriitorul?

Au și aflat de sosirea mea în deltă? Mă miră. Ca ziarist semnez Coman. De unde știu de scriitorul

Conan de vreme ce n-am publicat încă nici o carte? Lucrurile încep să se-ncurce. Ceva nu-i în regulă.

- Personal! În carne și oase...

- Mai mult în carne, s-ar zice! – își îngăduie să constate vampirul.

- Domnule, nu-ți permit...

Uriașul schițează un rînjet. Parc-ar vrea să mă îmbuneze:

- Domnule Conan, dacă nu te transbordăm pe șalupă, vei fi nevoit să discuți cu noi de pe fundul Dunării-Vechi! Pe puțin patru metri!

Aici are dreptate. Nivelul apelor, din lotcă, se apropie sensibil de borduri. Ajutat de Frankenstein care mă saltă ca pe un fulg pe șalupă, în ciuda vîrstei sale și-a greutății mele, asist neputincios la amararea lotcii. Vampirul o leagă cu-o parîmă, trecîndu-i-o prin belciugul din bot, apoi revine satisfăcut pe puntea șalupei.

- Acum să facem prezentările, dragă domnule Conan! Ești în mîinile noastre. Trebuie să recunoști că ți-am salvat viața! Mai întîi să ți-l prezint pe socru-meu, Milopoc Papașa, zilier la magazia Céapéului, dînsul este tovarășul subinginer Babu Ursu, șeful și părintele nostru al tuturor, tot de la Céapéu, iar eu mi-s Pilu, zis și Itanà, mai pe limba buletinului de identitate Itanà Pilu Arambașa, magazinerul cooperativei.

Terminînd cu prezentările, pornesc toți să-mi pompeze mîna dreaptă, manifestînd un entuziasm absolut inexplicabil.

Vampirul, adică subinginerul Babu Ursu, părintele echipei, se dovedește posesorul unui debit verbal nesecătuit:

- De azi dimineață vă tot căutăm, domnule Conan! Eram speriați. Să piară în gîrlițele Deltei noastre un asemenea scriitor și ziarist, ar fi fost o adevărată tragedie. Mai ales dacă ați venit la noi cu gîndul de-a scrie un reportaj despre succesele noastre în producție. Cine v-a îndemnat să vă pripășiți tocmai în locurile astea, atît de sălbatice și incomode? De ce nu ne-ați anunțat la Céapéu? V-am fi organizat o primire pe cinste.

Mă simt nevoit să-i întrerup starea euforică:

- Domnule inginer...

- Subinginer, maestre, subinginer...

- Mă rog, dacă insiști dumneata, domnule subinginer, cine v-a informat despre apariția mea pe aceste meleaguri?

Babu Ursu (Vampirul) nu se lasă demontat:

- Avem și noi antenele noastre, iubite maestre! Cum am aflat c-a venit un ziarist la „Mila 41”, imediat am dat alarma. Adică ne-am interesat numaidecît despre condițiile dumneavoastră de trai. Cînd ne-a spus tiotea Mașa c-ați pornit de unul singur în Deltă, să ne vină rău nu altceva. Dacă vă rătăceați? Avem și noi răspunderile noastre.

- Atunci aflați că antenele dumneavoastră nu-s chiar atît de prețioase. Sînt și ziarist, asta-i adevărat, dar n-am venit să scriu vreun reportaj...

- Slavă Domnului! – scrîșnește printre dinți Itanà Pilu Arambașa.

Văzîndu-i atît de brusc liniștiți, îmi continui comunicarea intențiilor:

- Am sosit în Deltă în calitate de scriitor, la recomandarea unui bun prieten de-al meu, tot scriitor și dînsul...

- Și vreți să scrieți despre noi, adică despre Céapéul nostru? – mă iscodește îngrijorat Babu Ursu.

- Nu, domnule inginer, pardon, subinginer, am de isprăvit un roman, cu un subiect absolut străin de viața Deltei...

Respiră ușurat și vampirul:

- Splendid, domnule Conan! Minunat. Numai să fie așa!...

Frankenstein, adică bătrînul viguros ca un drac de mare, cel care se cheamă Milopoc Papașa, și care izbutise performanța, demnă de-un ridicător de greutăți olimpic, de-a mă sălta pe bordul șalupei, nu-și poate reține bucuria:

- Sîntem oamenii matale, domnu' scriitor, scrim matale despre ce vrei, noi dăm o mînă de ajutor, dăm icre, trimitem la tine crap-șaran, pește lufar, trimitem ce vrei la tine... Lăsam să lucram, și matale la noi, și noi la tine...

Fără să mai aștepte replica mea nedumerită, în care aș fi dorit să-mi exprim o sumedenie de întrebări suplimentare, bătrînul Frankenstein coboară ca un spîrnel în cabina mecanicului. Peste o clipă se aude duduind motorul șalupei. Iar peste altă clipă pornim către locuința lui Stepan Cușeai. Lotca, plutind mai mult sub nivelul Dunării-Vechi, ne urmează, trasă la parîmă.

Rămas cu Vampirul și cu uriașul Pilu, zis și Itanà Arambașa, îndrăznesc să cer o lămurire esențială:

- Dragii mei, cine v-a spus că-s scriitor? Cine v-a informat că semnez Conan? Asta-i doar un pseudonim, sub care încă n-am publicat nimic...

Babu Ursu, părintele și șeful celorlalți doi reprezentanți ai Céapéului, mă privește rînjind respectuos, apoi îmi răspunde:

- Tovarășul „Fiat”!

Abia într-un tîrziu îmi dau seama despre cine vorbește Vampirul. Uitasem „Bombița” deschisă. Mătușa paznicului de la debarcader, cea care-mi furnizase cele două balerci cu samagon, îmi scotocise prin lucruri, găsise suficiente dovezi despre activitatea personalității mele, și, după cum era și normal în condițiile locale, anunțase de urgență organele Céapéului.

Acestea sosiseră la fața locului, percheziționaseră înnămolita mea „Bombiță”, și porniseră numaidecît în căutarea eminentului reporter al revistei „Fapta”. Eram al doilea ziarist, în ultimii doi ani, care se deplasa la „Mila 41”.

De pe urma vizitei celui dintîi, se treziseră c-o mulțime de necazuri, deduc eu din cele mărturisite de subinginer. Colegul meu fusese un tînăr nepriceput, nu înțelesese mai nimic din entuziasta muncă a maeștrilor pescuitului, și publicase un material critic, profund dăunător producției.

- Domnule maestre, – îmi comunică părintele pescarilor de la magazia Céapéului, abandonînd subit persoana a doua plural – dacă vei sta liniștit și te vei ocupa numai de romanul dumitale, ai să ai parte numai de bucurii. Sîntem cu ochii pe matale, gata să-ți sărim oricînd în ajutor. Așa sîntem noi, oamenii Deltei. Deocamdată, bine că nu te-ai înecat. Că cine știe ce necazuri ne mai cădeau pe cap. A mai fost, odată, pe la noi un soi de inspector. Ei, ce crezi matale că i-a trecut prin cap?

- De unde să știu eu?

- Uite-așa un glonte! Paznicii l-au crezut braconier! E bine?

Vampirul are dreptate. Iar Arambașa, sesizînd rapid faptul că-mi dădusem seama de valoarea acțiunii lor de salvare, adaugă impetuos:

- Sîntem oamenii dumitale, nene maestrule. Dar nu mai porni la pescuit. Nu-i de matale. Obosești. Și tot nu prinzi nimic. Las' pe noi treaba asta. Cine știe unde te mai rătăcești? Stai acasă, la tiotea Mașa-Garafa. Stai și scrie. Nu mai umbla brambura. Peștele-i meseria noastră, așa că bizuie-te pe noi. Ai să ai la pește, cît nu poți băga în dumneata... E bine?

Sincer să fiu, de ce să mint, mă „flatulează” grija acestor maeștri ai conservării echilibrului ecologic al Deltei. Deși fie vorba între noi, nu vedeam ce pagube aș fi putut pricinui peștelui. N-am fost, în toată viața mea, un pescar prea priceput. Nici ca amator.

Încadrat de Babu Ursu, care mă privește atent, scormonindu-mi măruntaiele sufletului, și de Itană Pilu Arambașa, pe post de protector al ziariștilor prea neastîmpărați, privesc plin de nădejde la casa lui nenea Stepan Cușeai. Șalupa navighează rapid în direcția acesteia, săltînd zglobie pe undele Dunării-Vechi.

Abia după ce trinitatea celor de la Céapéu mă debarcă rapid, lăsîndu-mă cu lotca scufundată la mal, pentru ca apoi s-o șteargă, pesemne în direcția prețioasei magazii, abia atunci constat că urlasem degeaba, că zadarnic îl strigasem pe Vova.

În ograda lui nenea Stepan s-a încins bairam mare. Cu armonică și coruri. Cu damigene de cărțălău pe masă, cu cazanul de rufe, în care fierbe eternul borș de pește, tras lîngă Mașa-Garafa. Costeliva soție a gazdei, mînuind vajnică lingura de lemn binecunoscută, abia pridideşte cu umplutul castroanelor.

Puteam să trag cu tunul, și tot nu m-ar fi auzit nimeni. Stepan Cușeai, în fruntea mesei,

improvizată pe fundul troacei lui Sandolea, pe care o răsturnaseră, – profitînd de absența chiriașului principal, plecat în vîjîială pe coclaurile gîrlițelor, – dirijează înflăcărat corul pescarilor așezați pe tîrnele de cărat pește. Observ, în dreapta lui, probabil pentru orice eventualitate, ceaunul de aluminiu.

Soarele pornește spre asfințit. Trebuie să fie cam cinci și jumătate. Iar eu pornesc spre casă. Cușeai mă zărește. Și urlă plin de entuziasm:

- Unde fugim, frate Conan! Haidem ciocnim un stacan cu frații mei. Mîncam șaran și raci, mujdei și mămăligă. Mașa-Garafa s-a făcut femeie de treabă, iubește acum pe Stepan.

Corul lipovenilor s-a oprit pe-un acord de terță. Mă surprinde însă melodia cîntată. Mă așteptam să interpreteze folclor local, și cînd colo recunosc de la distanță, chiar dacă frînează brusc, celebra piesă „Zumbalai, zumbalai meștere!”

Adunarea se ridică în picioare, mă salută frenetic, pornind să cînte în versiune ameliorată o celebră piesă de pahar: „Să umplem, să bem, stacane mai vrem, / să bem cît putem, cîtă viață avem.”

Nenea Stepan își părăsește locul, se apropie de mine și literalmente mă tîrăște la masă, invitîndu-mă insistent să iau parte la ospăț.

Tiotea Mașa-Garafa nu se lasă mult așteptată. Mă îmbie surîzătoare:

- Mîncam, domnu’ Conan! Bem, domnu’ Conan!

Fie vorba între noi, nu mai era nevoie să fiu mobilizat. Mi-era o foame de-aș fi înfulecat și pietre.

Prefer totuși castronul de borș oferit de firava mea gazdă. Zeama era formidabilă. Dar și mai formidabile sînt bucățile de șaran, cegă, somn, păstrugă, morun și alte ființe înotătoare neidentificate.

Ceea ce urmează însă mă lasă înmărmurit. Pînă astăzi nu mai gustasem așa ceva. Chiftele de știucă! Sublime! Cu ceapă tocată mare, prăjite puțin, mai mult tăvălite, în ulei de rapiță. Și înoată de minune în cărțălăul lui nenea Stepan, pe care Vova abia mai prididește să-l care din beci.

Situația începe să se deterioreze către seară. Multiplele damigene golite, așezate la rînd, ca la armată, în jurul troacei lui Sandolea, se află de mult în interiorul (sau în capetele) comesenilor mei.

- Stepan-bețivan, ce căuta domnu’ Conan în șalupa hoților?

- Te-ai dat cu Arambașa și cu Milopoc, nenorocitule!

- De-aia ți-a pus trei norme inginerul! Te-ai vîndut lor!

Stepan Cușeai, beat pulbere, începe și el să intre la idee. Chiar se încumetă să mă întrebe:

- Ce căutam la hoțoman, domnu’ Conan?

Spre norocul meu, explicația furnizată reușește să-l dumirească pe lipovan, dar nu și pe tovarășii săi de muncă. Nici n-ar fi putut înțelege, la scăzutul lor nivel de luciditate.

Este printre ei un pescar, pe care îl tot strigă „Hristu”, și care nu se astîmpără. Mereu îl zgîndără pe Cușeai, spunîndu-i că le fură peștele, că se are bine cu Arambașa, că-și bate joc de prietenii lui buni, tocmai de ei, care veniseră să-l viziteze, crezîndu-l rău bolnav. De ce nu se prezentase la lucru? Stepan își iese din pepeni. Înșfacă binecunoscutul ceaun, cel mic, și-l repede în capul lui Hristu. Din fericire, nu-l nimerește.

Reușesc să împiedic o bătaie generală, după multe străduinți, făcînd o serie de declarații solemne, cu mîna în dreptul inimii, garantînd că Stepan Cușeai fusese beat, că se supărase amarnic pe Mașa-Garafa, din pricină că nu-i dăduse cărțălău.

Dar fie din epuizarea tonusului vital, fie din cauza convingătoarelor mele mărturii, lucrurile se domolesc. Mașa-Garafa mai toarnă un rînd de borșuri. Vova mai aduce o damigeană de vin negru, acru și oxidat, iar mesenii pornesc să se pupe fierbinte. Împăcare generală, singurul suspect rămînînd doar eu. Ce căutasem în șalupa hoțomanilor?

Numai o minune mă putea salva de la linșaj.

Dar iată că se produce și minunea. Ca prin farmec, din umbrele înserării apare făptura lui diadea Iașa. Iar pe urmele lui, fără cunoscuta haraba, adjunctul Vasile, gloaba ce mă adusese de la debarcaderul „Milei 37”.

- Frumos șadem! Unii bem, alți muncim! Iașa stăm?

Văzînd în persoana ilustrului căruțaș singura mea posibilitate de dezvinovățire, îl invit lîngă mine,

și-l rog:

- Fac cinste, diadea Iașa! Bea și mănîncă! Numai spune-le dumnealor, cu mîna pe inimă, cine sînt eu, de unde m-ai adus, spune-le tot!

- Frumos că facem cinste! Iașa nu știm cine mata. Luvat de la „Mila 37”, asta știm, lăsam mașin la tiotea Vanghelina, asta știm, dar cine putem ști, de unde venim mata?

Nenea Iașa ăsta, în ciuda faptului că stă cu fundul pe țepii tîrnei, trezește în mine un cumplit dor de răzbunare. Dacă stăruie să-mi mai dea nervii la răzătoare, precis fac o criză de hipertensiune arterială. Și-așa o am paroxistică.

- Ascultă, diadea Iașa, am venit sau n-am venit cu vaporul?

- De unde să știm Iașa? Nu eram nici un vapor nu văzum!

Spre norocul, dar și spre surprinderea mea, mă scoate din încurcătură băiețelul gazdei.

- Știu acum cine-i nenea Conan! I-am văzut poza la jurnal. Dar îl chema altfel.

După ce Vova aduce un exemplar vechi și ferfenițit al revistei „Fapta”, toate lucrurile se simplifică. Fantastic de rapid. Admirîndu-mă, din profil, căci așa arăt mai subțire (și la propriu și la figurat) adunarea mă declară în afara oricărei bănuieli. Numai Hristu Ferșampanos, numai dînsul mai are unele suspiciuni.

- Parcă-i mai gras ăla din jurnal! Și de ce-l cheamă Coman?

- Uite, nene Hristule, – trec eu la un ton mai... familiarist, – citește în buletinul de populație. Coman mă cheamă. Conan e doar un pseudonim. Iar de cînd m-am fotografiat, acum doi ani, am ținut regim și-am mai slăbit...

Deși mi-ar fi venit cam greu să-i explic persecutorului meu ce-i cu ciudățenia asta, de-a semna cu alt nume, Hristu Ferșampanos trece peste problemă și-l interoghează pe căruțaș:

- Și tu ce-ai venit fără povozcă, numai cu Vasile?

Iașa nu se grăbește să-i răspundă. Are alte ocupații.

Duce la gură stacan după stacan. Vreo patru la rînd. Abia după aceea se-ndură.

- Nu venim pentru tine, bre Ferșampanos! Luvam domnu’ Conan, și aducem mașin. Drumul uscam, punem pe Vasile la tîrlie și caram.

Bucuros de cele auzite, cuprins de-un entuziasm ușor explicabil, mă ridic de pe ceaun și anunț „coram populo”:

- Nene Stepan, vinde-mi un damijon de cărțălău. Fac cinste, să bea toată lumea. Apoi pornim cu toții la „Mila 37”, s-aducem mașina...

Dar cînd eman asemenea necugetate propuneri, mă opresc din discurs, dîndu-mi seama că, luat de vîrtej, neglijasem o chestiune deosebit de importantă, drept care mă adresez căruțașului:

- Și de ce să nu vin cu „Fiatul”? De vreme ce s-a uscat drumul, înseamnă că se poate circula. Mergem pînă la debarcader cu harabaua dumitale, iar de-acolo mă-ntorc în mașină...

Diadea Iașa își frotează insistent bărbia nerasă de vreo cîteva zile, apoi mă lămurește, mai mult întrebîndu-mă:

- Mergem motor fără benzin? Iașa nu credem. Vasile nu merge fără ovăz. Babușca Vanghelina luvat benzin, spălat covior... Cumpărăm dumneata damijon de la Stepan, bem și aducem mașin...

Pe deplin satisfăcut de explicația științifică a căruțașului, urlu disperat către gazdă:

- Să vină mai repede cărțălăul. Altminteri cine știe ce se mai întîmplă cu mașina. Poate că-i ia tiotea Vanghelina și radiatorul, să-și facă instalație de încălzire centrală...

Recipientul se consumă rapid. Mai ales că diadea Iașa, luînd găleata de tablă cu care Mașa-Garafa scotea apă din Dunărea Veche, pentru confecționarea borșului de pește, toarnă în ea mai bine de trei litri de cărțălău roșu, pe care i-l dă lui Vasile, să se-adape și el.

Mai văzusem în tinerețele mele, în gară la Băilești, un porc care bea vin, dar stăpînul său, restauratorul, bufetierul și socrul șefului gării îi amesteca băutura cu apă. Vasile însă, demn adjunct al lui diadea Iașa, vîrîndu-și capul în găleată, o vidanjează în mai puțin de trei secunde. Sec! Fără apă, sifon sau alte lichide poluante...

Pe la unsprezece, din noapte, izbutim s-ajungem la debarcaderul „Milei 37”. Pe jos. Cu excepția mea, care, în ciuda tuturor împotrivirilor, am fost încălecat cu forța pe spinarea osoasă a bietului Vasile. Dar gloaba părea mai zdravănă decît arăta. Poate că și cărțălăul ajutase întrucîtva. Mesenii, în frunte cu Hristu Ferșampanos și diadea Iașa, mă încadraseră tot timpul drumului, emițînd tot soiul de aluzii, mai mult sau mai puțin directe, la excelentul samagon fabricat de tiotea Vanghelina.

Realitatea se dovedește mai crîncenă decît mi-o putusem imagina. „Bombița” zace în nămolul uscat, cu roțile înfundate în glod pînă la butuci. Capota portbagajului, acolo unde se află și rezervorul de benzină, stă căscată, dată peste cap. Tiotea Vanghelina se pricepuse s-o deschidă, dar nu mai știuse cum s-o tragă la loc.

Cînd ne apropiem de mașină, zeci de galinacee își iau zborul de pe cuibarele repartizate pe scaunele din față, în portbagaj, printre lucrurile mele. Călare pe Vasile, am o priveliște mult mai cuprinzătoare, atît de tristă, încît îmi vine să-mi plîng de milă.

Vasile, pe care-l ajunge oboseala drumului, precum și vinul aspirat la masa din ograda lui Stepan Cușeai, fără nici un semnal de avertizare, nici una nici două se culcă de-a dreptul în colbul de la marginea șanțului, uitînd că mă avea și pe mine în spate. Adoarme instantaneu, dîndu-mi prilejul, pentru prima oară în viața mea, s-aud un cal sforăind. Și încă la o palmă de mine, care zac lîngă el, tot în patul de praf călduț și plin de pureci.

Ajutat de un grup de tovarăși, care mai făceau o oarecare priză cu solul, reușesc să mă extrag de sub coasta lui Vasile. Le mulțumesc, dar fără a scăpa de corul lor pe patru voci:

- Facem cinste, domnu’ Conan? Facem cinste, scoatem mașina! Bem samagon, noi trezim...

Spre ziuă, în vreme ce Vasile doarme nepăsător și rece, veselii companioni, mobilizați de cele două balerci de samagon cumpărate de la tiotea Vanghelina, dovedesc să-mi dezgroape „Bombița”.

Spetiți de oboseală și de mixarea cărțălăului cu samagonul, se prăbușesc ca morți în „Fiat”. Iar cine nu mai are loc, sus pe mașină, pe portbagaj. Vasile doarme dus. Iașa, Stepan Cușeai și Hristu Ferșampanos, într-o stranie triplă îmbrățișare, sforăie înfricoșător, pe șase nări și patru voci, în ciuda faptului că nu-s decît trei. Abia într-un tîrziu, intrigat de performanța trioului, dau peste sursa celui de-al patrulea sunet. Redutabila formație cantabilă, exclusă de la ocuparea „Bombiței”. adormise pe coastele de xilofon ale mult încercatului Vasile, care susținea partitura basului.

În faptul dimineții, reînvigorați de odihnitorul somn de peste noapte, bunii mei prieteni se trezesc, proaspeți și neprihăniți. Numai eu nu reușisem să-nchid un ochi, tot gîndindu-mă la transportarea mașinii.

Dar Iașa rezolvă totul. Vasile ne dă iarăși măsura posibilităților sale. Căruțașul, tip inventiv, nu-l înhamă normal, prinzîndu-l de roți, ci direct de bara de protecție. Vasile trage din toate puterile, iar noi, cei din spate, împingem de ni se umflă tîmplele. Iar gloaba, dînd dovadă de-o surprinzătoare bunăvoință și capacitate de tracțiune, o zbughește ca din pușcă. Numai „Bombița” rămîne pe loc. Dar fără bara de protecție.

În cele din urmă repetînd operația în alt sens, înhămîndu-l pe Vasile la arcul din față, izbutim să scoatem mașina pe șleaul mare. Fără nici o pierdere. Arcul pare puțin mai în față, dar n-are nici o importanță.

Pe la unsprezece, în toiul veseliei, pe cînd ne potoleam foamea cu celebrele preparate culinare ale tiotei Mașa-Garafa, acostează la debarcaderul familiei Cușeai șalupa ce mă salvase de la înec.

Buna dispoziție intră în nori. Arambașa nu coboară. Pesemne are cunoștință de efectele neplăcute ale prezenței sale. Se rezumă să răcnească:

- Voi de ce nu veniți la lucru? Ați înnebunit? Vreți să creadă tovarășul scriitor că aici, la noi, ardem gazul de pomană și nu ne preocupă problemele aprovizionării populației, de la orașe și sate, cu produse piscicole de pește?

Frankenstein, pitit în dosul cabinei mecanicului, privește chiorîș la mesenii indispuși de filipica lui ginere-său. Vampirul, palid de enervare, probabil pentru că Arambașa vorbise în locul lui, pe post de șef, tace încruntat, prinzînd să se înșurubeze și mai țeapăn în podeaua ambarcației.

Milopoc Papașa, nemaiașteptînd semnalul lui Pilu Itanà Arambașa, ambalează motorul, stîrnind valuri înspumate la pupa șalupei. Apoi demarează furtunos, încercînd să domine apelul magazinerului:

- La cinci să fiți la cherhana!...

Subinginerul Babu Ursu, – părintele pescarilor, – stă neclintit. Privește lung la mine, dar fără vreo expresie în stare să-mi sugereze conținutul unei comunicări spirituale sau afective.

Puțin intrigat de vizita salvatorilor mei, mă adîncesc în studierea excepționalelor chifteluțe de știucă. Și, în timp ce gust arar din frageda carne a răpitorului, mă gîndesc la întunecatele perspective de-a mă deplasa cu „Fiat”-ul prin împrejurimile „Milei 41” numai cu trăscău, în loc de benzină.

Singurii care mi-ar putea procura atît de necesarul carburant, aici în sălbăticia Deltei, unde nu funcționează nici o stație de benzină, nu-s decît Arambașa, Milopoc Papașa sau subinginerul, „părintele” Babu Ursu.

Dar ar însemna să mă pun rău cu Stepan Cușeai. Și nu numai cu dînsul, ci și cu toți prietenii lui.

Ce-or fi avînd de împărțit cele două tabere de nu se au ca frații?...

Moira Ghergidap

Ar fi cazul să mă apuc de lucru. „Bombița” e gata descărcată. Acum stă adăpostită în grajdul vacii emigrate pe plauri. Seara, cînd se întoarce din expedițiile ei, la muls, scot mașina și-i las locul liber, pentru înnoptat. Combinația nu-i deloc rea. Mai pun motorul în mișcare. Nu ruginește. Benzină n-am. În schimb, surprinzîndu-mă turnînd trăscău de 64 de grade în rezervor, nenea Stepan mi-a procurat niște vodkă-satelit. După mirosul bine marcat, de spirt denaturat, cam îmi închipui despre ce-i vorba. Principalul este că face aprindere. La sfert. Pentru trei flacoane (de o jumătate) de lichid inflamabil adus de la București, Stepan Cușeai mi-a furnizat șapte litri de alcool industrial nepoluat.

Astăzi se-mplinesc patru zile de cînd stau și bat apa în piuă.

Nu-mi dau seama ce-mi lipsește, dar îmi este imposibil să mă așez în fața mașinii de scris. Iar de ieșit la pescuit, nici gînd de așa ceva, pînă nu se va repara lotca pe care o scosesem din funcțiune.

Realitatea este că nu se poate trăi numai cu pîine. Adică viața nu se poate rezuma doar la participarea mea intensivă (de trei ori pe zi, dimineața, la prînz și seara) la bairamurile organizate de tiotea Mașa-Garafa. Simt nevoia contactului cu lumea ideilor, cu mișcarea planetei. Îmi lipsesc ziarele, revistele! N-am mai citit un ziar de-o săptămînă.

Nemaiputînd răbda, o interoghez pe tiotea Mașa:

- De unde vă cumpărați ziarele? Vova mi-a arătat chiar și un număr din revista „Fapta”! Aveți chioșc de presă în sat?

- Numai de zarzavaturi!... Al Céapéului...

- Și-atunci de unde ați făcut rost de revistă?

- Se vindem la magazin universal. Cumparam halva tahînia, se dăm numai cu jurnal. Nu cumparam jurnal, nu se vindem halva...

Mai am o speranță:

- Dar la oficiul poștal n-au ziare? Aveți oficiu în „Mila 41”?

- Avem. Cum să n-avem! Lîngă primărie...

- Atunci trebuie să aibă și ziare!

- Asta nu știm, domnu’ Conan. Dacă nu se vindem acolo halva, pentru de ce se vindem jurnal?...

Renunț s-o mai prelucrez pe tiotea Mașa-Garafa.

Decid să merg pînă în centrul satului, la oficiul poștal. Pentru a nu mă duce cu mîna goală, iau cu mine o jumătate de trăscău de Tîncăbești, într-o sticlă corespunzătoare (ca volum) de „Moskovskaya”

Curățenia clădirii oficiului PTTR mă impresionează plăcut. Încăperea centrală este despărțită de-o tejghea strălucitoare. În stînga se află trei cabine telefonice, probabil pentru convorbiri interurbane. Cămăruța telefonistei de serviciu stă pitită în dreapta. Entuziasmat, strig în gura mare:

- Buna ziua la toată lumea!

- Bună, fetițo! Alioo, iubițico! Alioo...

- Pardon? – întreb eu intrigat, nevăzînd pe nimeni.

Oficiul pare pustiu. Nimeni după tejghea, nimeni la biroul pe care-l bănuiesc a fi destinat dirigintelui.

- Aliooo! Maliucuuuu! Aliooo! Răspunde odată, fetițo! Dă-mi pe șefu, că vrea să-l audă tovarășa dirigintă!

Calitățile mele de investigator îndelung verificat mă ajută să identific imediat sursa sinistrelor miorlăieli. Este cabina operatoarei. Bat cu degetul în ferestruică. Nu răspunde nimeni. Dau din nou să ciocănesc în geamul opac. Dar, de astă dată, lovesc cu vîrful arătătorului o frunte care sună a dovleac copt. Ferestruica se deschisese pe neașteptate. Iar posesoarea frunții mă privește amuzată, fără să pară supărată:

- Mi-era teamă c-o să spargeți geamul! Noroc că m-ați nimerit pe mine. Pentru că eu vă cunosc. Bine ați venit pe la noi!...

- De ce? – mă arăt eu, pe drept, mirat.

- Păi de cînd vă așteptăm! Cine n-a auzit de dumneavoastră? Credeți că noi sîntem analfabetizați? Că nu citim? Naș-Pilu, că el ne-a botezat, pe toți cei de la oficiu, ne-a povestit că sînteți un mare scriitor englez, aclimatizat la București. Cică sînteți părintele lui Șerlac Holmăs, eroul publicului cititor. Ce bine o să-i paie tovarășei dirigintă, că dînsa citește toate romanele cu criminali și detectivi, vă lasă cu gura căscată cînd povestește de Filip Marlove sau de Lemi Cauțion, ăla din „Ce le pasă fetelor”.

Nu-i nimic grav în afirmațiile operatoarei. Mai prost e că n-am publicat (încă) nici o carte, și de pe acum se produc asemenea confuzii supărătoare.

- Mi-e teamă că mă luați drept altcineva!

- Aiurea! Nu ține, maestre Conan! Ne-a spus nouă naș-Pilu că vreți să vă strecurați prin viața noastră, a celor din sălbăticia Deltei, într-un mod „in cogito”, după cum prea bine zice tovarășa dirigintă, să nu vă știe om cu tovarăș cine sînteți!

Îmi dau seama că n-are nici un rost să întreprind descifrarea afirmațiilor lui naș-Pilu Itanà Arambașa. Așa c-o întreb pe amabila și diligenta operatoare:

- Primiți presă la oficiu?

- Cum să nu! Dar așteptați să vină cumătru Mișa Negroponte. Că el se ocupă de difuzarea hîrțogăraiei. Acuma-i plecat la naș-Pilu, să-i ducă „Săptămîna”, c-altminteri se supără, și iese cu scandal. Că și cumătru îi este fin. Dacă nu-l aprovizionează la vreme cu „Săptămîna” și cu „Magazinul”, s-ar putea să-l coasă în pumni, după cum îi stă în obicei. Vorba aia: fin ca fin, dar telemeaua-i pe parale!...

Mă resemnez să-l aștept pe cumătru Negroponte, luînd loc pe unicul scaun din oficiu. Abia mă așez, – nici prea greu și nici prea brusc, – și hodorogul începe să dea semne de slăbiciune. Mai întîi îi cedează fundul putrezit, trosnind îngrozitor, Apoi piciorul din spate singurul ce părea mai zdravăn. Nu se frînge deodată, ci pornește lent spre exterior, pîrîind discret. Spre norocul meu, sesizez catastrofa la timp.

Însă, în clipa cînd mă salt grabnic de pe răposatul scaun, se produc două evenimente de însemnătate cu totul deosebită și diferită.

Mai întîi, în oficiul poștal pătrunde un exemplar uman absolut neobișnuit, iar în al doilea rînd, scaunul se dezmembrează de la sine, fără contribuția subsemnatului, pierzîndu-și, unul cîte unul, totalitatea mădularelor sale.

Prietena mea, operatoarea, intervine la timp:

- Nene Mișa, scaunul era rupt de săptămîna trecută. L-a închegat la loc tovarășa dirigintă, dar n-a avut clei, și l-a lipit cu gumă arabică.

- N-are importanță. Vina-i vină! Cine l-a pus să se așeze pe el?

- Nene Mișa, dar dînsu-i scriitorul Conan. Ar vrea niște ziare!

- N-avem! Doar de săptămîna trecută! Și numai „Munca”!

Este pentru prima oară cînd mi se întîmplă să examinez de aproape un asemenea tip de „construcție” corporală. Mic de statură, ba chiar mărunțel rău de tot, Mișa Negroponte explodează în schimb pe orizontală, încercînd să compenseze diferențele de echilibru și armonie. Fiind mai mult lat decît înalt, n-aș putea afirma că-i dolofan, rotofei sau borțoșel. Dimpotrivă, Mișa Negroponte este îndesat, de parcă l-ar fi bătut cineva cu maiul. Cumătrul pare alcătuit exclusiv din mușchi, ca o planșă anatomică. Are un grumaz atît de lat și încăpător, încît s-ar putea juca pe el o partidă de pocher. Fără mînă moartă. Lat în spate, lat în brăcinari, Mișa Negroponte aduce mai curînd a bizon, a antropoid primar, a minielefant, a tapir, a orice altceva, numai a factor poștal comunal nu. Totul mă îndreptățește să-l suspectez de-a fi un extraterestru.

Din clipa în care a pătruns în oficiu, chiar de atunci am simțit cum începe să pîlpîie întreaga atmosferă ambiantă. Cumătrul emană vapori de spirt, în asemenea cantități, și de-o asemenea tărie, încît muștele din încăpere au decedat instantaneu, prăbușindu-se pe tăblia tejghelei și pe linoleumul dușumelei.

După ce nocivul și poluantul factor trece în dosul tejghelei, scot la repezeală sticluța cu trăscău din buzunar.

Bat cu ea în lemn. Să-mi meargă bine. Dar și ca să atrag atenția factorului. Care, bineînțeles, nu întîrzie s-o bage în seamă.

- Nu-i voie de umblat cu materiale aprinzibile în oficiul poștal! – se rățoiește suspicios de prefăcut cumătrul.

- Dar nu-i sticla mea! – răspund eu surprins (dar tot prefăcut).

- Nu? Atunci o fi uitat-o careva. Pesemne că-i umplută cu apă chioară... Dacă ar fi fost înăuntru ce scrie pe etichetă, atunci n-o mai uita pe-aici, la îndemîna oricui...

Spre o verificare mai deplină și competentă, Mișa Negroponte destupă grijuliu flaconul și-l miroase disprețuitor. Însă, brusc, dă a mirare din cap. Apoi mă chestionează vădit interesat:

- Ce ziare spuneți că v-ar trebui?... Aud pe madam Convert că vă cunoaște. De unde și pînă unde? Să fiți scriitorul ăla de care ne pomenea naș-Pilu că s-a înecat în Dunărea Veche?...

Madam Convert trebuie să fie operatoarea telefonistă. Scriitorul, mai ales dacă s-a înecat, precis că-s eu.

- Domnule Mișa!...

- Tovarășe, deocamdată, să n-o luăm chiar așa, că nu ne cunoaștem de cînd lumea! Mă credeți băut? Vă orientați greșit, după arome. În tot satul lucrează cazanele, de peste o săptămînă. Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. În flux continuu. Beau frații la patru țuțuroaie. Bine că e de unde! Așa, care va să zică, sîntem scriitori? Bun! Și ce citim, maestre? Organismele centrale, sindicaliste?

- Tovarășe Mișa...!

- Și Negroponte, ca să fim în clar!

- Perfect! Tovarășe Mișa Negroponte, m-ar interesa...

- Ei haide, spuneți-mi „domnule Mișa”! Văd că sînteți băiat de salon, m-am convins. Am gustat eu o picătură din samagonu’ fiert de naș-Pilu, dar nu mi-am pierdut simțul mirosului. Uite-așa v-am mirosit, De la o poștă!

- Și mai perfect! Și eu te-am mirosit, domnule Mișa! Se simte de la distanță cu cine ai de-a face. N-are rost să ne mai ascundem după degete. Ia-ți liniștit sticla de trăscău. Dar să ai grijă de ziarele mele. Cotidienele bucureștene, revistele literare, și cele din provincie, apoi „Săptămîna”, „Magazinul”, „Contemporanul”...

- „Sportul” nu vă interesează?...

- Ai să rîzi, nu! Doar tablele... Dacă-ți surîde conversația cu trăscăul meu de Tîncăbești, mi-aduci acasă la Stepan Cușeai toată presa. La urma urmei intră în obligațiile matale de difuzor al presei.

Butucul de Negroponte, brusc aprins de perspectivele înfățișate, se zbate să mă convingă de sinceritatea și stabilitatea sentimentelor sale:

- Omul dumitale, maestre! Se-nțelege că mă interesează carburantul pe care l-am adulmecat adineaori. N-am să mă plafonez doar la samagon. Nu-s nici eu un fiștecine. Mai citesc adeseori o carte, o revistă, un ziar... Factorul nu-i numai un difuzor de corespondență, ci și de culturi înalte. Iar dacă mai sorb și eu, din cînd în cînd, un strop de samagon, asta-i din pricina deformărilor profesiei. Umblu toată ziua, intrînd din casă în casă. Împart oamenilor scrisori, vești din toată țara. Iar oamenii se simt. Dar eu nu mă-mbăt niciodată. Beau de mic copil. Așa m-o crescut maica-mare. Numai cu rachiu de chimion, să nu mă stric la burtă. Dacă beau apă, mă doare capul...

Madam Convert, care-și scosese capul pe ferestruica ghișeului, zîmbește semnificativ, privindu-mă galeș.

- Slavă Domnului! N-am auzit vreodată să-l doară capul pe Mișa... Doar atunci cînd s-a luat la bătaie cu răposatu’ bărbatu-meu... Îl lovise atît de zdravăn în devlă, încît a trebuit să cumpărăm spirt alb de la punctul farmaceutic. Dar i-a trecut! Cum să nu-i treacă, dacă se fricționase pe dinăuntru cu peste o jumătate de litru...

Mișa Negroponte, nici una nici două, se învinețește ca o ceapă ardelenească. Mîrîie crunt, dar se stăpînește numaidecît. Scoate de sub tejghea, unde o adăpostise vremelnic, sticluța adusă de mine și soarbe însetat din ea. Cînd o ia de la gură, mai rămăsese doar un deget de lichid.

- Uite ce-i, madam Convert, n-are nici un rost să ne dăm în stambă... Ne vede și ne aude un scriitor... Nu-ți ajung patru bărbați băgați în cimitir? Ce-l tot pomenești pe răposatu’? V-am spus, și ție și maică-tii, că nu mă prindeți în laț. Nu mă-nsor, Liubașa dragă, nici de-ai fi unsă cu miere. Asta ca să fim în clar...

Liubașa Convert trage furioasă ferestruica.

Dar peste o clipă se află în încăperea oficiului. Se repede la Mișa Negroponte, atît de rapid și eficient, încît bietul factor nu mai are timp să ia măsuri de apărare.

Acum o văd și eu ca lumea pe operatoare. Cu cel puțin două palme mai înaltă decît Negroponte, madam Convert poate fi ușor confundată cu-o girafă. Plecîndu-se peste tejghea, îl înhață de gulerul uniformei pe Mișa și pornește să-l scuture. Îndesatul, pe care-l bănuiam de-o putere anormală, se dovedește mult sub așteptări.

- Liubașa, lasă-mă-n pace! Stai odată! Astîmpără-te! O să mai stăm de vorbă. Știi prea bine că te iubesc...

Telefonista îl dă cu capul de tejghea, lovind sacadat cu scăfîrlia factorului în tăblia acesteia. Apoi îl eliberează pe neașteptate. Negroponte se prăbușește ca un sac de cartofi. Madam Convert, fără să-l mai privească, se îndreaptă spre mine:

- Îl vezi, maestre? Ne iubim de ani de zile. Mă chinuie într-una. Mi-au murit patru bărbați. Numai din cauza lui! Știau că-l îndrăgesc pe bețivanul ăsta, și se stingeau ca lumînările. Acuma, că-s văduvă, rămasă singură pe lume, doar cu mămica mea, nu mai vrea să mă ia de nevastă!

Între timp, Mișa Negroponte, care se recuperase de pe dușumea, părăsește refugiul oferit de tejghea (și care se dovedise insuficient, de vreme ce brațele lunganei îl putuseră înșfăca de la distanță) și se repede în cămăruța operatoarei.

În mai puțin de o secundă apare c-un recipient, ceva în genul unui borcan de castraveți, dar din cele mari, și mi-l prezintă triumfător:

- Uite, maestre! Uite ce bea Liubașa mea! Samagon de porumb! Și mai mă face pe mine de bețivan... Cum s-o iau de nevastă? Ajungem de rîpă! Nici cu cinci lefuri nu mai facem față, dacă o să-i tragem amîndoi la măsea... Cu ce-o să ne creștem copiii?

Madam Convert inițiază o demarare spectaculoasă. Și renunță totuși să-l mai fugărească pe velocele Mișa. Acesta sprintează de mult pe uliță, într-un finiș de groază.

Liubașa plînge cu lacrimi amare, hohotind de parcă i se scufundase toată flota de submarine în undele Dunării-Vechi. Cu umărul jilăvit de aversa pe care o împroașcă ochii ei mari și decolorați, ascult resemnat:

- Domn Conan! Matale zici că ești scriitor. Pricepi ca nimeni altul sufletul omenesc. De ce-l iubesc pe nenorocitul ăsta? Spune-mi, maestre, nu te sfii! De ce? Ne cunoaștem, eu și cu Mișa, de mici copii. Am crescut pe aceeași uliță, am stat în aceeași bancă la școală. Pe primul bărbat l-am luat în casă ca să-l întărît pe Mișa. Degeaba. S-a-mbătat de inimă amară, de s-a făcut pulbere. Trei săptămîni la rînd. Iar după ce soțul dintîi și-a dat duhul, fie-i țărîna ușoară, cumătrul Negroponte tot de lemn Tănase a rămas. La fel s-a întîmplat și după ce a răposat numărul doi. Bețivanul de Mișa nici atunci n-a înțeles că mă căsătorisem din nou, tot pentru a-l încuraja pe el. Dar cît să mai îndur? Am patru morminte de în-grijit. Și nu-i treabă ușoară. Numai uleiul pentru candele mă costă o groază de parale. Acuma sînt liberă. Ce mai așteaptă? Să mă încadrez pentru a cincea oară într-o căsătorie. Tot cu un altul? Ca Mișa Negroponte să se îmbete iarăși, zi de zi și noapte de noapte, plîngîndu-și iubirea pierdută? De ce nu mă ia acum de nevastă? Ce mai așteaptă?...

Din păcate, oricît aș fi de abilitat în probleme de prospecții sufletești, nu găsesc resursele necesare pentru a-i oferi o soluție salutară. De fapt, de ce să mint, deocamdată nu prea reușesc să descifrez adînca dramă pe care o parcurg, atît de intens, cei doi periferici reprezentanți ai telecomunicațiilor noastre. Bizara și stupida rezistență la căsătorie a factorului mi se pare atît de inexplicabilă, încît trebuie să conchid că-i ceva în neregulă.

Tocmai cînd intenționez să întreprind o analiză mai aprofundată a enigmei ce mi se înfățișează, la intrarea oficiului se produc o serie de perturbații audio. Un glas răgușit, de bărbat, dedulcit la băutură și la abuzuri tabagice, îl muștruluiește pe însoțitorul său:

- Ți-am spus de atîtea ori, nefericitule, să nu te mai prind beat în exercițiul funcțiunii! Unde-mi alergai, ca scăpat din pușcă?

- Nu mă lasă madam Convert în pace, zău așa! Se ține după mine, ca tăunul după vacă...

- Pentru că ești bou, domnule Mișa, uite de-aia! Ia-o odată de nevastă, și terminați cu scandalurile... Ne facem de rîsul tîrgului... Intră înăuntru, că te iau imediat la autocritică... Haide, nu mai

sta!

Mișa Negroponte se năpustește în oficiu, de parcă l-ar fi alergat din urmă o turmă de zimbri. Iar după el se ivește și posesorul glasului mai sus-pomenit.

Liubașa Convert se ascunde imediat în cabina ei, de unde strigă:

- Sărut mîna, tovarășă dirigintă, bine c-ați venit la vreme, să-l cunoașteți pe scriitorul Conan, cel despre care ne-a povestit naș-Pilu, atunci cînd ne-a invitat la o cafea de vorbă... Știți care! Înecatul!

Diriginta, care tocmai se pregătea să-i transmită lui Mișa ultima mișcare de propulsie, printr-un brînci în continuarea altora, mai înainte efectuate, se reține la timp, punînd o frînă bruscă brațului drept.

Pentru a utiliza inerția imprimată, diriginta se servește de același braț pentru a mi-l înșfăca pe-al meu. După ce-l pompează entuziast, strivindu-mi minimum trei degete, îmi comunică:

- Moira Ghergidap, diriginta oficiului „Mila 41", veche admiratoare a romanului dumneavoastră... De patru zile aștept să vă prezentați în carne și oase... Știam că n-o să ne evitați... Domnul Pilu Itanà Arambașa, fostul meu logodnic, pe care l-am exclus din preferințele mele, datorită profesiunii sale piscicole care nu mă încîntă deloc, ne-a asigurat că sînteți englez de origină română, sau invers, român de origină englez pur sînge, ceva în genul ăsta cosmopolitic...

- Doamnă, mă simt extrem de flatat, dar mi-e teamă că sînteți victima unei tragice confuzii! Conanul pe care-l prețuiți dumneavoastră nu-s eu, ci sir Arthur Conan Doyle, părintele celui mai îndrăgit detectiv al tuturor timpurilor: Sherlock Holmes!

- Nu se poate! Imposibil! Ce încurcătură... Și noi care credeam... Dar sper că nu v-am jignit, confundîndu-vă!

- Dimpotrivă, scumpă doamnă! Și nu-s decît încîntat. Cine n-ar vrea să fie atît de popular ca răposatul Doyle...

- Cum, a murit?

- Închipuiți-vă. Chiar acum vreo cincizeci de anișori!

- Imposibil! Aș fi jurat că trăiește... Dar Sherlock Holmăs mai e-n viață? Că n-o fi răposat și domnia sa!...

Nu văd cum aș putea-o lămuri pe Moira Ghergidap. Mi-ar trebui cîteva ceasuri bune, pentru a-i expune un scurt tratat de istorie a romanului polițist. Deci renunț.

Moira Ghergidap, diriginta oficiului „Mila 41", arată splendid. Pentru vîrsta ei. Căci, dacă nu mă-nșel, trebuie să fi trecut multișor peste patru decenii și ceva. Nici prea înaltă, dar nici prea scundacă, reprezintă tipul de femeie energică și bărbătoasă, bretonul de sub nas putînd fi lesne luat drept mustață. Brunetă, și la chip și la păr, mai ales mulțumită și flacoanelor de „Tonal 2", diriginta se poartă băiețește, tunsă scurt, îmbrăcată cu-o bluză în carouri, de felul celor văzute în filmele cu cowboy, cu pantaloni de doc albastru, cu tighele și multiple buzunare, strînși pe mijlocul cam groscior cu-o curea lată din piele de vițel. Ochii, deosebit de vii și strălucitori, ard permanent, mistuiți de flacăra unei vitalități explozive.

După ce-a făcut ordine în oficiul ce cu onoare îl conduce, obligîndu-i pe cumătru Mișa și pe madam Convert să-și ia locurile în primire, mă invită la o cafeluță. Pesemne că operatoarea are la îndemînă tot ce-i trebuie, deoarece în mai puțin de trei minute ni se servesc două ceșcuțe de cafea fierbinte și amețitor mirositoare.

Diriginta s-a așezat cu fundul pe marginea biroului, iar mie mi-a oferit fotoliul ei de lucru. Amintindu-mi de trista experiență avută cu scaunul din incinta oficiului, ezit să mă lansez în el. Moira Ghergidap observă prompt, și mă liniștește:

- Nu vă fie teamă, că ține! Aici se așeza Pilu, cînd îmi făcea declarațiile lui de dragoste. Eu pe birou, iar el în fotoliu. Ca să nu mă privească de sus...

Cunoscînd parametrii șefului magaziei, mă las cu încredere pe fundul de lemn lustruit al fotoliului.

Diriginta mă observă insistent, cîntărindu-mi din ochi volumul și posibilitățile. Apoi gîngurește cu glasul ei șmirgheluit de nenumăratele țigări pe care le fumează:

- Domnule Conan, și dragă maestre, știu și eu, doar am citit în atîtea romane, că dumneavoastră, scriitorii, prețuiți cum se cuvine arta culinară. De altfel, se vede și, pe dumneata... Ce mai calea-valea, am marea ambiție de-a te avea ca invitat la un mic bairam pe plan local. Preparat de mînuțele mele...

Cînd rostește „mînuțele mele”, îmi arată zece degete violent manichiurate, cu un violet funerar, care mi se par niște gheare răuprevestitoare.

Marș nupțial pentru magnetofon solo, la patru sau mai multe mîini

Puțin îngîndurat de insistenta invitație a dirigintei, mă îndrept agale către domiciliul meu de creație. Obsedată de ideea (atît de falsă) că scriitorii sînt toți niște mîncăi de spaimă, Moira Ghergidap mă aprovizionase cu un teanc de ziare și reviste (din rezerva ei personală), obținînd, în schimb, promisiunea mea fermă că voi participa la festinul oferit în onoarea subsemnatului.

Operînd un calcul elementar, în care includ praznicurile și chiolhanurile la care am participat, mai cu voie mai fără voie, din clipa plecării mele de la București, sînt nevoit să ajung la niște rezultate absolut îngrijorătoare. Precis c-am mai luat în greutate. Altminteri nici nu s-ar putea. Prescripțiile dietetice au fost aruncate peste bord. Iluziile bulgăroaicei de nevastă-mea, că peștele ar fi alimentul cel mai indicat pentru o slăbire spectaculară, mi se par de domeniul „science-fiction”-ului. Simt asta după jena pe care mi-o provoacă centura pantalonilor. Și știu foarte bine, chiar de la prietenul meu, endocrinologul, că fiecare centimetru de curea reprezintă un kilogram în plus. Însă, de cînd am sosit la „Mila 41”, am și dat drumul la trei găuri.

Nici n-apuc să intru în ograda gazdei, și sînt izbit de-o serie de modificări esențiale în organizarea ei. „Fiat”-ul mi-a fost evacuat din grajdul vacii, locul rămas liber fiind folosit în scopuri necunoscute.

Diadea Stepan Cușeai nu s-a dus la lucru. Cînd mă vede, se repede la mine și mă îmbrățișează.

- Ce bine că venim acasă, domnu’ Conan! Dăm o mînă de ajutor. Avem mare bucurie la casa noastră. Facem nunta mare…

- Cine se-nsoară?

- Noi însurăm! Mașa-Garafa și cu Stepan!

- Păi nu sînteți căsătoriți? Vova nu-i al vostru?

- Vova-i copilu’ nostru… avem și acte la primărie… n-avum bani de nunta cînd născut la el, dar ieri am primit bani pentru depășiri la pește!…

Interesante obiceiuri și pe-aici. Prin alte părți mai fac oamenii nunțile la doi sau trei ani după prezentarea la ofițerul stării civile. Dar să te-apuci de nuntă mare, după mai bine de șaisprezece ani, asta nu mai pricep.

- Ziceai să-ți dau o mînă de ajutor. Cu ce-ți pot fi de folos, diadea Stepan?

- Domnu Conan, nu facem supărare, dar vrem dăm mașina…

- Cum?

- Nu întreg! Scoatem scaunele și banca din fund… Pricepem la treaba asta… Acum cinci ani, tot așa făcum… Fost mașina mare, camion de la cherhana… Mare nunta avum atunci…

- Nunta cui, nene Stepane? Cine s-a însurat atunci…

- Mașa-Garafa și cu Stepan! Stepan îmbătam tare rău, nunta nu s-a mai terminat… Acum facem din nou… Mașa iar iubește la Stepan! Facem treaba, domnu’ Conan? Dăm mașina?… Dumneata ședem la cap la masa, dăm la mata banca din fund!…

Trei zile, în care nici gînd să scriu vreun rînd, asist la înfierbîntatele pregătiri de nuntă. Mașa-Garafa, nespus de veselă, ajutată de-o sumedenie de vecine și cumetre, de Vova și de prietenii lui Stepan Cușeai, frămîntă neobosită la cozonaci, pisează nuci în piuliță, coace dovleci la țest, pentru plăcinte, fierbe samagon cu vișine scoase din borcanele de compot (probabil pentru aromă), aleargă prin ogradă după rațe și gîște, îl strigă pe Stepan să le taie, umple toată curtea de fulgi, curăță lighene întregi de varză dulce, albă ca zăpada, terciuiește nenumărate străchini de usturoi, prăjește bibani, știuci de peste cinci-șase ocale, pune la beci tîrne întregi de crap-șaran, în vederea celebrului borș pescăresc. Sînt mobilizate, de prin vecini, ceaune uriașe de tuci, ceaune mini de aluminiu, zeci și zeci de străchini, castroane, salatiere, tingiri, tăvi, stacane, cuțite și furculițe, linguri și lingurițe.

Văzînd atîta agitație în jurul meu, mă gîndesc îngrozit la zilele care vor urma: nunta propriu-zisă, operațiile de recuperare a veselei, reorganizarea ogrăzii și-a casei. Iar va trebui să amîn scrierea romanului.

În disperare de cauză, apelez la diadea Stepan:

- Batiușka dragă, ce-i facem cu cartea mea? Dacă ai s-o ții tot așa, din bairam în bairam, ba si cu

nunți pe deasupra, înseamnă c-am venit de pomană la „Mila 41"! Odaia în care ar fi trebuit să lucrez, după cîte văd, mi-ați rechiziționat-o pentru depozitarea veselei, pentru înmagazinarea produselor alimentare neperisabile. Dacă o singură noapte mai dorm în asemenea condiții, iar mă-ngraș cu încă două ocale.

- Nu trebuie mîncam, domnu' Conan! Am văzut la mata cum mîncam noaptea un șaran întreg. Nu-i bine fără pîine!...

- Ce să-i fac, dacă nu mă lăsa în pace? Cum să ațipești, cînd în odaie miroase de trăsnește a pește prăjit? N-ar fi mai nimerit să mă mut la vreun vecin? Barem pentru perioada sărbătorii. Cît ai de gînd să nuntești?

- A! Numai pînă luni... Mîine avem vineri, mîine începem...

Îmi vine să-mi trag palme. Ce inspirație cretinoidă, să mă duc în Deltă... Parcă nu eram în stare să-mi găsesc un ogeac liniștit, pe undeva pe lîngă casă!

- Și astăzi? Astăzi unde scriu?

- Mergem cu Stepan... Facem roman...

Fără să mai aștepte cuvenita mea aprobare, de care se dispensează cu dezinvoltură, Stepan Cușeai mă tracționează pînă la lotca sa personală, pe care i-o turtisem, pe ici pe colo, prin părțile esențiale, și mă poftește să iau loc la pupa. Bine că nu-mi sugerează (direct) să trag la rame.

Peste cîteva minute ne pierdem în stufăria misterioaselor gîrlițe ale canalului Șontea. Ajunși în dreptul unui promontoriu nisipos, diadea Stepan proptește botul lotcii în malul jos, după care-mi face semn să cobor.

- Acuma Stepan povestim roman, domnu' Conan!

Așa demarează Cușeai, după ce așterne, la umbra unei sălcii bătrîne și găunoase, un minunat așternut de păpuriș. Lîngă poalele copacului, într-o hrubă minusculă, săpată în nisip cu castrulea de scos apa suplimentară din lotcă, îngroapă damijonul cu cărțălău. Cum o fi procedat de l-a sustras atenției lui Mașa-Garafa, asta-i mai greu de precizat.

Vreme de patru ceasuri zdravene, umezindu-ne gîtlejul uscat cu licoarea acră și neagră, stăm la taclale. De fapt, numai Stepan vorbește. Rareori îmi permit să-l întrerup. Și asta numai, pentru un plus de informații. Soarele ne privește aprins și înfierbîntat, ochindu-se la noi peste cușmele trestiilor.

Stepan s-a cunoscut cu Mașa, pe care abia acum aflu c-o cheamă Garoafă, și nu Garafa, cum înțelesesem eu, din pricina pronunției locale, prin 1957. Erau amîndoi la băi, la Eforie, să facă nămol. Trimiși de sindicate, el la nudiști, ea la nudiste. Și totuși se văzuseră, se iubiseră și... fugiseră la „Mila 41". Nici unul din ei nu fusese vreodată pe-acolo. Mașa era de undeva de prin părțile Medgidiei, iar Stepan de la Sulina. Își construiseră singuri casa, muncind ca niște apucați. Apoi se născuse Vova. Maria Garoafă, fără nici un act de identitate asupra ei, n-avusese cum să se prezinte la ofițerul stării civile. Nici n-ar fi putut. Anii trecuseră, nici pînă astăzi nu știa prea bine pe cine luase de nevastă. De vreo cîțiva ani încoace, după repetate nunți, cu tămbălău și bairamuri de pomină, Stepan se străduia să afle cine-s părinții nevesti-sii. Mașa-Garafa nu sufla un cuvînt.

- Ce facem Stepan, domnu' Conan? Dacă Mașa-Garafa avem bărbat? De ce tace? Durem la inimă, zău așa! Iubim la fel, pe Mașa-Garafa, ca la început. Acum iar facem nunta, alta nunta, poate spune ceva!...

Cu inima întristată, Stepan Cușeai soarbe ultima picătură din infamul său cărțălău. Apoi aruncă damijonul pe întinderea mahmură a undelor canalului Șontea. Pe neașteptate, începe să ragă înfundat, ca și cum ar fi fost supus unei operații de extirpare a amigdalelor pe viu.

- Eeeeh! Mașa-Garafa! Mașa-Garafa! Aaaah! Mama ta de parșivă!... Taci și nu spui nimic la Stepan? Taci, ai?...

Îl las să-și deverse amarul și bila. Simptomele tardivei izbucniri de gelozie, după șaisprezece ani de la primele comunicări afective, mi se par explicabile. Înseamnă că dragostea are rădăcini adînci.

Diadea Stepan recuperează rapid. Se ridică peste o clipă, ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic, mă privește drept în retină și rostește nespus de intrigat:

- Asta nu este roman, domnu' Conan?

Soarele evadase de mult, pitindu-se dincolo de coborîtul orizont al apelor invadate de trestii.

Înserarea camuflează priveliștea, ascunzîndu-ne de mediul ambiant.

De cîteva momente, Stepan Cușeai trage la rame, umflîndu-și și dezumflîndu-și ritmic și sacadat pectoralii. Mai înainte de-a acosta în apropierea luminii pe care o răspîndește, cu insolită strălucire, recenta instalație a becurilor cu neon din ograda familiei Cușeai, special montată pentru desfășurarea în condițiuni optime a nunții, un glas ce mi se pare cunoscut mă solicită din întuneric:

- Ei, domnu' Conan, iar ne plimbăm pe apă? Și încă în beznă?

- Cine-i acolo? – lansez eu un apel de identificare.

- Oameni buni! Și prieteni!

Recunosc acum vocea lui Pilu Itanà Arambașa. Pînă să apuc a-mi manifesta surpriza, motorul șalupei ce pînă atunci stătuse refugiată în noapte pornește să pîrîie arțăgos ca o motocicletă de curse. Milopoc Papașa, din adîncurile cabinei sale de mecanic, strigă în chip de rămas bun:

- Somn ușor, domnu' maestrule! Dac-o fi cu putință! Mîine venim și noi să nuntim! Cu daruri!...

Abia acum, în cea de-a treia zi a nunții cu repetiție, izbutesc să pricep cum de și-a procopsit Stepan Cușeai o bucătărie cu atîtea ceaune. Cînd a început anunțarea darurilor, pe care am fost invitat solemn să le notez pe post de naș, deoarece nașul propriu-zis nu se mai prezentase la datorie, am fost nevoit să constat, cînd a sosit vremea să efectuez un soi de bilanț, o masivă contribuție exprimată în ceaune de aluminiu. Vreo patrusprezece piese. De la miniceaunele utilizate de diadea Stepan pentru apărarea capului său personal, pînă la cele de dimensiunile cazanelor de rufe. Am mai putut nota, cu rare excepții, aporturi bănești. Nedepășind însă cincizeci de lei. De fiecare familie. Restul darurilor, din păcate, nu reprezentau nici o valoare.

- De la Parfenie Vizanti, prieten vechi de-al mirelui, o pereche de ciorapi nepurtați.

- Trăiască, trăiască, mulți ani trăiască!

- De la Hristu Ferșampanos, vecinul însurățeilor, un damijon de trei litri. Nou! Plin cu samagon!...

- Uraaa! Trăiască, trăiască, mulți ani trăiască!

- De la Manasie Ofițeru, fostul naș al mirelui, o centură cazonă de toval!...

- Mulți ani trăiască!

- De la Aftandil Viziru, tovarăș de lucru, sincere felicitări!

- Trăiască!

- De la văduva Veselina Mămăligan, prietena miresei, un serviciu de pahare pentru nouă persoane... Noi nouțe, aduse ieri de la Tulcea!

Pesemne că popularitatea contribuabilei depășește mahalaua familiei Cușeai. Un cor splendid pe patru voci, intonează:

- Trăiască, trăiască, Veselina noastră, și s-aducă-n dar, încă un pahar, iar la nunta-ailaltă, celelalte două, și la nunta sa, de ne-o mai chema, o să-i dăruim șapte gîște moarte...

Veselina Mămăligan, o cumătră de dimensiuni apreciabile, se ridică supărată și zvîrle c-un ciolan în capul dirijorului:

- Fir-ai al dracului de golan, Silică! Nu te prind eu pe la mine-n ogradă!... Îți tai mustățile ălea plouate și le dau foc, s-alung țînțarii...

Spre dimineață, după transportarea darurilor în camera ce-ar fi trebuit să fie cabinetul meu de lucru, tiotea Mașa-Garafa, cam legănîndu-se pe picioarele ei costelive, ne poftește la ciorba de potroace.

Și petrecerea iarăși se aprinde.

Obosit ca un cal de tracțiune, nedormit, mă resemnez s-aștept desfășurarea evenimentelor. Care evenimente, tocmai cînd luasem în primire al doilea castron de potroace, – între altele fie spus formidabile, preparate pe bază de pipote, ficăței și inimioare de gîște și rațe domestice, – se dezlănțuiesc într-un chip neașteptat.

Șalupa factorilor responsabili de la magazia Céapéului, întocmai ca vasul fantomă al olandezului zburător, se ivește miraculos la malul nunții, și executînd o acostare suficient de aproximativă, descarcă celebrul trio, – Frankenstein Papașa, Babu Ursu, Pilu Itanà Arambașa, – într-o stare de adîncă demolare intestină. Abia ținîndu-se pe picioare, vampirul poartă pe brațe un balot imposibil de identificat.

Depistîndu-mă printre meseni, inginerul se îndreaptă spre mine, clătinîndu-se sub povara sarcinii. La un metru distanță, răcnește ca apucat:

- Maestre Conan, scumpe reprezentant al presei noastre, fii atît de amabil și treci la inventar și darul tehno-administrației noastre!

Fără a mai numi cadoul adus mirilor, părintele Céapéului trîntește pe masă un morun imens, învelit într-o haină de vînt cauciucată. Morunul se zbate, e încă viu. Dintr-o lovitură de coadă îmi zboară din față castronul de potroace, umplîndu-mă de sus pînă jos cu măruntaiele mai sus-citate!...

Milopoc Papașa, adînc cufundat într-o conversație intimă cu samagonul din stacanul servit de Mașa-Garafa, în momentul cînd dă să se așeze pe ceaunul dăruit de Climenti Foca, unul din colegii lui Cușeai, sare ca ars și începe să clameze:

- Pilule, afurisitule, unde-i mașinăria aia de dans? Bețivanule, ai uitat-o acasă?

Uriașul de Arambașa nu se lasă intimidat:

- Aici, tată socrule, nu vezi că stau pe ea?

Într-adevăr, Pilu Itanà Arambașa, obosit de efortul depus cu ocazia debarcării din șalupă, se odihnește pe un fel de lădiță, de genul celor folosite de recruții contingentului, cînd mă luaseră și pe mine la armată.

Frankenstein își dă cu pumnii în cap, jelindu-se sonor:

- Boule, nefericitule, mi-ai fărîmat mașinăria! Te-ai lăsat pe ea, ca un mal. Cine-o să-mi mai cînte acum?...

- Nu-i stricată, Papașa! N-o auzi cum zbîrnîie?...

Lădița se dovedește a fi cutia improvizată a unui magnetofon realizat cu mijloace casnice. Arambașa se pleacă, meșterește ceva la potențiometru, cel puțin așa bănuiesc, și muzica se dezlănțuie asurzitoare. Nuntașii amuțesc cu toții, de parcă i-ar fi electrocutat cineva direct de la rețea. Ascultă înmărmuriți de admirație, legănîndu-se colectiv. Recunosc imediat melodia: „Delilah”. Îl recunosc și pe solist: tovarășul Tom Jones. Mai în formă ca niciodată. Rage de intră în rezonanță toate stacanele de pe masă. Indiferent dacă mai au, sau nu, resturi de lichid inflamabil.

Babalîcul de Frankenstein intră instantaneu în transă. Explodează și pornește să urle:

- Haida, Dilaila! Dilaila, dilai, dilai, dilaila! Haida, Dilaila!

Neîncetînd să-și recite textul, într-o versiune vizibil ameliorată, Milopoc îl îmbrîncește pe ginere-său, explicîndu-i amabil:

- Dă-te jos de pe mașinăria mea, nenorocitule! Jos, că te mănînc! Lasă-mă pe mine, lasă-mă s-o pun pe masă... N-auzi, boule?...

Bătrînul înșfacă lădița, o urcă pe masă și, fără să mai țină seama de blidele, castroanele și tacîmurile aflate în fața mea, mi-o împinge de-a dreptul în față, invitîndu-mă:

- Ascultă chestia asta, domnu’ maestrule! Ce zici? Îți place nea Tomiță? Eu unul mor după el... Hai, Dilaila! Hai, nene maestrule, hai să dansăm...

La început mă temusem că vrea să mă ia chiar pe mine la dans. Dar lucrurile nu se petrec întocmai așa. Milopoc Papașa se repede la Mașa-Garafa. O saltă ca pe un fulg, mi-o pasează peste masă și, cu ea în brațe, mă obligă să pornesc prin ogradă. În pas de vals, bineînțeles. Bătrînul mă dirijează, strigînd înăbușit: „Un, doi, trei!”, după care o răpește pe Veselina Mămăligan, direct de pe scaunul de pe care privea la circul organizat de trăsnitul mecanic al vasului fantomă. Intrată în horă, văduva țopăie fericită la pieptul hodorogului. Care, totuși, nu-i chiar atît de hodorog, de vreme ce tiotea Veselina transpiră copios, sugrumată la mijloc de brațele neostoitului dansator.

Mobilizată de vitalitatea bătrînului, întreaga adunare se antrenează la dans. Benzile lui Milopoc Papașa, „fan”-ul din Deltă al muzicii anglo-saxone, nu-s chiar atît de proaspete. Dar lumea dănțuiește încîntată, improvizînd fiecare figuri noi de twist, maddison, jerk, surf sau chiar rock and roll. Bill Halley, în fruntea celebrei sale formații, ocupă mai mult de jumătate de ceas pe bandă. Ceea ce izbutește să demoleze serios posibilitățile fizice ale dansatorilor.

- Ia-o, Pilule, pe Veselina... Ia-o, că nu mai poci!...

Milopoc Papașa cedează. Frînt de oboseală, încearcă să recupereze, sorbind însetat din

damijonul cu cărțălău.

Magnetofonul adus de Milopoc, adevărată mașinărie de dans, nu se mai oprește. Nădușesc atît de abundent, încît capăt convingerea că-s mai ușor (cel puțin) cu cinci ocale. De altfel, dacă-mi amintesc bine, mi se recomanda-se, pentru slăbit, mersul pe bicicletă. Ori, între ceea ce execut acum și biciclism nu observ nici o diferență.

Masa dansatorilor, frămîntînd disperată pămîntul ogrăzii, dă evidente semne de istovire fizică.

Strig la uriașu' de Pilu Arambașa:

- Oprește-l, nene Itanà, oprește-l odată, că murim de-atîta zbânțuială…

- Fă-l să tacă, Arambașa! – urlă în cor nevinovații țopăitori.

Magazinerul, după ce privește pe furiș la socru-său, ne face un semn deznădăjduit, arătîndu-ni-l pe Milopoc și comunicîndu-ne:

- Nu știu cum să-l opresc! Tata socru-i mecanicul, el l-a montat, din piese găsite la turiști…

O învîrt pe gazdă mai încet, călcînd pămîntul din ce în ce mai apăsat, și mă dau pe lîngă Frankenstein:

- Oprește-l, domnule, odată! Ne-ajunge…

Bătrînul e pulbere. Beat. Reușește totuși să-mi răspundă:

- N-am ce-i face! E automat. Se înțepenește singur, cînd se termină banda… După patru ceasuri!…

Cînd s-a isprăvit banda, magnetofonul fabricat de Milopoc Papașa scoate fum pe la toate încheieturile. Așijderea și colectivul nuntașilor dansatori.

Deshidratați din pricina inumanelor eforturi la care fuseserăm supuși, ne repezim însetați asupra damijonurilor aduse de Stepan și Vova. Prevăzătoare gazde, în orice caz.

Numai că mie mi-era foame, de-aș fi masticat și mere coricove.

Și-atunci, în aceeași clipă de cumpănă, morunul dăruit de reprezentanții magaziei Céapéului se arată salutar. Cumetrele neangajate în demențialul concurs de dans avuseseră grijă să nu se facă scrum, uitîndu-l pe jarul de sub cazanele cu borș.

Priveliștea ogrăzii familiei Cușeai, la această oră a dimineții tardive, sugera o imagine de infern. Caznele la care erau supuși bieții invitați, pămîntii la față și cu ochii injectați de nesomn, nu mi se păreau chiar atît de diabolice.

Senzația de infern se datora altor pricini. Mai întîi aspectul de talcioc rural, cu învălmășeala umană tipică acestei forme de comerț nedirijat. Mese la nimereală, improvizate din te miri ce, ceaune și damijonuri, pahare slinoase și castroane cu resturi de borș, cazane de rufe în care colcăiau alte fierturi neidentificate, tîrne transformate în scaune, linguri, furculițe și cuțite, de toate genurile, împrăștiate pretutindeni, lotca lui Vova folosită ca ladă de gunoi în care se adunaseră oasele unui ospăț de peste cincizeci de persoane, „Fiat"-ul meu 600, văduvit de scaune, prin care zburătăceau orătăniile salvate de la măcel, Vasile-gloaba, adjunctul lui diadea Iașa, – invitat și el la nuntă, – întreprinzînd o curte nebună lui Sandolea, întors din pribegie, vaca rămasă nemulsă de ieri, și care claxona mugind a jale, și-așa mai departe.

Însă cel mai pregnant, la închegarea terifiantelor culori ale iadului, contribuia tensiunea psihică a nuntașilor. Storși de puteri, ingurgitînd în virtutea inerției, mișcîndu-se mecanic, parcă la comanda unor resorturi invizibile, priveau cu toții în neant, cu ochi vitroși, decolorați, fără nici o speranță de mîntuire. Faptul că nu se mai petrecea nimic deosebit îi făcea să se simtă frustrați de nenumăratele și măruntele bucurii ale vieții colective.

Pînă și personalitatea subsemnatului, care nu abuzase de hrană și cantități demesurate de băutură, suferea din cauza monotoniei ce se așternuse peste întinderea mediului înconjurător.

Milopoc Papașa dormea dus, culcat cu capul pe cutia magnetofonului. După ce ginere-său, Itanà, turnase o găleată de apă peste incendiul izbucnit din intestinele mașinăriei de muzică, se prăbușise și el lîngă inventivul său socru. Numai Vampirul, părintele magaziei, mai veghea. Mai conversa din cînd în cînd cu paharul, în șoaptă, pentru ca apoi să mă urmărească îngîndurat cu privirea ochilor săi de pește fiert.

Diadea Stepan Cușeai, fericitul mire, părea plasat pe-o orbită extraterestră. Păzind un damijon mediu, în care se mai clătinau urme vagi de cărțălău, cerceta un gînd ascuns în creierul său chinuit de probleme sufletești.

Cumetrele, roată în jurul Mașei-Garafa, se îndeletniceau cu sarcini menajere de rutină. Înlocuiau castroanele și farfuriile sleite, măturau cioburile stacanelor sparte, întețeau focul la țest, curățau ceapă, morcovi, pește, pregătind pesemne prînzul. Nu știu de ce, dar la un moment dat am impresia că prezidez un parastas. Bărbații apelor Deltei, reumatici pînă și la oasele gîtlejurilor, de-atîta udătură trecută prin preajma lor, lăcrimează cu-o incontinentă demoralizantă.

Numai, sosirea Liubașei Convert și-a lui Mișa Negroponte, într-o lotcă beată ce se clatină îngrijorător, mai modifică parțial din tonusul adunării.

- Haide, Mișa, scoate darul! – îl îmboldește Liubașa pe scundacul factor, strigîndu-i direct în pîlnia urechii, ca și cum ar fi fost un surd incurabil.

Negroponte doarme la pupa lotcii. Atît de adînc, încît nici nu mișcă atunci cînd madam Convert îl încarcă pe spinare, ca pe-un sac cu cartofi, debarcîndu-l cu forța în ograda nunții.

După ce-l depune (cam brusc) pe nisipul bătăturii, se întoarce la lotcă, de unde extrage un colet de dimensiunile unui geamantan.

În clipa cînd o detectează pe Mașa-Garafa printre voluntarele de la munca de bucătărie, nu mai zăbovește mult, ci se repede la pirpiria mireasă, o sărută sonor, de parcă ar fi destupat o sticlă de vin spumos alterat, și-i trîntește în brațe pachetul.

- Să-mi trăiești, draga mea, ani mulți și fericiți... Eu n-am avut norocul ăsta, să mă mărit cu cine-mi place... Uită-te la el, și-acuma doarme... s-a-mbătat iarăși...

Gazda mi-aduce coletul, să-l trec în catastiful darurilor. Cînd îl desfac, pentru a anunța darul perechii Convert-Negroponte, rămîn cu vorba în cavitatea bucală. Este un aparat telefonic. Din cele apărute la începutul secolului, cu manivelă și furcă.

Fără să mai aștepte obișnuitele urări, cîntate în cor de întreaga asistență („Mulți ani trăiască, mulți ani trăiască!") madam Convert pășește hotărîtă spre adormitul ei cavaler, îl tîrăște lîngă mine, îl instalează pe ceaunul eliberat de Milopoc Papașa, și-i îngînă la ureche, de zbîrnîie paharul ce tocmai îl luasem în mînă:

- Mișcă, Mișa, tratează-mă și pe mine c-un pahar de vin... Mișcă, nenorocitule, să vezi și tu ce-nseamnă dragostea... Să vezi și tu o nuntă cum se cuvine, unde toată lumea se bucură și-i fericită, nu ca la nunțile mele...

Spre surprinderea mea, Negroponte se trezește la realitate, își dă numaidecît seama unde se află și privind țintă la mine, extrem de lucid, declară înfricoșat de cele rostite:

- Dacă ne cunună domnu' Conan, dacă vrea să ne fie naș, te iau de nevastă... Auzi, madam Convert? Te iau de nevastă, dar pe garanția domnului Conan, altminteri nu mă bag... N-am nevoie nici de zestre... Pe gratis, uite-așa mă-nsor!... E bine?...

Brusc, ca și cum l-ar fi scos cineva din priză, Mișa Negroponte dă din nou s-adoarmă. Și chiar procedează în consecință, murmurînd:

- Nu cred că-i bine!... Zău că nu-i bine!...

Adunarea nuntașilor, pentru cîteva clipe amuzată de numărul executat de duetul Convert-Negroponte, reintră în normal, picotind în așteptarea prînzului.

Cucăi și eu, digerînd fel și fel de gînduri, plus cele patru porții de morun pe jar. Cînd s-adorm de-a binelea, un zgomot cu totul neașteptat, aici la „Mila 41", mă determină să ciulesc urechile.

Bîzîie și mîrîie un motor de „Trabant". În nici un caz nu poate fi droaga lui tanti Ralița, căci mătușă-mea n-ar fi admis, pentru nimic în lume, o asemenea reglare defectuoasă a aprinderii.

Bizarul vehicul se apropie vertiginos. Ambalat la maximum, motorul depune eforturi apreciabile pentru a depăși dificultățile înaintării pe-un teren instabil, alcătuit mai mult din colb mișcător. Nunta începe să dea semne de interes. Cumetrele se ivesc în fața casei. Mesenii saltă privirile. Iar eu mă ridic încetișor, din motive ușor de înțeles, și dau să mă uit peste gard.

Un trosnet înfricoșător pune capăt strădaniilor motorului. Salcia din fața casei noastre, un strălucit reprezentant al speciei, părăsește această lume modernă, supertehnicizată, prăbușindu-se lîngă

palan. Nori de praf ne-astupă vederea și nările. Sărim cu toții de la locurile noastre. Alergăm pe uliță. Milopoc urlă, trezit din somn:

- Mașinăria!... Pilule, unde-i, mașina...

Nu se distinge nimic. Abia după ce se așază păturile de colb, abia atunci deslușim la poalele trunchiului retezat al salciei un microbuz de producție și origină necunoscute. Tot așa de necunoscute ca și intențiile celor care-și aleseseră ca punct terminus acest trist și plîngător salix babylonica. La o prima vista, s-ar zice că-i un minibuz Volkswagen. Dar dacă judecăm după bîrîitul răposatului motor, ar trebui să ne aflăm în fața unui „Trabant”. Însă nu arată ca atare.

- Nene Hristule, – mă adresez eu celui mai lucid exemplar dintre nuntași, – e cineva înăuntru?... Ia uită-te!...

Hristu Ferșampanos se apropie temător de mașina proptită cu botul în rămășițele sălciei. Șterge praful de pe parbriz, sacrificîndu-și batista primită în dar la nuntă, și-mi comunică mustrător:

- Păi cum să nu fie, domnu’ maestrule! Ai mai văzut matale automobil care să meargă fără șofer?...

Numai emoția mă îndemnase să lansez o întrebare atît de idioată. Așa că acum întreb în deplinătatea facultăților:

- Ce face?

- Foarte bine! E mort! Nici ăilalți nu mișcă! Parcă-s mai mulți!...

Fiind destul de priceput și pățit în probleme de caroserie auto, sumara examinare a ravagiilor produse de impactul cu pomul mă îndreptățește să cred că Ferșampanos a apreciat necorespunzător situația. Masca mașinii sărută pătimaș trunchiul sălciei, dar fără să prezinte deformări spectaculare. Aripile s-au crîmpoțit oarecum. Dar nu exagerat. Restul arată destul de satisfăcător.

Foștii mei tovarăși de festin, livizi și tremurînd din toate detaliile, așteaptă să iau măsuri. Pentru a nu-i dezamăgi, preiau inițiativa:

- Diadea Stepan, nene Hristule, domnu’ Arambașa, da, dumneata că ești mai solid, trageți mașina... Să-ncercăm a scoate morții dinăuntru... Poate-i mai salvăm, să le facem respirație artificială!...

Deși mă îndoiesc serios că un „bouche-à-bouche” ar da rezultate, dat fiind conținutul ridicat de alcool casnic din răsuflarea nuntașilor, trebuie să apelez și la această măsură de prim-ajutor!

Se prezintă însă mai mulți voluntari, în plus față de cei solicitați de mine, așa că efortul colectiv reușește să-i facă vînt mașinii drept în gardul, și-așa destul de putred, al ogrăzii. Alt trosnet, altă explozie de praf. De data asta din pricina prăbușirii integrale a împrejmuirii casei în care fusesem primit cu atîta bunăvoință. Nu se vede om cu tovarăș de cît praf a stîrnit demolarea involuntară a gardului. Orbecăim prin bezna colbului ce ne scrîșnește printre dinți, izbindu-ne unul de altul. Imposibil să recunosc pe careva.

Deodată, ca dintr-o capsulă spațială pierdută pe meleagurile noastre, pornesc să se-audă niște bubuituri cumplite. Sună a tablă. O liniște de mormînt se-așterne printre norii de pulbere care se aștern și ei, dar nu tot atît de rapid.

Bubuiturile se întețesc. Îmi iau inima-n dinți și întreb speriat:

- Cine-i acolo?

Abia după ce slobod această întrebare tîmpită, cu destul retard îmi dau seama că-s complet zdruncinat, nervos. Numai din pricina abuzurilor, – alimentare și alcoolice, – am ajuns în halul acesta, încît să nu realizez că bubuiturile se pot datora izbiturilor noastre de tăblăria microbuzului. Dar viața-i ciudată, căci mi se răspunde:

- Socrate!

Întrucît praful s-a așezat de mult la locul său natural, nu văd pe nimeni în jurul meu în stare să aibă acest nume. Nimeni în afară de binecunoscuții mei prieteni, pe care, slavă Domnului, îi știu pe fiecare cum îi cheamă. Bubuiturile continuă. Din microbuz. Sînt sigur acum.

Așa că strig mai zdravăn, pentru a fi auzit:

- Care Socrate? Sper că n-am de-a face cu spiritul filozofului!

N-am apreciat niciodată chestiile spiritiste, așa că mă miră nespus curiozitatea mea

investigatorică.

Dar glasul de dincolo de mormînt mă asigură că nu bat cîmpii:

- Socrate Cotoi! Regizorul Socrate Cotoi! Și lăsați bancurile astea tîmpite cu spiritele. Dați-ne drumul din mașină. Ce v-a apucat să ne zăvorîți înăuntru? Ați înnebunit?

O umbră se agită în dreptul ferestrei din stînga a microbuzului. Cea care ar fi trebuit să fie fereastra șoferului. Deci mortul n-a răposat corespunzător. Sau, poate, nici n-a fost mort.

Fără să mai zăbovim o singură clipă, ne repezim toți spre microbuz. Pentru mai multă siguranță, deoarece n-am încredere în învierea morților, mai întîi șterg fereastra de praf. Tot cu batista primită, în dar, la nuntă. De dincolo de geam mă privește cu ochi holbați chipul mortului. Congestionat de mînie, răposatul bate cu pumnii în acoperișul microbuzului. Slavă Domnului! Acum știu de unde provenea bubuitul acela straniu.

- Dați-mi drumul, cretinilor! Cine-a închis portiera?

- Stai liniștit, domnule Socrate! Ați avut un accident! Bine c-ai scăpat cu viață... Fii cuminte, că te scoatem numaidecît din mașină...

Spre regretul unanim, și-al asistenței și-al accidentatului Socrate, eliberarea acestuia se petrece abia peste un ceas. Un ceas de eforturi neprecupețite. Dacă n-ar fi fost inventivitatea lui Milopoc Papașa, care deștepenește portiera din partea șoferului cu ajutorul unui baros de vreo zece ocale, numitul Cotoi ar fi așteptat mult și bine în interiorul microbuzului. Și nu i-ar fi fost prea plăcut, cu patru cadavre lîngă el. După ce-l debarcăm din mașină, Socrate Cotoi se așază istovit la poalele sălciei prăbușite.

- Numai eu am scăpat cu viață? De unde știți?

Hristu Ferșampanos se enervează:

- Pentru că nu mișcă nici unul... E bine?... Auzi vorbă... Nu vezi că-s morți?

- Atunci sînt morți de-azi dimineață! – consimte să recunoască adevărul meșterul Socrate.

- Ați mai avut un accident? – întreb eu.

- Da! La Tulcea! Ne-am înhăitat cu niște prieteni, la barul de zi. Am băut ca niște porci. De-aia sînt morți. Morți de beți. N-au nici pe dracu...

Regizorul are dreptate. Morții, după ce i-am extras din microbuz, unul cîte unul, pe portiera din partea opusă șoferului, care nici nu era înțepenită, ci s-a deschis numaidecît ce-am apăsat pe mîner, zac întinși pe iarbă, dispuși alăturat, întocmai ca niște berbeci dobrogeni, bine și acurat sacrificați, din cei care pleacă în străinătate cu pașaport.

După ce întreprinde o sumară examinare a microbuzului, constatînd nenumăratele șifonări de suprafață ale caroseriei, regizorul privește disperat la mulțimea care-l înconjoară.

- Vă mulțumesc din toată inima, tuturor! Am să plătesc pagubele pricinuite, pînă la leu. Și gardul, și stejarul...

- Salcia! – îl corijează cumătrul Ferșampanos.

- Mă rog, cum vrei matale, că nu mă pricep la peisajul forestier... Însă dați-mi o mînă de ajutor, să găsesc o gazdă. Echipa noastră cuprinde numai cinci membri, eu și cei pe care-i vedeți sforăind. Sîntem modești, nu dorim decît un adăpost primitiv și primitor, pentru vreo cîteva săptămîni, pînă terminăm lucrările...

Nimeni (încă) nu se înghesuie cu ofertele. Individul Socrate Cotoi, dorind să cîștige bunăvoința spectatorilor, crede că-i cazul să facă prezentările. Defilînd prin fața „morților”, se oprește în dreptul fiecăruia, atît cît să-i rostească numele:

- Tovarășul Pîșu, Grigulea Pîșu, asistent de regie...

Răposatul nu mișcă, face pe mortu-n păpușoi. Dar sforăie de tremură cămașa pe el.

- Tovarășul Gică Bendix, cascador...

- Tovarășul Cotonog, director de producție...

- Tovarășul Romeo Pîrvuică, consultant de specialitate, căpitan de marină, fost comandant al portului Snagov...

După cum era de așteptat, nici ceilalți citați nu dau semne de politețe. Sforăie în cor, pe patru

nasuri, frumos și armonios acordate.

Văzînd fețele de piatră ale asistenței, regizorul rămîne puțin cam dezorientat. Dar își revine destul de rapid, dîndu-și seama că uitase să comunice cu cine avem de-a face. Și, pentru a-și corecta omisiunea, își desfășoară brațele, de parcă ar vrea să cuprindă întreaga adunare, și rostește răspicat:

- Socrate Cotoi, regizor cinematografic, nemembru al ACIN-ului, artist amator, colaborator extern permanent al studiourilor naționale și internaționale de publicitate turistică...

Auzind cu cine are prilejul de-a conlucra, populația „Milei 41”, acea delegație prezentă la nunta lui diadea Stepan Cușeai, face un pas înainte.

- Și ce vreți să fotografiați în satul nostru? – întreabă temătoare cunoscuta văduvă Mămăligan.

- Pe cine aveți de gînd să-l dați la „Reflector”? – sare ca ars Vampirul, subinginerul piscicol Babu Ursu.

Socrate Cotoi dă un pas îndărăt. Își frînge mîinile asudate, neînțelegînd imediat ce se întîmplă. Apoi încearcă să explice:

- Fraților și tovarăși locuitori ai Deltei, păi noi nu sîntem d-ăia de la Televiziune, care să se bage în sufletul oamenilor... Noi filmăm numai frumusețile naturii, nu și pe cele din casele bunilor noștri concetățeni... Sîntem băieți de comitet, pe cuvîntul meu, zău așa.

Hristu Ferșampanos, cel mai apropiat, cu locuința, de locul accidentului, îl apucă de braț pe regizor și-l potolește:

- Vă iau la mine în gazdă, dacă sînteți artiști...

- Mulțumesc, „mon cher”! Cu cine am onoarea?...

- Eu mi-s Hristu Ferșampanos, dar pe străbunicul meu îl chema Jéhu de la Fère y Champenôise, dacă știți și franțuzește...

- Bineînțeles, „mon vieux”! Am absolvit universitatea populară, din sectorul 3, cursurile de franceză contemporană... „Vous compris”? Adică, pre limba noastră, ai înțeles?...

- Domnule Socrate, cît oi fi eu de pescar, la noi în casă se vorbește franțuzește de peste o sută de ani. Chiar corect. „Vous pigez”? Asta ca să mă exprim mai popular... Sîntem în clar?...

- Ba „bien que pas”! – mormăie confuz Socrate Cotoi.

După care, oftînd din adîncul rărunchilor (adică din subteranele sistemului renal) se moleșește ca o minge perforată, optînd definitiv pentru poziția orizontală. Peste mai puțin de-o secundă, sforăie discret, dar persistent, într-o gamă melancolică, pesemne în mi bemol minor.

Vizită de compasiune cu prilejul unui motodaféu ratat

Bucuroși că n-au fost nevoiți să asiste la un accident de circulație mai acătării, căci n-a lipsit prea mult ca microbuzul să ia foc din pricina impactului cu salix babylonica, prilejuind un auto(moto)daféu de toată frumusețea, nuntașii își reunesc forțele, cu excepția subsemnatului, care posed certificat de inapt pentru serviciul militar, și procedează la transportarea echipei cineaștilor. Dînd urmare invitației lui Hristu Ferșampanos, atît vehiculul cît și „morții" vor fi cazați la domiciliul bizarului și enigmaticului descendent al lui Jéhu de la Fère y Champenôise.

Profitînd de cele cîteva ceasuri de acalmie anteserală, prezidez iarăși masa bairamului. Dar s-a pierdut apreciabil din atmosfera premergătoare invaziei cineaștilor. Nuntașii arată apatici. Pînă și borșul de pește are o altă savoare, mult deteriorată.

Fericiții miri fiind în afara oricărui contact cu viața înconjurătoare, – poate din pricina oboselii, dar și-a abuzurilor vino-alimentare, – îmi revine obligația de-a strînge și de-a pompa zeci de mîini bine unse cu grăsime de pește. Rudele mai apropiate, precum și unii vecini își îngăduie să mă și sărute, repetat și fierbinte, considerîndu-mă un demn înlocuitor al nașului dezertat. După despărțirea de ultimul nuntaș, rămîn singur pe poziții. Stepan Cușeai doarme cu cotul sprijinit în castronul cu zeamă de pește, în vreme ce Mașa-Garafa vorbește în somn, strîngînd în brațe un miniceaun de aluminiu.

Asfințitul revarsă culori vesperale, inundîndu-ne cu purpuri nemaivăzute. E clar, a venit timpul să plec și eu la culcare. Dar unde?

În cele din urmă rezolv problema dormitului.

Dar greu. Mai întîi a fost nevoie să montez la loc bancheta din spate a „Fiat"-ului. Apoi să scot geamul ferestrei din dreptul picioarelor, adică din stînga „Bombiței". Pe la miezul nopții reușesc să împing mașina, de unul solo, pînă în garajul vacii (sau grajd, în limbaj tradițional). Fericit, mă cuibăresc pe banchetă, bineînțeles cu picioarele afară, și mă pregătesc pentru un somn lung și reconfortant.

Cu excepția momentelor de duioasă amintire, cînd vaca Mașei-Garafa claxona asemeni unui „Roman-Diesel" pentru transporturi internaționale, emițînd niște răgete superbe ca puritate muzicală, solicitînd același răspuns (imposibil de altfel) din partea solitarului Vasile, gloaba lui diadea Iașa, și cînd drăgăstoasa mașină de lapte s-a apucat să-mi lingă călcîiele, după consumarea pantofilor mei estivali, niște espadrile cu tălpile confecționate din pănuși de porumb, s-ar putea spune că totul a decurs normal.

Dar n-a fost așa. Căci n-aveam de unde să știu, din păcate, despre sechestrarea cocoșului gazdei, cel mai reprezentativ din mahala, în port-bagajul „Bombiței". Complet dereglat în privința orei exacte, – pesemne că gustase și dînsul din cărțălăul mirilor, – lipsit fiind de bolta cerului care i-ar fi folosit ca orientare, arțăgosul cucuriga la fiecare sfert de oră. Atît de strident, încît intra în vibrație întreaga caroserie a „Fiat"-ului. Restul a fost splendid.

Cu toate inconvenientele pomenite mai sus, mă deștept din pricina unei arsuri cumplite. Soarele, de mult cățărat pe cer, îmi bătea drept în moalele capului. Deși eram în „Bombiță", învăpăiatul astru găsise posibilitatea, strecurîndu-se pe ușa larg deschisă a grajdului, precum și pe fereastra mașinii, să mă supună unui necruțător tratament cu infraroșii. N-aș vrea să exagerez, dar părul (pe care-l port tuns numărul 3, îmi mirosea a pîrlit. Sar din mașină, nimeresc peste Vasile, care se culcase și el lîngă „Fiat", pentru a-mi păzi somnul, și mă uit enervat la ceas. Ora 9.14h.

Ar fi cazul să utilizez, rațional, bineînțeles, binefacerile a ceea ce se cheamă, pe englezește, un „breakfast" întremător. Însă, după ce dau un ocol prin ogradă, îmi dau seama că-mi fac iluzii, gîndindu-mă la posibilitatea încropirii unui minidejun. Totul se află în aceeași stare ca aseară. Gazdele dorm zdravăn, de astă dată tolănite sub masa de nuntă. Vova, așijderea. Cuibărit la pîntecul lui Sandolea, care grohăie fericit.

Orientîndu-mă rapid, datorită incontestabilelor mele calități investigatoare, că de-aia mi-am ales ca pseudonim Al Conan Doi, abandonez ideea unei gustări pe plan local. Cel mai nimerit lucru, în situația dată, ar fi să întreprind o vizită la domiciliul sirelui Hristu de la Fère y Champenôise, pentru a prezenta cele mai sincere sentimente de compasiune echipei cineaștilor. Cine știe, poate-i prind la ora „breakfast"-ului!

Gospodăria lui Ferșampanos pare mult mai închegată. Ograda-i curată, măturată la zi, orătăniile văd că-s arestate într-un padoc încăpător, însă bine închis, grajdul aduce mai curînd a garaj, totul e altfel orînduit decît la diadea Stepan, și parcă mai bine.

Încîntat de cele constatate, începe să mă cuprindă o bizară stare de anxietate. Nimeni prin

bătătură, nimeni prin casă. Am străbătut cele trei camere, răcoroase și întunecoase, din pricina obloanelor trase, și n-am dat peste urmă de suflare omenească. Nimeni. Nici Hristu Ferșampanos, dar nici cei cinci cineaști pe care-i luase în gazdă.

Ceva nu-i în regulă. Precis că s-a întîmplat o nenorocire. Deși ar mai exista posibilitatea ca Ferșampanos, împreună cu echipa de filmare să se fi sculat cu noaptea în cap și să fi pornit în prospecție.

Deconcertat, ciulesc și rotesc radarul urechilor. Undeva se aude bocănit de pași, zgomot de lucruri mutate din loc.

Dacă suspomeniții sînt plecați, înseamnă că are loc atacul vreunui răufăcător. Deși sînt singur, numai cu mine, preiau inițiativa. Pășind tiptil, mă îndrept în direcția sursei de zgomote. Pesemne că individul care activează pe post de infractor are auzul extrem de sensibil. Deoarece nu se mai aude nici un zgomot. Eroare! Acestea încep clin nou, chiar mai puternic și cu-o frecvență sporită.

Imensul hambar, cît un hangar pentru adăpostirea avioanelor, are o rezonanță fantastică. Bocănitul de pași, așa cum îi categorisisem eu în prima fază a depistării sunetelor, se transformă acum în tropăitul unei herghelii de mustangi. Grăbesc pasul. Deschid ușurel ușa. Și, în aceeași clipă, mă aud strigat:

- Ce-nvîrți prin curtea mea, domnu' maestrule?

În spatele meu, ivit prin cine știe ce minune, stă proțăpit cumătrul de la Fère y Champenôise:

- Unde-mi erai, nene Hristule! Parcă nu era nimeni prin bătătură....

- Pe-acilea, vecine, pe-acilea, cu treburile... Dar m-am pitit, cînd te-am zărit intrînd furiș în casă... Nu-mi dădeam seama ce gînduri aveai...

- Ce ziceai, c-oi fi vreun spărgător? Ca să vezi cum e omul... Eu dădeam să-ți vin în ajutor, auzind hoții gonind prin hambarul ăsta, iar matale mă confunzi cu infractorii comuni... Hai, mai bine, să vedem împreună cine ți-a dat lovitura în hambar...

Hristu Ferșampanos mă examinează atent, dar și intrigat. Apoi mă chestionează alintător:

- Domnu Conan, te simți cumva rău după nuntă? De unde ai mai scornit și chestia asta cu hoții?...

- Păi nu-i auzi cum gonesc?...

- Bată-te cucu, să te bată, domnu' maestrule! Păi ăștia-s tovarășii artiști... Fac gimnastica de dimineață...

- Cum așa? Închiși în hambar?

- Dar unde altundeva? Microbuzul e și el înăuntru, Acuma îl descarcă, să-și dezmorțească oasele... Pînă adineaori au dormit... Chiar mă pregăteam să le fac o gustărică, cevașilea ouă fierte, niște lapte...

- N-ar fi mai apetisante niște ouă ochiuri? Cu slăninuță prăjită? Dacă vrei, pot să-ți dau o mînă de ajutor... Am și-o rețetă formidabilă, preluată creator de la eternelii dușmani ai strămoșului dumitale, căreia ei îi zic „eggs and bacon"... Nebunia lumii, de să-ți lingi degetele...

Hristu zîmbește cavalin, adică mînzește. Apoi mă ia blajin de braț:

- Să mergem la cuhnie, domnu' maestrule! Mi-ai stîrnit o poftă, că mi se bîțîie genunchii... Hai să vedem ce meștereau vrăjmașii ăia de angliciani!... Pînă își termină tovarășii artiști exercițiile, avem prilejul să probăm ce-i și cu ecsenbecul ăsta! Dacă-i bun, atunci le dăm și lor, să aibă și ei o plăcere... Dar mai tîrziu!

Am isprăvit de mult cu rașchetatul tigăii în care se rumeniseră tranșele subțiri de slăninuță afumată (un excelent produs casnic local) și peste care zvîrliserăm vreo șapte ouă proaspete, confiscate din cuibarul galinaceelor.

- Și uite-așa, dragă domnule maestrule, – își continuă neîncetata logoree cumătrul Hristu, limpezindu-și gîtlejul cu-o dușcă de cărțălău infam, – fiindcă veni vorba de răposații noștri, să-ți povestesc cum de-a venit de s-a legat... de ne-am pomenit noi urmași de francezi, pescari taman la Delta românească... Istorisea bunicul, fie-i țărîna ușoară, că auzise de la bătrînii săi, bătrînii pe linie bărbătească, despre pripășirea primilor de la Fère y Champenôise pe locurile astea... Erau fugari din Franția, nu din pricina revoluției, ci din cauza lui Napoleon Bonaparte... Podgoreni din tată-n fiu, nu se-mpăcau deloc cu războaiele împăratului... Fuseseră trei frați, în plină tinerețe, și-și luaseră lumea în cap,

ajungînd tocmai pe-aici, să-și planteze butașii de viță de vie aduși cu ei... Se căsătoriseră cu femei din partea locului, că erau frumoși ca niște armăsari, cu moldovence iabrașe, pricepute la turnat copii și la gospodărirea butiilor cu vin. Anii au trecut, viile au îmbătrînit, ei au mai murit, apoi au murit și viile, iar noi am ajuns să bem doar cărțălăul ăsta nenorocit... Ne-au lăsat, în schimb, cu limbă de moarte, trei porunci: să nu uităm limba locului de obîrșie, să facem copii, și să nu spurcăm vinul cu sifon...

Întrucît mă zgîndără insistent o întrebare, simt nevoia să intervin:

- Chestia cu sifonul o-nțeleg, chiar consimt din răsputeri la propunerea înaintașilor dumitale, – deși mă-ndoiesc serios ca pe vremea lor să fi existat această satanică apă borhotită, – mai ales că și mie-mi repugnă, fiindcă produce flatulență și poluează sfînta zeamă a strugurilor. Dar cum au reușit moșii și părinții voștri de v-au învățat franțuzește?

Hristu nu-mi răspunde pe dată. Se ridică de la masă și, plecîndu-se în dreptul bufetului din bucătărie, o piesă veche și valoroasă, lucrată din bardă, deschide ușițele departamentului de jos. Pe rafturile îmbrăcate în hîrtie albastră, se înghesuie zeci și zeci de volume.

- Le vezi, domnu' maestrule? – mi le prezintă Ferșampanos, – astea-s cărțile noastre de școală! Așa s-au priceput să ne-nvețe bătrînii, silindu-ne să citim terfeloagele aduse cu ei, chinuindu-se zdravăn cu urmașii, pînă ce le intra în cap limba strămoșilor, fără să știe ce-i aia gramatică... Nu-s decît niște amărîte de cărți, cu povești de altădată, cîteva manuale practice de viticultură, de acum o sută de ani, nenumărate romane de dragoste de la începutul veacului, cărora le-am adăugat alte și alte povești, mai noi, căpătate de la turiștii pe care îi îndulceam cu pește-șaran... Chiar și-acum, ori de cîte ori mă reped pe la Tulcea sau Constanța, cu treburi, mai cumpăr de la marinarii străini... Din păcate, neavînd copii, sînt cel din urmă de la Fère y Champenôise care mai vorbește franțuzește în Deltă... Iar nevastă-mea, răposata, cînd și-a dat duhul, mi-a spus în șoaptă, deși era lipoveancă, „merci"!...

Observîndu-mi privirile lacome direcționate spre cărțile burdușite în bufet, pescarul îmi înțelege setea de cunoaștere:

- Merită să le răsfoiți odată pe-ndelete, dragă domnu' maestrule! Acuma nu-i timp, căci trebuie să văd ce-i cu chiriașii ăia din pătul... Rămîne pe altă dată, cînd ne vom mai întîlni aici. Poate că învățăm cine știe ce altă rețetă de-a dumitale!...

Părăsind, plin de regrete, bucătăria și biblioteca de la subsolul bufetului, îl însoțesc curios pe Hristu la hambarul cineaștilor. Poate or fi terminat cu dezanchilozarea încheieturilor.

Nici nu dovedim să trecem ca lumea pragul ușii și, încă din străfundul hangarului, se aude glasul regizorului.

- Bonjur, bonjur la toată lumea! Poftiți monșerilor, că sîntem aproape gata...

Priveliștea ce mi se înfățișează înaintea ochilor, după ce aceștia se mai acomodează cu penumbra, aduce enorm cu decorul unui film de groază. Pînzele de păianjen, – probabil niște paingi dintr-o specie neidentificată, – tapetează aproape integral pereții uriașei încăperi. Prăfuite copios și cu zeci de gîngănii integrate în țesătura lor, faldurile fluctuează la cea mai mică răsuflare sau curent de aer. Aproximînd, fără eforturi deosebite, dimensiunile hambarului la vreo două sute de metri pătrați, stau și mă întreb care o fi (sau o fi fost) destinația lui. Mormane de paie, grămezi de papură putrezită și mucegăită, maldăre de trestie uscată, toate aceste detritusuri vegetale aștern sub picior un covor pîslos îmbibat de praf. Microbuzul se află tras într-un ungher, oarecum mai în bătaia fuioarelor de soare ce se strecoară prin interstițiile pereților de scîndură. Portierele stau deschise, capota motorului este dată peste cap, iar geamurile ferestrelor coborîte la limită. Toată încărcătura văd c-a fost întinsă pe-o prelată, de parcă era pusă la uscat. Mă apropii interesat de utilajele expuse.

Regizorul Socrate Cotoi, – dacă îmi mai amintesc bine numele cu care s-a prezentat în ajun, – mi se proțăpește în față:

- „Cher maître", eram cam buimăcit la cap ieri, dar, din cele spuse de domnul Hristu am înțeles că avem onoarea de-a fi consătenii unui scriitor bucureștean... N-am reținut însă numele... Parcă Arthur Conan, dacă nu mă-nșel...

- Vă-nșelați! Nu-s Conan Doyle, ci Al Conan Doi...

- Păcat...

- Dimpotrivă, nu-i păcat deloc, – mă enervez eu, – maestrul meu e mort, și încă în plină glorie, așa că nu văd de ce să-l jeliți; însă poate că vă supără existența mea, deocamdată fără urme de glorie... Regret, dar nu mă pot decide să repauzez, doar pentru a vă fi pe plac... Mai am încă multe de scris și de

spus…

Socrate Cotoi, deconcertat la maximum, gesticulează enigmatic, făcîndu-mi un soi de semn, pe care nu-l pot interpreta decît ca o intenție de a mă mîngîia pe cap… Dar sesizez imediat că nu-mi este adresat mie, ci cuiva care se află în spatele meu. Ca un excelent detectiv ce sînt, arunc discret o privire laterală. Cu un singur ochi, celălalt fiind ațintit asupra regizorului. Posedînd o memorie vizuală prodigioasă, specifică „hobby"-ului meu, îl recunosc instantaneu pe Gică Bendix, cascadorul echipei. Acesta, la instigația tovarășului Socrate, se grăbește să tragă un capăt al prelatei deasupra utilajului aflat la vedere.

Pentru a nu crea impresia că-s „imponderabil", îl salut cu glas sonor, cel puțin 110 decibeli:

- Lucrezi, lucrezi, domnule Bendix… Ziua bună se cunoaște de dimineață… Ce faci acolo?…

- Depanare, maestre, depanare… Meseria mă obligă… Ăsta-i cascadorul, femeie la toate!…

Cu ochiul rămas disponibil, asist intrigat la manevrele regizorului. Iarăși vrea să mîngîie pe cineva pe cap. Însă, de data asta, cunosc semnificația inabil camuflată a gestului. O invitație precisă, la adresa cascadorului, de-a ascunde conținutul microbuzului, descărcat pe prelată, de privirile mele. Îi las să mă creadă prost, ceea ce nu-i atît de greu. Mai ales că n-au cunoștință cu cine au de-a face.

Cascadorul, care, între altele fie spus, mi se pare cam subdezvoltat pentru această sportivă și periculoasă profesie, fiind prea mărunt și pirpiriu în salopeta de auto-service, nouă nouță, isprăvește rapid cu sarcina transmisă optic de regizor. Apoi mă acroșează:

- Vă rog să-mi spuneți pe numele artistic, maestre, fiindcă iubesc la nebunie scriitorii… Îi consider niște colegi, nu altceva… ziceți-mi și dumneavoastră, cum îmi zice toată lumea: „Telescop"!…

- De unde și pînă unde, un nume atît de tehnic? – mă prefac eu interesat.

Gică Bendix-Telescop mușcă momeala. Îmi oferă imediat suplimentul necesar de informații.

- Amîndouă numele mi se trag de la meserie, maestre! Nu pot fi cascador toată ziua… în timpul liber sînt mecanic auto… Excepțional, spun prietenii mei… Specializat în electromotoare și amortizoare.

- Bine, dar n-ai și un nume „neartistic"?…

- Gică, maestre, Gică, pur și simplu… Sînt dublu orfan, și de tată și de mamă, copil din flori naturale, de ambele sexe… Crescut de stat și de primărie… Că nu erau să mă boteze Gică Sectortrei!

În tot răstimpul cît durează plăcuta conversație cu regizorul Socrate Cotoi și cascadorul automoto Gică Bendix-Telescop, trag zdravăn cu ochiul, utilizînd de fapt ambele dispozitive oculare cu care m-a înzestrat maica-natură, pentru a înregistra ambianța înconjurătoare. Și nu trebuie uitat că stătusem cu un ochi la făină și celălalt la slănină, ca să mă exprim popular, adică îi urmărisem, în același timp, și pe regizor și pe cascador. În orice caz o performanță. Pentru un om normal, dificilă de realizat. N-aș vrea să se deducă din asta că-s anormal, dar spiritul de observație, prin acuitatea sa, mă caracterizează încă de mic copil, de cînd citeam pe ascuns Aventurile submarinului Dox, deprinzînd astfel (la locul de muncă) enorma însemnătate a detaliilor din preajma noastră.

Instalațiile de filmare, pe care Telescop se grăbise să le ascundă, nu mi se păreau a fi chiar niște secrete de stat. Singurul lucru mai deosebit, și care mă atenționase într-un oarecare grad, este stocul de cutii pentru rolele de film-peliculă. Estimate din privire, puteau fi peste trei sute. Aparatele de luat vederi nu le zărisem încă, însă mi se păruse destul de curioasă absența reflectoarelor și-a trepiedelor, atît de cunoscute mie de la Buftea.

Existența unei bărci pneumatice, din cele care se umflă cu pompa de bicicletă, era absolut normală în cadrul unei echipe de filmare turistică. Dar ce caută, printre lucrurile surprinse de retina mea atentă, motorul „out-bord", pentru ambarcații rapide? E vorba de un „Evinrude", extrem de costisitor, prevăzut cu-o herghelie întreagă de cai putere. În nici un caz nu poate fi montat la barca pneumatică, deoarece s-ar duce la fund odată cu ea.

Restul materialelor nu prezintă cine știe ce interes, fiind comune pentru dotarea tehnică a cinematografiștilor. Mă refer la revolverul „Emge", de tipul celor cu care se „împușcă" startul la cursele de obstacole, la rachetele de semnalizare, la zecile de metri de parîmă zdravănă, răsucită în șase, la canistrele metalice, pe care stă scris „White spirit", precum și la celelalte fleacuri ca flacoanele cu „Napoton", „Valium", și alte tranchilizante, folosi-te pesemne pentru calmarea neastîmpărului creator al cvintetului de cineaști.

Tocmai cînd mă pregăteam să întreb de ceilalți membri ai echipei, care absentau cu desăvîrșire,

se aud strigăte deșănțate. Socrate Cotoi, oarecum stînjenit, pornește spre ieșire. Bendix-Telescop, după el. Nu mai înainte de-a ne invita și pe noi, adică pe mine și pe Hristu, să-l urmăm.

Cunoscutul vas fantomă, plus acei minunați olandezi zburători, se află tras la mal, cu bordul lipit de scîndura ce-ar vrea să fie considerată debarcader.

- Ahoe! Ahoe! – răcnește zglobioasă, pe coverta șalupei comandate de Milopoc Papașa, trinitatea cineaștilor dispăruți.

Bine dispuși, dacă nu chiar euforici, debarcă braț la braț cu Pilu Itanà Arambașa. Uriașul, cînd mă zărește în compania regizorului și-a cascadorului, se oprește locului. Pare surprins. Dar se reface, cît ai zice pește.

- Bună dimineața, domnu' Conan! Ce păcat că n-ați fost și dumneavoastră cu noi. Am făcut o plimbare cu maeștrii cinematografiei noastre, să vadă și dînșii Delta... Ei, ce mai zici, domnu' Cotoi! Ai văzut că ți i-am adus îndărăt? Întregi și nevătămați!

Apoi, fără să mai zăbovească, temîndu-se probabil de întrebările mele suplimentare, pe deplin îndreptățite, Itanà o șterge rapid către șalupa acostată la debarcaderul bătăturii.

- La revedere, sănătate, pe curînd! – ne salută din mers magazionerul șef al Céapéului piscicol.

Salutați și abandonați, rămînem pe mal, constituiți în două grupuri distincte. Cvintetul cineaștilor, pe de o parte, pe de altă parte (la cîțiva metri) duetul Conan-Hristu. Cei cinci magnifici șopocăiesc între ei, în vreme ce eu privesc la plecarea intempestivă a șalupei, care se îndepărtează alegru spre alte orizonturi. Numai Hristu Ferșampanos nu face nimic, examinînd atent pămîntul bătăturii. Negăsind (probabil) ceva notabil, ultimul mohican francez din Deltă se adresează asistenței:

- Nu credeți c-ar fi cazul să vă întremați nițel, tovarăși artiști? Poftiți la cuhnie, să vă prepar niște ecsenbecuri de spaimă, după rețeta domnului Conan!...

Auzind invitația, colectivul cineaștilor face o mișcare de grup, perfect pusă la punct, iar Socrate Cotoi ia cuvîntul în numele celor de față prezenți:

- „Merci, mon cher"! Minunată idee! Chiar că ne-a pălit o foame cumplită. Mîncăm orice-o fi chiar și ecsenbecuri... Deși nu ne-ar fi căzut greu niște ochiuri la tigaie, cu puțină slănină afumată...

Demoralizat de jenanta incultură culinară a regizorului, mă decid să-i însoțesc. Nu pentru a participa la minidejunul organizat de gazdă, ci mai curînd pentru a asista la lovitura de teatru, cînd maeștrii filmului turistic vor devora ecsenbecuri, în loc de ochiuri cu costiță afumată.

Matinalii plimbăreți, prezentînd simptome de euforie alcoolică, dezlănțuiesc o hărmălaie demnă de-o cauză mai bună. Se ceartă pentru locuri, pentru tacîmuri, pentru nivelul cărțălăului din stacane.

Bietul Hristu de la Fère y Champenôise nu mai pridideşte cu spartul ouălor. Noroc că-i dau și eu o mînă de ajutor, prăjind și rumenind separat, într-o altă tigaie, tranșele de „bacon".

Bendix-Telescop, cascador de excepție, aduce în pas alergător, din hangarul unde se afla microbuzul, un coșuleț plin cu niște roșii-mamut, pe puțin 600 de grame bucata. Ajutat de asistentul de regie, Grigulea Pîșu, după cum ni l-a prezentat regizorul titular, le face, în mai puțin de trei minute, harcea-parcea, inundîndu-le cu ulei de 7,10 și înmormîntîndu-le sub un morman de ceapă. Operația de tăiere fină, în rondelete de dimensiuni egale, fusese inițiată și întreprinsă de individul acela apoplectic, trăsnind de la distanță (minimum 3 metri) a alcooluri casnice și locale, – directorul de producție. Fostul comandant al flotei de pe lacul Snagov, căpitanul de marină Romeo Pîrvuică, pesemne obișnuit să emită ordine, intenționează să reorganizeze munca:

- Tovarășe director Cotonog, ascultă comanda la mine...

- Încetează cu servilismul, măi Pîrvuică, zi-mi pe nume, mai slăbește-mă cu directore-n sus, directore-n jos!... Optimus mă cheamă, Optimus să-mi spui... Eventual chiar Optimus Cotonog!... Dar fără director... Și acum comandă-mi, nu te sfii... Ce moaș-ta vrei?

Pîrvuică devine galben de mînie. Combinat cu roșul vinețiu ce-nflorește în obrajii plesnind de sănătate (și hipertensiune) ai directorului, care se sufoca de indignare, rezultă un efect cromatic ce mi se pare extrem de atractiv. Dar marinarul are nervii tari și șapte vieți în pieptu-i de alamă, așa că nu se pierde cu firea:

- Uite ce-i, dragă Optimus, dacă-mi vorbești frumos, atunci apucă-te și zdrobește niște usturoi... Nu merge salată de roșii cu ceapă, fără să clătești castroniera cu mujdei. Hai, mișcă mai repede, că te cotonogesc!...

Amiralul pare mai băut decît ceilalți doi membri ai echipei de plimbăreți. Fapt care-l determină să se dezlănțuie într-o serie de comenzi lansate cu dezinvoltură, dar totuși coerente din punctul meu de vedere:

- Pîșule, ce faci acolo? Rade niște brînză peste roșii! Rapid... Gică, termină odată cu amestecatul... Pune-i și piper, auzi?... Domnule Cotoi, ce regizezi la masa asta? Unde-i păstrămioara aia de purceluș, pe care-am cumpărat-o la Tulcea? Ce-ai făcut cu ea?

În ritmul acesta, minidejunul se încropește fantastic de operativ. Peste șase minute, nici o secundă mai mult, pot admira pe masa din cuhnia sirelui de la Fère y Champenôise următoarele sortimente: un lighean de „eggs and bacon", o salatieră (sau „castronieră", în viziunea amiralului) plină vîrf c-un munte de roșii, preparate într-o modalitate nemaivăzută pînă astăzi (cel puțin de mine) supraetajat cu rondele de ceapă, iar peste acest acoperiș nenumărați pistrui de piper, contrastînd violent cu rumegușul de brînză telemea, precum și șapte blocuri-turn (ca „plombele" din capitală) confecționate din feliuțe de păstrămioară.

Socrate Cotoi, cel care avusese sarcina procurării pastramei, mă privește intrigat:

- Nu-ți spune nimic, dragă maestre, acest număr impar al porțiilor?

- Parcă-mi sugerează ceva. Dar sper că nu v-ați pus în gînd să mă cooptați în comitetul acestui pantagruelic minidejun? – declar eu „flatulat".

- Ați ghicit! Sînteți genial. V-am ales, cu unanimitate de voturi, președinte! Cine-a inventat ecsenbecul? Maestrul Al Conan Doi. Atunci, dați-ne voie să vă oferim și noi o premieră: „salade de tomates comme à la mère de maison" – adică preparată ca la mama acasă...

La auzul supărătoarei alăturări („mère de maison") care sună agramat și scatologic, strîmb din nas.

Optimus Cotonog, răspîndind un și mai dens nor de vapori spirtoși, mă asigură, zîmbindu-mi insistent și fals:

- Directorul de producție e cu bugetul, adică subsemnatul, așa că nu vă faceți griji! Plătim tot ce se consumă, nu sîntem chiar pe drojdie... Serviți cu încredere, iubite maestre, mai ales că aveți multe de scris și de spus...

Nu pot refuza niște oameni atît de gentili și de agreabili. Or fi ei din cinematografie, dar se poartă totuși respectuos cu reprezentanții literaturii.

Ce înseamnă societatea! Nici nu-ți dai seama cît mănînci. Pînă și digestia se profilează într-o perspectivă plină de promisiuni. Bineînțeles, deoarece mai prelucrasem o masivă șarjă de „eggs and bacon", cu Hristu Ferșampanos, nu abuzez de bunăvoința amfitrionilor. Servesc doar cîteva polonice. În schimb, prețuind și omagiind premiera cineaștilor, fantastica salată de roșii „comme à la mère de maison", mă aprovizionez substanțial, umplîndu-mi de două ori salatiera personală, pusă la dispoziție de responsabilul cu producția, simpaticul apoplectic Optimus Cotonog.

- Maestre, de-aia vă iubesc eu pe dumneavoastră scriitorii, – se extaziază pe neașteptate, absolut nemotivat, cascadorul Telescop. – Sînteți, și-n viață, la fel ca-n cărțile pe care le scrieți. Am citit, mai de mult, un roman polițist nemaipomenit, de m-am stricat de rîs. Parcă-i zicea „Călătorului îi stă bine cu drumul", sau ceva în genul ăsta. Ei bine, era acolo un scriitor întocmai ca dumneata, pus pe rele. Crăpa de te speriai, nu altceva... Pesemne că se documenta... Dar vîrtos!

Nu prea mă încîntă considerațiile paraliterare ale numitului Bendix. Trec icnind peste grava impolitețe, nevoind să deteriorez buna dispoziție generală care, slavă Domnului, funcționează în „forcing". Îmi cam rămîne însă salata în gît. Cu toată calitatea ei, de excepție. Nu mai are savoarea inițială. Mă rog, asta-i viața! Și mare-i grădina Icoanei...

Stimulîndu-se la intervale regulate, de parcă ar fi avut un ordinator cibernetic în bufetul stomacal, cu cărțălăul furnizat de Hristu, cvintetul cineaștilor se înfierbîntă, prezentînd evidente fenomene de autoaprindere. Spre disperarea mea, care-s un fin degustător și nicidecum un mîncău, în mai puțin de-o jumătate de ceas băieții rad tot, curăță tot, spală tot. Și ecsenbecul, și salata, și pastrama... Masa rămîne pustie, mai dezolantă decît un peisaj selenar.

Nu știu de ce, dar mi-a intrat în cap o idee sîcîitoare. Am impresia că releele mele neuronice nu mai dau satisfacție. Parcă s-a ars undeva un contact, o conexiune. Și asta din pricina ingratitudinii pe care o manifestă natura cu noi. Cît de amăgitoare sînt aparențele! Exact cum se întîmplă și cu băieții ăștia, din echipa de filmare. Simpatici foc! Plăcuți, inteligenți, descurcăreți. Și totuși, cînd îi vezi cum arată și cum

se poartă, îți vine să-ți iei lumea în cap.

Socrate, regizorul Cotoi, făptură sensibilă la intelect, umblă ca un hippy scos la pensie. Deși se poartă chel, fără umbră de sistem pilos pe creștet, și-a lăsat plete pe guler și perciuni pe fălci.

- Și zici că neica ăla m-a tras în piept? Așa crezi tălică, nea Cotonoage? Pantofii ăștia cu părul întors pe față, mocasinii, spui că-s marfă bună de foc? Te pomenești că m-a dus și cu ochelarii, nu? – și regizorul, suferind real, lovește cu arătătorul rama groasă de un deget a „călăreților" cu geamuri întunecate. – Nu vezi că-s din import? Abia deslușești lumea prin ei...

Obosit de efort, Socrate privește întrebător, de sus în jos, fiind înalt cît un par, la congestionatul și hipertensivul său interlocutor.

Nădușind pe toate canalele (sudoripare), Optimus Cotonog trage de timp cu răspunsul. Scundac de felul său, directorul afișează o ținută sportivă, și ca îmbrăcăminte și ca alură, în totală contradicție cu gabaritul personal. Pantalonii scurți îi sugrumă burticica, dar îi și accentuează subdimensiunile staturii. Cînd, în sfîrșit, se îndură să deschidă gura, își îndeasă mai întîi pe cap cascheta de jockey, ca și cum ar fi vrut să dea mai multă greutate spuselor sale:

- Dragă Socrate, o viață întreagă am lucrat numai cu produse din import... Mă rog, așa mi-i meseria... ca orice director de producție care se respectă... Ascultă la mine, că-s om bătrîn și uns cu toate alifiile... joarțele astea-s niște vaxuri... Da, da, „știfturi", cum se zicea pe vremea mea... Ți-am spus să nu-ți mai cumperi nimic fără avizul meu...

Profund afectat de lejeritatea cu care Cotoi își îngăduise achiziționarea mocasinilor, fără consultarea unui specialist, directorul mai toarnă în el un stacan de cărțălău. Mă gîndesc că dacă va continua astfel, nu va trece mult și va face precis un infarct. Și-așa, acum, culoarea feței se apropie vertiginos de cea a infamului vin local. Adică un roșu-vinețiu, aproximativ negru-murdar.

Nu înțeleg ce rost are discuția asta în cadrul unui colectiv artistic, dar se vede că și creatorii au probleme de viață, din cele mai comune, cum ar fi, bunăoară, calitatea pantofilor cumpărați de ocazie.

Cu atît mai serios mă surprinde intervenția căpitanului de marină:

- Hai că m-apucă plînsul, cînd te-aud vorbind în stare de ebrietate alcoolică... Cum adică, nu-s în stare să-mi aleg singur marfa care-mi place? Am fost căpitanul portului Snagov, și-am avut de-a face numai cu pasageri capitaliști, din București, cel mai mare oraș al țării, crezi că-mi încredințau mie, pe mînă, flota lacului, dacă mai trebuia să-ntreb, la fiecare naufragiu, pe domnul Optimus, cui s-acord prioritate la salvare? Să fim serioși, frate Socrate! Ce te iei după gura Cotonogului...

Oricît aș încerca să mi-l imaginez pe Romică Pîrvuică în postura de căpitan de vapor, nu-mi reușește deloc pasiența. Crăcănat, de parcă i-ar fi pus maică-sa ciorapii la uscat pe-un butoi, și mai scund decît directorul de producție, cu capul ras bilă, matrozul și-a mai lăsat și-o mustață pe oală, de-o culoare dubioasă, probabil vopsită cu cremă de ghete sau „Tonal 1". În ciuda tricoului zebrat pe orizontală, a șepcii de ofițer maritim, Pîrvuică nu sugerează cîtuși de puțin chipul, atît de cunoscut din filme, al lupului de mare. Singura trăsătură autentic marinărească e faptul că bea de stinge, ca și cum ar avea fixat în beregată un aspirator „Record-lux".

Asistentul de regie, îndeobște extrem de atent cu directorul, căruia îi face mereu plinul la pahar, fiind întotdeauna pe fază cu sticla, se consideră dator să sară în apărarea idolului său:

- Cum îți permiți, domnule căpitan de broaște, să-l faci cotonog pe nenea Optimus? Întreci orice limită! Ce-ai cu el? Îl gelozești, pentru că se pricepe mai bine ca mata la afaceri? Păi e și normal!... Pe dînsul nu l-au scos la pensie înainte de vîrstă, la patruzeci de ani, așa cum au pățit-o autorii celei mai mari catastrofe maritime de pe lacul Snagov! Dacă te mai legi de nenea Optimus, să știi că vei avea necazuri... Și încă mari! E bine?

Grigulea Pîșu, un malac cît un mal, pe puțin 1,92 m blond de tip albinos, cu sprîncenele ciudate, decolorate pînă la alb, îmbrăcat ca un „globe-troter", – din ăia care se tîrăsc de-a lungul șoselelor cu sacul în spate, – în niște blugi soioși, foști albaștri, și într-un maieu cu mînecuțe atît de strîmte, încît brațele-i arată ca niște parizere strangulate, schițează o mișcare bruscă, vrînd să sugereze că-i gata să demonstreze dimensiunile necazurilor ce-l așteaptă pe căpitanul Romeo.

Gică Bendix-Telescop, în afară de calitatea de cascador automoto, posedă și evidente aptitudini diplomatice. Plin de tact, profesînd un zîmbet subțire, ștrengăresc, se adresează întregii asistențe:

- Fraților! Stați încet și nu mînați! Ce v-a apucat? Asta ne mai lipsește acum, cînd ni s-au încurcat ițele? Unde sîntem, și unde trebuia s-ajungem? La chestia asta nu vă gîndiți? În loc să ne vedem de

lucrurile noastre, stăm și bem ca sparții. De-aia am nimerit cu mașina-n pom, pentru că fratele Socrate s-a urcat la volan c-o damigeană de Niculițel în cap... În loc să-l căutăm pe cetățeanul care trebuia să ne dea legăturile, stăm aici și ardem gazul de pomană. Ba, pe deasupra, ne mai și certăm! Hai că nu-i bine, zău așa! Se duce dracului și filmul, și mai rămînem și cu buzele umflate!...

Uimiți de luciditatea cu care pirpiriul cascador ridică problemele, membrii echipei cad pe gînduri. Socrate Cotoi, după ce-și examinează scîrbit paharul, îl respinge cu dispreț, oferindu-i lui Hristu prilejul de a-l umple din nou. Îl soarbe deconcertat, pentru ca apoi să-și revină numaidecît și să rostească:

- Telescopică are dreptate! Ce facem aici? Gata, am terminat cu bairamurile. E vremea să ne apucăm de lucru. Pîșule, Pîrvuică, nene Optimus, lăsați fleacurile și împăcați-vă! M-ați înnebunit cu gîlcevile voastre. Pe cai, băieți! Pe cai! Imediat să pornim în căutarea individului cu problema. Trebuie să-l găsim numaidecît, că se trece sezonul, mă pricepeți? Cum îl chema, nene Optimus?

Și eu, și Hristu Ferșampanos, așteptăm nerăbdători s-auzim numele cetățeanului. Directorul se scotocește prin buzunarele șortului, găsește un carnețel, îl răsfoiește grăbit, după care strigă triumfător:

- L-am găsit, frate Socrate! Știam eu că-l am aici, scris undeva. Nu se prea citește bine, dar ăsta trebuie să fie: Milu Poc, Pap și-așa... Fir-ar să fie de creion... a mînjit toată foița, era din ăla chimic...

Hristu intervine salvator:

- Nu vă necăjiți, că-l știe tot satul. Găinarul de Milopoc Papașa e socrul lui Arambașa, tovarășul care v-a plimbat azi-dimineață, cu șalupa. Mecanicul era chiar Milopoc!... Îl găsiți la magazia Céapéului...

Socrate Cotoi rămîne cu gura căscată. Grigulea Pîșu se saltă de pe scaun, de parcă atunci s-ar fi declanșat un resort ascuns sub fundul taburetului. Căpitanul Romică se bate cu pumnii în cap, ca și cum ar fi intenționat să-și vîre la loc niște gînduri împrăștiate. Numai Cotonog tace. Tace și fierbe la presiune. Dacă nu spune ceva, precis că explodează. Din fericire, spune:

- Boilor! Sînteți niște boi! Cum de nu v-a dat prin cap să-i întrebați pe ăia cu barca cine sînt și ce vor de la sufletele noastre? Ce i-a apucat, așa din senin, dragostea de noi și-au venit să ne invite la plimbare? Ba au mai și băgat în noi spirt din ăla puturos, de-i ziceau samagon. Ca să ne tragă de limbă, nu? Și tu, căpitanule, făceai pe marinarul, grozăvindu-te... Halal să ne fie!

Pîrvuică înghite dificultos precizarea exprimată de Optimus. Își smulge nervos mustața, rămînînd cu vreo trei fire de păr în mînă, și se rățoiește la director:

- Noi sîntem boi? Pe cine faci tu boi, măi umflatule cu pompa?... Pe noi? Și tălică pe unde erai?...

- Taci, nefericitule! – rage namila de Pîșu, sărind în apărarea lui Cotonog, idolul lui. – Iar îl bălăcești pe nenea Opti?

Nemaiașteptînd justificarea marinarului de apă dulce, Grigulea Pîșu, fără să se deranjeze de pe scaun, își expediază pumnul (pe puțin 35 kg) în scăfîrlia lui Pîrvuică. Căpitanul se lasă moale sub masă, de unde îl aud șoptind înfundat:

- Vira ancora!... Stop mașina!... Om la apă, om la apă!...

Privesc contrariat la Ferșampanos. Acesta se face că plouă, nu-mi dă nici o atenție, urmărind mai departe desfășurarea evenimentelor.

Regizorul intră într-o criză de autoritate și începe să dea ordine:

- Toată echipa la hambar! Pîșule, ia-l în cîrcă pe căpitan! Neapărat trebuie să discutăm... Nu mai merge așa!... Cine lipsește de la ședință va fi aspru criticat! Sîntem în clar?...

Bairam-party, la 17.15 h, cu posibilități de extindere

Ar merita să întreprind ceva pentru a sărbători ziua de azi. E cea dintîi, de cînd mă aflu refugiat în liniștea (?) creatoare de la „Mila 41”, în care izbutesc să mă așez în fața mesei de lucru.

„Erika” mea, vetustă supraviețuitoare a industriei antebelice a mașinilor de scris, dar încă în puteri, bătrînă tovarășă de drum a neobositei și permanentei inspirații ce mă consumă de-o viață, strălucește trufașă, triumfală, așteptînd primele rînduri cîntate la claviatura ei hodorogită și incertă.

Aștept și eu, plin de încredere și bunăvoință, să-mi vină o idee. Și, așa cum mi se întîmplă mai totdeauna, în ultima vreme, ideea nu zăbovește să apară. Chiar se anunță sonor, melodios, de intră în rezonanță toate geamurile odăii, umplînd ulița de-un vaier cumplit, vestind sfîrșitul lumii și judecata de apoi:

- Domnu' Conan, vine Mișa, vine poșta cu bilete, cu scrisori și cu gazete, vine Mișa cel frumos, și călare și pe jos...

Mă reped numaidecît afară. Ograda lui nenea Stepan e pustie. Fug la gard și privesc în susul uliței. Un nor de colb plutește ca un vîrtej în direcția mea. E chiar Mișa Negroponte, factorul, care pedalează frenetic pe-un velociped foarte aproximativ. Bănuiesc că asta-i și pricina pentru care direcția de mers nu-i în linie dreaptă, ci într-o serie nesfîrșită de ondulații (mai mult sau mai puțin permanente).

- Domnuuuu Conan, vineee Mișaaa!... vuiește uraganul ce se apropie de gardul împrejmuitor.

Pesemne că Mișa Negroponte; iarăși într-o criză de dragoste neînțeleasă și neîmpărtășită, a conversat îndelung și pasionat cu flaconul de trăscău de Tîncăbești, mărturie aproape cotidiană a prieteniei ce i-o port. Altminteri nu-mi pot explica intenția pe care-o manifestă vădit, de-a pătrunde în bătătură direct prin gard. Ce-i drept, de cînd cu accidentul microbuzului echipei de filmare, există o falie zdravănă, de unde absentează vreo cîteva scînduri.

- Domnu' Mișa, fii atent ce faci! N-o să ai loc!... îl atenționez eu cu cele mai pure sentimente samaritene.

Dar factorul pedalează cu-o frecvență și mai sporită.

- Păzea, ferește drumu', că vine nebunu'!...

Spre stupefacția mea, minunea se îndeplinește. Negroponte trece prin gard ca o trombă, lăsînd în așchiile scîndurilor doar cîteva neînsemnate fragmente din uniforma cu care l-a înzestrat ministerul.

Dar, în virtutea inerției, nu mai frînează, și-atunci străbate întreaga ogradă, călcînd două sau trei puicuțe tinere, neobișnuite cu circulația, după care, terminînd spațiul terestru, se avîntă cu încredere în apele Dunării-Vechi, vecina noastră de lîngă debarcader.

Noroc că apa-i mică. Mișa rămîne la suprafață, pedalînd în continuare bicicleta submarină care patinează pe nămol. Abia după ce constată ineficiența eforturilor sale, factorul exclamă încîntat:

- Bîldîbîc! Așa-ți trebuie, Mișa, nebunule! Bîldîbîc! – pentru ca apoi să cadă într-o parte, culcîndu-se alene în undele tulburi, de unde se scoală numaidecît, scuturîndu-se ca un cîine plouat. – Rău am mai ajuns, domnul Conan, de-a trebuit să gust din apa asta, eu care n-am pus așa ceva în gură de cînd m-o vîrît popa în cristelniță, acum vreo patruzeci de ani!... Nu meritam așa rușine!

Îl ajut să-și scoată velocipedul din gîrlă, întinzîndu-i prăjina de rufe a gazdei.

- Cine te-a pus să gonești în halul ăsta, măi Mișa! Pînă azi, de cîte ori ai venit la mine, cu presa, erai mereu obosit, de trebuia să-ți ofer de fiecare dată un cordial, pentru întărirea inimii. Ce s-a întîmplat? Ai ceva special pentru mine? Vreo veste proastă? Spune...

- Am, domnu' Conan! Dar mai întîi să-mi clătesc gura de tolboroseala asta. N-ai ceva dezinfestant? Că pe urmă-ți spun tot!... Tovarășa dirigintă m-a expediat aici, urgent, c-un bilet personal.

În clipa aceasta se oprește, pentru a scuipa scîrbit. Vrea să-mi dea de-nțeles că-l supără dulcea apă a Dunării-Vechi. Pricep imediat despre ce-i vorba și mă conformez, aducîndu-i un păhărel cu trăscău. Noroc că-l aveam la îndemînă, lîngă masa de lucru.

- Ei, ce-i cu biletul?

Mișa scormonește prin tașca plină de apă, după care îmi întinde un petec de hîrtie cu 99% umiditate. Arată ca o cîrpă. Totuși reușesc să descifrez printre literele scrise cu cerneală violetă și dizolvate de infamul lichid, atît de vrăjmaș bunului meu prieten:

„Iubite și stimate domnu' Conan! Vă aștept, negreșit, azi după-masă, la o cafeluță de vorbă. Am să vă spun ceva extraordinar. La 17.15 h închid oficiul. Vă invitez la domiciliul meu personal, care o să vă placă. Dacă nu, să nu-mi mai spuneți pe nume! Cititoarea și admiratoarea dumneavoastră, poate și colaboratoarea, Moira Ghergidap."

Bineînțeles, nu reușesc să-l conduc pe Negroponte la poartă, decît după ce-mi consumă integral flaconul de trăscău.

În ciuda tuturor insistențelor mele, Mișa nu se-nvoiește să iasă din bătătură ca lumea, pe portiță, ci, după ce încalecă, balansîndu-se îngrozitor, pe bicicletă, pornește iarăși spre spărtura gardului. De data asta, însă, nu-i mai reușește figura. Decît parțial. Bicicleta trece, factorul rămîne...

După ce se extrage din scîndurile palanului, Negroponte repetă încercarea de vreo cinci șase ori. Pînă la urmă izbutește. Acum aleargă pedalînd, reluîndu-și ondulațiile permanente, învăluit în perdele de praf. Din mers, îndepărtîndu-se, mă salută în gura mare, răcnind:

- Rămîi cu bine, maestre, că-mi iau bicicletul și plec, trec zilele-n goană, și dragostea trece, să vezi ce-o să fie, disear', pe la zece!...

N-aș fi crezut vreodată că literatura contaminează.

În orice caz, Mișa Negroponte versifică spontan și (aproape) corect.

Diriginta domiciliază lîngă oficiul poștal, într-o locuință pe care mi-o indică Liubașa Convert. Nu știu de ce se hlizește operatoarea, dar mai examinez încă o dată ținuta mea de rigoare. Nu observ nimic. Pantofii sînt din aceeași pereche, pantalonii i-am călcat întinzîndu-i sub saltea, cămașa-i curată și scrobită cu făină intermediară, – tiotea Masa neavînd altceva la îndemînă, în afară de mălai, – iar „blaser"-ul, cum l-am botezat eu, deși nu-i din același material cu nădragii, se poate spune că-i acceptabil, lipsit de petele căpătate la nuntă, și pe care le-am scos cu „White spirit" împrumutat de la Socrate Cotoi. Ce-i drept, cam răspîndesc duhoare de „Peco", însă nădăjduiesc s-o îndepărtez cu efluviile cepei mîncate la prînz.

Deoarece nu-i nici o sonerie, îndrăznesc să bat încetișor la ușă. În aceeași clipă se și deschide, de parcă ar fi fost prevăzută c-un sistem electronic de automatizare.

- Poftiți, maestre Conan, poftiți înăuntru! – mă îmbie glasul dogit de tutun al Moirei Ghergidap. – Sînteți de-o punctualitate monarhică.

Condus de gazda care-i înțolită de duminică, într-o rochie de lamé, mulată pe corp, atît de strîmtă încît diriginta poate fi confundată c-un apetisant krakauer, – ceva mai durduliu, – îndesat în binecunoscuta peliculă de plastic, străbat vestibulul, plin de cuiere, pentru a-mi face o intrare triumfală în camera de oaspeți.

- Luați loc pe canapea, că-i mai solidă și comodă! Acesta-i living-room-ul meu, iubite maestre, – mi-l prezintă c-un gest atotcuprinzător Moira Ghergidap, scărpinîndu-se discret pe sub peruca de nailon care-i acoperea tigva, – acum e-al dumneavoastră. Imediat servesc și cafeaua.

„Living-room"-ul, de fapt un salon ca pe vremuri, așa cum poseda și Maca, bunică-mea de la Pitești, are o mare calitate. Este deosebit de răcoros. O masă pătrată, imensă, probabil din nuc masiv, flancată de două bufete înalte, cu etaje, plus cele șase scaune tapisate, ocupă aproape toată încăperea. Ca să pot da urmare invitației de-a mă așeza pe canapea, trebuie să împing puțin un scaun. Observ îngrozit că scaunul abia se ține pe picioare. Dacă o fi la fel și canapeaua?

Diriginta zîmbește pe sub mustață (că are, slavă Domnului!) asigurîndu-mă blajin:

- Fără teamă, domnu' Conan! Ani de-a rîndul l-a suportat pe nefericitul ăla de Arambașa, pe cînd îmi făcea curte, încît a trebuit s-o repar de curînd. Poate se vor mai ivi și alți cavaleri, că n-am ajuns la vîrsta renunțărilor. Aranjați-vă ca la dumneavoastră acasă, „ad-libidum", ca să mă exprim pe limba vechilor elino-traci, latifundatorii acestor așezări străbune...

Oarecum îngîndurat de latina obscenizantă a dirigintei, asist interesat la prepararea cafelei. Moira Ghergidap posedă o rîșniță de cafea de alamă, ca un cilindru. Neîndrăznind să se așeze, de frică să nu-i plesnească rochia (gîndesc eu), macină boabele proaspăt prăjite de-a-npicioarelea. Învîrtește la rîșniță și se uită insistent la mine.

- Cred că n-ați mai băut de mult o cafea autentic turcească, – demarează gazda, continuîndu-și operația, – de aceea am s-o fierb chiar în fața dumneavoastră...

- Dar nu trebuie să vă deranjați...

- Ei, ce tot vorbiți acolo? Cînd mai prind eu un scriitor pe la „Mila 41"? Și încă unul atît de

impozabil!

Odată terminată măcinarea boabelor, diriginta scoate din bufet un serviciu de preparat cafeaua, din cele cu spirt denaturat. Ibricul din tablă de aramă strălucește stacojiu, îmbiindu-mă la o delicioasă așteptare. Apa o are la îndemînă, într-o carafă de sticlă.

- Pentru aromă și gust, cafeaua trebuie fiartă numai în apă rece, dragă domnu' Conan. Tăria și-o extrage din caimac, de-aia nici nu trebuie să fiarbă prea mult, încît să dea în foc. O să vedeți...

În living-room plutește, chiar de pe acum, o aromă amețitoare. Undele spirtului denaturat, amestecate cu efluviile cafelei, într-un mixaj bizar, trezesc în mine amintiri străvechi, de pe vremea cînd eram copil și cînd asistam vrăjit la magia preparării cafelelor din casa bunicăi.

Pînă și cețcuțele în care servește diriginta, butucănoase și groase, îmi par cunoscute. Nu mai e nevoie să citesc pe furiș marca fabricii, că scrie pe ele, distinct și mare: Wagons-Lits-Cook". E clar, datează dinaintea războiului.

La 18.00 h fix, servim primele cafele. Conversația se leagă dificultos. Însă după ce trecem la cea de-a treia ceașcă, în jur de 19.00 h lucrurile încep să se limpezească. Diriginta îi dă drumul:

- Eu nu știu cum faceți, dumneavoastră scriitorii, de născociți povești de dragoste atît de tîmpite, încît te doare mintea. De unde le scoateți? De ce nu sînteți în stare să confecționați un roman de sortimentul „La răscruce de drumuri"! Ați văzut la televizor? Sau ceva în genul „Femeia albă"... Am plîns ca un copil...

- Eu scriu romane polițiste, doamnă Moira, povești cu crime...

Diriginta sare ca arsă:

- Și ce dacă? Bărbații nu-s niște criminali cînd înșeală, sufletul neprihănit al unei femei?... Maestrule, om te fac, am un subiect de roman criminal, lux... a-ntîia!...

- Cred că și subiectele mele sînt interesante! – replic eu rece, supărat de faptul că diriginta mută pronumele de reverență pe canalul doi, luîndu-mă cu „tu".

- Aiurea! Păi să-ți povestesc eu tragedia dragostei, maestrule! În care criminalul circulă în libertate, și încă pe șalupa Céapéului...

Parcă începe să devină mai interesant. Așa că trec peste apropierea tentată de Moira Ghergidap.

- Doamnă dirigintă, tovarășă dragă...

- Slăbește-mă cu tovarășă, că nu sîntem în aceeași organizație... Zi-mi pe nume, și-așa sînt mai mică decît matale cu vreo zece-cincisprezece anișori... Aș putea să-ți fiu și fiică...

Se încrîncenă carnea pe mine. Așa că-i retez elanul:

- Imposibil! Totdeauna mi-am dorit numai băiat! Mai bine să rămînem domni. Iar dumneata doamnă! Și, după cum începusem să-ți spun, subiectele romanelor nu se ticluiesc în minte, ci sînt inspirate de realitatea imediată, din cele văzute și auzite de la oameni. Așa că te ascult cu plăcere, poate aflu ceva necunoscut mie...

Puțin rușinat de vulgarizatoarea expunere a genezei unui roman, aștept destăinuirile dirigintei.

- Atunci, domnule Conan, dacă-i vorba să fiu doamnă, va trebui să-ți mai servesc ceva. Prea te-am pus la regim. Bei o șerică?...

- N-am auzit de-așa ceva, dar dacă nu-i alcoolică, parc-aș bea? N-aș vrea să abuzez de cafea... Și așa am băut trei...

- Poți să numeri și patru, dacă ții să respectăm adevărul... dar nu face nimic... Șerica n-are cine știe ce alcool... Dar e preparată în casă... la magazinul universal îi zice „Cherry-brandy", dar nu face două parale, deși costă 56 de lei românești...

După ce m-am lămurit că șerica dirigintei este doar o vișinată tradițională, bine dozată, sînt nevoit s-ascult (trei ceasuri bune) o banală melodramă de tîrg de provincie periferic, în care bestia, criminalul, arvunit încă din tinerețe pe post de ginere de părinții dirigintei, care l-au mai ținut și la o școală post-profesională, își calcă în picioare cuvîntul dat, preferind să facă pe logodnicul cîțiva ani la rînd. Bineînțeles, funcția de logodnic titular cuprindea și înlesniri de ordin social: masă dimineața, la prînz și seara, spălatul rufelor, călcatul hainelor, bani de țigări, abonamente la „Sportul" și la „Săptămîna". După ce capătă un post bine încadrat, ca magaziner al Céapéului piscicol, logodnicul se căsătorește cu

fata celui mai înstărit om din sat. Fată serioasă, cu casă și zestre, inclusiv un copil de șase ani. Milopoc Papașa, socrul, organizează o nuntă cu dar, nemaipomenită, la care se strîng 65 000 de lei. Pentru potolirea logodnicei seduse și abandonate, i se oferă o despăgubire derizorie, casa în care locuiește, proprietate a lui Milopoc, și 5 000 de lei.

Deși cîteva calcule rudimentare, executate rapid și mental, nu-mi dau satisfacție în privința plasării în timp a evenimentelor, renunț să mai scormonesc în dedesubturile economico-sociale ale problemei. Ceva scîrțîie. Supărător și urît.

- Ei, ce mai zici, maestrule, tragem un roman să cadă lumea în fund?

Moira Ghergidap, bazîndu-se prea mult pe proprietățile evocatoare ale narațiunii ei, în cel mai pur stil oral, a neglijat însă pe cele cuprinse în sticla cu șerică. De altfel, sticla-i goală. După fiecare țigară fumată cu năduf de dirigintă, a urmat și păhărelul, de vișinată. Iar Moira fumează zdravăn, de parcă ar vrea să se sinucidă cu nicotină.

- Doamnă dirigintă, cel mai nimerit ar fi să-l scrii singură. Așa cum a făcut autorul lui Papillon, care nici el nu era scriitor...

- Da, ar fi o idee, dar ăla a făcut ceva pîrnaie!...

- Ei și? Cine te împiedică? Eu așa aș vedea scris romanul. Mai întîi îi pui o piedică lui Pilu Itanà Arambașa, îl lichidezi de pe lumea asta, intri la „pension” cîțiva anișori, după care evadezi și te apuci de lucru...

Moira se trezește brusc din starea ei euforică, și mă privește extrem de intens. Parcă mă sfredelește cu-o bormașină rapidă, așa îmi examinează măruntaiele creierului. Nu știe precis dacă-s beat, – și n-am sorbit decît vreo două păhărele de șerică, – sau dacă îmi bat joc de povestea ei.

- Maestrule, oi fi vreun glumeț, ai? Voi, scriitorii, treceți pe la policlinică, barem de două ori pe an, să vă faceți microfilmări la sînge? Spune drept, că nu-i de rușine... Doamne, și cît de zdravăn păreai!

E timpul să lămuresc lucrurile. Mi-e o foame cumplită. Dacă mă grăbesc, peste o oră pot s-ajung la gazda mea, să mă bucur de binefacerile borșului de pește.

- Doamnă dirigintă, să nu privim literatura prea lejer. Am vrut să-ți sugerez prin ce chinuri trebuie să treacă un creator, pînă ce rezultă o carte de valoare. Atît și nimic altceva. Mi-ar părea nespus de rău, să mă fi înțeles greșit... Acuma însă trebuie să te părăsesc, e ora înaintată și lumea poate bîrfi. Îmi îngădui să-ți mulțumesc din adîncul inimii pentru extraordinara cafea, pentru tot ce ai făcut pentru mine...

Isprăvind recitarea textului de mai sus, dau să mă ridic de pe canapea. Și-atunci se produce catastrofa.

Concomitent cu sfîșierea pantalonilor mei, prinși de ghearele unui arc supus unor presiuni exagerate, și scăpat din chinga tapițeriei, la intrarea locuinței se aud niște bubuituri înfiorătoare.

Diriginta mă liniștește imediat, stingînd lumina în living-room, și spunîndu-mi:

- Poate să bată pînă mîine! Mi-am terminat orele de serviciu!

Peste vreo cinci minute bubuiturile încetează. Moira aprinde iarăși lumina. Constatăm amîndoi dimensiunile dezastrului. După ce mă ridic, 45% din pantaloni rămîn pe canapea. Moira aduce un halat de baie, mi-l înmînează surîzătoare, și-mi ordonă:

- Pînă ce mă întorc din dormitor, îmbracă-l și pregătește-mi pantalonii, să-i țes. N-avea nici o grijă, maestre, te-ncape. A fost halatul lui Pilu. Ani de zile...

În disperare de cauză, accept propunerea tovarășei. Acum stau pe-un scaun cam debil, pentru că nu mai am curajul să înfrunt vrăjmășia canapelei, și aștept, cu halatul de baie pe mine, să vină diriginta cu acul și ața. Pe neașteptate, și mult mai sporite ca intensitate, se aud iarăși bubuituri la ușă. Încremenesc. Moira apare în pragul dormitorului. Loviturile amenință să demoleze clădirea.

- Fie ce-o fi, trebuie să văd cine-i nebunul! Ascunde pantalonii, maestre! – comandă diriginta vulcanic, îndreptîndu-se spre vestibul.

Un cor de glasuri bărbătești izbucnește la intrare. Cel puțin pe patru voci, dacă nu și mai multe. Iar peste cîteva momente corul dă buzna în living-room, urmat de silueta încorsetată a dirigintei. Ca lovitură de teatru, nu mă pot plînge: foarte reușită. Gazda în rochie lamé, musafirul în halat de baie, iar noii veniți, în număr de cinci, în costume de lucru, ce-mi sînt foarte bine cunoscute.

- Bonsoar bun, la toată lumea! – răcnește jovial Socrate Cotoi.

Căci el era. Și nu numai el, ci și restul echipei sale. Optimus Cotonog, leoarcă de nădușeală, Gică Bendix-Telescop zîmbăreț, Grigulea Pîșu la braț cu crăcănatul de Romică Pîrvuică asistă cu toții la tragedia unui scriitor român aflat în dificultate.

Diriginta nu-i cîtuși de puțin stînjenită. Dimpotrivă, chiar pare bucuroasă de sosirea cvintetului. După ce-și aprinde o țigară, de astă dată un „Kent” (superlength) oferit cavalerește de Socrate, mă lămurește:

- De-aș fi știut că-s tot dînșii, le-aș fi dat drumul în casă de prima oară. Nădăjduiesc că vă cunoașteți, dragă maestre, după cîte am auzit. De cum s-au instalat în localitatea noastră, tovarășii au și pornit să caute actori printre săteni. Dacă ar fi să mă iau în serios, domnul Cotoi își pune mari speranțe în contribuția mea. Ce să fac și eu, maestrule, nu merge cu romanele, încerc cu filmul.

Apoi, întorcîndu-se spre invadatori, gazda îi îmbie zîmbăreață:

- Dar luați locuri, simțiți-vă ca la dumneavoastră acasă, „ad-libidum”. Poftiți, așezați-vă... Nu, nu, nu pe canapea... Văd că dobitocul de Arambașa n-a reparat-o ca lumea... Nici nu știți ce bine-mi pare c-ați binevoit să vă vizitați vedeta... Glumesc, nu vă speriați, știu că n-o să fiu o vedetă, nu vreau să mi se urce la capac... Pe mine o să vă rog să mă scuzați, mă retrag la bucătărie să prepar o gustărică... Am și niște vin de Niculițel, o grozăvie... Organizăm un bairam-party de groază, să vă lingeți pe degete...

Stăm toți ca niște bibelouri de porțelan (la dimensiune umană). Încetul cu încetul atmosfera se destinde. Socrate se așază în fruntea mesei, ceilalți ocupînd scaunele libere.

Eu, în halat, nu știu ce să fac cu pantalonii. N-are rost să-i ascund, de vreme ce asistența cunoaște adevărul despre canapea.

Salvarea îmi vine de la Bendix-Telescop. După o examinare sumară, eminentul auto-moto-cascador are o idee de geniu, Chiar în fața noastră, întinzînd fundul pantalonilor pe masă, lipește petecul rămas pe canapea, luîndu-l bineînțeles de-acolo, cu oarecari dificultăți, folosindu-se de-o rolă de scotch, scoasă ca prin minune din buzunarul salopetei pe care o înnobilează prin profesionalismul său de rară calitate.

Îi îmbrac numaidecît, cu spatele la asistență, după ce-mi cer scuze, și, după mai puțin de un minut, răsuflu și eu ușurat. Altă viață! Sînt om! Capabil de cele mai avîntate creații. Am pantaloni, și nu contează că-s lipiți cu scotch. Important e fundul acoperit, vorba cîntecului cu roza.

- Dom’le Gică, meriți să te sărut! – îi mulțumesc după merit cascadorului, adresîndu-i zîmbetul meu confecționat pentru zile mari.

- Nu face canci, maestre, lăsați... V-am mai spus că vă iubesc, pe dumneavoastră scriitorii. Sînteți tot un soi de cascadori, atunci cînd vă aruncați în prăpastia sufletului omenesc... Am dreptate?...

Căpitanul de cursă scurtă, îndesîndu-și zdravăn cascheta pe scăfîrlie, mă chestionează suspicios:

- Văd că navigați în afara limitelor teritoriale, maestre! Cu ce prilej prin sector?

- Nu ți-e rușine, Romică? – îi taie din elan Pîșu. – Ce vrei să insinuezi? Iar mă enervezi, zău așa.

- Dacă te plesnesc, dom’le Grigulea, o să te mai enervezi? – sare căpitanul de pe scaun, pentru a se afla la același nivel cu malacul.

- Terminați odată, cretinilor, – explodează simpaticul apoplectic, – parcă vă împăcaserăți, ce v-a mai apucat...

Pîșu se scuză, potolit brusc:

- Nu-l auzi, nene Cotonoage? Ne face de baftă, față de prieteni...

E cazul să intervin. Nu-mi plac discuțiile provocate de persoana mea. Mă adresez mai mult lui Socrate, considerîndu-l șeful echipei:

- Domnule Cotoi, văd c-ați pornit să faceți victime printre pasionații cinematografiei... Recoltați actori din mijlocul populației. Tot așa cum culegem și noi, scriitorii, fapte de viață. De-aceea mă și aflam aici. Doamna Ghergidap, diriginta, mă invitase să-mi ofere un subiect de roman...

Regizorul își scarpină pletele de pe gulerul cămășii, îngîndurat.

- Din actualitatea imediată? Interesant, maestre Conan?

- Oarecum...

- Atunci ar fi preferabil să nu vă grăbiți. Mai așteptați, poate se produc noi implicații. Sînt și acestea de prevăzut, nu?

- Nu-înțeleg... – îi explic nedumerirea mea lui Cotoi.

- Dar e foarte simplu, maestre! Ce rost are să vă luați după tot ce povestește omul? Gura lumii slobodă, parcă dumneavoastră nu știți!

În ciuda eforturilor mele sincere, nu pricep unde vrea să bată regizorul.

Pe la două din noapte, bairamul abia se încinge. Masa servită de Moira Ghergidap se dovedește epocală. Așa cum se oferă în cinstea unui regizor în stare să te distribuie într-un film de două serii.

Aș fi plecat de mult acasă, dacă nu m-ar fi reținut (aproape cu forța) Socrate Cotoi împreună cu diriginta. Regizorul se angajează să mă ducă la domiciliu cu microbuzul lor, pe care-l lăsaseră în dosul oficiului.

- Ai puțintică răbdare, maestre, – mă prelucrează congestionat Optimus Cotonog. – să isprăvim problema cu Niculițelul, și mergem și noi să facem nani!

Judecînd după nivelul lichidului din damigeana dirigintei (10 litri) mai am de așteptat cel puțin două ceasuri.

Pe la patru și jumătate, poate ceva mai mult, situația începe să se deterioreze. Amor mare între regizorul Socrate și Moira. Se pupă, ca frații, drept în bot. Fără rușine.

Ca să nu deranjez colectivul, mă fac că nu văd nimic. Mai ales că Grigulea Pîșu, gelos de succesul șefului, are și el pretenții la dirigintă. Mestec niște pastramă de rață salbatică, tare ca un duroflex, – amintindu-mi flagrant de cea servită la Alecu Tilea, – și ascult declarațiile asistentului de regie.

- Nene Socrate, zău că nu-i drept! Și noi o iubim pe tovarășa. Am vrea și noi să-i sărutăm gurița...

Cotoi devine albastru. O zvîrle pe dirigintă de pe genunchi, expediind-o pe canapea, pentru ca să-l apuce pe Pîșu de gulerul maioului:

- S-o săruți pe fund, dobitocule, cînd ți-oi spune eu!

Asistentul, rămas fără replică, smulge ochelarii regizorului, îi trîntește de tăblia mesei, încercînd să le spargă geamurile. Dar, așa cum era și de așteptat, fiind din import, refuză să dea ascultare. Probabil că-s din sticlă incasabilă, ca vesela de Jena.

- Să nu mă mai faci dobitoc, nene Socrate, că-ți mănînci exponometrul. Cu favoriți cu tot... Ai început să faci pe ștabul? Păi așa ne-a fost înțelegerea?

Cotoi nu recunoaște angajamentele anterioare. Drept care repetă:

- Nu ești dobitoc, Griguleo, ci un bou patent, o vită încălțată. Ai să-mi plătești chestia asta...

- Exact! Chiar acu... – decide intempestiv Pîșu.

Și, fără a mai sta mult pe gînduri, înșfacă exponometrul ce pendula la gîtul regizorului și i-l vîră în gură. De parcă i-ar fi astupat-o cu un dop. Numai că metalul provoacă ravagii în proteza lui Cotoi. Acesta pornește să urle, încercînd să-și remonteze claviatura de palapont:

- Gică, Romică, Opti! Ce stați ca momîile?

Singurul care răspunde la apelul de mobilizare, avînd pesemne și motive mai vechi, se dovedește a fi minusculul matroz de apă dulce. Posedînd și experiență în materie, – marinărească, mai mult ca sigur, – smulge scaunul de sub mine, lăsîndu-mă să aterizez pe podea, și-l fărîmă în capul lui Grigulea Pîșu.

Scaunele încep să zboare. Moira începe să zbiere. Optimus vrea să se urce pe masă, dar renunță, primind în scăfîrlie resturile scaunului utilizat cu bravură de Romică. Gică Bendix-Telescop, ajutat de Socrate, îl culcă sub masă pe Pîșu, acesta nemaiposedînd sentimentul realității. Apoi se reped la matroz, intenționînd să-l astîmpere. Prea tîrziu. Căpitanul, ca și cum s-ar afla într-un bar din Caracas, pornește să încerce rezistența tuturor scaunelor. Deși m-am adăpostit din vreme, cuibărindu-mă lîngă Grigulea Pîșu, primesc în cap picioare de scaun, arcuri de tapițerie, zbîrnîind ca un țambal, spătare, pahare, farfurii, tacîmuri inoxidabile, marca „Grassolli” (auzi ironie a soartei!) pînă ce reușesc să mă strecor sub asistent. Prefer suta lui de kilograme, decît resturile mobilierului din living-room-ul dirigintei.

În cele din urmă, reunindu-și forțele, cei trei membri (încă în viață) ai echipei de filmare, reușesc să-l imobilizeze pe dezlănțuitul marinar. Socrate Cotoi îl ține de-o mînă, Cotonog de cealaltă, iar Gică

Bendix-Telescop de amîndouă picioarele. Ar fi minunat dacă s-ar găsi cineva care să-i astupe gurița, pentru că urlă ca un nebun, împroșcîndu-ne pe toți cu ocări și măscări.

Moira Ghergidap, nevoită să asiste la demolarea mobilei ei de zestre, enervată pesemne și de orăcăielile amiralului, pune mîna pe-o tavă de aramă, în care ne servise niște excelente plăcinte cu dovleac, și-o face să răsune lugubru, ca-n filmele Rank, ciocnind-o de căpățîna rasă a mustăciosului căpitan de apă dulce.

- Mai taci odată, crăcănatule! După ce m-ai nenorocit, făcîndu-mi praf living-room-ul, mai și ragi ca un bou? Na! – și-și însoțește invitația de-un bang sonor, cu îndelungi rezonanțe.

Pîrvuică nu numai că rebutează întreg recitalul de sudalme pline de pitoresc lexical, tăcînd brusc, dar abandonează și excentricele figuri de balet expresionist pe care le executa în brațele colegilor de lucru. Leșină definitiv, transformîndu-se într-o cîrpă.

Constatînd fericitul deznodămînt al evenimentelor, mă încumet să ies și eu de sub asistentul de regie. Cîntărea cam mult, malacul de Grigulea Pîșu. Dar mă ia în primire regizorul:

- Scumpe maestre, dă-ne o mînă de ajutor, fiindcă pari mai în puteri. Hai să-i cărăm la microbuz pe dobitocii ăștia doi! – și mi-i arată pe asistent și pe marinar. – Stai încet, nu te grăbi să-i tîrăști singur, o să te-asiste Telescop, deoarece eu mai am o vorbă cu doamna dirigintă, amabila noastră amfitrioană… trebuie să discut problema spinoasă a despăgubirilor!

Nu pot să refuz un om atît de serviabil care se oferă să mă ducă acasă cu mașina.

Hambar de zi, hambar de noapte, „non-stop-bar”!

Istovit de întîmplările petrecute în ultimele ore (16 la număr), adorm imediat ce pun capul pe pernă. Mă trezesc abia pe la 10. Bineînțeles dimineața. Aș fi dormit și mai mult, dacă nu mă scula Vova, băiatul gazdei.

- Domnu’ Conan, domnu’ Conan! Ai murit nene, răspunde? Ai murit?... Deschide nene, să-ți spun ceva...

Sar din pat și vreau să iau vreo țoală pe mine. Constat însă că nu mai e nevoie. Mă culcasem îmbrăcat. Cu pantalonii sfîrtecați, dar lipiți cu scotch, cu ciorapi în picioare, cu haină și cămașă. Așa cum mă aduseseră bunii mei amici.

- Ce s-a-ntîmplat, Vova? – îl întreb indispus pe puști.

Băiețelul mă privește curios, intrigat de ținuta mea mototolită:

- Scriai nene? De-aia nu răspundeai? Văz că ești îmbrăcat... De la opt tot bat în geamul matale...

- Gîndeam la roman, iar cînd gîndesc eu n-aud nimic... așa-s scriitorii, măi Vova! De ce m-ai deranjat? Ai ceva să-mi spui? Parc-așa ziceai...

Copilul, suflet neprihănit, neînvățat încă la rele, pare să-mi accepte declarațiile.

- Și de ce n-aprinzi lumina cînd gîndești, nene Conan? Dar ce mă bag eu în treburile dumneavoastră, ale tovarășilor creatori! M-a trimis nenea ăla, care stă la Ferșampanos, și mi-a spus că se te duci la ei cu cafeaua de împăcare... Ca să beți cafea cu toții, la o ceașcă de vorbă... N-am prea înțeles bine, că nenea vorbea fără dinți, și-i ținea în mînă și-i repara cu șurubelnița...

- Bine, Vova, îți mulțumesc... Numai atît ți-a spus nenea Cotoi?...

- Ba nu, mi-a dat cinci lei și mi-a spus c-o să-mi dai și matale, că ești plin de bani...

- Îți dau, măi Vova, cum să nu-ți dau, dar ce-o să zică maică-ta?

- Dacă-i dau și ei doi lei, n-o să crîcnească!...

Peste o jumătate de ceas, schimbat de haine, mă grăbesc spre hambarul lui Hristu Ferșampanos. Am luat cu mine și-un borcănel de „Moccona”, că tot nu mă împac cu cafeaua asta solubilă; prefer turceasca... Dar poate prinde bine, mai ales dacă-i găsesc la minidejunul de dimineață.

Ceea ce, din păcate, nu se întîmplă. Maeștrii filmului turistic mi-o luaseră înainte. Poate și de unde știau că vin la cafea.

Erau cu toții în jurul unei mese improvizate din spătarul demontat al banchetei-spate a microbuzului, sprijinită pe patru canistre de „Whitespirit”. Atmosfera de frățietate, bună înțelegere și propensiune spre bună dispoziție îmi demonstrează, o dată mai mult, scurta durată a gîlcevilor dintre creatori. Pe mijlocul mesei, într-un ceaun de aluminiu, pesemne împrumutat de la cumătrul Ferșampanos, fierbe deasupra unei instalații de aragaz (tip turist) vreo doi litri de cafea tulburător mirositoare.

- Fiți binevenit în mijlocul nostru, maestre Conan! – mă întîmpină Socrate Cotoi, ridicîndu-se de pe scăunelul de voiaj. – Dar nu trebuia să vă deranjați cu porcăria aia, avem ceva mai bun, cafea italiană, gata prăjită, gata rîșniță! Pesemne că băiatul m-a înțeles greșit. Eu v-am invitat la o cafea, nu să veniți cu materialul clientului... Poftiți, luați loc! – și, rostind aceste amabile cuvinte, regizorul îmi indică scăunelul său.

Examinînd bănuitor fragila construcție, ezit s-o folosesc. Dar Socrate se supără:

- E din import, maestre! Credeți că vă pofteam să luați loc pe-o dărăpănătură, tocmai acum cînd vreau să vă cer scuze în numele întregului colectiv de muncă? Nu-s chiar atît de tîmpit, zău așa! Asta-i cafeaua de-mpăcare, așa cum fumau indienii pipa păcii, cu neisprăviții ăia de bandiți americani, pînă nu-i prinseseră cu mîța în sac.

Și în vreme ce mă pregătesc a pune la încercare scăunelul de aluminiu eloxat, cuget că orice rău e spre bine, deoarece, rămînînd nemîncat, înseamnă să inaugurez o serie de zile dietetice mult așteptate. Să fie într-un ceas bun, și numai să ție!

- Imediat e gata și cafeaua! – mă liniștește căpitanul de marină aproximativă, culegînd caimacul din ceaun și depunîndu-l în niște cești superbe, pesemne tot din „import”.

Scăunelul de voiaj rezistă. Se cam îndoaie nițel, gemînd și suspinînd, dar nu cedează. Marfă serioasă, n-am ce să-i obiectez.

- Cum o preferați, maestre, dulce sau amară? – mă interoghează șeful expediției.

- Absolut fără pic de zahăr, dom'le Socrate! Pun zaharină…

- Perfect, maestre, perfect! Pentru că tot n-aveam zahăr. Ne dați și nouă cîteva tablete?…

Sorbim extaziați din cafeaua preparată de marinar. De excepție! Formidabilă! Aromată, bine prăjită, bine dozată, tare de te ridică de pe scaun. Întocmai ca la sarmale, a doua porție se dovedește și mai bună. Iar a treia ceașcă îmi dă realmente noi puteri. E drept, cordul îmi cam fîlfîie, dar mai bine să bată ca lumea, decît să nu bată deloc.

- Dragă domnule Conan, – pornește să converseze Cotonog, sugîndu-și burticica ce-i dădea pe dinafara beteliei șortului, – sper că veți uita neplăcutele întîmplări de ieri noapte. Eram și noi pe altă lume, din pricina Niculițelului dirigintei. Acuma însă ne-am potolit, de mîine ne apucăm de lucru…

În pofida celor cîteva dureroase cucuie ce-mi împodobesc scăfîrlia, îl asigur pe distinsul director de producție:

- Dar m-am distrat de minune, domnule Optimus! De minune!

Întrunirea cvintetului de cineaști are un evident caracter de lucru. Din frînturile de idei emanate în cursul degustării excelentei licori, deduc că-i frămîntă problema perfectării scenariului. Socrate mă lămurește, oferindu-mi amănunte:

- Asta-i situația, dom'le Conan! Încurcată! Am vrea ca din filmul nostru, turistic prin excelență, adică „par excelence" cum zice Molière, să reiasă nu numai frumusețile Deltei și ale litoralului, ci și posibilitățile de perfecționare a comerțului, a aprovizionării turiștilor, mai ales a deservirii străinilor… Ăștia plătesc în valută, deci merită să găsească orice le poftește inima… Dumneavoastră care citiți atîtea ziare și reviste, care primiți atîta corespondență, probabil de la redacția revistei unde lucrați, – că ne-a spus nouă Moira, – cunoașteți poate mai la obiect problema asta… Mă gîndesc serios să îmbunătățesc scenariul, folosind documentarea pe care am de gînd s-o întreprind la fața locului… Vă dați seama ce cîștiguri s-ar realiza, de către stat, firește, dacă s-ar organiza un sistem de livrare la domiciliu, – procurîndu-se de la producătorii individualiști, – a unor sortimente rare, cum ar fi delicatesele de tipul icrelor negre, fileuri de păstrugă, morun și nisetru proaspăt, cegă afumată, batog, etcetera, etcetera… Străinii sînt plini de valută, lacomi după asemenea bunătăți, gata să plătească „cash" adică peșin… Zeci de mii de dolari, zeci de mii de franci, mărci, lire și lirete, dom'le Conan. Și toate în buzunarul nostru, al statului adică… Aș vrea să arăt, în filmul meu, aceste enorme posibilități ale minicomerțului estival, turistic… Practicat de la om la tovarăș, fără verigile intermediare ale birocratismului cooperatist, fără magazine, fără shop-uri, fără hîrțogăraie, asigurat de oameni cinstiți, fără antecedente penale grave…

- Adică niște mandatari cu motorete, mototonete, mototurisme?…

- Exact, dragă maestre, ați priceput instantaneu! Sînteți genial! – îmi dă un certificat de inteligență Grigulea Pîșu. – Ar fi ceva formidabil, ușor de organizat. Nici nu e nevoie de mandatari chiar, ci numai de responsabili cu livrările la campinguri, moteluri și alte alea, plătiți și dotați de stat cu mijloace financiare și de transport… Dacă mi s-ar da mie pe mînă organizarea acestui comerț de stat, special pentru valutiști, aș mobiliza vreo cincizeci de băieți dezghețați și muncitori, le-aș încredința cîte-o mașină „Dacia-1300" cu care să se deplaseze prin toate stațiunile și prin toate localitățile unde se află cherhanale… Un serviciu rapid, prompt și conștiincios, fără registre și directori.

Asistentul a luat-o razna, nu-și dă seama ce înseamnă evidența contabilă, statisticile și controlul. De aceea îl opresc:

- Dom'le Pîșu, dar îți complici existența. Cine-o să conducă și să întrețină mașinile? De unde atîția șoferi, mecanici, garaje…

- Stai o țîră, nene maestrule, nu te grăbi! – mă întrerupe cascadorul. – Ascultă aicea la mine, că-s de meserie. Ce nevoie ai de șoferi? Grigulea are dreptate. Le dăm mașini, dar să și le mîne singuri. Eu, dacă ar fi după mine, le-aș da chiar microbuze. Sînt mai încăpătoare. Chiar ar putea fi transformate în niște automagazine, în care să se găsească de toate, bineînțeles puse la frigider…

Gică Bendix-Telescop își flutură plin de elan pletele de beatnic, și-și îndreaptă șapca de auto-service pe ceafă:

- Mamă doamne, ce-afaceri ar mai face băiatul! Cu statul, bineînțeles… Dar ar merge strună… În

șase luni scoți banii mașinii…

Plini de idei cineaștii ăștia. De-aia le-au și încredințat filmele de publicitate turistică. Totuși nu-nțeleg de unde se vor aproviziona cu delicatesele sus-citate.

- Să zicem c-ar merge și-așa. Deși mă cam îndoiesc. Cine va asigura sortimentele necesare? Și încă proaspete?

Cotonog, mai puțin congestionat decît ieri, zîmbește atotștiutor.

- Foarte simplu, domnule scriitor. Aici e nevoie de specialiști. Și se găsesc, slavă Domnului, cu duiumul. Trebuie create relații la toate cherhanalele, ba chiar și cu producătorii direcți, cu pescarii amatori… Baltă să fie, că pește găsim noi, vorba cîntecului!

Începe să mă enerveze siguranța directorului:

- Bun! Dar nu poți pătrunde cu autoturismele pe toate canalele Deltei!

- Just zice tovarășul! Foarte just! Avem nevoie de-o mică flotă. Vreo cinci sau șase șalupe, mahune sau cutere. Cu ele intri peste tot. Pornești de dimineață, culegi de la fiecare punct icrele, peștele și le transporți navigînd rapid la stațiile de pe uscat… Nu-i mai bine așa? N-am dreptate, maestre? Ce zici, Socrate?

Probabil gelos de neistovita imaginație a colaboratorilor săi, regizorul îi potolește avîntul:

- Zic că vorbești prea mult! Tu nu te pricepi în problemele astea de creație artistică filmică… Te-am luat consultant pentru chestiile marinărești, nu pentru scenariu…

Romeo Pîrvuică se consideră jignit. Îl simt că fierbe. Dar își îndeasă șapca de căpitan și mai mult, de-i cade pînă la urechi.

Socrate Cotoi rămîne pe gînduri. Pesemne că-l preocupă noile probleme ale scenariului. Se scarpină preocupat sub pletele de pe guler, își îndreaptă ramele strîmbate ale ochelarilor, și-i scoate, apoi pribegește cu privirea pe chipurile entuziaștilor săi coechipieri.

Sînt atît de simpatici și interesanți cineaștii ăștia, încît consider c-a venit timpul să le dau și eu o mînă de ajutor. Un ajutor literar, bineînțeles.

- Dragii mei, – rostesc eu grav și plin de importanță, – n-aș vrea să vă rețin de la treburi, mai ales că aud multitudinea problemelor ce vă preocupă…

- Dar nu ne deranjați cîtuși de puțin, – mă asigură Socrate, – e drept că avem o întîlnire de lucru cu niște localnici, pentru perfectarea unor colaborări de figurație, dar ne face plăcere să vă ascultăm. Poate aveți vreo idee…

- Dom’le Cotoi, nu de idei duc lipsă… Chiar mă gîndeam să vă propun pentru filmul dumneavoastră, care mi se pare interesant, așa cum l-ați expus, o serie de sugestii… Bunăoară, pentru captarea atenției publicului, ce-ar fi să-i găsiți și-o complicație dramatică? Un conflict, o ciocnire între elementele negative, inevitabile în orice activitate umană și organele miliției economice… Ar fi ceva palpitant! Nu?

Socrate Cotoi înlemnește. Pesemne că-l cucerește ideea mea.

- Hai să fim serioși, maestre! Ferească-ne Dumnezeu de miliție. Stricăm filmul. E vorba de-o peliculă pentru publicitate, nu-i cazul s-o transformăm în western sau în film polițist… Noi am mai colaborat cu Ministerul de Interne, dar în alte filme…

Tocmai cînd mă pregăteam să-i servesc un tacîm și un set întreg de argumente, prevăzute și cu piese de rezervă, se aude ciocănind la ușa hambarului.

Gică Bendix-Telescop, care tot spunea el că-i femeie la toate, se repede să facă oficiile de gazdă. Deschide și, unul după altul, pătrund înăuntru trei indivizi pitorești, dar și binecunoscuți mie. Socrate le iese în întîmpinare, le pompează viguros și tovărășește mîinile, apoi mi-i prezintă:

- Viitorii noștri consultanți și actori: tovarășul Arambașa, tovarășul Babu Ursu, tovarășul Milopoc…

- Papașa! – completez eu. Păi sîntem cunoscuți vechi, dom’le Socrate. De ce nu mi-ai spus că-i aștepți pe dînșii? Mi-au salvat viața, cu vasul fantomă, adică șalupa dînșilor de la Céapéu…

Contrar așteptărilor mele, nu se organizează nici un fel de gustare. Mă miră nespus impolitețea cineaștilor, dar pesemne că afacerile sînt afaceri, chiar cînd e vorba de cinematografie. Mai întîi lucrul, și

apoi sărbătorirea succesului. Realitatea e că mor de foame. Mă uit pe furiș la „Omega” mea, cumpărată de la Titi, bunul meu prieten, care mi-a dat-o aproape pe gratis, gîndindu-se probabil și la faptul că nu mergea chiar așa cum i se făcuse reclamă. 13.43 h. E timpul prînzului! Și eu n-am băut decît cafele. Nu-i bine! Mă pot alege cu-o gastrită de toată frumusețea.

Cvintetul cineaștilor, pe de o parte, și trio Céapé, pe de alta, încep să discute probleme de filmare. Ascult cîtăva vreme, dar mă plictisesc. Discută aceleași lucruri pe care le mai auzisem. Tot despre comerț turistic, tot despre icre negre, morun, nisetru și cegă afumată.

Iar cînd aud pomenindu-se de nisetru și morun, mi-amintesc că tiotea Mașa anunțase, încă de ieri, că pune cazanul de rufe la fiert. Pentru o altă șarjă de borș de pește. Numai la gîndul acesta, care-mi alertează excesiv sucurile gastrice, și mă grăbesc să-mi iau rămas bun de la asistență. Văd că le pare sincer rău de plecarea mea, dar n-am ce face, mai înainte de toate sănătatea, și apoi realitatea înconjurătoare.

Pe la 19.45 h fix, mă trezesc din odihnitorul somn de după-amiază. La care contribuise, extrem de eficient, și excelentul prînz oferit de tiotea Mașa-Garafa. Cu supliment! Chiftele de știucă prăjite. Cu ceapă. Nebunia lumii, nu altceva.

Complet refăcut, în plină putere de creație, mă pregătesc să pornesc la lucru. „Erika” mă așteaptă. De peste o săptămînă, dacă stau să socotesc bine.

Stau și aștept să-mi sosească ideile. Și, așa cum mi se întîmplă mereu, în ultima vreme, sosește și ideea. Dar nu cea pe care o așteptam și de care aveam mare nevoie. Mă zgîndără ideea că n-ar fi rău de știut, mai mult din curiozitate intelectuală, dacă echipa cineaștilor nu s-apucă cumva să-mi folosească propunerea pentru îmbogățirea scenariului, aceea cu conflictul dramatic dintre bine și rău.

La urma urmei, dacă o preiau chiar creator, tot îmi rămîn datori cu niște drepturi de autor. Părăsesc rapid masa de lucru, iau o hanță pe mine și peste cinci minute sînt în bătătură la Hristu Ferșampanos. Întuneric beznă. Dar din hambar se aud glasuri. Printre interstițiile pereților de scîndură, din cinci în cinci centimetri, străbate cîte un firicel de lumină. Ce-ar fi să-i surprind chiar în procesul de preluare creatoare a sugestiei emanate de mine?

Mă apropii tiptil de hambar. Vocile se disting destul de clar. Îl aud pe Gică Telescop:

- Microbuzul poate căra pînă la șase sute de kile, măi Pilule!... Dacă se apropie caraliii, scoți foaia de parcurs și le astupi gura! E tehnic? Mai ales dacă icrele-s la cutie, ca la carte...

Mare bestie și regizorul Cotoi. Zicea că propunerea mea nu-l interesează, și-acuma, iată, discută amănuntele dramatizării scenariului.

Un foșnet, în stînga mea, îmi deturnează atenția. Asta ar fi culmea, să mai existe și alți amatori de-a colabora la scenariu! Sau, cine știe, n-ar fi exclus, așa cum se întîmplă în lumea studiourilor, să fi pornit lupta pentru participarea în distribuția filmului. Actorii, mai ales cei neprofesioniști, sînt în stare de orice, numai să afle cu un minut mai devreme ce se petrece cu puținele roluri ce le-ar putea reveni. Totu-i posibil în lumea de basm a filmului, chiar și în Deltă.

Curios din fire, și prin profesia de scriitor detectiv, consider că-i cazul să cunosc detaliile. Pășesc în vîrful degetelor. Acuma sînt lipit de peretele hambarului.

- Ssst! Astîmpără-te! Dacă ne-aud?

Din păcate nu disting nimic în bezna ambiantă. E clar, însă, că două persoane se află pe undeva, prin apropiere. Cu ochii la firele de lumină ce se strecoară prin scînduri, întreprind o mișcare de translație, mergînd lateral, spre colțul imensei construcții.

- Văleu! Boule, nu vezi unde calci?

Glasul înăbușit, oricît încearcă să fie de stins, îmi este cunoscut. Dar ce caută aici Hristu, la pîndă în propria lui ogradă?

- Eu-s, nene Ferșampanos! Ce faci aici? – întreb mogîldeața ce începe să se contureze la stînga mea.

- Sînt cu Veselina, m-a adus aici s-ascultăm ce ticluiesc artiștii! Zice că Arambașa și cu socru-său vor să-și aranjeze neamurile în film.

Cumătra Veselina Mămăligan, pitită lîngă Hristu, îmi dă un ghiont pe neașteptate:

- Taci, scriitorule, taci! Parcă se-aude ceva în partea ailaltă...

Tustrei, umăr la umăr, pornim să ne deplasăm tiptil și rapid spre sursa zgomotelor depistate de văduvă. Ciocnirea se produce peste cîteva clipe. Și ceilalți fuseseră atenționați de zgomotele stîrnite de noi.

Identificările se petrec pe șoptite:

- Care sînteți? Ce căutați la mine-n ogradă?

- Noi, Hristule! Pîndim la găinarul de Pilu! Noi, Manasie, Silică și Aftandil... De-aseară stăm printre garduri, cu ochii pe el...

Interogatorii pe diverse canale

- Nea Hristule, – zic eu în beznă, – convoc o ședință urgentă, de noapte, la mine acasă... Haidem cu toți acolo, căci nu mai avem nimic de văzut și ascultat! Ceva nu-i în regulă și trebuie...

- ...să deslușim ce se întîmplă! -completează tot din beznă Veselina Mămăligan.

Ceilalți trei ne comunică acordul lor printr-un mormăit pe trei voci.

Ne ridicăm din țărînă, deoarece schimbul de păreri avusese loc pe terenul de jos, acolo unde căzusem în urma impactului dintre cele două grupuri, și părăsim terenul pîș-pîș, fără să se-audă nici cel mai mic zgomot, cu excepția lătrăturilor zăvozilor din ogrăzile învecinate, care pornesc, din senin, un tir de hau-hau-ri absolut nejustificat.

Sîntem la mine în odaie. Slavă Domnului, acum ne putem vedea la chip. În casă arde becul (60 wați) și noi, la masă, stăm așteptînd începerea discuțiilor. Pentru a încuraja participanții, neavînd altceva la îndemînă, sacrific o sticluță de trăscău de Tîncăbești. Recepționată cu nestăvilit entuziasm. N-am pahare, dar asistența nu se jenează, ci servește direct din gîtul minusculului recipient, supraveghind justa distribuire a lichidului inflamabil. Cînd sticla ajunge la mine, nu mai conține nici un strop. Nu-mi rămîne decît s-o pun la loc, goală, spre dezamăgirea vizibilă a adunării generale.

- Frații mei și prietenii mei, – îmi dezvolt eu raportul – cred că-i momentul, în pofida orei tîrzii din noapte, să clarificăm problemele ce ni se află în față... Hristu Ferșampanos și cu cumătra Veselina mi-au spus că Arambașa își aranjează ploile cu cinematografia; și că de-aia pîndeau... Bun! Una la mînă! Iar dumneavoastră, – mă adresez direct sfintei treimi Manasie Ofițeru, Silică Țoropoc și Aftandil Viziru, – ați declarat că urmăriți găinăriile lui Pilu, adică aceeași persoană pe care o suspectau și Hristu cu Veselina. Bun! Două la mînă! Dar aș vrea să precizăm: despre ce găinării e vorba, și despre ce aranjamente? Asta ar fi trei la mînă! Clar?...

Se produce o mișcare în rîndurile participanților. Veselina îl îmboldește pe Hristu:

- Lasă-mă să vorbesc eu, nu te băga! – și-i mai trage și-un ghiont îndesat, de face bietul Ferșampanos „hîc!” Ești un adormit, blegul pămîntului! A trebuit să te tîrăsc după mine, ca pe-un sac de cartofi, pînă să te duc la hambar, să-i asculți pe-ăia... Uite care-i buba, dom’le Conan, cinematografiștii vor să angajeze actori pentru filmul lor... Se zvonește că diriginta va fi în fruntea cinemaului... că neamurile lui Papașa și-ale lui Arambașa vor juca numai ele în circul ăsta... Fierbe tot satul, domnule Conan! De ce să cîștige numai șmecherii? Noi de ce n-am fi vrednici să ne pozeze în filmul lor? Diadea Manasie Ofițeru, care a luptat în două războaie, care-a văzut multe la viața lui, și-apoi Aftandil, sau chiar și Silică, membri în echipa artistică a căminului cultural, ei de ce n-ar face pe actorii? Sau eu, văduvă în puteri, care joc în toate piesele de la cămin? N-am luat și premiu la concursul județean? Ce, dac-a fost premiul al treilea?...

Veselina privește înciudată prin cameră. Știu eu ce caută, dar dacă demasc ascunzătoarea trăscăului sînt un om pierdut. Așa că fac pe niznaiul.

Aftandil Viziru, o namilă de om, un roșcovan simpatic, clădit numai din mușchi și oase ciolănoase, își aprinde o țigară, a patra, servită degajat din pachetul meu de „BT”. Se vede că-i place tutunul bulgăresc. Apoi, după ce trage fumul adînc în plămînu-i de metal neidentificat, oftează și declară cu glas dogit și amărît:

- Dă-i dracului cu filmul lor... Ce-o să fie dacă neamurile lui Arambașa or să intre în poze?... Nu asta-i problema.

- N-ai dreptate, Aftandile! – se mîniază Silică. – N-ai dreptate. Nu-s reprezentativi pentru „Mila 41”! Asta mă doare pe mine!

Manasie Ofițeru, un bătrîn vînjos și bățos, scuipă în palmă și, cu tăișul celeilalte, pocnește în flegmă. Sărim la o parte cu toții, ferindu-ne de stropi.

- Văzurăți, tîmpiților? Uite-așa ne-mprăștiem și noi. În loc să-l prindem pe Pilu cu mîța-n sac, că ne fură peștele și zilele de muncă, și banii, și femeile, noi ne vînzolim ca niște vînturi în izmene, jelindu-ne că nu ne bagă artiviștii ăia în film. Asta-i problema cea mai arzătoare?

Numai Hristu Ferșampanos tace. Nu-s atît de convins, între noi fie vorba, că el și cu Veselina stăteau în beznă doar pentru a urmări activitățile lui Arambașa. Pesemne că aveau alte chestiuni de dezbătut. El lup singuratic, ea vădană, și încă în puteri, văzîndu-se prinși cu „mititica”, precis că scorniseră, pe loc, problema spinoasă a participării satului în „cast”-ul peliculei lui Socrate Cotoi.

Abia într-un tîrziu îndrăznește să-ntrebe:

- Dar matale, domnu' maestrule, matale ce cătai pe lîngă hambar? Că n-oi fi vrînd a spune că te interesează să joci la cinema...

Mă grăbesc să nu-l dezamăgesc:

- Ferească-mă Dumnezeu de-așa ceva!

Dar Ferșampanos insistă, nu se mulțumește:

- Și-atunci?

- Și-atunci, cum să-ți spun, nea Hristule, mă plimbam așa fără scop, numai să iau puțin aer...

- Orbecăind prin beznă, să-ți spargi capul călcînd prin gropane? De ce nu te plimbi tălică prin ograda lui Stepan? De ce taman la mine?

Neapărat trebuie să inventez ceva plauzibil, pentru a astîmpăra curiozitatea vecinului. N-are nici un rost să-i spun chestia cu drepturile mele de autor.

- De foame, nene Hristule! De foame! Gîndeam c-or să mă poftească la masă... Dar cînd să bat la ușă v-am auzit pe voi, pe mata și pe cumătra Veselina, hîrjonindu-vă în întuneric... E bine?

Roșeața cumătrului Ferșampanos e grăitoare. E clar. Nu-i bine!

La acest punct al ordinei de zi, fără să mai fie nevoie de-a pune la vot, se decide închiderea ședinței. Lumea-i obosită, și la propriu și la figurat. Trăscăul de Tîncăbești nu se dezminte. Cînd mă uit la ceas, nu-mi vine a crede. Țiferblatul arată miezul nopții. Ce repede se scurge timpul! Și totuși, mi-e foame și n-am ce să iau în gură. Dar, îndeletnicindu-mă cu petrecerea oaspeților, uit pentru o clipă de această stringentă problemă.

Pînă la urmă, în absența oricăror resurse pe plan local, – tiotea Mașa-Garafa fiind dispărută fără urme, – decid să mă culc nemîncat. Conform celebrului principiu yoga: mîncarea de seară dă-o dușmanilor. În orice caz, știu că voi dormi bine. Dacă-i trag un somn lin pînă la opt, mîine mă apuc de lucru. În plin „forcing".

Întocmai așa s-a și întîmplat Am dormit buș. Adică buștean. Dar nu pînă la opt de dimineață, ci numai pînă la șase. Atît indica „Omega" mea în clipa cînd sosiră invadatorii.

- Scoală-te, maestre, c-am venit cu cafeaua! – răcnește de afară jovialul regizor Socrate, – Ne-așteaptă o nouă zi, o zi senină și plină de făgăduințí. Astăzi ne apucăm de lucru. Dar, mai înainte de toate, să bem cafeaua cea de toate zilele. O vom bea împreună, căci avem de discutat niște probleme arzătoare la ordinea zilei... Așteptăm!

Mă îmbrac la repezeală. Cvintetul discută în fața ușii. Nu înțeleg despre ce vorbesc, așa că prefer să renunț la spălat și să-i vîr mai degrabă în odaie.

Socrate Cotoi intră primul, în mînă cu ceaunul fumegînd, După el Grigulea, apoi Cotonog, Pîrvuică și Gică Bendix-Telescop.

- Maestre, iartă-ne insolența, dar ești invitatul nostru. Nu putem servi cafeaua fără prezența matale. Și nici n-avem zahăr, așa că vom apela la zaharina dumitale... – declară insidios apoplecticul director de producție.

Buimăcit de nesomn, încropesc un mic dejun pauper. Biscuiți „Istria" și niște caramele uscate. N-am altceva la îndemînă. Dar merg de minune cu excelenta cafea „italiană" a clanului Cotoi. Mai ales că, neavînd cești, o servim în stacane de-o litră.

Cineaștii ăștia sînt totuși niște oameni drăguți și de treabă. Pesemne că s-au simțit prost ieri seară, văzînd că mă plictisesc la discuțiile lor cu delegații actorilor din „Mila 41".

- Meștere, – mă acostează pe neașteptate Socrate, – se vorbește că lucrezi și-n presă, reporter la „Fapta". Aici ai venit pentru revistă? Te documentezi pentru vreun material senzațional, despre oamenii Deltei?

- Nici gînd, domnule Socrate! Ferească Dumnezeu. Sînt în plin concediu de creație, să-mi termin romanul meu polițist!...

- Polițist? Cu miliție economică?.,.

- Nu, dom'le, fără miliție, dar cu criminali... Așa se numește genul, însă nu-i obligatoriu să cuprindă și organe de specialitate... Există fel și fel de scheme... Schema mea-i enigmistică, de tip

atmosferă…

Socrate răsuflă ușurat:

- Excelent! Înseamnă că „Mila 41” îți oferă un material informativo-documentar de primă mînă… Scormonești caractere, iscodești conflicte, cercetezi probleme locale… Nu-i așa?

Se pricepe și Cotoi ăsta la literatură, cum mă pricep eu la cinema.

- Dragul meu regizor, – încerc eu să-l lămuresc, – materialul meu este de multă vreme în stadiul final. Am venit la „Mila 41” pentru alte motive… Am fost trimis…

Cotonog devine vînăt:

- Trimis? De cine?

Pîșu depistează impolitețea directorului și intervine:

- Nene Optimus, cum se poate să-l întrebi așa ceva pe maestrul? Dacă e vorba de-o trimitere specială?…

Drăguții de ei își fac griji pentru mine.

- Fiți liniștiți. Nu m-a trimis nimeni oficial, ci un vechi prieten de-al meu, pescar amator de faimă națională… Specializat în îngeri…

- „Îngeri”? – se miră nespus Gică – „Îngeri” îngeri, din ăia scăpați de la pîrnaie? Sau îngeri bisericești?…

- Îngeri simbolici, dom’le Telescop!

- Scuzați de-ntrebare, domnule Conan! Din ăștia nu cunosc…

- Nu mă mir, dar nu-i cine știe ce pagubă. Sînt niște îngeri ca noi, ca voi… Însă el mi l-a recomandat pe Stepan Cușeai ca gazdă. Să stau la dînsul și să-mi scriu romanul…

Cvintetul cineaștilor soarbe cafelele una după alta. Interesant și acest schimb de experiență între două genuri diferite ale artei. Pentru a înviora atmosfera, îl chestionez pe șeful echipei:

- Care-s problemele arzătoare, despre care pomeneai cînd ați sosit?

Regizorul devine grav. Privește pe rînd la membrii colectivului, ca și cum le-ar fi cerut o aprobare vizuală, apoi demarează:

- Dragă maestre, nici nu știi cît te iubim și cît ne frămîntă anumite probleme legate de creația dumitale.

De cînd am sosit la „Mila 41”, am mai aflat și noi cîte ceva. Cel puțin ăia de la oficiul poștal sînt îngroziți. Primești atîtea reviste și, mai ales, atîta corespondentă încît au intrat la idei. În special Moira Ghergidap. O fi ea fată drăguță, dar nu știi ce se ascunde în căpșorul ei…

Romică Pîrvuică, mult mai la obiect decît regizorul, completează dosarul de cadre al dirigintei:

- Este capabilă de orice, nene Conan! De orice!

Încep să fiu neliniștit.

- Adică?…

- Păi bine, dom’le Conan, tocmai dumneata, autor de romane polițiste, nu-ți dai seama că reprezinți, o enigmă pentru elementele negative de pe teritoriul „Milei 41”? – îmi sugerează Pîșu, tușind cu înțeles.

- Hai să nu ne mai ascundem după degete, dom’le Conan. – reia conducerea discuției Socrate. – Avem informații că diriginta îți spionează corespondenta, îți deschide scrisorile, le citește… De ce se teme?

- Imposibil! – exclam eu îngrozit.

- Ba-i foarte posibil! Și, mai mult de-atît, Moira nu-ți expediază scrisorile imediat. Mai întîi le copiază, și-abia apoi le trimite… dacă le mai trimite! Iartă-ne că ne băgăm în problemele dumitale de creație, dar vrem să ne dovedim alesele simțăminte ce le nutrim pentru matale, și să-ți dăm o mînă de ajutor, aducîndu-ți la cunoștință manevrele putorii…

- Da, bine zis, ale putorii. – intervine sarcastic Cotonog, – pentru că numai o putoare, o

infractoare înrăită procedează în modul ăsta suspect... Am dreptate, dragă Socrate? Greșesc cumva, măi Pîșule?...

Prietenul la nevoie se cunoaște. Știu asta de la tanti Ralița, mătușă-mea. Și tocmai eu, detectiv de-o oarecare perspicacitate, tocmai eu să manifest atîta neglijență, și să nu observ parșivenia dirigintei.

Ceea ce mă miră însă, spre stupefacția mea, care cunosc destul de bine conținutul corespondenței primite și expediate, este totala lipsă de însemnătate a acesteia. Ce anume o determină pe Moira să-mi suspecteze scrisorile? Aici e-aici!

Băieții din echipă privesc înduioșați la frămîntarea mea, atît de vizibilă pe chipul devastat de gînduri negre.

Constatînd că-i preocupă soarta subsemnatului, îmi dau seama că-s singura mînă de ajutor pe care mă pot baza. Și, ca o culme, sînt cinci, întocmai cît și degetele unei mîini.

- Domnule Socrate! Domnule Cotonog! Domnule Pîșu! Ce credeți că-i de făcut? Aveți vreo idee?

Telescop și cu Pîrvuică, lezați de faptul că-i omisesem de la apel, recită în duet:

- Avem, dragă maestre! Avem și noi! Dar să vi-o spună Socrate, că-i mai versatil în chestiile astea...

Îmi întorc privirea rugătoare spre regizor. Și aștept. Iar Cotoi nu mă lasă să fierb în suc propriu:

- Există o idee, dragă meștere, o idee a întregului nostru colectiv. Ca să vezi cît ne preocupă destinul dumitale, aflat în aceste grele clipe de mare cumpănă... Trebuie să aflăm ce se ascunde în spatele acestor acțiuni suspecte ale putorii, așa cum prea bine am marcat eu, și cum și mai bine a subliniat nenea Optimus, că-i mai bătrîn, și mai umblat cu putorile... Neapărat să pornim la acțiune, neîntîrziat. În colectiv. Că unde-s doi, puterea crește, dar unde-s cinci, șase, șapte, și așa mai departe, puterea de șoc sporește apreciabil... În linii mari, eventual și-n linii mai mărunte, ideea ar fi următoarea: trebuie mers în vizită la dirigintă, sub un pretext oarecare, și-acolo, la fața locului, Moira să fie trasă de limbă, obligată să se autodemaște...

Într-adevăr, asta se poate chema idee. Chiar mă simt străbătut de-un val de entuziasm juvenil:

- Dar n-o să i se pară ciudat că năvălim atîția inși în living-room-ul ei, mai ales după ce i l-am și demolat?

Socrate pare nedumerit:

- Care atîția? Ai să mergi de unul singur, maestre Conan! Nu ești destul cu volumul dumitale? Principalul este să nu te mai așezi pe canapea, sau, în cel mai rău caz, cînd vezi că este imposibil de refuzat o asemenea invitație, să ai asupra matale o rolă de scotch!

- Singur! Numai eu, cu mine? Și colectivul?

Optimus Cotonog pesemne sîcîit de multiplele mele întrebări, devine oarecum insolent, dar nu cine știe ce:

- Păi bine, domnule Conan, ce mai vrei de la sufletul nostru? Idee ți-am dat, informații ți-am furnizat, situația ți-am lămurit-o! Nu-i oare de ajuns? Hai că-i prea de tot...

Are dreptate simpaticul apoplectic. Bună ziua mi-au dat, belea și-au căpătat. Rareori întîlnești oameni atît de dezinteresați. N-aș fi crezut niciodată că cineaștii ăștia pot fi atît de utili semenilor, în afara zecilor de mii de metri de peliculă indigestă.

Totuși se cer niște precizări:

- Și dacă descopăr ceva dubios, ce fac atunci?...

Socrate mă lămurește instantaneu:

- Atunci se schimbă calimera... Intrăm noi pe fază...

Cumplit este că, acum cînd trebuie să mă concentrez asupra acțiunii „Moira”, cu toate facultățile, simt o foame crîncenă, răscolitoare. Barem de-o fi apărut prin sector tiotea Mașa-Garafa!...

Să nu-ți ghicești singur moartea în cafea!

Părăsit de bunii mei prieteni, plecați să prînzească pe alte meleaguri, încep să cuget la cea mai înaltă tensiune. Simt cum releele mele neuronice intră în conexiune, parcă mă furnică ceva prin creier, depistez accelerate declanșări de impulsuri electrice, simt că-mi fierbe mintea. Așa am fost totdeauna în momentele de periculozitate sporită.

Dar niciodată nu se poate gîndi cu stomacul gol. Ideile sînt lipsite de fosfor, de proteine, și de toate celelalte principii vitale. Deci să trec la prima fază a misiunii „Moira”: un prînz tonic, stenic, dar nu dietetic. În asemenea situații se suspendă, pînă la terminarea operațiunilor, orice regim alimentar.

Cu ajutorul prețios al Mașei-Garafa, întoarsă de la cumetrele ei, mă revitalizez într-un ritm satisfăcător. Un mic castron (repetat) cu borș de pește, o bucățică de șalău prăjit, fără lămîie, că nu există, și-un singur pahar de cărțălău, cu serioase urme de acid acetic pur.

În clipa cînd îmi limpezesc cavitatea bucală de oțetul lui Stepan Cușeai, cu-o picătură de trăscău, apare la orizont și Misa Negroponte.

- Să trăiți, maestre, v-am adus ziarele! Ce mai faceți? Eu-s istovit. Nu mă mai țin picioarele, maestre! Simt că mă lasă și inima...

- De ce umbli pe jos? Unde ți-e bicicleta?

- Am casat-o, domnu’ Conan! Nu se mai poate folosi M-am trîntit și eu pentru cîteva clipe în șanț, la iarbă verde, să trag un pui de somn, că eram tare obosit, și bandiți necunoscuți mi-au furat...

- ...velocipedul? Auzi, ce oameni!

- Roțile mi le-au furat, domnule Conan, roțile, că aveau caucioace noi. Că nu erau proști să se ostenească a le da jos de pe genți...

- Să-ți dau un întăritor? Un trăscău?

- Mai întrebați, maestre? Eu votez pentru!

- Perfect! Dar am să te rog să-mi faci un serviciu... Să-i transmiți un bilet doamnei diriginte... Se poate? Vreau s-o întreb dacă-i dispusă să primească vizita mea... aș vrea chiar astăzi după-masă...

- Gînd la gînd cu bucurie, iarăși zarvă o să fie! – se declanșează pe neașteptate sistemul creator al factorului, versificator la orice oră din zi și din noapte, spontan și-n proporție de masă. – Păi chiar v-aduceam o scrisoare de la șefa noastră... Vă poftește la o cafea, dar să veniți singur, fără zurbagii...

- Așa ți-a spus?

- Nu! Așa a scris în bilet. Poftiți plicul... să verificați și matale!

Nu mă miră faptul că Negroponte mi-a citit o scrisoare adresată personal, ci inițiativa Moirei Ghergidap de-a mă vedea din nou, mai ales după cele petrecute în casa ei.

Desfac plicul, pe care Mișa îl lipise de curînd, se mai simțea umezeala salivei, și pornesc să descifrez:

„Iubite maestre, cred că-mi datorați o explicație, tot așa cum și eu mă simt obligată să vă lămuresc o seamă de lucruri ciudate, dacă nu chiar bizare. Faceți cum credeți, «ad libidum», vorba mea, dar poftiți să sorbim împreună o ceașcă de cafea. A dumneavoastră M.G.”

Îmbrăcat în ultimele mele țoale festive, ceilalți pantaloni dovedindu-se irecuperabili, îmi frămînt mintea destul de serios, gîndindu-mă ce atenție să-i duc dirigintei, pentru a-i atenua reflexele și a obține demascarea plănuită de colectivul clanului Cotoi. Brusc mi-amintesc de șerica Moirei. Cred însă că trăscăul meu de Tîncăbești îi va înlesni o mărturisire completă, eventual chiar și mai mult. Iau deci un flacon din stocul meu supranormativ personal și-l împachetez într-o hîrtie imaculată, smulsă din teancul destinat dactilografierii manuscrisului.

17.15 h fix, cunoscînd ora de închidere a oficiului, bat la ușa domiciliului doamnei Moira Ghergidap. Vipera, năpîrca, „putoarea” apare numaidecît în prag, poftindu-mă cu cel mai grațios zîmbet avut la dispoziție:

- Poftim, poftim, domnule Conan și iubite maestre, știam că punctualitatea dumitale nu se va dezminți nici de astă dată. Ești un adevărat rege, în această privință, și nu numai atît. Simțeam, o nevoie nebună să discutăm împreună. Dar intră, nu rămîne în prag, că trage. Și curentul, și Arambașa cu ochiul. De cînd cu petrecerea noastră, bairam-party-ul de pomină, fostul meu logodnic mă urmărește clipă de

clipă.

Ca să potolesc debitul verbal al dirigintei cu două fețe, mă grăbesc să trec pragul și să intru în casă. Apoi, la instigațiile gazdei, mă îndrept spre living-room.

- Ei, ce zici, maestre? Îți place? Așa gentlemanicși mai zic și eu! A doua zi m-am pomenit cu meșterii, plătiți și tocmiți de domnul Socrate Cotoi. În mai puțin de-o jumătate de zi, totul a fost gata...

Vorba dirigintei, nici „gentlemannix” n-ar fi procedat mai cavalerește. Living-room-ul prezintă totuși unele modificări. Masa se află în centrul încăperii, dar canapeaua este trasă lîngă peretele cu fereastră. Tapițeria a fost înlocuită. Geamurile sparte așijderea, cu altele givrate, translucide, să nu se poată privi prin ele.

- Ia loc, domnu’ Conan! Poți să te așezi și pe canapea. De data asta i-au schimbat toate arcurile. Eu pun de cafea, am toată instalația la îndemînă, și, pînă dă în fiert, mai stăm la taclale. Că avem ce ne spune, nu-i așa?

Mai înainte de-a da urmare perfidei invitații, prezint modestul meu cadou:

- Pentru că stimez alcoolurile casnice, ți-am adus și eu niște trăscău de Tîncăbești. O băutură aleasă, universală. Ține loc și de coniac, și de țuică, ba chiar și de rom. Se poate pune și-n cafea...

Diriginta face pe emoționata:

- Vai de mine, maestre, dar nu trebuia să te deranjezi. Ce-i drept, îmi prinde bine, deoarece s-a băut toată șerica... Dar te rog, nu mai sta în picioare, mă îmbibezi cu atitudinea matale frigidă... Parcă ai fi constipat, sau ce-ai pățit?

- Absolut nimic, doamnă Moira! Problemele de creație. Mă frămîntă!

- Nu folosești, în asemenea cazuri, un relaxativ ușor? De pildă prune afumate sau sulfat de sodă menajeră... Eu, cînd sînt amărîtă, iau totdeauna o lingură de sare amară. Excelentă! După o jumătate de oră mă simt ușurată...

Diriginta încearcă să abată discuția spre probleme minore, sau îmi pregătește cine știe ce lovitură de teatru. Decid să mai aștept. Pînă la declanșarea acțiunii „Moira” cel mai bun lucru este să fac pe prostul. Așa că mă pregătesc să iau loc pe canapea. Mi-aduc aminte însă de consiliul regizorului și renunț în ultimul moment. Optez pentru scaunul cel mai apropiat de ușă. Probabil dintr-un zdravăn instinct de conservare, care la mine funcționează totdeauna ireproșabil.

Madam Ghergidap supraveghează ibricul de cafea. Iar eu supraveghez amăgitoarea făptură a gazdei. Pentru cea de-a doua vizită a mea, nu și-a mai îmbrăcat rochia aceea de lamé, ci s-a rezumat la niște blugi noi, albi murdari, nu știu dacă natural sau din fabrică, și la o bluză în carouri violent împopistrate. Observ c-a abandonat „Carpați”-urile, trecînd la „Kent”. Pesemne vreo atenție de-a regizorului, grav complexat de pagubele pricinuite. Abandonez și eu „BT”-urile mele, înțelegînd să profit de faptul că-s oaspete. Blugii dirigintei n-o prea avantajează, reliefînd excesiv niște picioare de tipul stîlp de telegraf, dar nu din cei tradiționali, de lemn, ci turnați din beton. Cred c-o să aibă probleme și necazuri, în cazul cînd intenționează vreo mișcare mai bruscă. Văd c-a părăsit și peruca de rîndul trecut, arborîndu-și părul propriu, ameliorat însă cu produsele naționale de boiangerie cosmetică.

- Domnule Conan, – mi se adresează pe neașteptate Moira, turnînd în același timp cafea în cești, – mă condamni pentru portamentul meu din timpul petrecerii?

- În ce calitate, doamnă Moira?

- Așa, fără calitate, ca om și tovarăș din domeniile artei!

- Dragă doamnă, nu-s capabil să jignesc o femeie nici c-o floare...

- Dar nici c-un buchet de garoafe! Știu. Am observat. Pesemne din pricină că ești căsătorit, nu o amărîtă de solitară ca mine...

Sorb din cafea. Nu mai are aceeași aromă, ca la prima vizită. Și ce bine mi-ar fi prins o cafea, mai ales acum, cînd mă pregătesc de atac. O cafea care să-mi placă, tare, groasă și mare. Mai aprind o țigară, tot din pachetul de „Kent” al gazdei; barem dacă-i prefăcută și vrăjmașă, cel puțin să-i fac pagubă. Trag adînc, mă înec, tușesc și spun:

- Aș vrea să-ți reclam anumite deficiențe ale poștei, nu te superi? Corespondența îmi vine cu întîrziere... Iar plicurile mi se par abia lipite, parcă a umblat cineva prin ele! Cum este posibil așa ceva, doamnă Ghergidap?

Eram convins că șocul direct va acționa mult mai eficient decît tatonările lașe și incongruente. Demolată în structura psihică, diriginta trebuia să recurgă la o criză de nervi, pentru ca apoi să treacă la destăinuiri mai dezvoltate. O schemă clasică, utilizată și de detectivii moderni, cum ar fi Lemmy Caution sau Philip Marlowe.

Aștept încordat. Diriginta mai toarnă cafea în cești, zîmbindu-mi pe sub mustață. Verde și insidios. Apoi demarează:

- Tot ce se poate, dragă maestre! La noi, în Deltă, umezeala atinge uneori cote atît de ridicate, încît se dezlipesc și tencuielile de pe case, darmite plicurile, care știi matale… N-am decît un singur factor, și-acela bețiv! De unde să aibă atîta scuipat, să lipească plicurile la loc? Din pricina băuturii i s-au uscat ficatul și ganglionii limbii… Iar samagonul ar dizolva și mai acătării guma de pe plicuri… Apropou, tot veni vorba de băutură, n-ar fi cazul să bem un păhărel de trăscău?

Încremenit de abilitatea „putorii”, accept fără rezistență.

- În sănătatea lui tălică, maestre Conan! Și nu-ți mai face griji cu poșta noastră. Asta-i viața, asta-i clima! – rostește solemn diriginta, dînd pe gît primul pahar de licoare inflamabilă.

Cele 57 de grade ale alcoolului nu-i produc nici o impresie. Fapt pentru care mai servește și-al doilea pahar, plescăind din limbă.

- Nu-i rău vizichiul ăsta, dom’le Conan! Putea fi și mai tare!

Mă grăbesc să verific declarația dirigintei. Sper să nu-mi fi degradat careva produsul, poluîndu-l cu apă. Sorb atent din păhărel. Nici urmă de traficare. Mai mult ca sigur că diriginta, surprinsă de atacul meu, vrea să cîștige timp abătînd discuția asupra altor probleme. Și chiar așa se și întîmplă, deoarece o aud:

- Domnule Conan, am o propunere, hai să-ți ghicesc în cafea. Dacă enigma plicurilor se datorează unei mîini criminale, zațul cafelei o va da numaidecît de gol. Tot așa l-am prins și pe fostul factor cu mîța-n sac. Fura din pensiile oamenilor. I-am ghicit în cafea și i-am spus-o verde în față: „Nene Izop ești în pom! Furi! Furi de stingi! Uită-te în fundul ceștii… vezi viermișorii ăia desenați în zaț?” S-a uitat, a îngălbenit și-a mărturisit tot. De acord?… Ia dă-mi ceașca, s-o răstorn!…

În această clipă am o străfulgerare de geniu. Răstorn paharul cu trăscău de pe masă, lovindu-l cu cotul. Dau să mă plec. Moira mă oprește:

- Lasă că-l ridic eu. Dumitale o să-ți vie greu, din pricina voluminozității!

În secundele cît diriginta umblă pe sub masă, după pahar, schimb ceștile de cafea, trecînd-o pe-a mea în locul celei din fața doamnei Ghergidap.

După ce umple din nou păhărelele cu trăscău, încercînd să-mi explice că paharul golit nu poartă noroc, diriginta ia ceașca de cafea din fața mea, fosta ei ceașcă și-o dă cu fundul în sus.

- Pînă gustăm din trăscăul dumitale, se așază și zațul! Noroc și sănătate, domnule Conan…

Durează ceva vreme așezarea zațului. Timp în care Moira mai rade vreo două păhărele de tărie. Eu mă abțin. Vreau să fiu în deplinătatea tuturor facultăților mele mintale. Să văd ce-și ghicește scorpia, în propria ei ceașcă. Poate că-n felul acesta va fi nevoită să spună adevărul. Un adevăr pe care-l crede a-mi aparține. Asta lovitură de teatru, mai zic și eu.

- Ia să vedem, dragă maestre, – vorbește cu limba nițel cam șontîcă diriginta, – poate-l descoperim pe criminalul care-ți citește scrisorile!

O încuviințez entuziast:

- Ia să vedem, dragă doamnă! Chiar sînt curios să asist la talentele dumitale divinatorii în plină acțiune. Nu prea înclin să cred în supranatural, dar dacă spui că l-ai prins pe hoțul ăla de poștaș în chipul ăsta, să vedem pe cine mai prinzi acum… Nu era cumva cazul să ghicești în cafeaua făptașului? Merge oare și-n ceașca mea?

- Bineînțeles! Există o legătură strînsă, magnetică, telepatogenică între păgubaș și criminal… În orice caz, zațul ăsta mi se pare tare ciudat, chiar bizar… Nu-i bine ce se-ntîmplă, dragă maestre, nu-i bine, zău așa!… Vai de mine!… Nu te simți bine?… Ești suferind, domnul Conan? Ai vreo boală mai veche?

- Dar de ce, coană Moira? În afară de mici dezagremente digestive, cînd depășesc ștacheta, nu știu să sufăr de ceva grav…

Diriginta mă examinează pe sub sprîncene. Rotește ceașca pe toate meridianele. Privește în ea,

de parcă ar citi în cartea destinului.

La un moment dat holbează ochii, îngălbenește. Lasă ceașca să-i cadă pe masă, zvîcnește din braț, răsturnînd instalația de cafea. Se clatină îngrijorător, pendulînd pe spătarul scaunului. Țipă răgușit, icnește și cade cu capul înainte.

Zgomotul produs de impactul dintre scăfîrlia dirigintei și lemnul masiv mă face atent. Pînă atunci urmărisem detașat manevrele gazdei, bănuind în ele circul obișnuit al ghicitoarelor.

Mă reped la dirigintă. Îi ating umărul. Trupul gazdei, ca un sac cu fasole (boabe) prost echilibrat, se prăbușește de pe scaun, lungindu-se pe podea. Și decide să rămînă acolo, fără să mai comită vreo mișcare.

Moare diriginta! I s-a făcut rău? Dau primul ajutor. Mai întîi torn pe ea apă din carafă. Doi litri, pe puțin. Nimic. Apoi încerc un „bouche-à-bouche". Dar sînt nevoit să renunț. Gura dirigintei emană o asemenea cantitate de vapori alcoolici, încît mă cuprinde amețeala. Pornesc s-o pălmuiesc. Mai întîi ușurel, apoi mai vîrtos. Dar se încăpățînează să rămînă de lemn-Tănase.

Privesc disperat în jurul meu. În afară de personalitatea mea și de cadavrul prezumat al dirigintei, nimeni care să mă ajute. Ce-i de făcut? O zgîlțîi din toate puterile, apoi încep să-i strig la ureche, dintr-o poziție extrem de dificilă, deoarece trebuie să stau aplecat:

- Doamnă dirigintă! Doamnă Moira! se poate să-mi faci una ca asta mie, tocmai acuma cînd aveam atîta nevoie de liniște pentru roman? Trezește-te, ghicitoare nenorocită! Nu vezi că ți-ai ghicit propria-ți moarte? Spune odată, ai, murit? Sau faci bancuri! Haide, lasă gluma. Renunț la dezlegarea misterului plicurilor. Cunosc adevărul. Te iert, numai învie odată!

Nici gînd să se lase convinsă de suplicațiile mele. Tace și nimic mai mult.

Fug la bucătărie, poate găsesc niște oțet aromatic să-i fricționez tîmplele. N-are așa ceva. În disperare de cauză recurg tot la universalul trăscău. Torn în palmă o doză zdravănă de alcool casnic, și pornesc să-i frec obrajii, fruntea, ceafa, gîtul. Nici un rezultat notabil. Ca și cum aș fi fricționat cu carmol antireumatic un picior de lemn.

Istovit de-atari eforturi nesăbuite, mă așez pe scaun. Privesc la trupul nemișcător al moartei. Oare moartă să fie? Este! Și încă bine. Pentru a mă reînvigora nițel, beau dintr-o dată toată cafeaua din ibricul scăpat nerăsturnat. Peste vreo cîteva minute își va face efectul. Pornesc să aștept. Dar ca să nu irosesc timpul, încep să cuget adînc și grav la situație. Se cere o analiză serioasă. Așa cum se cuvine din partea unui detectiv amator, excepțional, de talia unui Al Conan Doi.

Mai întîi recapitulez desfășurarea evenimentelor. Dar nu găsesc nimic deosebit. Apoi mă strădui să-mi reamintesc ultimele cuvinte rostite de răposată. Ar fi ceva aici. Dar dacă le acord importanță, ar însemna să accept intruziunea supranaturalului, și nu pot accepta asta.

Nu-mi rămîne decît o singură concluzie. Moira Ghergidap suferea de inimă. De altfel nu pomenise ea, cînd pornise să ghicească, despre o gravă suferință, despre posibilitatea unui deces subit?

Încep să apară primele simptome ale efectului cardiotonic al cafeinei. Îmi bate inima ca un motor de tractor „Universal 651".

Și, ascultînd îngrijorat la pulsațiile cordului, îmi vine în minte și ideea salvatoare. Fug imediat la echipă. Doar îmi făgăduiseră că vor sta de veghe, în așteptarea rezultatelor misiunii „Moira". Misiunea-i ca și rezolvată, cel puțin parțial.

Închid casa, învîrtind de două ori cheia în broască, privesc atent în stînga și-n dreapta, apoi o iau la goană în direcția hambarului care adăpostea cartierul general al clanului Cotoi. Dacă m-ar fi cronometrat cineva, cred c-aș fi fost omologat campion la cross. Ce mai calea-valea, peste mai puțin de șase minute bat disperat la intrarea hambarului. Dar nu mai aștept să mi se deschidă, ci pătrund buzna înăuntru. Cineaștii nici nu-și întorc fețele spre mine.

- Domnule Socrate! Nenorocire mare! Avem oarece necazuri!

- Ia loc, dom'le Conan, și așteaptă o țîrișică! Mai avem o manșă și terminăm...

Este nebun de legat. Joacă pocker american, cu cărțile pe față, în cinci, iar eu mă joc cu temnița pe viață. Ca să nu mai pomenesc de Moira Ghergidap care nu se mai joacă de-a nimic!

- Fraților, nu-i timpul de glumit. Moira a murit subit. Accident cardiac. Sau ceva în genul ăsta. Lăsați dracului cărțile astea. O să continuați apoi, după ce vă voi povesti, dacă veți mai avea sufletul ăsta...

Optimus Cotonog se întoarce brusc, mai apoplectic ca niciodată, dar fără să lase din mînă pachetul de cărți:

- Cine-a murit?

- Diriginta, nene Opti, diriginta. De tot!

Grigulea Pîșu se ridică smucit, răsturnînd scăunelul italian de voiaj:

- Imposibil! Să moară femeia asta plină de viață? Nu se poate!...

- De ce să nu se poată? – mă enervez eu. – N-are voie? Trebuia să obțină aprobarea primăriei? Fiindcă-i lipsă de scînduri pentru coșciuge? Pentru că nu mai sînt locuri la cimitir?...

- Nene Conan, fii calm! Stai jos și bea o gură de apă! – mă îmbie Gică Bendix-Telescop, apropiindu-se de mine cu un pahar de plastic în mînă.

Socrate Cotoi, dîndu-și seama că-i lată rău, zvîrle cărțile de pe masă, face curat și așază o sticlă neidentificabilă.

Toarnă tuturor cîte-un deget de lichid gălbui, îmi toarnă și mie în paharul pe care-l golisem, și ne invită, vorbind calm și așezat:

- Să-i tragem cîte-un whisky, și-apoi să-l ascultăm pe maestru!

Stimulat de cafeaua băută în casa răposatei, precum și de secărica aia englezească, în mai puțin de trei minute le fac o relatare completă și competentă a evenimentelor.

Căpitanul de marină, după ce face un semn poruncitor să i se mai toarne o porție de reînvigorant, mă chestionează insistent:

- De unde știi că-i moartă, dom'le Conan? Ești doctor? Dacă-i numai un leșin? Nu știi cum îs femeile?

- Nene Romică, e moartă, ascultă-mă pe mine! Nu mai are nici un reflex... Nu mai respiră... Nu mai răspunde la excitațiile exterioare...

Socrate, ca un autentic șef de operații, comandă liniștit îmbarcarea în microbuz și deplasarea la domiciliul decedatei:

- Telescop, preiei volanul! Noi ne urcăm în spate, să nu ne vadă băștinașii pe toți la priveghiul dirigintei...

- Și să mă vadă numai pe mine? Adică eu-s pe post de fazan, nene Socrate? Hai, că nu-i bine!...

- Taci, măi, nu fi prost! Lasă pe mine toate responsabilitățile...

Stăm cu toții în jurul cadavrului. Noi pe scaune, lîngă masă, iar trupul dirigintei pe masă, acolo unde-l urcaseră eforturile reunite ale colectivului.

Tăcere generală, ca la un parastas de intelectuali. După ce amiralul, care avea oarecari vagi cunoștințe de medicină, ca ofițer de marină, o examinase sumar pe Moira, îngăduindu-și niște palpații obscene și necorespunzătoare momentului, pusese un diagnostic definitiv:

- Este cît se poate de moartă, dragii mei! Chiar foarte moartă!

- Foarte bine! – exclam eu. – Dar ce facem acum? Anunțăm organele de miliție, nu?

Socrate Cotoi mă cîntărește din priviri, apoi îmi comunică rezultatul cercetărilor sale:

- Nu-mi dau seama cît ești de greu la trup, dragă maestre, dar la cap pot să-ți spun pe dinafară... Ce? Nu ți-e bine? Să chemăm miliția, și să te aresteze pe loc, pentru omor reușit?

Iarăși mi se pare că Socrate e nebun de-a binelea.

- Sigur că-i reușit. Dar s-a îngrijit singură de moartea ei. Chiar și-a prevăzut-o, ghicindu-și în cafea!... Ce legătură am eu cu decesul dirigintei?

- Ai, maestre, ai! – decide regizorul, privind îngîndurat la membrii echipei. – Cum să nu ai? Te-ai întrebat ce-a băut răposata mai înainte de a-și da duhul?

- Trăscău, ce să bea altceva. Trăscău și cafea, preparată de mînuțele ei...

- Și dacă trăscăul era otrăvit? Nu de dumneata, ci de criminalul care se ascunde în dosul acțiunilor enigmatice ale dirigintei. Al cui era trăscăul? Al cui era, dragă maestre? Al dumitale! Ce zici de

ipoteza asta? Îți surîde?

Echipa cinematografiștilor, nespus de răbdătoare, așteaptă de două minute să mă trezesc din disperarea în care mă prăbușise logica regizorului Socrate. Îi simt cît îs de îngrijorați de situația mea. Vor să mă ajute, dar trebuie, mai înainte de toate, să-mi revin în fire.

Mă smulg dificultos din starea de prostrație, inexplicabilă pentru un om de valoarea mea, și privesc buimac la Socrate. Apoi declar:

- Ce-i de făcut, domnule Cotoi? Ai vreo idee?

Regizorul nu mai zăbovește cu răspunsul:

- Avem, dragă domnule Conan. Nu am, ci avem. Noi, colectivul. Asta-i forța noastră, faptul că lucrăm împreună, mîncăm împreună, împărțim împreună… Greutățile și necazurile, cred că se-nțelege de la sine, nu? Singura soluție a problemei matale, la ora actuală, este s-o-ntinzi, s-o ștergi cît mai englezește posibil, mai ales că te și cheamă ca pe răposatul Doyle… Și n-ai nici un interes să te-ntîlnești cu el…

Mă cutremur auzind tîmpenia emanată de Cotoi. I s-a ars vreun tranzistor? Trebuie să i-o spun, să nu-și închipuie că-i zdravăn:

- Domnule Socrate, e ceva dereglat în sistemul dumitale de-a reacționa. Să-mi propui mie, reporter al revistei „Fapta”, să fug de răspundere, să fug din fața miliției? Cum e cu putință?

Am impresia că, zguduit de enormitatea erorii sale, regizorul e gata să alunece pe gînduri. Da de unde! Ezitarea întrezărită se datorează altor pricini. Cel puțin așa deduc din spusele sale:

- Maestre, nu te pripi! Fii cuminte, fii atent! Cine ți-a spus să fugi de tovarășii de la miliție! N-ai priceput că-ți sugerez să te topești, să te dezintegrezi în spațiu, doar pentru a elimina astfel posibilitatea de-a te afla în raza de distrugere a criminalului care i-a venit de hac complicei sale? Acum pricepi? Ți-a căzut fisa?

Era ceva în raționamentul lui Cotoi.

- Și de ce-ar fi lichidat-o pe dirigintă?

- Asta e la mintea oricărui tîmpit, maestre! Erai pe punctul de-a zdrobi rezistența psihică a complicelui, nu mai avea nici un rost s-o păstreze în viață. Matale n-ai văzut nici un film cu Mannix? Chestia cu martorul! Ai? Ia gîndește puțin… dacă-i posibil!

- M-ai convins, dragă Socrate! Dacă-mi îngădui să-ți zic pe nume, ca unui frate ce-mi ești! M-ai convins… E clar… Trebuie să fug, să dispar din sectorul „Mila 41” pentru a căpăta posibilitatea de-a acționa din afară împotriva criminalului. Da, da, e clar! Va fi nevoie să furnizez miliției toate dovezile, să-i înlesnesc capturarea ucigașului… Ce facem însă cu diriginta?

Pesemne că Socrate a obosit, deoarece răspunsul mi-l oferă Optimus:

- O luăm noi în păstrare, o punem la frigider, pînă rezolvi matale prinderea asasinului. N-ai observat ce congelator are în bucătărie? „Frigero-lux”, de 210 litri! Curent există, motorul merge liniștit, iar dumneata ai destulă vreme pentru a declanșa acțiunea de limpezire a problemei. Cu cît vei fi mai departe de „Mila 41”, și cît mai mult, cu atît mai repede se vor lămuri lucrurile în privința acuzației de asasinat ce planează asupra dumitale…

Echipa cineaștilor lucrează curat și eficient. În mai puțin de cinci minute, madam Moira Ghergidap este gata împachetată, înfășurată într-un covor. Sub îndrumarea căpitanului de port Romică, – cu experiență în materie, fiindcă așa obișnuiesc marinarii să-și înmormînteze morții pe vapoare, – coletul este depus în frigider, N-am sufletul să privesc la finalizarea operației, adică închiderea ușii enormului aparat, așa că rămîn de unul singur în living-room.

Cînd se întorc băieții, ștergîndu-se pe mîini c-un prosop de bucătărie, de parcă ar fi umblat cu ceva murdar, îmi iau rămas bun de la toți, mulțumindu-le din suflet. Apoi le strîng mîinile curate, și uscate, pentru că duseseră la bun sfîrșit operația cu prosopul.

Călătoresc de unul singur prin beznă, strecurîndu-mă pe ulițele satului învăluit de întuneric. Mă îndrept îngîndurat spre locuința lui Stepan Cușeai, să-mi fac bagajele și să dispar în neant. Ca într-un film de atmosferă, cu suspense, semnat de meșterul Alfie Hitchcock.

Abia cînd ajung în odaia mea, în care trebuia să-mi scriu romanul atît de mult visat, abia atunci încep să depistez grave lacune în sistemul meu de gîndire investigatorică. Se nasc niște întrebări dificile,

dar tulburătoare în același timp. Simt nevoia să mă așez pe pat, să cuget mai deconectat.

De ce n-am murit și eu, decedînd în pace și onor, atîta vreme cît am băut același trăscău ca și diriginta? Ar fi trebuit să mă aflu acum lîngă Moira, în congelatorul „Frigero-lux”. N-am auzit să se fi descoperit, sau inventat, cel puțin în ultimul timp, otrăvuri cu posibilități de autoselectare a victimelor. Pe una o desființezi de pe lumea asta, celeilalte îi mai îngădui să trăiască, barem un timp.

Iar în al doilea rînd, ce-i cu criminalul ăsta care ucide fără un motiv evident? În afară de asasinarea Moirei Ghergidap, pînă astăzi n-a dat nici un semn de viață. Socrate spunea că și-a lichidat complicea, temîndu-se să nu vorbească. Dar la ce acțiune îi era complice? Despre asta nu mi-a crîcnit o vorbuliță măcar, nici Cotoi și nici Optimus Cotonog, care păreau să fie mai în temă decît ceilalți membri ai echipei.

Ce mai calea-valea? E clar că-i ceva neclar la mijloc!

Deci să recapitulăm. Primo: Moira Ghergidap n-a murit otrăvită, așa cum pretindea Socrate Cotoi. Secundo: care era mobilul urmărit de criminal?

Nu mai sînt apt să rezolv, pînă una-alta, și celelalte probleme ce încep să se contureze, destul de tulbure, în creierul meu istovit. Deocamdată cred c-ar fi mai bine să trag un pui de somn. Deși sînt nemîncat, mort de foame, renunț la cina cea de taină. Mă las pe spate, culcîndu-mi capul pe perna dură, dar aspră. Parcă umblă cineva prin curte. Să umble! Nu mă mai interesează nimic. Să dorm, să uit de ziua asta de groază, să apuc dimineața zilei de mîine, să… să…

Magistrala rezolvare a enigmei! (din păcate parțială…)

Dar nu mi-e dat să dorm. Frămîntat de gînduri obscure și pureci, mă trezesc în plină noapte. Trebuie să cuget la parametrii tragediei ce mă înconjoară. Neapărat. Altminteri nu mai merit să mă numesc Al Conan Doi, și încă detectiv amator de excepție. Iar ca scriitor, fin investigator psihosocial, cu atît mai puțin.

Reflectez atît de concentrat, încît simt cum mi se umflă capul. E și normal. Bîntuie prin el atîtea gînduri, încît e de mirare că mai au spațiu vital. Și atunci ia naștere această presiune craniană, dar care ajută la accelerarea raționamentelor mele.

Peste două ceasuri de crîncenă activitate mentală, deși sînt buimac de cap, consider că lucrurile-s perfect limpezi, lămurite definitiv. Concluziile la care am ajuns datorită eminentelor analize și comparări a elementelor pe care le posed, ar fi următoarele.

Clanul Cotoi, amabila echipă a cineaștilor, este o bandă de escroci, de găinari puși pe căpătuială, pe activități ilicite. Bine organizată, avînd în frunte un „creier” (Socrate, pe post de pseudoregizor), un responsabil cu transporturile (cascadorul auto-moto Gică Bendix-Telescop), un merceolog care se ocupă cu studiul mărfurilor (directorul de producție Optimus Cotonog), un specialist în probleme de navigație (căpitanul Romică Pîrvuică, fost comandant al flotei de pe lacul Snagov) și un responsabil cu organizarea distribuirii produselor (falsul asistent de regie Grigulea Pîșu).

Amintindu-mi de „ideile” lor despre perfecționarea comerțului estival, pe litoral și în Deltă, mai ales cu posesorii de valută, îmi vine să-mi trag palme. Cum de nu mi-am dat de-atunci seama cu cine am de-a face? Tot așa cum ar fi trebuit să-mi trezească atenția și insistentele lor interogatorii, referitoare la activitatea mea în limitele teritoriului „Milei 41”.

În al doilea rînd, mi se impune concluzia că ucigașii Moirei nu pot fi decît tot ei. Îi deranja legătura mea cu responsabila oficiului poștal. Îi deranja cantitatea de corespondență, depășind normalul, pe care-o primeam și-o expediam. Dacă trimiteam (în imaginația lor maladivă și în permanentă alertă) informații revistei „Fapta”, utile pentru redactarea unui senzațional reportaj despre bișnițarii din Deltă? Singura soluție, pentru reușita operației lor de mare anvergură, era scoaterea din circuit, cel puțin pentru un timp, a oficiului poștal. Prin lichidarea fizică a dirigintei, se dezorganiza activitatea telecomunicațiilor, bandiții făceau rost de-un răgaz oarecare, dar suficient pentru obținerea primelor bancnote de valută. Sau, cine mai știe, poate intenționau să-și strecoare un om de-al lor, pe postul de diriginte…

Punîndu-mi în cîrcă asasinarea Moirei Ghergidap, echipa urmărea și desființarea mea. Iar cînd mi-au propus, sub masca prieteniei, o mînă de ajutor, sfătuindu-mă să dispar din raza lor de activitate, clanul Cotoi ar fi obținut o dublă victorie.

Este cazul să nu mai zăbovesc. Trebuie să trec la acțiune. Neapărat se cere anunțarea organelor de miliție specializate. Avem de-a face cu-o bandă de bișnițari criminali, extrem de periculoasă, în stare să pricinuiască grave perturbații în viața oamenilor Deltei.

Din cele ce cunosc de la Stepan Cușeai, postul cel mai la îndemînă se află la „Mila 47”, o localitate așezată pe același canal al Dunării-Vechi, ca și „Mila 41”. Deci va fi nevoie să navighez. În nici un caz însă cu lotca. Nu pentru că m-aș duce la fund, așa cum mai pățisem, ci din pricina vitezei de deplasare insuficiente.

Se impune mobilizarea localnicilor. A celor de bună credință. Primul la care mă gîndesc, în aceste momente decisive, este Hristu Ferșampanos. Deși originea lui socială ar putea da naștere la interpretări, faptul că se pierde în negura timpurilor mă liniștește copios.

În timp ce pășesc tiptil, strecurîndu-mă pe lîngă gard, în direcția domiciliului lui Hristu, consider că-i nevoie să manifest precauții excesive. În aceeași ogradă se află și criminalii. Dacă mă prind, s-a zis cu mine. Mă lichidează întocmai ca pe biata și caraghioasa dirigintă. Dar cum au omorît-o pe Moira? Iată o chestiune care mi-a scăpat. În nici un caz cu otravă picurată în trăscău. Dar cum altfel? N-am timp să reflectez mai adînc, așa că amîn problema pentru vremuri mai calme.

În locuința megieșului meu, în pofida orei (3.45, după „Omega” mea) disting lumină. Bat încetișor la geam.

- Care ești acolo? – se aude din interior. – Arată-te la geam.

Dar nu recunosc glasul lui Ferșampanos. Mă supun indicației. Peste o clipă aud ușa deschizîndu-se.

- Intră, domnu' Conan. Ce-i cu matale la ceasul ăsta, că încă nu s-a crăpat de ziuă? – mă chestionează întemeiat Hristu. Căci el era.

Cînd pătrund în odaie, rămîn literalmente cu gura căscată. La lumina becului spînzurat de tavan, fără abajur, în jurul unei măsuțe se află Veselina Mămăligan, babalîcul de Manasie Ofițeru, Aftandil și cumătrul Silică Țoropoc. Stacanele stau pline, înaintea fiecăruia, iar lichidul din interior mi se pare tare cunoscut. Cărțălăul locului…

După ce termin povestea de groază a evenimentelor de-aseară, e rîndul lor să rămînă cu gura căscată. Veselina se închină cu-o frecvență de trei cruci pe secundă. Manasie Ofițeru și Aftandil se uită unul la altul semnificativ, de parcă s-ar fi așteptat la cele întîmplate. Iar Hristu Ferșampanos îi poruncește lui Silică:

- Fugi Țoropoace la brigadă, și întoarce-te cu șalupa! În tine-i toată nădejdea.

Excelentă inițiativă. Cu șalupa se poate ajunge la „Mila 47" în cel mult două ore. Silică se topește din decor, țîșnind pe ușă ca din pușcă.

- Dar de ce nu l-ai expediat direct la post? – îl întreb pe Hristu.

- Dar ce crezi matale, domnu' maestrule, crezi că mai poate povesti, așa cum ne-ai povestit matale nouă? Nici n-or să-l creadă ăia de la miliție. Aici e nevoie de-un om înscolat, cu darul vorbirii. Tălică ești și ziarist, trebuie să te cunoască tovarășii… Așa că pleci singur cu șalupa. Te ține, deși e cam hărtănită de vreme! Noi trebuie să rămînem aici, de pază, să nu prindă de veste banditii și s-o roiască…

- Și cine-o să mîne șalupa? Că eu n-am condus în viața mea decît „Fiat"-ui meu 600 D. Și numai pe uscat…

- Păi și șalupa asta-i tot un soi de automobil, dar pe apă… Motor are, merge cu benzină, are și volan… Altceva ce-ți mai trebuie, domnule Conan, zău așa? În cîteva clipe ai și învățat s-o mîni. Că nici Silică nu se prea pricepe…

Îngrijorați, așteptăm sosirea șalupei. Pentru destindere, decid să încropesc nițică discuție pe marginea prezenței lor, la această oră, în odăița sirelui de la Fère y Champenôise.

- Și ce puneați la cale, fraților? Sau vă țineți de beție pînă-n zorii zilei, ca să nu vă plictisiți?

Hristu dă din colț în colț. Ezită să-mi răspundă. Noroc că preia inițiativa Manasie Ofițeru:

- Păi organizăm nunta…

- Iarăși nuntă? – mă-ngrozesc eu. – A cui?

Aftandil chicotește pe sub mustața pe care n-o posedă, și mă lămurește oarecum temător, privind speriat la Veselina:

- Îl însurăm pe cumătru Hristu! I-a venit și lui vremea, c-altminteri se șiștăvește de tot, se face ca o smochină. I-o dăm pe Veselina de nevastă. Muiere bună la tăvăleală, muncitoare, frumoasă, voinică, tare ca piatra, iute ca săgeata. Dacă nu mai zăbovesc, au vreme să toarne și niște copii, barem atîția cîți s-ajungă pentru o echipă de caiac-canoe!

Veselina Mămăligan roșește ca o tomată de toamnă, și-i dă peste buze, ușurel, guralivului:

- Să-ți fie rușine, cumetre Vizirule, numai la măscări te gîndești…

Iarăși o să am bairam lîngă oaza mea de creație? Ar fi o grozăvie. Așa că mă interesez din vreme:

- Și unde-aveți de gînd să faceți nunta? Aici, în bătătură, la nenea Hristu?

- N-am ce-mi trebuie, domnu' Conan, la mine nu-i cu putință. O facem la nașu…

Slavă Domnului, gîndesc eu în sinea mea. De nunta asta am scăpat.

- De altfel am și aranjat cu nașu, adineauri a plecat de-aici! Cam pulbere, dar se mai sprijinea pe picioare. Nu mai ține la băutură…

De-afară se-aude zgomot de motor. Nu-i bîrîitul microbuzului, deoarece îi cunosc tonalitatea. Precis că-i șalupa, adusă de Silică Țoropoc. Așteptăm înfrigurați apariția brigadierului. Pe neașteptate, așa din senin, pesemne din pricina tensiunii, îl întreb pe Ferșampanos:

- Barem ți-ai găsit un naș mai acătării?

- Nici nu mi-aș fi putut dori mai bun!

- Îl cunosc?

- Te ții de glume, domnu' maestrule! Păi cum să nu: e diadea Stepan.

- Cușeai? – întreb cu glas disperat, înfricoșat, sperînd să fie alt Stepan, că-n „Mila 41" colcăie localnicii cu acest nume…

- Întocmai! Cel mai bun prieten al meu…

Dumnezeule! De data asta va trebui să dănțuiesc rock cu cumătra Veselina Mămăligan de la Fère y Champenôise…

Sică Țoropoc apare tocmai la vreme, pentru a mă elibera de gîndurile negre ce începuseră să-mi invadeze urgisitul meu creier.

- Șalupa-i gata de drum! Să mergem!

Înșiruiți în monom indian, pășim în vîrful picioarelor, nu cumva să trezim atenția banditților din clanul organizat de Cotoi, dar și Socrate.

La debarcaderul personal al lui nenea Hristu, legată c-o funie căreia marinarii îi zic parîmă (și nu știu care-i deosebirea) se leagănă vag șalupa brigăzii lui Silică. Mă mir că mai există și șalupe de dimensiuni mini. Pentru mine, șalupa trebuie să descindă din neamul șlepurilor, sau ceva în genul ăsta. Dar întrucît sînt afon în materie de ambarcațiuni, mă mulțumesc și cu barca furnizată de Țoropoc. Motor să aibă, că restul nu mai contează.

Manasie Ofițeru, la propunerea colectivului, mă instrumentează rapid, demonstrîndu-mi cum se pornește acest vapor miniatural. Pricep uimitor de repede și, deoarece timpul ne presează, îl invit să părăsească nava. Începe să se crape de ziuă. Fac semn cu mîna celor de pe scîndurile debarcaderului, trec la volan și răsucesc cheia de contact.

Bun motor! Pornește la sfert. Și face un zgomot infernal, de parcă ar fi tractor.

- Rămîneți cu bine, dragii mei! Fiți atenți! Știți ce-aveți de făcut.

Înșfac schimbătorul de viteze. Abia acum mi-amintesc că Manasie Ofițeru a uitat să-mi indice pozițiile vitezelor. Slobozesc pedala ambreiajului.

Șalupa zvîcnește fantastic, aproape săltîndu-se din apă.

Însă de-a-ndăratelea.

Lovește zdravăn fragila construcție a debarcaderului, se-aude un pîrîit sinistru, după care zăresc prăbușindu-se în apă și scîndurile, dar și asistența.

Știind că apa-i joasă, nu mai zăbovesc. Schimb imediat poziția manetei, trecînd din marșarierul care provocase catastrofa direct într-a doua. Motorul se cam bîțîie nițel, dar își ia vînt și mă poartă acum, în cea mai mare viteză, spre necunoscut. Adică spre „Mila 47". Care trebuie să se afle undeva înaintea mea, la două ceasuri de navigație normală. Cel puțin așa mă lămurise și mă asigurase Silică.

Bătălia navală din largul „milei 41”

- „Barca pe valuri saltă ușor, inima-mi bate plină de dor...” – cînt eu, cuprins de-o criză de nervi, mai mult decît evidentă. Căci altminteri nu-mi pot explica pornirea de-a-mi pune la grea încercare corzile vocale, insuficient dotate pentru asemenea performante. Sînt un mare și insațiabil amator de muzică. Simfonică, lejeră și populară. Și am un magnetofon „Sonet Duo B”, și-un picup, și discotecă. Peste 900 de plăci microsillon. Numai voce n-am.

Dacă mă încumet să ofer acest recital, e numai datorită faptului că sînt disperat, singur în largul apelor Dunării-Vechi, pe-o șalupă care înaintează sigur și ferm, dar într-o direcție pe care n-o pot stabili. Nu pentru că n-aș avea sextant, busolă și alte instrumente de navigație, pe care tot n-aș ști cum să le folosesc, ci pentru că n-am mai fost în viața mea pe-o ambarcație (și cu motor!) la o asemenea distanță de maluri.

Coastele Dunării-Vechi, peisajul „Milei 41” au pierit de mult din fața privirii mele. Soarele întreprinde un lob amplu pe bolta cerului, liftat de tenismanul acela care se ocupă cu problemele cosmice. Razele, deja fierbinți, mă bat direct în scăfîrlia capului, făcînd să-mi fiarbă neuronii.

Și chestiunea care se pune acum, la modul cel mai arzător, este încotro merg: înainte, la stînga, la dreapta sau înapoi.

Fără repere, degeaba m-aș apuca să învîrtesc volanul, că tot n-aș ști încotro să îndrept botul minișalupei. Cum s-ar zice în limbaj marinăresc, plutesc de fapt în derivă. La voia sorții. Sau cum spunea răposata Moira Ghergidap: „ad-libidum”...

De vreo cîteva momente, motorul dă semne de oboseală. S-a încins. Radiatorul sforăie ca un samovar de Tula, fîsîind pe la toate încheieturile sale mîncate de rugină și de sărurile apelor fluviului. Caut pretutindeni, răscolind și scormonind prin toate ungherele șalupei. Dar nu găsesc nici un recipient, nici o canistră care să conțină apă pentru alimentarea radiatorului. Barem de-aș da peste niște apă simplă, nerafinată...

Motorul se oprește. Mai tușește de vreo două sau trei ori, sec, de parcă ar avea o sănătoasă bronșită tabagică. Închid contactul. Privesc deznădăjduit în jurul meu. Undele canalului clipocesc neliniștite și ele.

Șalupa pornește de la sine, lăsîndu-se pradă curentului. Ca totdeauna în momentele de cumpănă, nasc o idee genială. Fac apel la apa pe care plutim, asta-i soluția. Mai ales că se află în cantități incalculabile.

Peste cîteva clipe, după ce-mi sare din mînă bușonul radiatorului gata să explodeze, torn o găleată de apă tulbure (conform cîntecului bine cunoscut: „Dunăre, Dunăre...”). Dintr-o dată se aude un pocnet, ca și cum ar fi plesnit tuturiga unei plite de gătit. Mă rog, se mai întîmplă să apară, din cînd în cînd, la motoarele senile, și-asemenea zgomote fără semnificație. În loc de bușon, recurg la un șomoiog de cîlți uleioși. Fac contactul. Motorul pornește. La un sfert și ceva.

Iarăși navigăm, eu și șalupa. Însă motorul nu mai are „tirajul” din trecutul apropiat. Mai mult de-atît, parcă gîlgîie pe undeva. Așa-s vechiturile, astmatice și neajutorate. Principalul este că (încă) merge.

Cît mă îndeletnicisem cu rezolvarea problemelor tehnice, nici nu observasem că șalupa se apropiase de-un mal.

Ciudat, mi se pare familiar, Profilul caselor seamănă nespus cu cel al locuințelor de care mă despărțeam acum un ceas. Uite și ograda lui Hristu, iat-o și pe cea a lui diadea Stepan Cușeai.

Ceea ce mă determină, și încă rapid, să sucesc volanul șalupei, este apariția microbuzului la debarcaderul pe jumătate demolat. Îl recunosc de la distanță. Cvintetul escrocilor se învîrte aferat în jurul mașinii. Unul din ei se urcă în vehicul și semnalizează cu faza mare. Întrucît farurile sînt îndreptate spre mine, deduc că mi se adresează mie.

Accelerez, bag gaz și virez în „forcing” spre larg. Oriunde m-aș îndrepta, numai în mîinile lor să nu cad.

- Vau! Vau! Vau! – claxonează vreo cîteva minute în șir microbuzul.

Proptesc piciorul pe pedala acceleratorului, împingînd-o pînă la refuz, gata să desfund podeaua. Motorul șalupei rage, gîlgîie, huruie, chiar și vîjîie. Dar nu vrea să tragă mai tare.

Privesc îndărăt. Totuși mă îndepărtez.

Numai că nebunii se urcă în microbuz, continuînd să semnalizeze optic și audio.

Zîmbesc pe sub mustață și le transmit telepatic, altminteri neexistînd posibilități: „Adios muchachos! El fugitivo o-ntinde pe apă, iar voi n-aveți decît să vă întindeți rufele la uscat, dacă vi s-au umezit cumva, undeva! Pa și pussy”

Numai la asta nu mă așteptam. Microbuzul demarează în trombă, scoțînd fum și praf, și se năpustește de-a dreptul în apele Dunării-Vechi. La urma urmei, dacă stau și gîndesc mai adînc, sinuciderea era unica soluție pe care o mai aveau la dispoziție.

Scufundarea decurge cam lent. De fapt nici nu se scufundă. Dimpotrivă, diabolicul microbuz plutește; nu numai că plutește dar și navighează. Cu toate pînzele sus! Dacă așa se pot numi batistele pe care mi le flutură bandiții la ferestrele vehiculului.

Bestiile! Prevăzuseră totul. Microbuzul era un automobil-amfibie. Abia acum îmi explic prezența insolită a motorului „out-bord”, acel „Evinrude” costisitor, care, de fapt, era destinat a fi montat la spatele mașinii, pentru a furniza energia necesară propulsiei prin apă.

De data asta sînt absolut pomicol!

N-am decît o singură soluție. Să mă refugiez pe promontoriul unde fusesem cu Stepan Cușeai. Acolo abandonez șalupa, și mă pitesc în stuf. Și aștept desfășurarea evenimentelor. Căci trebuie să-mi vină în ajutor bunii mei prieteni rămași în bătătura lui Hristu.

Virez cu 90 de grade, îndreptînd botul șalupei spre încîlceala gîrlițelor unde se presupunea a fi promontoriul.

Microbuzul virează și el, clăbucind apa la pupa, ca o mașină de spălat rufe, „Alba-lux. 3”. Numai că vehiculul amfibie se apropie vertiginos, în vreme ce șalupa mea dă semne de abandon prematur. E ceva cu motorul. Nu știu ce, dar gîlgîie din ce în ce mai bizar.

Satanicul microbuz-amfibie se află la vreo zece metri. În spatele meu. Promontoriul în schimb la vreo cincizeci de metri. Înaintea mea. Nu-i bine! Dar n-am ce face. Asta-i șalupa, cu ea defilăm!

La fereastra portierei din stînga apare chipul „boss”-ului Socrate. Îmi face semn cu mîna și răcnește sonor:

- Conan, (băiete, astîmpără-te! Întoarce-te acasă, să stăm de vorbă!

- Nu vorbesc cu ucigașii! – le răspund de la bordul șalupei.

- Noi da! urlă Cotoi.

Dispare de la geam, pentru a dezlănțui și mai zdravăn dihania aia de „Evinrude”. Microbuzul năvălește de-a dreptul asupra șalupei. Bănuiesc ce intenționează. Să mă scufunde, cu șalupă cu tot.

Modific strategic poziția ambarcațiunii mele, pentru a ieși în întîmpinare cu tribordul.

Impactul dintre microbuz și șalupă, răsunînd a fiare vechi, e ceva de groază. Șalupa se înclină apreciabil cu babordul, pînă la nivelul apei, apoi se răstoarnă lent. Microbuzul, în schimb, se alege cu farurile sparte, – pesemne din pricina, șocului, – și cu aripa armonică.

Personal îmi recapăt echilibrul surprinzător de rapid, fapt care-mi îngăduie să înșfac găleata și s-o zvîrl în parbrizul bandiților, lansînd un strigăt de victorie:

- Conan nu abandonează niciodată! Conan își asumă riscul! Chiorilor, să văd acum cum navigați fără vizibilitate! Mare minune dacă scăpați neamendați de organele circulației rutiere!

- Nenorocitule! – mă insultă surprins, dar suportabil, apoplecticul Optimus Cotonog, ivindu-se la fereastra din dreapta-față.

- Oprește-te! Degeaba te străduiești, n-ai să reușești mare brînză. Crezi că n-avem parbriz de rezervă? Ai să rîzi! Avem! Mai bine treci pe mașina noastră, și vino cu noi să ne-nțelegem. Hambarul ne-așteaptă!

Cît stau s-ascult tirada hipertensivului, Cotoi profită de neatenția mea și dă în marșarier. Microbuzul se îndepărtează la vreo cinci metri, după care pornește iarăși asupra șalupei.

Pentru a evita o nouă coliziune, procedez așijderea. Dau și eu în marșarier, fără să mai zăbovesc. Dar și fără să privesc ce-i în spatele meu. Microbuzul-amfibie, neprevăzînd inteligenta mea manevră, nu mai izbutește să lovească minuscula ambarcațiune. Trece pe lîngă șalupă, la vreo cîțiva centimetri.

Încîntat de succes, țip în gura mare:

- Sîc, cretinilor, sîc! Nu m-ați nimerit!

În clipa cînd rostesc ultima silabă, un teribil șoc mă prăbușește la podea. Șalupa se imobilizează, tremurînd din toată tăblăraia. Motorul se oprește brusc, continuînd însă să gîlgîie. Radiatorul fierbe în „forcing”, zvîrlind șuvoaie de aburi.

Năucit de căzătură, izbutesc totuși să mă adun de jos. Examinez imediat șalupa, aruncîndu-i o privire disperată, dar atotcuprinzătoare. Ambarcațiunea zace într-o rînă, împotmolită pe un banc de nisip. Apreciind just situația, îmi propun singur, neavînd cu cine discuta în contradictoriu, abandonarea navei.

Microbuzul-amfibie, în ciuda parbrizului făcut țăndări, pornește să atace din nou. Acum se năpustește iarăși asupra șalupei. Tardiv. Nu mai are ce-i face.

Socrate Cotoi, la volan, conduce cu capul scos pe fereastra portierei. Deși îmi crește tensiunea arterială cînd îi văd mutra prefăcută, îmi extrag batista din buzunar și încep s-o flutur în semn de S.O.S. ...

Îmi dau seama însă că nu-mi pricep gestul. Ce-i drept, nici batista nu mai e atît de albă. Atunci recurg la noi performanțe vocale:

- Ahoe! Ahoe! Opriți, asasinilor! Șalupa s-a împotmolit, a eșuat!... Mă predau... Transbordați-mă pe microbuz, să stăm de vorbă!...

Încărcarea mea la bordul amfibiei se petrece cu destule dificultăți și peripeții. Pîșu și Romică asudă copios, ajutați ineficient de Optimus, să mă treacă prin portiera de la spatele vehiculului. Gică Bendix-Telescop îmi ține picioarele, pentru a nu mi le toca elicea „Evinrude”-ului.

La capătul puterilor, gata să leșin, mai reușesc să îngăim:

- Dați-mi ceva de mîncare, că mor! Dar acu!

În timp ce mastichez un sandviș costeliv, insipid și inodor, privesc la cvintetul banditților. Dînșii așijderea, mirîndu-se de capacitatea mea de recuperare. Căci, la terminarea operației, simt iarăși c-am șapte vieți în pieptu-mi de aramă eloxată.

Fiind pentru prima oară invitat în interiorul mașinii, profit de ocazie și-i examinez uluit amenajările. Au tot ce le trebuie. Și paturi, și lavițe laterale, și măsuță, și aragaz.

- Îți place, maestrule? – se umflă în pene Telescop. – Băiatul a construit totul. Motor de „Trabant”, de la casare, caroserie de „Mercedes”, de la fiare vechi, celelalte chestii de la o rulotă accidentată și abandonată, iar capul inteligent, mîna de lucru și multele invenții, de la nenea Gică Bendix-Telescop, admiratorul matale. Numai din ciocan și sudură, domnule scriitor. Ca să vezi de ce-i capabil un talent mecanic! Și n-ai văzut încă anexele, cușeta de lux, rezervată șefului expediției...

Lăudăroșenia auto-moto-cascadorului începe să mă preseze pe nervi.

- Nu vreau să văd nimic. Sînt prizonierul vostru! mă răstesc eu, ridicîndu-mi mîinile. – Legați-mă!

- De ce, Conan băiete? – se interesează Socrate. – Nu mai avem nimic de haleală, așa că stai liniștit...

- Liniștit, printre ucigași?

- Noi sîntem ucigașii? Pe cine-am omorît? – continuă cinic Cotoi.

- Cine-a ajutat-o să moară, înainte de vreme, pe dirigintă? Eu? Parcă așa ați vrut să mă convingeți, nu? Cînd știați foarte bine că voi îi veniserăți de hac... N-a ținut figura cu trăscăul otrăvit... Nu băusem și eu din el? De ce n-am decedat?

Socrate își scarpină preocupat favoriții flocănoși, apoi declară:

- N-am omorît pe nimeni, Conan băiete! Diriginta trăiește...

- Ha! Ha! Mă faci să rîd! Aș vrea s-o văd și pe-asta! – rînjesc eu.

Regizorul (fals) privește deconcertat la colectivul de asasini, evident pus în încurcătură de propunerea mea. Întorcîndu-se cu fața spre colțul din fund al microbuzului, acolo unde se distingea ușița cușetei de lux, strigă sonor:

- Moira, Moira, maică dragă, ieși din ascunzătoare! Hai să-ți admiri idolul.

Diriginta, în carne și oase, se strecoară mlădie (dificultos totuși) și se așază lîngă amiralul Pîrvuică.

- Bonjur bun, domnu’ Conan! Ce caști ochii ăia la mine, ca un boulean debil și arierat mintal? Eu mi-s! Trăiesc! Și încă bine!

N-am crezut niciodată în strigoi, fantome, năluci sau alte bancuri dintr-astea. Dar în clipa asta îmi vine să trec, cu arme și bagaje, la misticism.

Socrate mă bate pe umăr, condescendent:

- Conan băiete, fii cuminte și nu te pierde cu firea! Cum era să ucidem găina noastră cu ouă de aur? Hai, că ești naiv, dacă nu prostuț! Moira, dacă reușim operația „Caviar”, va fi soția mea! Că n-oi fi cumva gelos?

„Cînta la prora un claxon...”

Hăbăuc de cap, din pricina incredibilei apariții, simt cum mă ia cu leșin. Demolat, și pe dinăuntru și pe dinafară, caut disperat ceva de băut.

- Să-ți dau un pahar de apă, domnu' Conan? – se interesează Moira, cuprinsă subit de un acces samaritenist.

- Orice, numai apă să nu fie! – răspund eu gîfîind, sugrumat de necaz. – Mi-e rău. Mă lasă inima!

Diriginta se repede la cușeta de lux. Peste cinci secunde se-ntoarce cu-o sticlă multicoloră.

- Te-ajută un whisky?

- Ba bine că nu! Chiar se recomandă! E-un tonicardiac excelent.

Echipa prezumaților asasini asistă curioasă la readucerea mea la viață. După al doilea păhărel simt că renasc, Moira Ghergidap, probabil și dînsa slăbită de emoții, bea în schimb patru.

Grigulea Pîșu, după ce obține asentimentul lui Socrate, transmite dirigintei:

- Puică mică, noi trecem pe șalupă, poate o punem pe linia de plutire. Gică zice că nu-i cine știe ce problemă.

Rămîi singură cu maestrul. Fii atentă, să n-aibă cumva vreo inițiativă; dacă mișcă, otînjește-l în cap cu asta! – și-i întinde o pompă de automobil, dacă nu chiar de camion, atît mi se pare de uriașă.

Socrate, pe cînd cobora pe portiera din stînga, direct pe bordul șalupei alăturate și eșuate, își întoarce privirea spre mine și-mi comunică:

- Discutăm mai tîrziu, Conan băiete! Că avem ce!

Am senzația că Moira Ghergidap nu se prea simte la îndemînă. Intimidată, fie de prezența mea, fie de insolitul situației, se adapă insistent la gîtul sticlei de „Johnnie Walker”. La ora actuală, nivelul lichidului atinge cota de alarmă, apropiindu-se spectaculos de fund. Văzîndu-mă că privesc îngrijorat la flacon, diriginta mă liniștește:

- Stai blînd, domnu' Conan, că mai au băieții. Așa trăscău mai zic și eu. Vrei o doză de cardioton, sau cum l-ai botezat, că n-am reținut, tonocord, tonicardan?...

- Aș refuza din partea unei agente de-a bandiților, dar nu-mi îngăduie starea inimii. Toarnă-mi și mie! Un deget, nu mai mult...

Diriginta se întristează vizibil. Cînd execută operația de transvazare, îi tremură mîna.

- De ce mă jignești, maestre, doar te-am apreciat! Ce-i aia agentă? Oare eu n-am dreptul la viață? Să posed un bărbat cu mașină și plin de marafeți? Toată viața, pînă la pensie, și poate și după aceea, să beau numai trăscău? Să n-am și eu parte de un strop de whisky, de-un astrahan sintetic, de-o mobilă modernă, cu tapițerie elastică?... Să mor în Delta asta nenorocită, cînd aș putea lenevi în alte Delte, mai occidentale... O vară de-aș trăi vertiginos, ca-n filme, ajutîndu-l pe Socrate la marea lui lovitură, o vară, numai atît, și-aș fi om făcut! N-am vorbit convingător? Ce te uiți bolînd la mine?...

Cred că-i cazul să declanșez acțiunea de propagandă:

- Ești chiar sigură că banditul ăsta de Cotoi te va lua de nevastă? De unde știi că nu-ți va face vînt, odată terminată operațiunea „Caviar”? Ești încă tînără, Moira dragă. Ai viața în față! De ce să te legi de-un om sortit pușcăriei?

Diriginta violează și-a doua sticlă de whisky. Mă privește ciudat, cîntărind cuvintele mele, apoi bea direct din recipient. Aproape cinci degete de trăscău englezesc.

- Draga mea, ești o copilă nevinovată și bună! – îmi continui eu munca de prelucrare psihologică. – Hoții ăștia nu vor decît să te-amăgească. Ascultă ce-ți propun eu: răpim microbuzul și fugim direct la cel mai apropiat post de miliție. Dezvăluim manevrele găinarilor, ajutăm la prinderea lor, apoi mai primim și mulțumiri oficiale...

Diriginta începe să se clatine. Ori din pricina excesului de alcool, ori pentru că-și pierde încrederea în escroci. Mai soarbe o dușcă de whisky, de astă dată numai patru degete, după care mă întreabă cu glas împleticit și interesat:

- Numai mulțumiri?...

- Plus recompensa, pe care o oferă de obicei miliția economică, 10% din valoarea pagubelor!

- 10%? Cît o fi asta?

Moira ar vrea să găsească un răspuns în sticlă, dar aceasta îi alunecă din mînă, prăbușindu-se pe banchetă. Bine că nu s-a spart. Poate va mai fi nevoie de ea. Deocamdată, fără să mai zăbovească, diriginta se tolănește și dînsa lîngă „Johnnie Walker”. Peste o clipă sforăie lin, ca o mîță lenevoasă.

Gata. Purced la acțiune. Privesc, prin parbriz, la șalupă. Băieții sînt, probabil, în măruntaiele ambarcațiunii, străduindu-se s-o readucă la linia de plutire. Asta-i o supoziție, deoarece prin parbriz nu se vede nimic. E spart. Și încă bine, arătînd ca un geam boit cu lapte bătut. Perfect opac. Atunci mă reped la fereastra din stînga. Vizibilitate la cinci sute de metri. Banditii nu-s pe punte. Minunat.

Închid repede toate portierele, coborînd siguranțele. Nu poate intra nimeni din afară. Smulg covoarele de cauciuc care acoperă podeaua microbuzului. Dopurile de scurgere a apei din condens ies la vedere. Cinci la număr. Le extrag, destul de anevoios. Am reușit. Apa pornește să pătrundă în mașină. Lent, dar sigur. Succes deplin! În mai puțin de două ceasuri îi las pe bandiți fără mijloc de locomoție. Microbuzul se va scufunda, fără nici o îndoială.

Să-i văd ce-o să mai uneltească lipsiți de tehnica auto-moto-acvatransporturilor!

Clipocitul apei ce-mi udă încălțările, deocamdată nesatisfăcător, mă trezește la realitate. Cum de-am uitat o chestie atît de esențială? Nu-s și eu în microbuz? Ce-am rezolvat dacă am să mă duc și eu la fund, odată cu amfibia? O să mai am și diriginta pe conștiință! Și nu mă încîntă, cîtuși de puțin, să mor înecat, cu Moira lîngă mine. Cine știe, cum se va interpreta!

Vorba lui Tulli Pompadur: „Dom’le, nenorocire mare! Mi-am tăiat singur cracul de sub picioare!”

Dau să deschid portiera din stînga. E blocată. Definitiv. Nu răspunde nici cea din dreapta. Nici celelalte. Sistemul de siguranță funcționează perfect. Nu se poate deschide decît numai din afară. Cu ajutorul cheilor. Or cheile sînt toate la bordul mașinii. Le și văd. Dar nu pot fi utilizate. Ca să mă folosesc de ele, ar trebui să mă aflu în exteriorul microbuzului. Și spre adîncul meu regret, nu sînt. Și nici nu pot ieși!

Dacă va corespunde calculul meu, referitor la durata scufundării microbuzului, mai am 90 de minute de viață. Cam puțin, dar n-am ce-i face! Asta-i viață?...

Așa după cum am mai afirmat, totdeauna în momentele grele eman idei ce pot fi considerate geniale, fără exagerare.

Dacă nu pot ieși din mașină, am totuși posibilitatea de-a comunica în exterior. De tînăr m-am îndeletnicit cu radio-amatorismul. Am studiat și transmisiunea în alfabetul Morse. Nu cunosc chiar toate literele, dar un S.O.S. mai știu cum se semnalizează. Asta-i soluția, asta-i salvarea!

Claxonul microbuzului funcționează excelent. „Vau!” „Vau!” „Vau!” muge ca un bivol. Cred că se aude și pînă la Tulcea.

Peste cel mult o jumătate de ceas, voi primi ajutoare. Prietenii îmi sînt la o distanță de maximum un kilometru. Acuma mă aud. Esențial însă ar fi să cunoască și dumnealor alfabetul Morse. Chiar foarte esențial!...

Naufragio cantabile, ma non tropo!

Dacă stau și mă gîndesc mai bine, aș fi procedat mult mai inteligent renunțînd la sabordarea microbuzului. N-aș mai fi fost nevoit să aștept, așa cum fac acum, sosirea unor aleatorii ajutoare. Trebuia să pornesc motorul, de vreme ce cheile erau la bordul mașinii, și să cîrmesc amfibia către cel mai apropiat mal, adică spre diadea Cușeai sau Hristu Ferșampanos. Dar numai cine nu muncește nu greșește. În clipa de față-i tardiv să revin asupra deciziei inițiale. Mai întîi, pentru că dopurile de etanșare nu mai pot fi introduse în lăcașurile lor decît cu-o unealtă specială. Iar în al doilea rînd, din pricina echipei escrocilor.

Alertați de claxonul microbuzului, cei cinci cretini magnifici năvălesc pe puntea minișalupei. Cîteva clipe rămîn interziși, după care „boss"-ul se repede la fereastra portierei, de unde-l privesc amuzat. Cînd mă identifică, îi vine să-și smulgă favoriții. Cel puțin așa apreciez grimasele pe care le execută mușchii feței sale, scăpați de sub controlul nervilor. Se aștepta s-o zărească pe Moira.

Intrigați de atitudinea lui Socrate, care zăbovește cam mult, paralizat în fața incredibilei năluciri, restul echipei se apropie de el. Cotoi le arată personalitatea mea. Moment de vizibilă derută. Apoi Grigulea Pîșu, dîndu-l la o parte pe „boss", oferă un foarte microrecital:

- Ieși afară, maestre, că te mănînc! Ai înnebunit? Unde-i Moira? Deschide, auzi?

Aud, dar nu cine știe ce. Acompaniamentul claxonului depășește posibilitățile vocale ale solistului.

Întărîtat de imbecilele amenințări ale măgădanului asistent de regie, încep să claxonez într-un ritm din ce în ce mai accelerat. Stimulat, oarecum, și de nivelul apei care, în momentul de față, îmi scaldă picioarele pînă la genunchi. Pentru a spori eficiența dispozitivului de răgete mecanice, renunț la semnalizarea „Morse", și mă urc pe scaunul șoferului, așezîndu-mă cu spatele chiar pe butonul claxonului.

Acuma „vau-vau"-ul răsună încontinuu, fără intermitențe. Numai de m-ar ține bateria acumulatorului! Căci microbuzul își face datoria; se scufundă înainte, încet, dar sigur.

O furie demențială se dezlănțuie pe puntea șalupei, Magnificii înșfacă tot ce le cade în mînă, și încep să arunce în parbrizul microbuzului cu bidoane de ulei, chei de metal (toate numerele de la 14 la 22), șuruburi, piulițe, găleți, leviere și alte materiale dure.

Nu-i înțeleg. Ce rost are să se îndîrjească asupra bietului parbriz, atîta vreme cît nu-l pot sparge mai mult decît este? Fiind incasabil, geamul rezistă demn, nedîndu-le decît satisfacția de-a deveni din ce în ce mai opac, împăienjenindu-se la maximum. Doar atît, și nimic mai mult.

- Opriți-vă, idioților! – răcnește deodată amiralul Pîrvuică. – Lăsați-mă să urc pe microbuz… Se poate intra înăuntru prin oblonul decapotabil…

Bubuiturile încetează brusc. Cotonog îl îmbrîncește pe Romică, apoi se întoarce către Socrate:

- Nea Cotoi, urcați-mă pe mine! Slăbănogul ăsta nu-i bun de nimic…

Regizorul face un semn. Toată echipa se vîră sub fundul lui Optimus, – destul de încăpător, fie vorba între noi, – și-i fac vînt, imprimîndu-i un elan apreciabil. Optimus Cotonog, cît ar fi el de greu, zboară ca un satelit.

Traiectoria însă, calculată greșit, nu-i îngăduie să se plaseze pe orbită. Plescăitul, pe care-l aud în cealaltă parte a amfibiei, mă îndrituiește să conchid că Optimus a amerizat direct în apele canalului.

- Săriți, fraților! Mă-nec! Nu știu să-not!

Pîșu, pesemne înotător mai experimentat, se aruncă în valuri.

Dar căpitanul Romică, profitînd de absenta rivalului, năvălește de unul singur pe acoperișul microbuzului. Ciudat, dar adevărat. Figura îi reușește. Îl aud tropăind vertiginos deasupra capului.

Îmi ridic privirea către capota mașinii. Într-adevăr, există decupat un oblon. Mă salt de pe scaun: claxonul tace. Nu-i bine. Mă așez iarăși. Am soluția! Mă urc pe scaun, sprijinindu-mi piciorul pe butonul dispozitivului. Rage fără de istov. Mă apuc cu amîndouă mîinile de mînerele oblonului, pentru a împiedica tentativa de invazie, din cer, a mărginitului marinar.

Cretinul țipă și trage de oblon:

- Deschide, domnu' Conan! Nu te lăsa rugat! Nu-ți fac nimic!

Simt că oblonul cedează. Mă las cu toată greutatea, atîrnîndu-mă de mînere.

Oblonul se deschide. Înăuntru. Din pricina mea, care-i înlesnisem astfel sarcina căpitanului Romeo. De unde să bănuiesc direcția de manevră a chepengului ăsta nenorocit?

Pîrvuică, neașteptîndu-se nici el la acest deznodămînt, crezînd că trebuie tras, și nu împins, se prăbușește, cu capul în jos, drept în băltoaca de pe podeaua microbuzului. Minimum 70 de centimetri. În înălțime. Destul ca să-și scufunde scăfîrlia-i rasă bilă. Pesemne din pricina șocului, eminentul marinar reapare la suprafață și începe să urle:

- Ajută-mă, nene Conane! Nu mă lăsa să mor! Nu știu să-not!...

Îl apuc de gît și pornesc să-l extrag din apă. Se-aude un trosnet sinistru. I-am rupt șira spinării, mă gîndesc eu.

- Domnule căpitan, răspunde, trăiești?

Simt o vibrație bizară în mîini. Romeo vorbește:

- De ce să nu trăiesc?

- Slavă Domnului! Ți-am auzit gîtul trosnind și credeam că ți l-am detașat complet de trunchi...

- Da de unde, pîrîie afurisita aia de spondiloză cervicală! – îmi răspunde magnificul matroz, răsucindu-și capul între palmele mele, pentru a-mi demonstra, printr-o altă serie de trosnituri, gravitatea afecțiunii sale osoase.

Ceea ce nu-l împiedică însă, după ce-l ridic pe banchetă, să leșine ca o cîrpă, fleșcăindu-se și întinzîndu-se lîngă Moira Ghergidap, prima ocupantă a terenului.

Bine c-am terminat și cu marinarul!

Să văd acuma care-i situația cu restul bandei.

Mă reped la fereastra portierei, nu mai înainte de a-mi relua rolul de operator claxonist, deoarece dispozitivul fusese scos un timp din funcțiune, cît durase salvarea de la înec a olandezului zburător.

Agitație mare pe puntea șalupei. Am vizibilitate perfectă, cu atît mai mult cu cît microbuzul se mai scufundase vreo zece centimetri, nivelul apelor apropiindu-se acum de mînerul nichelat al ușii.

Pîșu îl scosese din apă pe Optimus Cotonog și, ajutat de Cotoi și de Bendix-Telescop, îl agățase cu picioarele în sus de falsul microcatarg al ambarcațiunii. Directorul nu mai mișca deloc, însă slobozea la apă din el, încît mă întrebam cum de putuse înghiți atîta. Pe puțin trei deca de lichid tulbure...

Claxonul, pe neașteptate, își schimbă tonalitatea. Acuma sună ca sirena de alarmă a unei mașini de salvare. Cred că din pricina epuizării acumulatorului.

Socrate Cotoi și Bendix, intrigați de schimbarea produsă în emisia dispozitivului de răgete, privesc uimiți, nu spre mine, după cum era de așteptat, ci către mal.

- Lasă-l pe Cotonog, Telescopică! Pîșule, fuga pe microbuz! Poate mai avem timp să-l punem în mișcare. Sus pe capotă. Văd că oblonul este deschis...

Socrate îl îmbrîncește pe Bendix, sare primul pe acoperișul amfibiei, urmat apoi de cascador și de fostul său asistent de regie.

Cotonog se trezește brusc, cască ochii cît niște cepe, după care începe să urle:

- Vin caraliii! Fraților! Unde sînteți?

Cam greu să-i răspundă. Frații cad, unul peste altul, de-a dreptul peste mine, răsturnîndu-ne cu toții în apa de pe podea.

Mă zbat disperat, reușesc să mă eliberez, dar declanșez imediat alarma:

- Ne scufundăm! Afară! Pe sus, prin oblon!

Microbuzul, care-și pierduse între timp calitățile de amfibie, coboară vertiginos spre adîncuri, pesemne din pricina greutății suplimentare a noilor sosiți.

În lipsa claxonului meu, sirenele creează o atmosferă de panică indescriptibilă. Greșit le asemuisem cu cele ale mașinilor de salvare. Că ne salvează de la moarte prin înec, asta nu se poate contesta, dar după cum sună acum, astea-s sirenele miliției.

Nu cred să fie de la circulație, pentru că traficul fluvial încă nu oferă probleme, însă mai mult ca sigur că aparțin miliției, de vreme ce Optimus Cotonog continuă să urle:

- Vin caraliii, vin caraliii!

Microbuzul este scuturat puternic de-un șoc după care se imobilizează, întrerupîndu-și scufundarea. Recunosc simptomele. Le mai trăisem și pe minișalupă. Ne-am împotmolit. Sîntem eșuați pe același banc de nisip.

Fiind primul care reușesc să ies pe oblonul decapotabil, operație întreprinsă de unul singur și neajutat de nimeni, dar cu suficiente dificultăți, în special din pricina gabaritului meu depășit, de la bun început identific în jurul nostru trei vedete rapide.

Cuprins de-un entuziasm nestăvilit, fac semne cu brațele, strig, urlu plin de bucurie:

- Bine ați venit, tovarăși!

De pe una din ambarcațiile respective, un cetățean albastru îmi răspunde corespunzător:

- Bine v-am găsit! Că de cînd vă căutăm! Credeați că veți scăpa atît de ușor, după găinăriile voastre? Cine-a organizat tot circul ăsta? Cine-i deșteptul?...

Deși cu moralul cam scăzut, – și nu știu care-i motivul, – arăt la personalitatea subsemnatului și îngăim:

- Eu! Al Conan Doi! Scriitor și detectiv amator...

- Îmi place că ești glumeț, grasule, hai că-i drăguț! Parcă făceai pe regizorul, pînă nu demult!...

Paralizez total. Cu excepția, totuși, a corzilor vocale:

- Mă confundați, tovarășe! Altu-i regizorul...

- Nu contează, grasule! Regizor, scriitor, detectiv, le descurcăm noi...

Fine del primo tempo…

Sînt debarcat la postul de miliție din satul „Mila 47” cu toate onorurile cuvenite. În fruntea coloanei. Dar cu brățări la încheietura mîinilor. Excelente ca lucrătură și material. Inoxidabile.

Peste mai puțin de trei ceasuri, la o măsuță din biroul șefului postului, fumez un „Snagov” delicios și sorb o cafea de excepție.

Căpitanul, un băiat de zahăr, tînăr, deștept și citit, de altfel mare amator de romane polițiste (dar bune) mă cunoaște din reportajele publicate în „Fapta”. Îi face însă reală plăcere să mă cunoască și sub înfățișarea (cam șifonată, ce-i drept) de scriitor, amator de aventuri detectivistice. Cu anumite rezerve, pe care și le exprimă fățiș:

- Dragă domnule Conan, îmi permiteți să vă spun pe numele cu care veți semna romanele dumneavoastră polițiste, pe care le aștept nerăbdător și cu dedicație, ați fost angrenat fără voie într-o acțiune de reale proporții. Eram de mult pe urmele escrocilor din București. Fusesem anunțați de pornirea lor în expediție. Tot așa cum știam și de sosirea microbuzului-amfibie, la „Mila 41”. Numai că intruziunile dumneavoastră ne-au cam dat peste cap anumite inițiative… Chiar v-aș sfătui, pe viitor, să nu mai încercați a vă substitui organelor de specialitate. Veți obține mai multe succese în domeniul dumneavoastră de activitate, și mult mai puține cucuie, traumatizări și stres-uri…

- Totuși, n-am vrut să ies decît în întîmpinarea celor mai elementare datorii cetățenești. Împrejurările nefavorabile, pe care acum le cunoașteți în detaliu, mi-au fost vremelnic potrivnice, ca să zic așa. O anumită superficialitate, de care mă simt vinovat, mi-a estompat văditele mele posibilități investigatorice… Altminteri i-aș fi demascat din prima zi pe membrii echipei lui Socrate Cotoi.

Căpitanul zîmbește pe sub mustață, adăugînd la discursul său anterior:

- Poate-i mai bine că n-ați acționat imediat… În felul acesta ne-ați ajutat să punem mîna și pe dirigintă… Este clar că nu-i decît o victimă întîmplătoare, dar foarte dispusă să colaborez cu distinsul Socrate…

- Apropo de Socrate Cotoi! N-ați vrea să-mi comunicați și mie cine-i, în realitate, pretinsul regizor de filme publicitar-turistice? Dacă nu încălcăm, cumva, litera legii.

- Nu-i nici o problemă, maestre! – mă liniștește amabilul cetățean în albastru. – Mîine vor apărea în ziare toate datele. Poate mai rezumate. Întreprinzătorul Cotoi nu se află la prima cădere. E și normal, neposedînd reale calități cerebrale. Mai mult gura-i de el. A lucrat multă vreme în comerțul sătesc, în cadrul Cooperației. La fel ca și Optimus Cotonog. Numai că „directorul” avea o experiență mai vastă, dar specializată regional. Valabilă numai pentru Ardeal. Căpitanul Romeo Pîrvuică, de fapt, simplu „marinar” pe Snagov, le-a jucat cea mai formidabilă farsă escrocilor. Luîndu-se după afirmațiile lui, n-au mai verificat legenda pe care și-o crease singur, mergînd pînă într-acolo încît să pretindă că fusese scos din marină pentru un naufragiu în rada portului Snagov. Telescop este un vechi hoț de mașini, dar și un excelent mecanic auto. Nici nu știu cum s-ar fi descurcat Socrate Cotoi fără microbuzul fabricat de „Cascador”. Grigulea Pîșu, în ciuda măreției sale fizice, poate fi considerat un debil mintal ceva mai ameliorat, dar nimic mai mult. Așa se explică faptul că, în repetate rînduri a fost folosit la spațiile verzi, ca lucrător, dar în cadrul forțelor de muncă furnizate de penitenciare. Sapa-i singura lui vocație. Nenorocul său, dublu aș putea spune, este c-a dat peste Socrate și Cotonog, amîndoi internați în aceeași promoție cu el.

- Cine le-o fi sugerat ideea cu operația „Caviar”, după cum îi zicea Socrate?

- Între noi fie vorba, o „operație” de-o imbecilitate patentă. La această oră, nici în Deltă și nici pe litoral, nu se poate recolta un singur gram de icre negre. Pur și simplu pentru că nu-i sezonul lor. Iar pentru plasarea, la domiciliu, a morunului, păstrugăi sau nisetrului, cretinii își făceau iluzii deșarte. În primul rînd, din lipsa mijloacelor de congelare. Iar în al doilea rînd, pentru că străinii găsesc tot ce vor la nenumăratele unități culinare specializate. Mult mai aprovizionate decît furnizorii clandestini ai clanului Cotoi. Socrate are o singură legătură cu cinematografia. A văzut prea multe filme cu gangsteri. Și-a rămas un visător… Ca și vrăbiile, care mălai visează… Dar cu un creier tot atît de dezvoltat!

Privesc în gol, trăgînd zadarnic din „Snagov”-ul stins. Mare-i grădina Icoanei, și multe-s cărările sale!…

Căpitanul îmi oferă pachetul de țigări, întrebîndu-mă amabil:

- Mai doriți o „Snagoavă”? O cafea?

- Mulțumesc! Nu mai doresc nimic! Vreau să mă-ntorc la lucrul meu. Mă așteaptă romanul, neterminat, dar nici început...

Mă ridic din fotoliul comod, îmbrăcat în skai maro, și-i strîng călduros mîna ofițerului. Băiat priceput! Știe multe!

La indicațiile mele, vedeta miliției mă debarcă la malul ogrăzii lui Stepan Cușeai. Ograda-i plină de lume. Vecini, prieteni, cumetri. Cînd cobor, însoțit de plutonierul major, Hristu Ferșampanos se adresează acestuia, ca și cum eu aș fi fost invizibil:

- L-ați adus pentru reconstituire, tovarășe maior?

Măgulit de înălțarea în grad, milițianul îl lămurește pe loc:

- Ai merita să faci puțină concentrare, cetățene, poate înveți și descifrarea epoleților! Care reconstituire? Maestrul Canon e liber, felicitat de conducerea noastră. Aveți grijă de dînsul, fiindcă nu-i un om obișnuit... Rămîneți cu bine!

După plecarea vedetei, sînt înconjurat ca un exponat din săptămîna artei culinare. Mi se pompează mîna în exces, încît simt cum se inflamează încheieturile degetelor.

Prefăcîndu-mă că n-am observat impolitețea cumătrului Hristu, îl chestionez direct:

- Ce-ar fi să reconstituim o gustare, sire de la Fère y Champenôise, cu ecsenbecuri și salată de tomate. Mor de foame! Mai ții minte rețeta?

Hristu, gentilom pînă în vîrful degetelor, primește cu demnitate bobîrnacul. Înghite în sec, în orice caz din pricina faimoaselor bucate amintite, după care grăiește:

- Domnu Conan, nici nu știți ce bine ați picat! Tocmai ne-a poftit naș-Stepan la masă, să discutăm între noi organizarea nunții. Mare nevoie am avea de automobilul matale. După petrecere îl închegăm la loc. N-avem scaune, maestre! Pe ce-ai să stai la masă? Pentru că va trebui să ne-ajuți, nu numai la urări, ci și la trecerea darurilor în catastif...

Apoi se întoarce către Stepan Cușeai:

- Ce facem, nașule!? Ne dai ceva de mîncare, sau plecăm cu buzele umflate? Maestrul abia se ține pe picioare! Prin cîte-o fi trecut săracul!... Ce era să bage în dînsul, nenorociții ăia de bandiți? Conserve?

Secondo (mini) tempo!

Slavă Domnului! A trecut și nunta asta. Nădăjduiesc să fie ultima. Am prezidat, cu cinste și onor, masa obștească, aplaudat frenetic, de fiecare dată ce anunțam darul oferit de cei peste o sută de invitați. Pe cumătra Veselina, fostă Mămăligan, dar actualmente de la Fère y Champenôise, am jucat-o cele mai moderne și contemporane bîzdîgănii dansante neidentificabile. După ce-am executat și niște geamparale-rock, cred că slăbisem amîndoi, – oameni trupeși de felul nostru, – pe puțin trei ocale. Separat, bineînțeles.

Sînt trei zile de cînd zac la pat, în convalescență postnuntală. Sleit de puteri, cu mațele făcute praf și pulbere de-o recrudescență a vechii mele colite, zgîndărită vîrtos de chiftele de știucă, cărțălău și contraindicate prăjeli, plăcinte sau repetate castroane cu borș de pește lipovenesc, îmi recitesc notele și reperele romanului pe care trebuia să-l încep.

Mă simt, totuși, parcă mai stenic. De vreun sfert de ceas, de cînd am depistat în organismul meu cunoscute simptome ale foamei. O foame sănătoasă, bine marcată. E și normal, după zilele de cruțare, în care n-am băut decît ceaiuri de pojarniță, mușețel și rostopască. Privesc curios la „Omega” de pe taburetul ce-mi servește de noptieră, 9.55 h. Sper să arate ora exactă.

Dacă mă apuc de lucru, așa cum am decis încă de ieri, trebuie să mă scol, să mă-mbrac și să iau ceva ușor în gură. Nu mi-ar strica niște „eggs and bacon”. Cu produse naturale la bază.

În mai puțin de cinci minute sînt gata înțolit. În uniformă de creație. Adică pantalonii de doc, cei care fuseseră cîrpiți cu scotch, plus o cămașă antijeg. Ies în bătătură și-mi dreg vocea, răcnind cît mă ține gura și capacitatea pulmonară:

- Tioteaaaa Mașaaaa! Mi-e foameee! Moooor!

Îmi răspunde, însă, o voce bărbătească, de peste gard:

- Așteaptă nițel, domnu’ Conan, nu te grăbi! Mori după aia; mai întîi să-mi semnezi de primirea biletului!...

Mișa Negroponte, într-o perfectă stare de veghe, adică treaz de-a binelea, înaintează spre mine.

- Cum veniși, cumetre Mișa, că nu ți-am auzit soneria de la velociped? Pe jos?

- Eu? – se indignă factorul frenetic. – Acum, cînd mi-am cumpărat motoretă „Mobra”? Mă pregătesc de nuntă, maestre... Iar dacă-mi vei fi naș, așa cum te rugăm, eu și cu Liubașa, poate că plătești matale restul de rate... darul nașului! Prima am achitat-o eu... Darul finului!

- Dar n-am auzit zgomot de motor – trec rapid și neobservabil peste propunerea lui Mișa.

- N-aveați cum, domnu’ Conan. Că nu vrea să meargă, fir-ar al dracului! I s-a astupat jiglerul... Am suflat în el de mi-au plesnit bucile obrajilor. A trebuit să pedalez pînă la matale. Sînt mort de oboseală. Dacă aș bea un pahar de ceva, mi-aș recăpăta puterile... Numai apă să nu fie, că balonează!

Iarăși evit aluzia, dacă-i pot spune așa, deși sună mai curînd a invitație autoservită:

- Dar benzină vine pe conductă?

- Ești genial, maestre! – se bate factorul cu palma pe frunte. Iacă, la asta nu m-am gîndit. S-ar putea chiar să nu fie deloc. N-am pus benzină în rezervor de cînd am cumpărat-o, zău așa.

- Unde-i scrisoarea? – mă grăbesc să reduc din entuziasmul jovialului Mișa, pentru că știu ce urmează după asemenea manifestări.

Negroponte, puțin înciudat, mă examinează rapid, apoi, sesizînd curiozitatea mea de-a cunoaște conținutul misivei, îmi întinde un caiet și-un bilet, invitîndu-mă să semnez de primire:

- Recomandată oficială, domnu’ Conan!

- Fără plic? – mă mir eu.

- Fără! Că-i de la oficiul nostru. Ce să mai cheltuim materialul cu localnicii! Economii, maestre, economii! Poate căpătăm vreo primă, să cumpărăm și noi o țîră de samagon, că trăscău nu se mai găsește prin sector...

Citesc biletul. Scris frumos, lizibil, cu pixul.

„Stimate tovarășe Conan! Vă rog să binevoiți a mă vizita la oficiul poștal «Mila 41», avînd a vă face comunicări importante. După ora închiderii, în cazul cînd timpul dumneavoastră prețios nu vă

permite deplasarea înainte de 17.00 h, mă găsiți la domiciliul fostei diriginte. Cu cele mai sincere sentimente de admirație, Venera Pascutti”.

- Cine-i tovarășa, cumetre Mișa! – îl chestionez urgent pe factor.

Cuprins subit de amnezie, Negroponte dă din umeri:

- Parcă-s obligat să știu? Cîte am pe cap, drumurile astea care mă omoară, inima slabă…

- Hai, să bem un trăscău! Dar să nu mă refuzi…

Factorul, încă din mers, îndreptîndu-se spre odaia mea, începe să debiteze cu-o frecvență de cinci cuvinte pe secundă:

- Pascutti Venera, noua dirigintă, că pe madam Ghergidap au pus-o să-și scrie memoriile, fată drăguță, năltuță, îmbrăcată cuviincios, muncitoare, necăsătorită, transferată încă de alaltăieri de la „Mila 47”…

Bineînțeles, la cinci fără un sfert sînt la oficiul „Mila 41”. Liubașa Convert, mai înfloritoare ca nicicînd, mă anunță că Venera Pascutti mă așteaptă la o cafeluță. Apoi îmi zîmbește parșiv, strecurînd printre buze:

- Ați auzit ce-are de gînd Mișa?

- Madam Convert, știu tot, dar pe mine nu vă bazați. Plec curînd din localitate, cred că pe la sfîrșitul lunii…

- Păi facem mai întîi nunta! Dacă vă grăbiți, sîntem dispuși și săptămîna viitoare…

- E drept, mă grăbesc! Mă așteaptă diriginta. Cu nunta mai vedem noi, dar nu promit nimic…

- Păcat! La întîi aveam a doua rată la motoretă…

Încă din vestibul sînt întîmpinat de-un glas amabil și stenic:

- Hai mai repede, dom’le Conan! Nu mai trage de timp! Intră și trage ușa după dumneata, se-aude?

Mă-ntorc în mai puțin de-o secundă; aproape record național. Vampirul, subinginerul Babu Ursu, „părintele” magazinerilor de la Céapéul piscicol, se află în spatele meu.

- Domnule Baba Ursa, – îi stîlcesc eu intenționat numele, pentru a-i mai reduce din aplomb, – nu-mi place tonul dumitale! Cum îți permiți?

Vampirul nu zîmbește, nu mișcă, ci mă privește fix, demențial. Apoi se-ndură a-mi satisface curiozitatea:

- Dacă nu miști mai eficient, am să-mi permit și mai multe! E bine? N-am să urmez studii de canto, pentru ameliorarea vocii, n-ai teamă. Acum te-a apucat dragostea de muzică? Cînd sîntem cu toții la un pas de catastrofă? Pășește înainte, și vîră-te în salon…

Inginerul mă invită politicos, îmbrîncindu-mă lejer în direcția cerută. După ce deschid ușa living-room-ului numai cu trupul, din pricina inerției imprimate de insistentul și grosolanul gest al Vampirului, trec pragul în zbor, aterizînd planat în brațele lui Pilu Itanà Arambașa. Malacul mă depune lent pe canapeaua de lîngă perete.

- Ți-am spus eu, domnișoară, că vine? Uite-l în carne și oase, pe scumpul nostru maestru! Îți place? Ăsta e, altul n-are mama, că ți-ar da! Ce mai faci, dom’le Conan? N-arăți chiar vesel! Nu ți-am spus să-ți vezi de treabă, și să nu te plimbi haial-maial pe undele Dunării-Vechi? De ce te bagi unde nu-ți fierbe oala? Taci?

Diriginta, fată drăguță, tînără, bine proiectată de natură, joacă tabinet cu Milopoc Papașa, la masa din centrul living-room-ului.

- Va să zică dumneata ești marele detectiv Conan? – se miră bizar Venera Pascutti. – Mare ești, după cum se vede, dar de unde și pînă unde ți-a venit ideea asta să te joci de-a hoții și vardiștii? Ia spune, maestre! Văd c-așa îți zic prietenii mei. Dar mai întîi să mă recomand singură: Venera Pascutti, noua dirigintă a oficiului „Mila 41”, dar și nepoata după mamă a nefericitei tanti Moira, pe care ai distrus-o cu maniile dumitale tîmpite…

Arambașa îi face semn să tacă, după care se înscrie el la cuvînt:

- Să trecem la obiect, că timpul se duce și problemele rămîn nerezolvate. Dacă mai zăbovim,

încep să pută. Venerico, dragă, fă loc la masă, să-ncepem ședința...

Poftit la masa rotundă, suficient de violent pentru a simți cum cedează unul din picioarele scaunului pe care sînt așezat în „forcing”, examinez stupefiat chipurile partenerilor. Milopoc Papașa se încruntă adunînd cărțile de joc. Vampirul continuă să privească în neant, cu ochii arzînd de-o flacără nebună. Venerica, după cum i-a alintat numele Arambașa, toarnă niște samagon în păhărele. Iar Pilu, prezidînd, trece la expunerea de motive:

- Domnule Conan, oricît ai fi matale de scriitor, bașca detectiv nu cred să-ti fi dat seama că ne-ai făcut un mare rău. Dacă vrei să-ți fie bine, dumitale și urmașilor, trebuie să-ndrepți pocinoagele. Va fi nevoie să colaborăm, – și nu sîntem prea încîntați, – și să operezi în locul echipei de filmare. Ne-ai lăsat fără microbuz, și n-ai procedat gentil, după părerea mea, dîndu-i în gît pe bieții băieți, acuma este cazul să pui „Fiat”-ul ăla la contribuție, altminteri vor fi oarece necazuri. Cărăm, la noapte, niște marfă, din magazia oficiului poștal. Vreo 1500 de kilograme...

Sînt debili mintali. Trebuie să-i lămuresc:

- „Fiat”-ul întreg, cu mine cu tot, plus roțile de rezervă, n-are mai mult de 900 de kilograme... Unde să-ncapă marfa dumitale?...

- Taci și-așteaptă! Ai să faci mai multe drumuri! De ce nu ți-ai cumpărat „Fiat” 2100?... Ia explică-i, Venerico, maestrului situația!

Diriginta se uită la mine semnificativ, apoi trece la detalii:

- Dacă nu transportăm marfa, tanti Moira se alege cu niște ani de muncă voluntară la recoltarea porumbului. Cînd nenea Pilu și cu prietenii săi au aflat că-s neam cu biata tanti, erau gata să mă pupe, că nu știau cine sînt. Dar acum lucrurile sînt în clar. Tataia Milopoc a și făcut planul. Scoatem marfa și împărțim. Eu iau partea lui tanti, iar dumneata te-alegi cu mașina nevătămată. Dacă nu te-nvoiești, îi dăm foc, după ce te-nchidem înăuntru. Așa zice Papașa. Că-i mai sigur. Nu-i chiar atît de complicat să-ți organizăm un groaznic accident de circulație...

Mă uit la fata asta drăguță, și mă gîndesc îndurerat: „ce naște din pisică, ilicit mănîncă”.

- Și ce-o să facem cu marfa? Unde trebuie s-o duc? -accept brusc propunerea escrocilor locali, mai înainte de toate pentru a căpăta bruma de timp, atît de necesară, în vederea adoptării unor măsuri corespunzătoare.

- Bravo, nene Conane! – mă felicită Pilu Arambașa, – Știam eu că nu ești chiar așa de fraier, precum păreai! O mînă spală pe alta, iar amîndouă fața lucrurilor! Asta-i viața!

Zîmbesc în sinea mea, zicîndu-mi că nici găinarii pe plan local nu-s mai dezvoltați mintal, mai breji decît cei din import, de la București. De-aia nu-i bine să subapreciem forțele provinciale...

- Sper că nu intenționați, după ce terminați porcăria asta, să-mi veniți de hac!

Vampirul Babu Ursu, care tăcuse mai tot timpul discuțiilor, izbucnește într-un chicotit bizar. Numai Pilu și cu socru-său, Milopoc Papașa, rîd sănătos, în hohote.

- Ne crezi tîmpiți, maestre? – întreabă Pilu. – Om fi noi oameni de afaceri, dar criminali în nici un caz. Ce nevoie avem de-un asasinat la „Mila 41”? După ce-ți isprăvești misiunea, poți pleca sănătos. Căci dacă-ți dă prin cap să ne torni, e prea tîrziu. Intri la zdup, odată cu noi, pentru complicitate. Și n-o să-ți convie, dragule!

King-Kong are dreptate. Ba chiar mi-a și sugerat ideea ieșirii din această situație primejdioasă pentru cariera mea de scriitor și detectiv. Trebuie acționat rapid, eficient, înainte de efectuarea transporturilor. Din păcate, voi fi nevoit „să lucrez” singur. Conjunctura nu-mi permite s-anunț în timp util organele de miliție.

Un singur lucru mă neliniștește. Noua dirigintă, Venera Pascutti, spre deosebire de treimea Babu Ursu, Milopoc, Itanà, e singura care n-a luat în rîs întrebarea mea nevinovată, referitoare la lichidarea fizică a personalității Al Conan Doi. Și-i de rău, cînd omul nu știe nici măcar să zîmbească!...

Atacul oficiului poștal (contra cronometru…)

Abia pe la opt și ceva, cînd se-ntunecase de-a binelea, șnapanii reușesc să încropească un plan mai realist. În orice caz, rămîne stabilit ca la ora 2.30, din noapte, să fiu cu „Bombița” în spatele oficiului.

Ajung acasă frînt de oboseală, răpus fizic și psihic de ultimele evenimente. Dar și mort de foame.

Tiotea Mașa-Garafa nu-i acasă. Avînd în vedere că mă așteaptă clipe grele, mă poftesc singur în cămara gazdei. Timpul fiind scurt, gust cîte ceva în picioare. Un pic de slăninuță afumată, niște chiftele de știucă reci, o bucată de crap-șaran prăjită în ulei de rapiță, un dărăbel de pîine uscată și cam atît.

Orice s-ar zice, altfel văd lucrurile acum. Mai ales că-n vremea cît ciugulisem frugalul miniospăț mai sus-pomenit, chibzuisem serios la planul de acțiune.

În linii mari, acesta consta într-un atac fulger, contra cronometru, asupra oficiului poștal.

Fiind cu mult înaintea lor în clădirea oficiului, în primul rînd mă voi ocupa de chestia mărfii, să văd despre ce-i vorba. Apoi, pînă la sosirea bandiților, în jur de ora 2.30, să întind cursele, deoarece-i nevoie de patru, cîte una pentru fiecare. Ideea-i pe cît de simplă, pe-atît de genială.

Cînd vor apare în spatele oficiului și vor constata absența „Bombiței”, precis au să intre în panică. Una la mînă. Urmează o goană nebună, nebună, spre clădire, pentru a lua noi măsuri, dar la adăpost de priviri indiscrete. Atunci îmi vor cădea în mînă. Pentru că, de la gard și pînă la ușă, din metru în metru, voi întinde patru frînghii subțiri, prinse în pripoane. Iată primul. Cade. Îi dau la cap cu pompa mașinii, o pompă zdravănă de „Volgă”, cumpărată de ocazie. Leșină. Vine al doilea. Îl vede pe primul. Fiind laș, ca orice șnapan, fuge spre oficiu. Dar nu vede a doua frînghie. Cade. Îi dau la cap. Leșină. Și așa mai departe! Totul depinde de neatenția lor și de iuțeala mea de mînă. Sper să funcționeze satisfăcător ambele. Restu-i floare la ureche.

Sînt în spatele oficiului. Beznă cumplită. Becul felinarului nu arde. După cîteva trageri la țintă nereușite, în cele din urmă îl nimerisem cu-o piatră convenabilă. Mă furișez lîngă ușă. După cum e și normal, trebuie să fie încuiată. Nici n-o mai încerc. Va fi nevoie să pătrund în clădire prin acoperiș, așa cum am văzut în „Mannix”. Cam greu, dar se va face și asta.

S-a făcut. Sînt în pod. Am urcat la început pe un coteț; dar s-a prăbușit abia după ce eram pe acoperiș. Nici nu mai aveam nevoie de el. De ieșit, aveam să ies pe ușa din dos, în fața căreia îmi lăsasem trusa de unelte: patru frînghiuțe, zece metri de parîmă marinărească, împrumutată din magazia gazdei, pentru legarea prizonierilor, două leviere împrumutate de la „Bombiță”, și vreo cîteva chei, precum și pompa de umflat caucioacele, bineînțeles fără furtunul de aer.

Mai dificilă s-a dovedit a fi intrarea prin ușița gurii de aerisire a podului. Dar am reușit pînă la urma. Pantalonii mi-i va repara mîine tiotea Mașa-Garafa. Fără scotch. Iar gura de aerisire o va repara P.T.T.R.-ul, cînd va crede de cuviință. Pentru că acum nu mai are nici ușiță, nici geamuri, și nici scîndurile care o-njghebau.

Coborîrea n-a prezentat nici ea probleme speciale. Scara era la locul ei, cu cîteva trepte lipsă, dar pe care le-am depășit fără să-mi scrîntesc grav picioarele. Camera în care mă aflu îmi este total necunoscută. Mai ales că nici nu pot s-o văd. Bîjbîi în întuneric, îndreptîndu-mă spre ușa care trebuie să dea în spatele clădirii. Nu găsesc ușa. Scapăr vreo cinci chibrituri, din cele superioare, de 20 de bani. Abia al cincilea se aprinde, explodîndu-mi lejer între degete. Atît cît să-mi îngăduie a identifica locul ușii. Care-i neîncuiată. Se deschide la simpla apăsare a clanței…

Transfer în odaie trusa. Închid și… încremenesc. Vorbește cineva. În sala centrală. Nu mai risc aprinderea altor chibrituri. Trag cu urechea, deși nu-i frumos.

- Ce zici, îl prindem sau nu-l prindem? – șopocăiește un glas de femeie.

- Păcat de el, că nu-i băiat rău, nici la bine, nici la greu…

Vocea bărbatului o recunosc instantaneu. Numai Mișa Negroponte vorbește împleticindu-și limba. Dar și în versuri aproximate…

Peste cîteva clipe mă liniștesc. Stau de taină cu Liubașa și cu factorul. Îmi mărturisesc, fără jenă, că-și dăduseră întîlnire la oficiu, pentru a pune la punct ultimele detalii ale apropiatei nunți. Nu-i nevoie să mă concentrez excesiv, pentru a stabili două lucruri. Primo: Mișa Negroponte este cherchelit (50%), și secundo: conversația celor doi îndrăgostiți, cu vechime în cîmpul iubirii, se petrecea pe întuneric.

După ce relatez situația nou creată, Liubașa Convert are, în loc de ochi, o pereche de lasere. Iar

cumătrul Mișa, viitorul meu fin, s-a trezit integral. Vrea să declanșăm imediat prima fază a operației.

- Unde păstrează diriginta cheile magaziei? – îl solicit pe Negroponte.

- Nicăieri! – răspunde în locul lui madam Convert. – Erau la mine, dar încă de-acum o lună mi le-a luat doamna Moira. Zicea că vrea să-și pună niște murături.

Bezna ne înconjoară de pretutindeni. Cred că-i cazul să apelăm din nou la chibrite. Însă Mișa are o idee și mai utilă.

- Dacă aprindem becul, ne văd bandiții, nașule! – mă lămurește el, încadrîndu-mă de pe acum pe post de naș. – Motoreta este aici! Luminăm cu farul. Chiar cu faza mare; tot e slăbit acumulatorul.

În clipa cînd Mișa sucește cheia de contact, pentru a aprinde farul, acesta se hotărăște să lumineze imediat (dar palid), urmat însă și de inexplicabila pornire a motorului. Învăluiți de norul de fum puturos pe care-l emană toba de eșapament, tușim vîrtos, dar nu la aceeași intensitate cu pîrîiturile „Mobrei”.

- Formidabil! – se miră Negroponte. – Și eu care ziceam că nu mai are benzină în rezervor! Ce i-o fi venit, așa din senin, cînd alteori mă chinuiesc minute de-a rîndul s-o pornesc?

Motorul se oprește de la sine. Cu levierele din trusa adusă de mine, în doi timpi și trei mișcări spargem ușa magaziei.

Liubașa, care cunoștea configurația locului, mă sfătuiește:

- Nașule, dacă închidem ușa, putem s-aprindem becul. Magazia n-are fereastră.

Mai bine ar fi avut. Pentru că, după ce ne aflăm cu toții în interiorul acesteia, chiar mai înainte de-a aprinde lumina, îmi dau seama că ne paște un pericol de moarte. Arambașa depozitase în oficiul poștal, cel puțin așa cred deocamdată, o cantitate imensă de gaze toxice. Manevrez șalterul. Și deodată se face lumină. Și-n magazie, dar și-n mintea mea.

Pereții sînt tapetați, de sus și pînă jos, cu sute de bucăți de batog de morun. Piese de-o rară frumusețe, dar intrate sănătos în putrefacție. Put a hoit, a cîine mort, a țap, a picioare neumblate pe la baie.

Simt că-mi vine rău. Iar pe chipurile celor doi asistenți aceleași simptome. Madam Convert, cel puțin, a și-nceput să delireze. Vorbește de una singură, murmurînd fără încetare: „Dumnezeule! Bojemoi! Cînd a băgat Moira atîta batog?”

Depozitul de materiale mi se pare destul de încăpător. Pretutindeni zac maldăre de cablu telefonic, zeci și zeci de aparate, lădițe cu baterii uscate, ziare nevîndute, colete neridicate. Numai bucățile de batog sînt frumos orînduite, atîrnate acurat, cu cîte-o sforicică, de sutele de cuie bătute în perete. Strălucesc verzui în bătaia becului, demonstrînd infinitele posibilități de expasiune ale mucegaiului.

- Fine Mișa! Deschide numaidecît ușa, că murim! încep eu să strig cuprins de panică. – Nu mai apucăm să facem nunta! Grăbește-te!

Nicicînd n-aș fi crezut că viitorul meu fin este apt de-atîta rapiditate în acțiune. Încă mai înainte de-a ajunge la ușă, aceasta se deschide de perete, lăsînd să pătrundă o pală de aer curat, plin de efluvii benzino-uleioase, rămase pesemne de la motorul „Mobrei”.

Alergăm în întîmpinarea oxigenului. Dar sîntem siliți să ne retragem. Nu Mișa fusese cel care deschisese ușa, ci sfînta treime Milopoc – Pilu – Babu Ursu.

- Ia te uită ce de lume? – se miră cinic Itanà. – Ți-ai adus ajutoare, maestre? Dar nu te-a rugat nimeni…

Babalîcul de Milopoc, apucat subit de-o criză de eficiență, pune mîna pe-o bucată de batog și-l pocnește în cap pe bietul Negroponte.

Liubașa pornește să urle. Vizibil indignată de tratamentul la care este supus viitorul ei soț, îi trage lui Papașa un vîrf de pantof în țurloaie. Pesemne că-i talpă zdravănă, din duroflex, căci Milopoc se dezlănțuie, țopăind unijamb:

- Ce stați, boilor! Puneți mîna pe ei! Vreți să ne dea pe mîna caraliilor? M-a nenorocit prăpădita asta, și voi stați cu ochii beliți la ei? Atinge-l pe maestru, Pilule! Atinge-l, nu mai sta! Să-l învățăm minte!…

Din dor de răzbunare, dar și în numele sfintei dreptăți, nu mai vreau să țin seama de nici un

principiu umanitar. Înșfac un colac de cablu telefonic, îl cîntăresc nițel în mînă și, printr-o mișcare rapidă, îl petrec numaidecît peste capul namilei de Arambașa, după care îl îndes cu sete, pînă ce-i cuprinde și brațele. King-Kong nu mai poate acționa decît cu picioarele. Pentru a-i răpi orice poftă de replică, îi strivesc metatarsul cu-o baterie uscată. Pe puțin cinci kilograme.

- Ține-l așa, nașule! mă solicită Mișa.

Fără să mai aștepte aprobarea mea, factorul îi arde un telefon după ceafă. Adică un aparat de telefon, din cele de serviciu. Metalic. Pilu se fleșcăiește în brațele mele, prăbușindu-se lent lîngă raftul cu ziarele nevîndute. Zecile de baloturi, nedesfăcute, îl înmormîntează definitiv sub ele.

De unul am scăpat. Milopoc Papașa continuă să dănțuiască de unul singur, tot într-un picior.

- Mersi, finule! Ai mînă bună! Hai pe Vampir! Toți pe el!

Babu Ursu, neașteptîndu-se la această evoluție, cam neprevăzută, a evenimentelor, privește năucit la evoluțiile baletistice ale babalîcului, apoi la maldărul de colete sub care zace Arambașa.

- Madam Convert! Fugi la telefon. Încearcă să obții „Mila 47”. Cere postul de miliție...

- Se face, nașule! – mă asigură Liubașa și, din fugă, îi mai trage un vîrf de pantof lui Milopoc. Apoi se strecoară pe lîngă Babu Ursu și-o tulește pe ușă afară.

Semnalizez optic, privindu-l semnificativ pe Mișa, și ne repezim amîndoi cu pieptul în inginer. Babu Ursu se pomenește extraplat, lipit de peretele tapetat cu batog. Se agață descumpănit de prima bucată întîlnită, după care se culcă liniștit la poalele muntelui de afumături împuțite, munte generat de avalanșa bucăților desprinse, prin trepidație, din sforicelele lor putrezite. Lipsa lui de combativitate mă întristează. Îl credeam șeful escrocilor pe plan local.

- Ce-i facem cu hodorogul? – mă trezește din contemplare Mișa. – Îl otînjim și pe-ăsta?

- Lasă-l în pace, că-i bătrîn! – astîmpăr eu pornirile războinicului factor. – Mai bine ia niște cablu și leagă-l!

- Stați la locul vostru! Nimeni nu mișcă! Ce se-ntîmplă aici?

Venera Pascutti, în pragul ușii, examinează situația cu ochi rece, ucigaș. În mîna dreaptă ține un revolver. Recunosc marca de la distanță: un „Smith and Wesson-Special Service.” Avea și Mannix unul dintr-ăstea.

Deși nu cunosc „close-combat”, și nici karaté-ul, mă reped ca un tigru la picioarele dirigintei. Atît de fulgerător, încît nu mai apucă să apese pe trăgaci. Decît după ce-o trîntesc la pămînt. Tardiv! Deoarece de pe țeava criminală a revolverului țîșnește doar un jet de apă. Confisc numaidecît arma și-o cercetez imediat: nu-i „Smith and Wesson”, ci un calibru „Lipscani 44 – Bucuria copiilor”. Din plastic.

Mă ridic de la pămînt, cu oarece efort, la timp pentru a auzi ultimele cuvinte ale Venerei, mai înainte de-a leșina definitiv:

- Maestre Conan, nici nu bănuiești cît mi-erai de simpatic! Nu trebuia să faci ce-ai făcut, zău așa! Dacă mi s-au rupt ciorapii, unde-i remaiez la „Mila 47”? La revedere! Ne vedem mîine dimineață, la postul de miliție... Între 8 și 12, camera 9!

„Sfînta” în uniformă!

După un somn reînvigorator, în camera de oaspeți a miliției, stăm la o cafeluță de vorbă. Sîntem la postul din „Mila 47”, încăperea nr 9. Așa cum prea bine mă prevenise tovarășa Venera, dar pe a cărei ușă citisem scris, cu litere de tipar: „Lt.-major Ioana Sfîntu”.

Simpaticul căpitan, vechiul meu cunoscut, după ce mi-o prezentase pe temporara dirigintă în reala ei postură, de gingaș lucrător al Ministerului de Interne, îmi aprinde țigara oferită, țăcănind dintr-un revolver brichetă.

- Nu vă mai astîmpărați odată cu pistoalele astea? – îl întreb eu. – Niscaiva arme de foc autentice, din cele care bubuie, așa ceva n-aveți în dotarea voastră?

- Se mai găsesc, dragă maestre! Dar n-avem prea dese prilejuri de-a le folosi... Preferăm jucăriile!...

Căpitanul zîmbește șugubăț, Ioana Sfîntu zîmbește iertătoare, iar eu zîmbesc verde. Mai ales cînd mi-amintesc că era să produc grave vătămări corporale unui atît de drăguț ofițer al miliției.

- Sper că n-o să mă dojeniți iarăși, domnule căpitan! N-aveam nici o posibilitate de-a anunța „Mila 47”. Doar astfel trebuie înțeleasă inițiativa mea nefericită cînd m-am gîndit să acționez de unul singur... Poate că rezultatele vor scuza performanțele mele de înaltă clasă, atît în materie de gimnastică echilibristică precum și-n domeniul investigatoric. În ceea ce privește escrocii de la magazia Céapéului, să nu-mi spuneți că n-aveați cunoștință despre manevrele lor! Greșesc cumva?

Căpitanul o invită pe tînăra colaboratoare, printr-un gest plin de amabilitate, să ia cuvîntul în locul lui.

Ioana Sfîntu, palidă la chip, pesemne din pricina manifestărilor mele intempestive, de neavizat practicant al „close-combat”-ului și karaté-ului, se întoarce spre mine:

- Maestre Conan, mai înainte de toate țin să vă felicit pentru rapiditatea cu care ați reușit să mă scoateți din luptă. Cu toate că n-ar mai fi fost necesar, dat fiind că anunțasem la timp echipa de intervenție. După cum ați constatat, tovarășii înconjuraseră oficiul, așteptînd doar sfîrșitul spectacolului dat de Arambașa, Babu Ursu, Milopoc Papașa și ceilalți vajnici combatanți. Sesizați de multă vreme, datorită informațiilor a nenumărați cooperatori și cetățeni din „Mila 47”, despre furturile comise în cadrul Céapéului de banda condusă de Pilu Arambașa, nu ne-am grăbit să procedăm la arestarea lor, întrucît așteptam realizarea contactului cu echipa bucureșteană. Eram convinși că, după căderea clanului Cotoi, escrocii noștri vor intra în panică și se vor autodemasca. Ceea ce n-am putut prevedea era măsura lor disperată, de-a folosi serviciile dumneavoastră ca șofer de transporturi. Însă v-ați descurcat de minune, demonstrînd inițiativă, curaj, simț de răspundere. Încă o dată vă felicit. Și sper din toată inima că vom rămîne prieteni...

Jenat, mă înec cu fumul țigării, motiv pentru a tuși zdravăn vreo cîteva minute. În care să ticluiesc, deconectat, o frază mai acătării de scuze, atît față de locotenentul major Ioana Sfîntu, cît și față de mine.

- S-ar putea zice, dragii mei, că n-am prea dovedit excepționale calități anchetatorice sau criminalistice. Dar omul, cît trăiește, învață. Pe viitor mă voi strădui intens, – și-n romanele mele, precum și-n viața de toate zilele, – să dezvolt și mai mult înclinațiile subsemnatului, atît de pregnante, precise și neobișnuite, și, spun fără falsă modestie, din domeniul travaliului investigatoric... Fie-mi iertate pocinoagele pricinuite, dar nu erau prevăzute în planurile mele de activitate. Doream să-mi valorific aptitudinile, nu să stînjenesc acțiunile dumneavoastră. Am avut ghinion. Ar fi trebuit să descopăr, încă de la început, caracterul infracțional al întîlnirilor dintre colectivele Cotoi-Arambașa. Poate că n-a fost chiar ghinion, ci și-o oarecare doză de supraapreciere a posibilităților... Am să cuget, am să studiez problema, am să iau măsuri, vă promit!

- Ne-ar bucura și mai mult, – mă asigură căpitanul, cerînd totodată și asentimentul Ioanei Sfîntu, – dacă v-ați direcționa eforturile dumneavoastră „investigatorice” în munca de creație literară. Lăsați în grijă-ne investigația de rutină. Asta-i munca noastră. Tot de creație!

Nu-mi prea surîde sugestia (plină de subînțelesuri) a comandantului. Parcă eu n-aș fi gelos, dacă l-aș auzi că intenționează să scrie romane polițiste? E-n firea lucrurilor și-a naturii umane. Pesemne că-l supără puțin aptitudinile și preocupările mele, atît de tangente cu profesia domniei sale.

Dar Al Conan Doi, după cîte-l cunosc, nu se lasă chiar așa de ușor demontat. O viață întreagă a jinduit să fie detectiv amator. Și, oricît de extravagant at părea, este! Și va rămîne!

Epilog (sub semnul întrebării)

Așa mi se întîmplă totdeauna, dar fără excepție, cînd suprapun sărbătorile. Mă pricopsesc cu cîte-o indigestie. Dar nu una simplă, oarecare. Ci-o infamă de indigestie care mă chinuie subtil, sugerîndu-mi momente de foame cumplită, de tip bulimic, cu clipe de răgaz, cînd mă mulțumesc cu cele mai obișnuite nutrimente, de la carne, pește, legume și pînă la fructe cu brînzeturi.

Rareori mi s-a oferit ocazia să particip, în același timp, la o nuntă, la o sărbătoare obștească, și la sărbătorirea mea personală.

Nunta cu pricina, unde activez pe post de naș, e nunta lui Mișa Negroponte și-a Liubașei Convert, actualmente trecută pe numele lui bărbatu-său. Sărbătoarea obștească, la care se distrează aproape toată ulița, e prilejuită de plecarea într-o lungă călătorie de studii economice a sfintei treimi Arambașa – Milopoc – Babu Ursu. Iar sărbătorirea mea e determinată de contribuția la munca de demascare a infractorilor.

Curtea lui Stepan Cușeai, specializată recent în asemenea festivități, poate fi confundată, destul de ușor, cu fostul talcioc. Oameni pretutindeni, mese peste tot, mîncare la discreție, băutură așijderea.

Mișa, care s-a prezentat la nuntă gata beat, călare pe „Mobra”, cu Liubașa la spate, strigă fără încetare:

- Vreau să ciocnesc cu naș-Conan! Cine mă oprește? Haide nașule! Toarnă, măi Stepane, nu te zgîrci, că nașu plătește!

Pretențiile proaspătului meu fin, în pofida faptului că, de cînd a-nceput nunta și pînă acum, la strîngerea darului, n-a mai acceptat să coboare de pe motoretă, nu mi s-ar părea exagerate. Dar nu pot fi de acord să ciocnesc cu el, și s-o mai și dau de dușcă, o cască de moto-ciclist plină cu cărțălău.

În cele din urmă, după tratative îndelungate, obțin un „bruderschaft” simbolic, Mișa din cască, eu din stacan.

- Să-mi trăiești, nașule! – răcnește entuziasmat Negroponte. – Rămîne așa cum am vorbit? Chestia cu ratele, știi matale!

- Bineînțeles!

- Atunci, nașule, fii sănătos, și călare și pe jos... Eu mă-ntorc la bicicletă, c-o vînd mîine pe procletă!

În ziua a patra; dar și ultima, lumea abia se mai tîrăște la masă.

Numai tineretul se ține vîrtos. Pînă acum au schimbat patru magnetofoane. Li se prăjiseră motoarele. Al cincilea însă continuă să susțină moralul acestor dansatori minunați și neastîmpărul picioarelor lor zburătoare.

Un claxon insolent tulbură petrecerea. La gardul bătăturii, la un moment dat, hărmălaie cumplită! Gălăgia se-ntețește. Iar din uliță, dominînd, vacarmul, răsună asurzitor o chemare disperată:

- Nu pot să-l opresc! Mi s-a blocat claxonul... Tot așa o ține într-una, de la „Mila 37”!

- „Doamne Dumnezeule, Doamne A-Tot-Puțințe, nu mă lăsa, dă să nu fie adevărat ceea ce aud, rogu-te din suflet, miluiește-mă!” – pornesc eu să mă rog, destrăbălat de mistic.

Căci tanti Ralița clamează fără întrerupere, la concurență cu nenorocita aia de trompetă mecanică-auto:

- Al, băiatule, ce te faci că n-auzi! Așa-ți primești mătușa? Vină, bezmeticule, să-ți întîmpini oaspeții! I-am adus și pe Țuțu și Alecu!

Succesul lui tanti Ralița depășește orice așteptări. După îmbrățișările de rigoare, noii veniți se integrează imediat și brutal în ambianța nunții. Mătușă-mea demonstrează, la cei șaptezeci și ceva de ani ai ei, ultimele cuceriri în materie de „Ca la Breaza”. Țuțu s-a îmbătat de la primul pahar, și-acuma discută probleme literare cu diadea Stepan Cușeai, în timp ce Alecu duce tratative cu tiotea Mașa-Garafa, pentru achiziționarea unei cantități mai serioase de pastramă de rață sălbatică.

Bairamul descris de Coșbuc în Nunta Zamfirei, fără discuție, e-un fleac pe lîngă ceea ce se petrece la nunta noastră.

Abia în dimineața celei de-a doua zile, socotind de la înființarea mătușii-mii la „Mila 41”, reușesc să stau de vorbă cu dînsa. După un somn de șaptesprezece ceasuri, tanti Ralița arată ca o garofiță. Din

cele perene. Cît despre Alecu și Țuțu, ultimul zvon public era c-ar fi plecat la pescuit, pe canalul Șontea.

- Ce te-a apucat, tanti Ralițo, de te-ai deplasat pîn-aici?

- Păi bine, măi omule, vroiai să ne bagi în mormînt? Să nu scrii un rînd nevesti-tii? Nu-i uman ce se-ntîmplă, Al, băiatule! Dacă nu era Alecu Tilea, care să cunoască drumul și casa gazdei, aveam de gînd să ne adresăm miliției; eu propusesem să dau și-un anunț la radio-publicitate! Acuma, spune-mi drept, nu te jena, ai vreun necaz?

- Da! Abia acum îmi dau seama cît e de grav.

- Din pricina asta n-ai scris? Ai pățit ceva?

- Nu! Dar am toate șansele s-o pat! Mai ales dacă nu pleci cît mai curînd din „Mila 41"! Cum vrei să-mi termin romanul, dacă te-ai înființat pe capul meu... spune-mi? Plus pescomaniacii ăștia de Alecu și Țuțu!

- Bine! – suportă cu demnitate ofensată tanti Ralița. – O să-ți pară rău că vorbești astfel cu biata și bătrîna ta mătușă! Dacă ne scriai barem o misivă, cît de mititică, nu te mai supăram cu prezența mea...

- V-am scris, în fiecare zi... Zece epistole, în zece zile! Nu-i de-ajuns? Însă mi-au interceptat bandiții corespondența... Toată!

Cînd a auzit de bandiți, n-am mai putut să scap de tanti Ralița. A trebuit să-i povestesc totul, cu de-a măruntul. Mătușă-mea însă nu se mulțumește. Mă întreabă mereu, insistînd:

- Și mai departe? Mai departe...

Deși țin foarte mult la tanti Ralița, sînt silit să-i stăvilesc curiozitatea maladivă:

- Vrei să afli ce-a fost după aceea?...

- Da...

- Ei, păi după aceea am murit!...

- Cum? De ce? – gîfîie mătușă-mea.

- De foame!

Spre părerea de rău generală, va trebui să părăsesc „Mila 41". Și, spre rușinea mea, remorcat de „Trabant"-ul mătuși-mii. Pînă la debarcaderul „Milei 37", și apoi, pe vapor, pînă la Tulcea. Cu-nădejdea că voi găsi acolo benzină de 90 CO.

Ceremonia despărțirii... În mai puțin de-o jumătate de ceas isprăvesc cu pomparea mîinilor. După care urmează puparea noilor neamuri, fini și cumetri. Altă jumătate de oră.

Stepan Cușeai, cu o damigeană de cărțălău în brațe, plînge la modul euforic (certă origină alcoolică):

- Domnu Conan, ce greu o să fim fără matale! De ce nu mai rămînem? Iar împăcat cu Mașa-Garafa... Poate mai facem o nuntă, la iarnă...

- Foarte bine, telegrafiați-mi și-am să viu! – îl potolesc eu.

- Neapărat, domnu' Conan, neapărat! Ia și damijonul ăsta, să-l ai de la mine... Ne-a mai rămas și niște vinișor... Dar să aducem vasul înapoi... Poate-l umpli cu trăscăul ăla, știi matale care...

Mașa-Garafa, amabila mea gazdă, îmi oferă un paneraș:

- Să ai la drum, dragule! Cînd ți-o fi foame, găsești înăuntru merindea, și-ți amintești la tine de tiotea Mașa...

Veselina (fostă Mămăligan) și cu bărbatu-său, nenea Hristu de la Fère y Champenôise, mă îmbrățișează călduros, cu forțe reunite, deoarece altminteri nu mă puteau cuprinde, și-mi întind un pachet:

- Ai un bec întreg, domnu' Conan, ăsta-i bec de casă, afumat cu coji de nucă, ies niște ecsenbecuri, de te lingi pe degete!

Mișa Negroponte și cu Liubașa sosesc în ultima clipă. De-o parte și de alta a unei biciclete noi nouțe, dar cu anvelopele dezumflate, pe geantă. Finul îmi întinde un teanc de hîrtii:

- Nașule, ai aici actele motoretei. Știi matale, pentru rate... Că noi am vîndut-o...

Manasie Ofițeru, demn și bățos, aproape pulbere de beat, îmi dăruiește un binoclu de front, din războiul de la 1913. Aftandil Viziru, la același nivel de saturație spirtoasă, ține cu orice preț să-mi vîre sub braț vreo cinci crapi-șarani afumați, preparați de mîna lui. Silică Țoropoc, deocamdată treaz, îmi înmînează un dosar voluminos.

- Fotografiile de la nuntă, cumetre! Sînt grozave! Cînd te-oi vedea în poză, dansînd geamparalele cu fina Liubașa, ai să mori de rîs!...

- Mulțumesc, mulțumesc din inimă! Îți rămîn îndatorat! – îl bat eu pe un umăr, cumetrește.

- Vai de mine, se poate, domnu' Conan, de ce să rămîi îndatorat? Îmi dai banii pe loc, și sîntem chit și balenă. Trei sutici! Hîrtia-i tare scumpă. Mai ales cînd o cumperi de la hoții ăștia de turiști! Cu filmele fac eu cinste, că mi-au rămas din anii trecuți!... Cred că de-aia au ieșit copiile cam șterse... Dar matale te vezi de la distanță!...

Tanti Ralița îmi face semn că-i tîrziu. Pe furiș, bineînțeles. Dar suficient de consistent ca să mă doară toate coastele din stînga pieptului. Toată lumea urcă în mașini.

Deoarece nu se găsise o ștangă corespunzătoare, conformă tuturor regulilor de circulație rutieră, improvizasem una la repezeală, din oiștea harabalei lui diadea Iașa, care venise și el la festivitatea de rămas bun, însoțit de eternul său adjunct, Vasile.

Mîndră de rolul ei de pilot, tanti Ralița, nerăbdătoare, fără să mai aștepte semnalul meu, demarează în trombă!

Surprins, claxonez disperat, pentru a preîntîmpina vreun accident. Tanti Ralița, la auzul semnalului, își întoarce capul. Mă întreabă din priviri ce s-a întîmplat. Nu-i mai răspund. Din lipsă de timp. Pentru că „Trabant"-ul, lipsit de șofer, se pupă în bot cu restul sălciei din uliță, după ce mai întîi trecuse nepăsător prin scîndurile gardului.

Groaznicul accident se încheie în uralele asistenței. Bucuroși nespus de faptul că aveam să mai rămînem în mijlocul lor, prietenii noștri încep să ia măsurile de rigoare. Chiar îl aud răcnind pe diadea Stepan:

- Mașa, Veselino! Punem repede de masă! Trebuie să-i fim o foame maestrului, mamă-mamă! Mișa, ajută-l pe naș-tu!... Și scoate și damijonul ăla din mașină... Dacă nu s-o fi spart!... Liubașa, fugim după niște mălai extra... Pastramă avem, pește avem, îi tragem un bairam de pomină... Silică, demontează scaunele mașinilor, acuma sînt două... o s-avem pe ce sta!...

Tanti Ralița suportă cu demnitate situația. Deși e vinovată, mă ia tot pe mine la rost:

- Dacă nu te-apucai să claxonezi, acuma eram departe!

- Lasă, tanti Ralițo, cine știe unde ajungeam, cu dumneata la volan? Prea departe, nu cred! Mai bine că s-a întîmplat aici...

- Nu văd ce-i bine în asta. Accidentu-i tot accident!...

- Nu-i chiar așa! Aici sîntem între prieteni... Avem ce mînca! Dar unde-s Țuțu și cu Alecu? Nu-i văd...

- În mașină. Dorm.

- Dorm-dorm? Sau sînt morți, datorită șocului?

Tanti Ralița mă privește superior:

Nu mă mai plictisi cu prostiile tale criminalistice! Unde-ai pomenit morți care sforăie? Hai la masă, că mi s-a făcut și mie foame! Nu-i uman, băiatule, ce se-ntîmplă! Molipsești lumea...

PARTEA A PATRA - DE–A BÎZA

Filiera „Francezu” I (casa de bani cu cifrul uitat)

După miezul nopții m-așteaptă marea acțiune. Și totuși sînt nevoit să-mi amîn somnul de pregătire. Deoarece lîngă mine, alături de caloriferul ce sforăie mînios, pe la toate etanșeizările (recent revizuite) s-a stîrnit o forfotă bizară, inexplicabilă. Atmosfera dormitorului scufundat în beznă devine brusc încărcată. Ca înaintea unei furtuni.

- Ce face buflea, le doarme? – se interesează cineva șușotind.

- Fornăie ca bivolu-n tău!

Recunosc glasul de scopit al lui Durică Berechet, olefistul din Gemeni (legume, fructe, varză acră și murături) care mă confundă cu caloriferul. Jorj Arvanitache, închis aici din pricini necunoscute, dar de profesie măcelar, căci el era curiosul, avea poftă de conversație, motiv pentru care se mutase în patul legumistului.

Privind de sub pătură, reușesc să-i disting vagamente pe cei doi și să-mi dau seama de cauza bufniturilor. În tăcere, luptîndu-se cu inconfortul sporit, cei doi reprezentanți ai comerțului ilicit încearcă, fără șanse vizibile, să-ncapă în dispozitivul de dormit, necalculat pentru gabaritul lor. Măcelarul, de dimensiunile unui dulap cu două uși, se află cînd deasupra lui Durică Berechet, cînd sub el. Și nici legumistul nu se lasă mai prejos, fiind mai tînăr și tot cît o butie.

Deoarece bănuiesc că va avea loc o trecere în revistă a unor evenimente infracționale, de interes comun și reciproc, profit de învălmășeală și mă cațăr, cu chiu cu vai, pe dulăpiorul instalat chiar lîngă culcușul lor. Deși mobila geme îngrijorător, voi obține, în orice caz, o audiție din cele mai clare. Chiar „HI-FI”.

- Mai astîmpără-te, măi Durică, și așează-te odată! – îl somează măcelarul. – N-auzi cum trosnește patul? Vrei să-i scoli pe bernebeci?

- Cum să trosnească, nea Jorjică, că patu-i de fier! Se uscă lemnul dulăpiorului, din pricina caloriferului... Lasă-te de-astea... mai bine spune-mi cum a fost chestia cu moartea lui Șmiț?...

- Îți spun, dar dacă-ți bați fleanca, te omor și pe tine, de te las surdo-mut! Și-atunci geaba te mai iau cu mine la Tatanașu Francezu...

- Ba să mă iei, nea Jorjică! Fiindcă la aprozar a cam înțărcat bălaia. Nici găini vii nu ne mai aduc, să le îndopăm cu mălai și nisip și să le umflăm cu apă, ca să ne scoatem bănuții pentru munca noastră, nici merele nu mai vin la grămadă, să le sortăm noi; pînă și cartofii ni-i aduc la plase, fără pămînt și goaze. Se-arată timpuri grele, nea Jorjică, nu știu ce-o să facem... Voi, cu măcelăriile, vă mai descurcați...

- Tronc Marițo, c-o ziseși! Păi tu n-ai văzut vaca la pachet, fără oase și zgîrciuri? Cu carnea tocată, ce ne mai scoatem și noi pîrleala... Dar plecăm la Tatanașu, măi Durică... Că nu mai ține!

Cînd îl anunță pe olefist de intențiile sale, măcelarul dă să se ridice, dar se izbește suficient de zdravăn cu capul de consola (fier cornier, de 8) care susține dulăpiorul.

Îngrozit de perspectiva unei aterizări în patul conspiratorilor, mă întorc într-o rînă, de-a lungul dulăpiorului. Acesta începe să pîrîie, să trosnească, chiar să capete o lejeră poziție de plan înclinat. Însă rezistă.

- Tare ești de cap, măi nea Jorjică! – se extaziază Durică. – Dacă-i mai tragi una, praf îl faci!...

- Beton armat, Durică, nu altceva! – confirmă încîntat Jorj.

- Și nu-mi spui cum a fost? – se milogește legumistul.

- Ba da... Prin cin'șapte, în toamnă, săltasem cîteva vagoane cu porumb, din gara Piteștilor... Tatanașu venise special de la Ploiești, cu mașina, aducîndu-i pe Rică „inginerul”, pe Digai, de la grădini și spații verzi, pe Ciocrac și pe cei doi Șmiți... C-ăl bătrîn avea casă la barieră, lîngă gîrla Doamnei... Muncă grea, bre... două nopți am tot cărat. După ce-am luat paraua, ne-am dus la Șmiț acasă, și-am ascuns hîrtiile în casa de bani a hodorogului, c-avusese crîșmă în tinerețile lui... Doar nu era să le depunem la CEC... Noroc c-am îngropat-o în fundul grădinii. Pentru că, a doua zi, încă în zori, i-au priponit ăia de la miliție...

- I-a turnat careva? – se interesează imediat Berechet.

- Dumnezeu! Că dintre noi n-aș zice... doar știi că sîntem sfinți!...

- Și?... Ce-ai făcut atunci?...

- Nimic! Pe Șmiți i-au băgat la păstru, iar noi ne-am dat la fund, care pe unde, ducîndu-ne în cîmpul…

- Cîmpu-Lung? – îi ia vorba din gură Durică.

- …cîmpul muncii, tolomacule! – se enervează nițel Arvanitache.

- Și cînd l-ați omorît pe bătrînul Șmiț?

- S-a omorît singur, cînd a ieșit de la pîrnaie! De inimă amară! Cînd am îngropat casa de bani, cheile le luase Tatanașu, iar bătrînul rămăsese s-o păzească… Dar, după cum ți-am zis, n-a mai fost nevoie… Șmiț ăl tînăr ne-a chemat luna trecută, anunțîndu-ne c-am intrat în prescripție, și că putem umbla la bani… Francezu a-ncercat s-o deschidă, însă cheile n-au fost de ajuns…

- Ruginiseră? – își dă cu părerea Durică.

- Mă, tu ești prost ca noaptea! Era casă de bani cu cifru! Pricepi?

- Dar bineînțeles! Atunci ați scos cifrul din ascunzătoare, l-ați vîrît în broască și…

- …și l-a bătut Tatanașu pe Șmiț ăl tînăr, de-a rămas și pînă astăzi cam bleg… Că cifrul nu-i cheie, ci-un cuvînt secret… S-a jurat că nu cunoaște cifrul, că l-a luat ăl bătrîn cu el în groapă… Că-l știuse și el dar îl uitase…

- Și n-ați încercat cu toporul, cu tîrnăcopul?…,.

- Mă, Durică, casa era din fier, nu din ghipsos ca scăfîrlia ta! Tatanașu a luat-o în mașina lui, s-o ducă la munte, unde are el un atelier de sudură… Ciocrac se mai pricepe, și-om încerca s-o desfacem la vară, cînd ne-om aduna cu toții… În orice caz, Tatanașu e tare… Lucrează pretutindeni, și are filială și la București… Dar centrala-i la Craiu'…

- Care Craiu'? – devine brusc interesat Berechet.

- Craiul Munților! – îl lămurește Jorj.

- Cine-i ăsta?

- Ai să-l vezi, cînd om ajunge acolo! Oameni ne facem, dacă-l ajutăm pe Tatanașu… Trebuie să-l strîngem cu ușa pe Șmiț, musai să-și aducă aminte cifrul, pentru că sudura-i cu flacără, și s-ar putea aprinde hîrtiile…. Și-s numai de-o sută, măi tontule!…

Catastrofa tot trebuia să aibă loc. Simt cum alunec, încet dar sigur, de pe dulăpior.

Decît să mă prăbușesc odată cu mobila prinsă în consolele slăbite, prefer să cobor în picioare și să fac pe somnambulul.

Închid ochii și… fie ce-o fi! Figura-mi reușește. Pomenindu-se cu mine lîngă pat, bîjbîind în căutarea culcușului personal, cei doi încep să chicotească bovin:

- Nea Jorjică, de unde mai răsări și buflea? – se miră Durică.

- Vai de mama lui, cine-ar fi zis că-i și lunatec! – mă compătimește măcelarul. – Ăștia umblă ca moroii, n-aud, nu văd…

- Dar dacă o fi auzit ceva? – insinuează Berechet.

- Atunci îl toc la mașina electrică, de nici nu știe cînd se trezește trandafir, cabanos sau cîrnat proaspăt de casă! – declară Arvanitache.

Peste o secundă mă pomenesc luat de mînă și dus într-o direcție necunoscută. Sper că nu la destinația mai sus-citată.

Măcelarul se poartă însă uman, căci îmi șoptește duios:

- Hai, tăticu, la culcare, hai cu tata…

Bineînțeles, primii care purced să sforăie în minutele următoare sînt tot cei doi agenți ai comerțului de deservire. Eu unul, nici gînd să pot închide un ochi, darmite amîndoi. Îngrozit de cele ascultate, realizez că mă aflu în compania unor infractori de anvergură. Craiul Munților! Ciudată denumire.

Pînă la eliberare mai e timp. Și pot afirma de pe acum că Șmiț n-a uitat nici un cifru, ci-a golit de mult casa de bani… N-aș vrea să fiu în pielea lui, mai ales cînd va fi silit să mărturisească adevărul…

Atac în plină noapte

Urma să mai așteptăm aproximativ șase minute, pînă la ora H, oră secretă, pe care o stabilisem de comun acord, eu și cu Macavei.

La început fusesem numai noi doi, cei care inițiasem „marea lovitură”, dar ulterior ni se mai alăturaseră și alți amatori. Și nu niște anonimi oarecare, găinari de tipul lui Jorj sau Durică Berechet, ci oameni serioși, cu activitate remarcabilă în domeniile lor de activitate. Deci eram acuma cinci inși, dîrdîind de emoție, dar și de foame, terorizați de regimul restrictiv, sever, la care fusesem supuși în ultimele zile.

Mă uit continuu la „Omega” mea veterană, trecută prin atîtea aventuri de pomină. Niciodată n-a arătat o oră prea exactă, indicînd totdeauna cîteva minute în plus sau în minus, dar s-a dovedit mereu utilă și prezentă la datorie. Mai ales cînd n-o uitam pe undeva.

- Mai e mult, bădie? – se enervează lejer nea Macavei, colegul meu de detenție. – Ce tot pritocești la morișca aia de mînă, și nu ne spui nimic?

- Încă șase minute, și trecem la atac! – îl temperez eu. Apoi, privind la Drișcă, inginerul, la Iacob, directorul, și la Panaitescu, ofițerul pensionar, îi încurajez și pe ei, însă vizual.

Ajunși într-un hal de mizerie (morală și fizică) repugnantă, nemîncați de-atîtea zile, de cînd fusesem închiși aici, ne e milă tuturor de condiția în care ne aflăm, dar, în același timp, și de sufletele noastre. Pentru că nu mai putem răbda…

Drișcă, în culmea disperării, îmi înșfacă mîna, mi-o răsucește brutal, privește la cadranul ornicului și-mi suflă drept în timpanul stîng, de mi se umflă capul:

- Nenorocitule! Nu vezi că ți-a stat ceasul?

Mă uit cu reproș la „Omegă”, deoarece sînt nevoit să constat și eu groaznica ei defecțiune, și conchid tranchilizant:

- Nu vă alarmați și nu vă agitați! N-a stat de mult… sînt ceasurile 2.32, după miezul nopții.

- Asta s-o crezi matale, bibicule, – obiectează nea Macavei, cam ceferist de felul său, – n-auzi că se crapă de ziuă?

Nea Macavei, cel mai demolat dintre noi, începe să aiureze. Precis este pradă unor halucinații auditive aberante.

Pentru îmbărbătarea grupului, decid că-i cazul să trecem la desfășurarea acțiunii.

- Fraților, acum ori niciodată… Treceți la atac!

Dormitorul în care sîntem deținuți, cuprinzînd peste cincisprezece paturi, oferă un cîmp de bătaie din cele mai complexe.

Iacob, cel mai dezvoltat dintre noi, depășind parametrii comuni, dă să se strecoare pe sub patul lui Pițigoi. Însă ratează, deoarece rămîne înțepenit, între podea și somieră. După eforturi susținute, reușim să-l extragem de sub pat, dar fără pijamaua vărgată, rămasă agățată într-un arc defect.

Preferăm altă rută, și pornim toți cinci, de-a bușilea, pe sub patul învecinat, dar în care nu doarme nimeni, fostul ocupant odihnindu-se acum acasă, întrucît fusese eliberat încă din ajun.

Spațiul se dovedește totuși insuficient, deoarece abia încăpem sub agregatul de dormit. Mai ales nea Macavei, care, din pricina inaniției, s-a umflat într-un chip total îngrijorător.

Împingîndu-ne unul pe altul, reușim performanța de-a răzbate pînă la dulapurile detașamentului cu destinație specială. Bineînțeles, odată cu noi răzbate și patul celui eliberat ieri, întrucît se agățase de pijamalele noastre vărgate, cu miile de gheare ale somierei uzate în exces.

- Ce-i facem, bădie? – mă chestionează terifiat nea Macavei. – Abandonăm atacul?

- Să-ți fie rușine, dezertorule și defetistule, – îl admonestează șuierînd, dar și gîfîind din greu, Panaitescu, ofițerul pensionar, – se vede cît de colo că n-ai făcut armata!…

- Ba am făcut-o, colonelule, și chiar la marină, nu ca matale la aprovizionare, de-ai ajuns să te închidă ăștia acia!… – se supără nea Macavei.

- Atunci pornește motoarele, matroz de baltă! Nu te lăsa demoralizat…

Îmi place bătrînul. Are stofă de militar. Și încă de calitate; lînă sută la sută… plus P.N.A. și terylen.

Ne ridicăm deodată, cu toții, purtînd în spinare patul de campanie, și ne apropiem pîș-pîș de dulapurile detașamentului cu destinație specială. Gîfîim sever, abia trăgîndu-ne sufletul.

- Iacobe, nu mai trage de timp, – îl prelucrează nea Macavei pe anemicul atlet, – dă-i bătaie și deschide dulapul lui Pițigoi!

Aliniați, unul lîngă altul, în fața dulapului, asistăm la încercările neîncununate de succes ale expertului Iacob. O fi el director, dar se pricepe la munca de jos. Știe să mînuiască o sculă, să scoată din funcțiune o broască de ușă. Meșterește cîteva bune minute, mai rupe și-o lamă de ras, apoi și lama briceagului meu de tăiat hîrtie, adus din import, transpiră copios, icnește, boscorodește pe înfundate, plin de optimism. Totuși, la un moment dat, e nevoit să mărturisească:

- Imposibil! Nu se poate descuia! Broasca-i dintr-un oțel special…

Vibrăm toți de emoție, epuizați de foame și oboseală, nedormiți și chinuiți de grave probleme de conștiință. Iar pe mine mă mai frămîntă, în plus, și strania similitudine dintre operațiunea „casa de bani cu cifrul uitat”, întreprinsă de agenții filierei „craiul munților”, și cea de acum, pe care noi sîntem în curs s-o executăm.

- Nu ne rămîne decît s-o spargem! – suflă Drișcă disperat.

Și, tîrîndu-ne lîngă ușița dulapului, cu pat cu tot, se apucă vîrtos de mînerașul acesteia. Care, fără pic de împotrivire, se deschide numaidecît.

- Nu era încuiată! – aproape că răcnește Drișcă, dar în surdină.

Omul, la ananghie, descoperă în el resurse nebănuite, fantastice. Pentru că, peste cîteva minute, acționăm cu toții din ce în ce mai rapid, vîrîndu-ne degetele cît mai adînc în recipientul depistat în dulapul lui Pițigoi.

- Ce zici, bădie, – mă chestionează nea Macavei, – merita oboseala?

N-am timp să-i răspund, fiind ocupat cu studierea materialului din dotarea suspectului Pițigoi. Mereu îl bănuisem că abuzează de apartenența sa la detașamentul cu destinație specială, și că-și ascunde în dulăpior rezervele aduse de membrii familiei, cu prilejui vorbitorului de duminică.

Drișcă se lingea pe degete și pe buze, masticînd cu-o frecvență din ce în ce mai sporită. Colonelul Panaitescu, fiind de meserie, deoarece lucrase la manutanță, apreciază elogios descoperirea grupului nostru, felicitîndu-l pe nea Macavei:

- Măi, matroz nenorocit, halal să-ți fie, dar cine ți-a suflat chestia?

- Maestrul Conan Doi, detectivul nostru, că dacă nu era dînsul, nu mai apucam să scăpăm cu viață de-aici. Își puseseră de gînd să ne omoare, domnule colonel, nu altceva!…

Activitatea grupului se desfășoară în deplină concordanță cu planul stabilit. După ce dăm gata sarmalele din oala (minimum 10 litri) a sus-citatului Pițigoi, trecem, în continuare, la dulăpioarele celorlalți membri ai detașamentului cu destinație specială. C-au adus de-acasă, am văzut eu, cu ochii mei, șunci afumate, ouă răscoapte, costiță cu boia, cutii de sardele, jimble duble, rumenite și aromate. Pînă dimineață, că trebuie să ne mai fi rămas vreo două ceasuri, le venim și lor de hac.

În salonul nr. 2, de la clinica Institutului de Endocrinologie, sînt cazate două grupuri de glandulari, fără deosebire de rang sau profesie. Al nostru, cuprinzînd cinci grăsuți condamnați la slăbire, și detașamentul cu destinație specială, cel al subdezvoltaților, puși la îngrășat, dar mai bogat în cadre de nădejde.

În fiecare dimineață, șeful clinicii, ditamai profesorul universitar, se ia cu mîinile de păr (deși nu mai posedă articolul respectiv în cantitatea necesară) pradă unei crize de astenie depresivă, constatînd că grupul „grăsuților” nu dă jos nici un gram din supraponderabilitatea pentru care fusese internat.

Chiar stau și mă-ntreb, acum cînd lichidăm și rezervele contabilului șef de la Centrala vinului, aflat într-un stadiu avansat de subnutriție, ce-o să mai facă bietul profesor, cînd o să ne urce mîine pe cîntar.

Dacă în primele patru zile slăbisem doar 24 de grame, în loc de 4 kilograme (cît se planificase) datorită bunelor relații pe care le întrețineam cu portarul de noapte al Institutului, și care ne aproviziona de la cel mai proxim restaurant, în dimineața asta vom înregistra precis cele patru kilograme prevăzute. Însă invers, adică în plus.

Pentru că șeful contabil, spre deosebire de Pițigoi, care se afla în posesia numai a unei biete oale

cu sarmale, fiind doar un slăbănog moderat, contabilul era mult mai zdravăn aprovizionat. Batog afumat, șalău cu maioneză, salam de Sibiu, cîrnați de casă, salată de boeuf…

Mare lucru e și vinul! Slăbănogul moderat Pițigoi, deși tot contabil, activează însă în sectorul colectărilor de fasole și mazăre furajeră. Altă calificare, alte posibilități profesionale.

- Ce-am făcut, bădie, – mă întreabă nea Macavei, – dădurăm gata proviziile bieților oameni?

Pe nea Macavei îl malaxează conștiința. Dar nu numai pe el.

Iacob, felicitîndu-se singur, cu mîinile pline de grăsime, se bate fericit pe burtică, imaginîndu-și că-i piept, și făgăduiește solemn:

- Cum scap din infernul ăsta, le-aduc numaidecît o pulpă întreagă de porc! De Ignat, socru-meu trebuie să-și omoare neapărat monstrul. A ajuns la peste 200 de kile…

- Și mie ce-mi rămîne de făcut? – întreb eu.

- Deoarece ai fost instigatorul loviturii, – mă prelucrează Drișcă, – va trebui să te ocupi și de cîntarul din cabinetul profesorului…

Au mai rămas doar cîteva ore de somn, pînă la ceasul deșteptării. Cînd vom fi nevoiți să bem (încîntați) ceaiul de dimineață, o excelentă poțiune infamă, din plante și buruieni binefăcătoare. Iar dacă ni se va servi și brînza aceea de „veci”, cu pronunțat gust de burete de baie, bineînțeles că va trebui s-o mîncăm plini de entuziasm. C-altminteri ne prinde cu fofîrlica sora șefă. Și cîntărește peste suta de ocale!

„Inutile cum dulci” recapitulări

Dac-am ajuns să fiu internat, mai bine zis sechestrat, în salonul nr. 2 de la clinica Institutului de Endocrinologie, totul se datorează încercărilor mele disperate de a-mi găsi o oază de liniște, pentru terminarea romanului atît de mult visat.

La revista unde activez de peste două decenii, mi se aprobaseră două concedii de creație. Pe care le irosisem în căutări deznădăjduite, și care se soldaseră cu dezastre.

Pentru că, în răstimpul de mai sus, dacă nu reușisem să scriu mai nimic, îmi exercitasem totuși din plin înclinațiile mele detectivistice.

Exceptînd demolarea și dezintegrarea aproape totală a „Bombiței” („Fiat”-ul meu 600 D) aflat acum la recondiționare, sub supravegherea nepotului meu, inginerul, la atelierele „Ciclop”, din Drumul Taberii, restul se terminase cu bine. Adică fără să fi scris romanul, dar și cu un plus de greutate.

Bulgăroaica de Penke, nevastă-mea, coalizată cu tanti Ralița, cea mai șuie reprezentantă a familiei, din partea lui taică-meu, ambele speriate de succesele mele în acest domeniu, mă convinseseră, mai de voie mai de nevoie, să accept a fi luat în explorare științifică de eminenții medici de la „Parhon”.

Hrănit numai cu gramul și biberonul, doar cu ceaiuri diuretice și laxative, cu legume neidentificabile și fructe (5% glucide) nu mai eram capabil să gîndesc normal, darmite să mai și scriu vreun rînd la romanul mult visat. Or, bunii mei prieteni, Doru-doctoru și Sandu-babandu, mă asiguraseră c-am să devin un soi de superman scriitoricesc. Eliberat de toxinele din organism, generate de o alimentație nerațională, urma să lucrez cu randament de cosmonaut, apt să creez pagini de geniu.

Ajurea. Din prima zi, am simțit o permanentă stare de leșin. Dacă nu m-aș fi simpatizat cu portarul de noapte al Institutului, a doua zi aș fi fost mai mult decît mort. Datorită lui însă, am refăcut priză cu viața normală. Dar și cu merindele mele preferate, pe care nicicum nu le pot considera nocive. Ce poate fi rău într-o bucățică de costiță prăjită, bine rumenită, atît cît să devină crocantă, cu niște ochiuri deasupra, plus cîteva cafele țepene, bine afumate cu niște țigări de calitate?

În definitiv, hai să fim serioși! Oare Balzac fusese un slăbănog? Sau Alexandre Dumas-tatăl? Nici gînd. Examinați-le fotografiile, și vă veți convinge de contrariu.

Mîine vor sosi investigațiile de laborator. A treia serie. Cerută insistent de bietul profesor, șef al clinicii în care mă aflu internat. Dacă și de data aceasta i se confirmă ipoteza, și-anume că-s un caz cu totul ieșit din comun, ceea ce sper să se împlinească, urmează să fiu pus în libertate. Ca intratabil!

Deocamdată mi-am procurat tratatul profesorului. Dacă mă duc la dînsul cu exemplarul (peste 1 000 de pagini), și-i solicit un autograf, poate-l conving că nu-s zdravăn, și-mi semnează externarea.

Avînd teancurile de analize sub braț, sîntem cu toții în anticamera profesorului, unde așteptăm cam speriați verdictul marelui om de știință.

Observ spre surprinderea mea că, în afară de grosciorul dosar cu analize, fiecare din colegii mei de detenție mai poartă sub braț și-un colet de dimensiuni impresionante. Pesemne că vor să-l înduioșeze pe eminentul profesor, oferindu-i cîte-o nevinovată atenție, vreo carte sau vreun album de artă.

Cînd sîntem poftiți în cabinet, iar profesorul se trezește pe birou cu cinci exemplare din „Tratatul de dietetică”, abia atunci îmi dau seama că ne orientaserăm cu toții în același mod.

- Dragii mei, – ni se adresează emoționat șeful clinicii, după ce examinează fugitiv dosarele cu analize, – lucrurile sînt așa cum le așteptam. Adică în cea mai perfectă ordine… „Tratatul” vi-l confisc, mi-l lăsați mie, că tot nu vă folosește… Astăzi vă externez, și mîine…

- Tovarășe profesor, – îl întrerupt eu nepoliticos, – de ce mîine, plecăm chiar acum!

Dar profesorul își continuă cursul:

- Rămîne așa cum v-am spus, astăzi vă externez și mîine vă prezentați, însoțiți de recomandarea Institutului nostru…

- La locurile noastre de muncă! – conchid eu, iarăși grăbit.

- Nu! – conchide, de data asta, profesorul. – La Spitalul de psihiatrie… Pentru că reprezentați niște cazuri absolut speciale. Pînă acum, ar fi trebuit să reduceți din greutate cel puțin vreo opt kilograme… Iar voi, în schimb, v-ați îngrășat! E clar că sînteți supuși unor stresuri pe cortex, din păcate necunoscute nouă!

- Și la psihiatrie au să le depisteze? – se interesează curios Iacob, directorul atletic.

- Nu cred! – declară placid profesorul. – Dar au să vă administreze șocuri cu insulină, insuflații cu helium, poate și unele intervenții chirurgicale pe hipofiză, sau alte proceduri sofisticate…

- Și-o să slăbim atunci? – întreb eu neîncrezător.

- Dacă scăpați cu viață, nu, altminteri da! – se răzbună malițios eminentul medic. – Pentru că sînteți niște grăsuni mincinoși și prefăcuți, care mi-ați transformat clinica în balamuc. Prefer, astfel, să vă transfer chiar la instituția respectivă, și eu să-mi văd de bolnavii mei…

Mini-haltă de ajustare

Reîntors în sînul familiei, pot afirma cu mîna pe cord că sînt alt om. Chiar am și slăbit vreo jumătate de kilogram, spre bucuria nevesti-mii, dar absolut inexplicabil, dacă ținem seama și de bairamurile pricinuite de desfășurarea sărbătorilor de iarnă și-a Revelionului.

Revelionul, mai cu seamă, a fost ceva de pomină. În afara neamurilor, printre care s-a numărat și eterna tanti Ralița, prezentîndu-se cu curcanul obișnuit, crescut în baia din locuința ei personală, din bariera Vergului, am mai avut și invitați oficiali, de marcă, dintre care n-au putut absenta Panaitescu, nea Macavei (sosit din Dobrogea lui cu niște carburant de la Niculițel), directorul Iacob, mai atletic ca niciodată, dar și încărcat cu o putinică de telemea de Babadag (însă mititică, numai de vreo 15 ocale) precum și Drișcă, tot agresiv de felul său, însă purtător al unor mesaje absolut deosebite, din partea cumetrilor săi de la Galiciuica, pe care-i vizitase la sfîrșitul lui decembrie, și care constau în rarități oltenești (cîrnați proaspeți de casă, tobă, cartaboș, pecie, mușchi afumat și jumări prăjite).

Iar pe la orele unu din noapte, cînd tanti Ralița se-apucase să pritocească moarea din butoieșul cu varză, în beciul locuinței, pentru reînvigorarea stomacurilor noastre lenevite, ne-am pomenit că sună la ușă șeful contabil de la Centrala vinului, însoțit de Pițigoi, foștii noștri colegi de detenție. Și nu erau singuri, ci aduseseră cu ei o ladă cu fiole (Lechința, stațiunea experimentală) și-un săculețe cu boabe, să pregătim niște fasole bătută în zilele următoare, deoarece aveau să ospețească la noi, nemaifiind locuri la hotelurile bucureștene.

- Nu se poate! Nu sînteți voi, fraților! – exclama încîntat și neîncrezător nea Macavei, rămas același ceferist de treabă.

- Ba noi sîntem, dragule! De ce să nu fim? – susțineau sus și tare ambii contabili, indiferent de faptul că activau în sectoare deosebite, vinul și păstăioasele. – Vi se pare că ne-am îngrășat prea mult? Păi de-aia am venit la București! Cum terminăm cu Anul Nou, ne prezentăm imediat la clinică, să vadă profesorul unde-a greșit, de ne-am întremat în halul ăsta! Precis că ne va osîndi la chinurile pe care le-ați îndurat voi, punîndu-ne, de astă dată, la slăbit…

- Depinde, – îi tranchilizez eu, – poate vă expediază, ca și pe noi, de-a dreptul la spitalul de psihiatrie!

Stupefiați, ambii contabili ne privesc îngroziți:

- Și-ați fost acolo?

- Ce, eram nebuni? Dimpotrivă, am plecat urgent pe la cășile noastre… Și, iată-ne, sîntem cu toții sănătoși și valabili!

După ce-am sărbătorit cum se cuvine revederea celor două detașamente cu destinație specială, dar opusă, chiar de două ori opusă, date fiind noile condiții, ne-am despărțit prieteni pe viață. Contabilii s-au înapoiat în localitățile lor de baștină, Macavei la Constanța, Panaitescu la pensia lui, iar Drișcă și Iacob au mai rămas la mine în gazdă vreo două zile, pînă am descifrat mesajele de la Babadag și Galiciuica.

Acum am depășit, cu bine și fără reparații generale, jumătatea lui ianuarie. Mă urc în fiecare dimineață pe cîntarul medicinal de-acasă, și declar greutatea aproximativă, deoarece diabolicul instrument nu mai funcționează corespunzător, mai ales de cînd l-am reparat cu mîinile mele personale, cu prilejul întoarcerii de la Mila 41. Apoi mi se oferă senzaționalul breakfast de întreținere: ceai de „sonerie", brînză de „veci" (50 grame), feliuța de pîine prăjită, scobitori sterilizate și sare fără sodiu. Și cînd te gîndești că, folosind această alimentație, mi se mai spune la redacție: Al Conan Doi, „detectivul de șoc"!…

Trenul fantomă și mai mulți olandezi „zburători”

În plină vigoare fizică, dar și spirituală, după ingurgitarea celor de mai sus, demarez spre redacția revistei unde semnez zilnic condica de prezență. De peste două decenii. Și ceva. După ce trec mai întîi pe la bufetul nostru (al redacției, excelent fie spus), pentru a controla buna sa gospodărire, mă înființez în biroul meu, să-mi iau în primire sarcinile de serviciu.

În vreme ce studiez cotidienele centrale, în fața unei cafele babane și țepene, de te ridică de pe scaun, mă pomenesc cu Fița, secretara redactorului-șef.

- Ascultă, Conane, ești cu mașina? – se interesează nebunatica făptură.

- Sigur că nu! E-n reparație capitală, la „Ciclop”...

- Perfect! Pentru reportajul pe care ți-l comandă șeful, nici n-ai nevoie de „Bombiță”...

- Și cu ce mă deplasez?

- Cu obiectul reportajului... Șeful zice că i-ar plăcea un titlu în genul „Trenul infernului”. Îți surîde?

- Sigur că nu! Pînă nu cunosc realitatea de pe teren, nu pot avansa nimic...

Fița îmi întinde delegația de serviciu, zîmbește mînzește, și-mi comunică totodată și destinația:

- La gara Filaret te îmbarci... Plecarea la 16.55. Dormi la Bîzgaia. Mîine dimineață te-napoiezi. La 5.08!... Ambele-s trenuri de navetiști... Uite și cîteva din scrisorile primite la redacție... O sumedenie de plîngeri!

Nu mai întreb nimic, deoarece Fița dispare din cîmpul meu vizual, strigată de la distanță de glasul tunător al redactorului-șef:

- Fițoooo! Să vină numaidecît stenograsa! Am de dictat...

Intrigat oarecum, plec urgent spre gară. Deși ar mai fi ceva timp pînă la plecarea garniturii infernale.

Ajung la Filaret leoarcă de nădușeală. Schimbasem trei autobuze și două tramvaie. Și mai avusesem și-o discuție în contradictoriu cu taxatrița. Nu prea violentă totuși. Intenționasem doar să-i demonstrez că îi cauzează la voce urlatul în exces, iar dînsa vroia să-mi demonstreze duritatea perforatorului de bilete. Dar ne împăcasem brusc. La apariția unui supercontrolor I.T.B., posesor, probabil, al unui perforator mult mai dezvoltat.

La 16.52 „urc în tren”. Un autentic eufemism. Deoarece sînt, de fapt, urcat pe tampoane. Sute de navetiști invadaseră trenul, ocupînd înaintea mea nu numai locurile, ci și acoperișurile, scările, tenderul locomotivei, spațiile dintre vagoane, canturile ferestrelor, precum și subsolurile băncilor de clasa a II-a (garnitura nefiind prevăzută și cu clasa I).

Buimăcit și năucit de spectacolul ce mi se oferă ochilor, aștept curios pornirea trenului. Mai întîi pentru a constata, cu propriile mele organe vizuale, dacă locomotiva e capabilă să tracționeze un tren de două ori mai încărcat decît normalul. Iar în al doilea rînd, pentru că mă îndoiesc serios că navetiștii aceștia să fie chiar toți navetiști, adică lucrători ieșiți recent din schimb. Prea abundă figurile deocheate. Care nu-mi inspiră nici o încredere, și despre care mă îndoiesc să aibă vreo legătură mai apropiată cu munca.

Chiar găliganul de lîngă mine, proțăpit zdravăn pe celălalt tampon, cu-o sacoșă „Sabena” petrecută pe după umăr, avînd pletele slinoase ondulate cu fierul de călcat, și care se uită la personalitatea mea cam cîș, îmi confirmă bănuielile, mai ales cînd începe să vorbească:

- Ia zii, măi față, te-nvîrtiși de ceva marafeți? Că te văz mai dolofan! Care ți-i bișnițul? Țoale din pachet, sau țigări de la vaporeni? Hai, dă-i drumul, gagiule, că sîntem de-ai noștri, te simt de la o poștă...

Îi zîmbese cam strîmb, după care declar timid:

- Ai să rîzi, meștere, dar eu am meseria mea...

- Ei, nu mă-nnebuni! Și ce mitocosești?

- Sînt ziarist!...

Haidamacul pare încîntat, deoarece se hlizește la mine:

- Te-nțeleg... De-aia arăți așa... Taman ca văru’ Pandelică... Numai că el e vîrît pînă-n gît în

chestiile astea... Trebuie să pice și el, acușica... Cu trenul de Cățelu!...

- Și dînsul la care ziar lucrează? – mă prefac eu interesat, dar și contrariat.

- Păi ăsta-i om mintos, gagiule! N-o să lucreze c-un singur ziar. Pe toate le aranjează... Cumpără și vinde... cu sutele de kile... Că de n-ar fi dînsul, din ce s-ar mai hrăni pungașii, ăia care fac pungile pentru piață, de le umplu individualiștii cu roșii, vinete și ardei? E-n clar?

- Și-l aștepți aici, cînd garnitura noastră trebuia să fie de mult plecată?

- Ține-te bine, dolofanule, că nu pleacă! Știe băiatu' ce spune... Pînă nu vine personalul 8457, cu văru' Pandelică, ăsta nu se mișcă din loc...

- De ce?

- Pen-că Pandelică a tras semnalul de alarmă, să-și coboare marfa la haltă... Al nostru nu se mișcă din loc, pînă ce nu-i vine schimbul... Că-i cefereu, nu autobuz! Ia taci, auzi? Uite-l că vine...

Însă garnitura noastră, în loc să-și primească plecarea, la sosirea trenului de Cățelu, rămîne deodată fără locomotivă. Aceasta pleacă, fără să-și ia rămas bun, și este atașată la trenul care abia intrase în gară.

Cobor de pe tamponul meu, și mă reped urgent la mișcare. Aici mi se explică situația. Plecarea se amînă, din pricină că locomotiva de la celălalt tren a rămas fără abur. Se găsise cineva care trăsese semnalul de alarmă.

Bișnițarii garniturii sosite iau cu asalt trenul meu. N-or fi chiar toți bișnițari, dar dau jos bătrînii și copiii, iar pe femei și fete, numai că nu le ejectează pe ferestre. Sosește miliția. Trenul este golit. Sînt căutați huliganii care devastaseră compartimentele trenului de Cățelu. Țipete, urlete, zeci de oameni aleargă pe sub vagoane, printre linii. Se iscă o harababură generală. În cele din urmă, o ceată de măgădani e condusă, cu toate menajamentele, adică avînd mîinile prinse în cătușe, către postul de miliție al gării.

Slavă Domnului! Acuma vom putea porni și noi. Mai ales că ne venise și-o altă locomotivă. Se anunță plecarea. Dar oamenii mai sînt încă pe peron. Trenul începe să se deplaseze.

Lumea intră în panică. Se aud țipete, la alt nivel decît cele precedente, strigăte ca din gură de șarpe, și mulțimea pornește să alerge pe lîngă vagoanele în mers. „Va să zică, îmi zic eu, întocmai cum s-a scris în „Scînteia"! De-aia m-a expediat șeful aici!"

Și demarez imediat într-o cursă demențială, contracronometru, să-mi ajung trenul din urmă. Dar nu-s singurul care sprintează. Sute de oameni sînt angajați în aceeași competiție. Și, spre surprinderea mea, dar și cu concursul mecanicului care mai încetinește din mersul trenului, reușim să ne urcăm cu toți în vagoane. Vreo cîteva secunde am călătorit cam inconfortabil, cu picioarele pe pămînt și numai cu mîinile în tren, deoarece nu mă agățasem ca lumea de scară.

Bine că-s dotat cu pantofi serioși, cu talpă din crep, care rezistă frecărilor. Cînd mă pomenesc în compartiment, acesta-i bucșit de oameni. Doi pe-un loc. Poate și mai mulți. Răsuflu liniștit. Măi puțin liniștit decît cei care pierduseră trenul. Pe puțin 50% din pasagerii care-și făcuseră iluzii c-or să fie seara la cășile lor. Aceștia însă nu îndură chinurile celor îndesați în trenul fantomă.

Stresat de cele văzute, mă țin zdravăn cu mîinile de ușa compartimentului, dar în interior.

- Mișcă din ușă, malule! – mă roagă delicat un băiețel de vreo treizeci de anișori, strîns în blugi soioși și lat în spete.

- Nu ți-e rușine să-mi vorbești astfel? – exclam eu indignat.

- Nu! Și dacă nu te agiți mai rapid, te slăbesc în doi timpi și trei mișcări... Ori vrei să te fac urît? Să nu te mai cunoască nici nevasta! Nu vezi c-avem treabă pe-afară?

Tipul nu-i om serios. Care afară? Pe culoar? Unde nu se poate mișca nici măcar un centimetru?

Nenorocirea este că nu-i singur. Mai are vreo cîțiva gealați pe lîngă el. Și toți vor să se distreze pe-afară.

- Hai, gagiule, liberează terenul!

Pînă să manifest vreo intenție de-a mă conforma dorinței măgădanului, mă pomenesc luat de subsuori și trecut definitiv și total în compartiment. Peste mine, datorită acțiunii brutale a celor șase gealați, suporterii malacului, mă trezesc cu alți cîțiva pasageri extrași din coridor. Însă mult mai numeroși

decît poate suporta bietul compartiment.

- Gicăăă! M-a lovit nesimțitu'! Fă ceva! Nu-l lăsa să plece-așa!

Cavalerul Gică, intervenind la timp, contribuie și el la țipetele fetei lezate în onoarea ei. Mai ales cînd se-alege cu-o lejeră spărtură la cap și vreo cîteva coaste frînte. Lumea de pe culoare începe să urle îngrozită. Fără să intervină însă.

Găliganii insultă în dreapta și-n stînga. Apoi deschid ușa vagonului, eliberează scara înțesată de oameni, vîrîndu-i cu forța înăuntru, pentru a putea conversa cu-o altă echipă de huligani, de pe scara vagonului învecinat.

- Trecu civilu' pe la voi?

- Pe unde, măi față?... Prin noi?

- Și băieții ăilalți, unde-s?... S-au topit?...

- Da de unde! Îs pe-acoperiș, cu nebunaticele ălea de la Mătăsaru!

În chiotele din ce în ce mai ațîțate ale zărghiților, mult mai pregnante decît sirena locomotivei, întreprind o investigație rapidă printre bieții oameni din compartiment.

- Navetiști? – întreb eu în general.

- N-am mai fi, – îmi răspunde demoralizat un cetățean mai în vîrstă.

- De ce-i atît de aglomerat trenul astăzi? S-a deschis Tîrgul Moșilor? – îmi continui eu interogatoriul.

- Acuma-i încă bine, nene, – mă lămurește un băiețandru bălai și cuminte, – dar sînt zile cînd năvălește și mai mult popor. Atunci ne iau nebunii la bătaie, că să le dăm lor tot trenul!...

- Cine-s nebunii?

- Păi nu-i văzuși, nene? Tot ăștia, bișnițari din Urlați, frații Necșulea, cu neamurile lor...

- Și de ce stați cu mîinile-n sîn? De ce nu faceți nimic? Sînteți doar și mai mulți?...

- Măi nene nu ți-e bine? Vrei să ne dea foc la case? Să ne lase calici?...

Buun! Dacă-i așa, atunci am să iau imediat măsuri. Măsuri specifice unui detectiv de excepție. Neapărat trebuie să stau nițel de vorbă cu tinerii ăștia rătăciți. Dar cu duhul blîndeții.

Cu prețul unor chinuri inimaginabile, izbutesc să mă deplasez, în ciuda unor proteste violente, lîngă scara unde se instalase o parte din membrii colectivității Necșulea.

Cealaltă parte se distra liniștită, demontînd volanul roții de frînare a vagonului.

- Ce faceți, tovarăși? La ce vă trebuie?

- Iote-te-l pe gagiul nostru! – pornesc să rîdă pitecantropii. – Nu te pricepi, ai? Păi cu ce să scoatem apa din fîntînă? Nu-i nevoie de roată?

- Cred că da! Dar de ce nu-o cumpărați de la „Ferometal”?

- De piele maro, ca să-ntrebe nasoii! Ne dai tălică niscaiva marafeți? Oi fi vreun zmeu plin de leușteni? Ia roiește-o de-aici, că ne plictisești și ni s-apleacă!... Ți s-a făcut de vreun masaj, ca la Baia Centrală? Spune, nu te sfii!...

Simt cum îmi crește brusc tensiunea.

Întorc capul în direcția compartimentului pe care-l abandonasem. Fac niște semne disperate, către băiețelul cel bălai. Într-un sfîrșit mă vede și vine pînă lîngă mine, trecînd peste „cadavrele” celor din culoar.

După ce mă înțeleg splendid cu tînărul cetățean, transmițîndu-i o serie de sfaturi pentru ceilalți pasageri, pornesc să urlu:

- Foooc! A luat foc vagonul! Ardeee! Foooc!...

Unul din pitecantropii Necșulea se repede la mine:

- Unde-i focul, malule!

Zbătîndu-mă să mă eliberez din îmbrățișarea, atît de pasionată, a primitivului, îi arăt compartimentul unde mă bruscase.

Pe ușa acestuia răbufneau niște trîmbe groase de fum, ca și cum ar fi fost un coș de locomotivă.

Zdrahonul mă slobozește instantaneu, după care pornește să răcnească:

- Aoleuuu! Nenișorilor, fraților, e de rău! A luat foc trenul! Ce ne facem, fraților? Oameni buni, nu ne lăsați! Săriți!...

Rage ca o vită dusă la abator. Dă să fugă pe scară, dar este îmbrîncit îndărăt de ceilalți coechipieri. O luptă disperată, fără să se mai țină seamă de grad de rudenie, se încinge între huligani. Numai că nu plîng de frică!...

Oamenii de pe coridor se înghesuie în compartimente, liniștiți și rîzînd pe sub mustață. Teribilii frați Necșulea își smulg părul, adică pletele hippies, neștiind încotro s-o mai apuce. Aleargă bezmetici de la un capăt la altul al coridorului, zbierînd și hohotind de plîns, își aruncă sacoșele „Sabena", „Lufthansa", „Kent" sau „Panam", pe unde apucă, mai pe ferestre, mai pe jos, se roagă chelălăind de lume să-i scape de la moarte.

Plin de sînge rece, dar extrem de liniștit, le comunic unica speranță de salvare:

- Săriți din vagon! Nu mai stați, că ardem de vii!...

Uitînd să-mi mulțumească, huliganii tribului Necșulea mă îmbrîncesc din toate părțile, deoarece blocasem ușa vagonului, și încep să-și dea drumul din mersul trenului, năvălind pe scară. Alții escaladează ferestrele. Rămîn o vreme agățați de mînere, temîndu-se să sară. Rag în continuare. Cerșesc milă, cu lacrimile șiroind pe obrajii încadrați de favoriții lor flocănoși. După care, neobservînd altă posibilitate, se aruncă în gol.

Huliganii de pe acoperișul vagoanelor, remarcînd jurnalele în flăcări pe care le aruncam pe fereastră, ajutat de băiețandrul care le aprinsese la sugestia mea, pornesc să-și ia zborul, de-acolo de sus, aterizînd de-a dreptul pe taluzul liniei ferate.

Și asistăm cu toții, încîntați de performanțele acrobatice ale zburătorilor și cascadorilor improvizați, la încăierarea ce se încinge între ei și frații Necșulea, pentru recuperarea boarfelor risipite din sacoșele personale, pentru prinderea din voleu a bancnotelor ce flutură prin văzduh, a banilor ce le scăpaseră din buzunare și ascunzișurile unde fuseseră pitiți.

- Bravo, dom'le, le-ai făcut-o! – mă felicită un bătrîn țăran, aproape îmbrățișîndu-mă. – Le veniși de hac, fir-ar să fie ei de cioflingari!

Chiar în acest moment solemn, de entuziasm general, de sub banca unde stătuse ascuns, ultimul mohican din tribul Necșulea țîșnește intempestiv și ni se adresează scrîșnind din dinți:

- Mi-ați tras-o în pept, gagiilor! Dar am să vă mănînc... Fripți am să vă mănînc... cu usturoi și ceapă!...

Este chiar pitecantropul care mă amenințase că-mi pocește figura. Însă cîțiva navetiști îl iau de brațe, și-i susură lin:

- Ai să cobori, cu noi, la gară la Bîzgaia, să-l cunoști și pe șeful postului de miliție de-acolo! Că n-ai dinți destul de zdraveni, să ne sfîrteci cu ei, așa cum ți-ar face plăcere! Hai, Necșuleo, mișcă mai repejor!... Că te-or trimite și pe tine la uzină, să-nveți ce-i munca!

- Da' de ce numai pe mine? Luați-l și pe ziaristul ăsta! N-a dat foc la tren!... Dreptate-i asta? – se tînguie huliganul, smucindu-se dezordonat.

Băiețandrul cel bălai se apropie de mine și-mi surîde:

- Sînteți ziarist de-adevăratelea? Pe mine mă cheamă Pahonțu, Pahonțu al lu' Prefagea, dar mi se zice Nițu... Acuma-s muncitor la „Vremuri noi"...

- Așa tînăr?

- Păi a fost prima mea zi de muncă-n uzină! La care ziar scrieți?

- La „Fapta"... Mîine dau materialul, iar sîmbătă sper să apară! Ai să-ți citești numele la gazetă, pentru c-ai meritat!...

Fratele Necșulea se zbîrlește plin de ură, și-mi suflă în față o cumplită boare alcoolică:

- Las', c-am să-ți complectez eu autobiografia, grasule! Să mă ții minte o viață întreagă... Dacă oi mai trăi!

Mă uit la el plin de bunăvoință, surprins de încrederea pe care o manifestă:

- Vei avea destulă vreme, „gagiule”! În uzină ai să afli mai multe despre viață... Și poate te faci și om... Să vorbești românește ca lumea...

Filiera „Francezu” II (cele două orfeline)

Iarăși îmi sună cineva la ușă. Ca totdeauna cînd mi se-ntîmplă să scriu la domiciliu, în Calea Moșilor. Dar sună incontinent, ca și cum ar anunța în cartier c-a venit ziua de apoi, sau că se-nchide apa. În consecință, mă reped spre intrare, tîrînd după mine numai lampa de birou. Metalică. Becul nu… Însă-i șapte dimineața și se va face lumină.

- Pe cine căutați? – le-ntreb pe cele două arătări proțăpite în prag.

- Matale ești Coman? – se interesează una din femei, utilizînd un glas gros, bine tabagizat, în vreme ce-și aranjează zulufii coafurii oxigenate în exces.

Cealaltă, făptură, probabil de același sex, mă examinează placidă, indiferentă, de parcă ar fi ingurgitat două tuburi de somnifer.

- Da, eu sînt! – le răspund intrigat. – Cu ce vă pot servi?

- Noi o să vă servim, dacă n-o să ne țineți întruna la ușă! – se exprimă lejer enervată țața cu vocea deteriorată.

- Dar poftiți!… – mă scuz eu.

Instalat la birou, privesc atent la cele două matroane așezate în față-mi. „Blonda” își aprinde o țigară luată din pachetul meu, o îmbie la fumat și pe asistenta ei, oarecum mai tînără, deși nu s-ar zice, și-mi oferă și mie o „Snagoavă”.

Apoi, mîngîindu-și ostentativ pletele, privește satisfăcută la amenajarea interiorului. Poartă, ca și companioana ei, pantaloni evazați, pulover din polistiren, strîns pe gît, precum și-un pardesiu strîmt, cu nasturi metalici, un soi de roți dințate.

Cealaltă, care tot dă s-adoarmă, și-a desfăcut larg haina de blană sintetică (leopard, panteră sau tigru) lăsînd la vedere un pulover identic cu-al bătrînei, însă mult mai slinos.

- Despre ce servicii vorbeați, și cu cine am plăcerea? – le invit la o discuție mai clară.

- Nu ne-am recomandat? – tresare bătrîna. – Păi atunci iacă, eu mi-s Gogu, și dacă o să-mi placi, poți să-mi zici chiar Gherigogu, ca prietenii mei, fiindcă semăn nemaipomenit cu Gheri Cupăr, ăla din filme. Iar dînsa-i fiică-mea, Flory. Am botezat-o așa, pentru că-i din mamă necunoscută…

„Cumătra” începe să mi se pară sărită de pe șine.

- Pesemne c-ați avut un tată la fel, de i-a trăsnit prin cap să vă împodobească c-un nume bărbătesc… – o iau eu pe dedeparte, neînțelegînd cum poate semăna o femeie cu Gary Cooper.

- Vă legați de tata? Nu se vede că-s bărbat? – se indignă țața.

- Nu prea… – îngăim eu stupefiat. – Scuzați-mă!

- Nu prea ții matale cu moda nouă! – mă dojenește Gherigogu.

- Posibil. Și ce doriți?

- Să vă spălăm, să vă frecăm…

- Fac asta și singur… în fiece dimineață!

- Glumezi matale? – se enervează iarăși Gherigogu. – De ce-ați telefonat atunci la Cooperativa de prestări la domiciliu? Nu pentru spălat de rufe și frecat parchetul?…

- Da, însă am cerut doar o singură femeie de serviciu…

- Noi sîntem aia… – mă asigură Gheri Cupăr. – Lucrăm numai în colectiv…

- Normal, – declar eu, – de ce-i cooperativă?

- O fi. Însă n-are oameni destui. Noi însă avem! Un cumătru, pe nea Jorj Arvanitache, cu relații pe-acolo, și care ne vinde pontul… Ne dă adresele, și facem de toate… Dacă ne-nțelegem, bineînțeles…

Nevastă-mea fiind plecată, pentru vreo cîteva zile, iar eu nemaifăcînd față atîtor sarcini gospodărești, mă văd silit să trec la tratative, să-mi dau seama dacă „ne-nțelegem”.

- Cît mă costă?

Gheri Cupăr ridică un deget în aer, și-mi precizează:

- Două sutare!

- Păi mi-ai arătat doar un deget!...

- Ăla-i pentru o zi!

- Două sute pe zi... Lei? – aproape că răcnesc eu.

- Valută nu primim, că intrăm la zdup! Nu-i mult, coane! Ce facem noi, nu face nimeni. Acușica ne-apucăm... Dar mai întîi ne dai o gustare, să prindem forțe, o tigaie de ochiuri cu slănină prăjită, cafea, ceai, telemea, însă de oaie, o juma de bătrînă și-un pachet de țigări, din alea „superlong”... Iar în timp ce noi o să lucrăm, matale ne gătești de prînz. O ciorbiță, acolo, de porc, cu smîntînă, niscaiva friptură la cuptor și niște plăcintă cu mere. Mor după așa ceva... Vin nu bem... decît alb, c-ăl negru ne arde pe gît... Seara mai merge, dacă-i mîncarea grasă... Consumăm, dar și muncim de le rupem... E bine?...

- Dragii mei, dragele mele, – mă adresez eu celor două „femei de serviciu”, – am impresia că n-o să ne-nțelegem. Încă n-am cîștigat la loto, și nici la loz în plic...

Deși n-am apucat să le comunic toate impresiile mele despre sectorul particular al prestărilor la domiciliu, Gheri Cupăr se ridică violent de pe scaun, aruncă țigara în vaza cu flori, bate cu pumnul în masă, de se varsă și apa din recipient, și începe să strige la mine:

- Îți bați joc de noi, dom’le Coman? Ne ții aici de vorbă, să ne pierdem ziulica de muncă, nebăuți și nemîncați, și mai zici că n-o să ne-nțelegem?... N-aș prea-ș crede! Drept cine ne iei? Te bucuri la sărăcia a două biete orfane, că n-avem nici tată, nici mamă... Privește la mine, maestre, că-s făcut din mușchi de fier-beton, nu de vacă... Dacă ne umilești și ne-alungi de la munca cinstită, am să mă port cu matale ca un vagabont... Sparg totul din casă... Avea dreptate nea Jorjică, atunci cînd zicea că munca nu-i de noi, oameni cinstiți și curați la suflet...

Cînd înregistrez pentru a doua oară numele fostului coleg, mă gîndesc că mi se oferă excepționalul prilej să aflu cîte ceva despre activitățile actuale ale ex-măcelarului, și-atunci le declar orfelinelor:

- Stai blînd, nea Gogule, nu te agita... Fă și matale ca Flory, fetița matale, care a și ațipit, după cum văd... Poate cădem la-nvoială... Rufele-s în debara, parchetul în dormitor, c-aici în birou am treabă, și nu-l facem astăzi, iar de mîncare vă gătiți singuri... Cămara-i pe coridor, chiar lîngă bucătărie... Dați-i drumu’!

Gherigogu mă privește sticlos, apoi o mobilizează pe fie-sa:

- Hai, fată, nu mai trage de timp! Treci la interes...

Peste cîteva secunde au dispărut amîndoi, ca și cum mi-ar fi cunoscut casa pe de rost. Din bucătărie încep să răzbată arome apetisante, zgomot de tacîmuri și farfurii sparte, precum și sfîrîitul cîrnaților prăjiți.

Și cînd te gîndești că jinduiseră la ouă cu slănină, nu la cîrnații pe care-i ascunsesem în mașina de spălat!

În vreme ce orfelinele se ospătează, mă furișez în coridor.

- Flory taică, – îl aud pe Gheri Cupăr, – dacă-l încasăm pe barosanul ăsta, mîine plecăm la Tatanașu... Nea Jorjică și Durică au și întins-o, încă de alaltăieri... Mai dă-mi un cîrnat... Așa, fie și doi... La Craiul Munților se va-ncinge balul cel mare, așa l-am înțeles eu pe nea Jorj, cică trebuie să pice moștenirea... L-au chemat și pe Digai, taman de la Cîmpina...

- Dar o fi murit Bucifal, ăla, de care pomenea malacul?

- Dracu să-l pieptene, că nu pricepi o iotă din bălmăjelile cumătrului... Nu-l știu pe Bucifal, și nici pe Tatanașu... Chestia-i că au nevoie de brațe de muncă... Ei cu moștenirea, bașca afacerile, cum ar fi casa de bani a lui Șmiț, iar noi cu munca de jos... Las’, c-o să vedem... Gata, acum hai la treabă, să tragem un rasol rufelor barosanului... Că n-om fi dilii, să i le și scrobim... Să le ducă la „Nufărul”, dacă ține la lux!...

Mă retrag discret. Chestia cu filiera „francezu” se complică. Deocamdată se confirmă numai declarațiile măcelarului, surprinse la endocrinologie. Cine-i Craiul Munților, plus Bucifal și Tatanașu, rămîne de văzut. Și, mai ales, de aflat. Trebuie să mă găsesc permanent pe recepție, poate mai pic pe niscaiva confidențe. Deocamdată trec la mașina de scris, să-mi transcriu ultimele două pagini.

Din baie se-aude o gălăgie de infern. Mașina de spălat uruie, gazele ard în cuptorul cazanului, date la maximum. Deci mi-e imposibil să lucrez.

Prefer atunci să supraveghez activitatea celor două orfeline.

Cînd întredeschid ușa camerei de baie, aburul îmi răbufnește în nas cu violență. Ce se petrece înăuntru e de groază. Flory, în costum de lucru, adică în costumul de baie al nevesti-mii, s-a vîrît în cadă și calcă-n picioare, printre clăbucii de săpun ce-i ajung pînă la buric, rufele dispuse pe fundul băii. Gherigogu, în halatul meu de casă, zorește lîngă mașina „Alba lux 3”, încercînd să descîlcească un cearceaf din ghearele învîrtitorului. Cearceaful se încăpățînează, iar Gherigogu nu se lasă. Spuma țîșnește de pretutindeni, dînd să iasă și din camera de baie. În cele din urmă izbutește să desprindă cearceaful, numai o jumătate, ce-i drept, după care se oprește și motorul mașinii de spălat. De la sine. În schimb atmosfera se îmbibă de-un miros ciudat, pe care l-am mai simțit cîndva. Atunci cînd am prăjit electromotorul aspiratorului.

- Gata, Flory taică, trecem la limpezit… Dă drumu’ la duș, că noi ne-apucăm acum de parchet… Lasă-l să curgă, pînă s-o duce dracului spuma asta nenorocită, că mă ustură la ochi… Treci să te-mbraci, doar n-o să frecăm parchetul despuiați, să mai și răcim…

Jenat, fac cale-ntoarsă, nu mai înainte de-a o auzi pe Flory:

- Tăticule, mai e ceva în sticla aia de vizichi? Să-i trag o dușcă… că parcă mă ia cu frig…

Deoarece nu-mi închipui să fi venit cu alcoolul personal, încep să cred că-i vorba de sticla de „Suntory Gold”, primită cadou de la nepotu-meu, cu prilejul zilei mele de naștere.

Îngrijorat de desfășurarea actuală a evenimentelor, mă consult cu detectivul din mine, întrebîndu-mă dacă-i oportun să fac scandal, sau să las lucrurile a-și urma cursul.

Ideal ar fi, dacă aș obține un fir, cît de cît, care să mă ducă la adresa Craiului, sau măcar a lui Tatanașu. Pentru că labirintul ipotezelor se complică. Dacă Durică discutase cu Arvanitache despre enigma casei de bani cu cifrul uitat, pe care Tatanașu o transportase la Craiul Munților, unde urmau să-l „condiționeze” pe Șmiț, acum aflu că are loc un soi de mobilizare generală, și că viitorul răposat Bucifal va lăsa o moștenire de excepție… Și astfel se creează încă o enigmă suplimentară. Cine sînt moștenitorii? Și de ce se-nghesuie la moștenire, o asemenea desfășurare de forțe?

În vreme ce depun eforturi notabile să ajung la o concluzie, dinspre coridorul locuinței, de lîngă bucătărie, răzbate un răcnet de fiară:

- Tăticule, stinge-ți țigara, că sărim în aer! Nu vezi c-am turnat toată neofalina în ligheanul de vase?…

Mă năpustesc urgent spre cele două orfeline. Spre fericirea generală, nu se întîmplă însă nimic grav. Doar o bufnitură și-un val de trîmbe de fum. Cam negru, ce-i drept… Normal, deoarece știam că nu posed în casă picătură de neofalină. Luase foc numai lichidul antigel, pe care-l păstram în cămară, și care fusese confundat cu benzina ușoară.

Gherigogu, cu sînge rece, aruncă ligheanul în flăcări peste spuma din cada cu rufe, și izbutește astfel să înăbușe posibilul incendiu.

În momentul cînd asist, oarecum tranchilizat, la colorarea albiturilor în gri, la ușă se-apucă iarăși să sune cineva. Întrucît nu mă pot deplasa, din pricina lui Flory care țîșnește din bucătărie, cu costumul de baie arzînd, pe ici pe colo, pentru a se arunca într-un splendid plonjon de-a dreptul în cadă, Gherigogu îmi strigă:

- Las’ că deschid eu, coane, nu te mai deranja! Dute-n birou, și te liniștește… Aranjez eu toate problemele.

Deoarece Flory a dispărut pe sub rufe, nu mai consider necesară prezența mea.

Totuși, nea Gogu e inuman de serviabil!… Dar de ce?…

Filiera „Francezu” III (fratele din flori)

În vreme ce creierul îmi este preocupat de-această gravă problemă, din vestibul răzbate, suficient de estompat, murmurul unei conversații prelungite excesiv. Asta-i bună! Gheri Cupăr îmi interoghează vizitatorii?

Oricît îmi încordez auzul, de-mi intră în vibrație timpanele, nu desluşesc mai nimic. Noroc că, într-un tîrziu, Gherigogu năvăleşte în birou, trăgînd uşa după el (cam smucit) şi-mi comunică bîntuit de-un entuziasm inexplicabil:

- Maestre, joci tare! De ce nu ne-ai spus că eşti scriitor, după cum zice musafirul de-afară?... Acum ai să faci cinste, că nici nu ştii cine-a venit? Îți dă prin cap?...

- Nu! – mormăi eu indispus, mai ales că trebuie să fac şi cinste, după ce sînt deranjat de un intrus, şi care mă mai şi deconspiră.

- Fratele matale! Fratele romancierului Conan, după cum se recomandă el!...

- Imposibil! – îngăim eu, ştiind prea bine ce afirm. – N-am auzit în viața mea de-aşa ceva!...

Gherigogu mă priveşte lejer dispreţuitor.

- În halul ăsta am ajuns? Nici între frați, să nu ne avem ca frații?... Nu-i frumos!...

- Nea Gogule, mai slăbeşte-mă... Sînt singurul copil la părinți...

- Nu se poate! E fratele matale, se vede cît de colo... Precis bate la suta de ocale... După ce-ai să-l vezi, va trebui să-l iei la întrebări pe bătrîn!

- Care bătrîn?

- Tatăl dumitale...

- N-am tată! – declar eu.

- Păi cum te-ai născut? – se-ntreabă bănuitor Gheri Cupăr.

- Uite ce-i, nea Gogule, te-am angajat femeie de serviciu, nu detectiv! Te-apuci odată de tragedia din baie? Parchetul cînd o să-l mai frecați?... Bagă-l aici pe impostor, şi matale treci la treabă... Iar în privința lui taică-meu, nu-ti fă probleme... M-a făcut înainte de-a răposa...

Cînd se deschide uşa şi-n prag îşi face apariția „frate-meu”, simt că-mi vine să cad de pe scaun.

Privesc la el paralizat. Încotoşmănat într-un balonzaid îmblănit, mai avînd pe deasupra şi-un guler dintr-o oaie, iar pe cap o căciulă de spaimă, cum purtau căutătorii de aur din Alaska, confecționată probabil din patru cîini polari năpîrliți, individul are în picioare nişte ghete înalte, legate cu şireturi, pînă la genunchi. Pantalonii, însă, fac toți banii, deoarece sînt din pînză de saltea, în dungi alb-albastre, şi-s vîrîți în carîmbii ghetelor-cizme. Diferența dintre blana căciulii şi favoriții excesiv de bogați e-aproape insesizabilă.

Mai mult lat, decît înalt, „fratele” e cam grăsuț. Ceea ce nu-l împiedică să se proțăpească țanțoş, şi să mă examineze extrem de curios.

Stranii făpturi îmi mai vizitaseră astăzi casa. Gherigogu, om în vîrstă, poartă plete ca bulevardiştii, iar noul sosit umblă costumat ca un explorator antarctic. De unde-or mai fi apărut, Dumnezeule!

În clipa cînd personajul îşi scoate căciula, abia atunci îmi explic propensiunea sa pentru blănurile de tot felul. Pentru că, în afară de favoriți, craniul său nu mai posedă nici un alt fir de păr. E chel, ca o minge de fotbal!

Zadarnic mă pregătesc să-l iau la întrebări, deoarece individul mă depăşeşte. Scoate un răcnet infernal şi se repede spre mine, cu căciula în mînă, purtînd-o ca pe-o pavăză:

- Alexandre, frate dragă... scumpul meu... iubitule!...

Secundele următoare le petrec la pieptul balonzaidului îmblănit, scufundat în părul (urît mirositor) al gulerului de oaie, gîdilat de favoriții individului, care mă îmbrățişează furibund, răpindu-mi orice posibilitate de replică.

În schimb îmi vorbeşte el, incontinent:

- Alică, dragule, Alexandre, mititelule, Andi, scumpule!... De-o viață întreagă te caut, şi-abia

astăzi mi-a fost dat să te găsesc... Dacă n-auzeam, la miliția din Comarnic, că ești una și-aceeași persoană cu ziaristul Coman, care în clipele libere face pe scriitorul și pe detectivul, cînd îți zici Conan Doi, rămîneam singur pe lume, fără tată, fără mumă, dar și fără un frate... Apropo, ce mai face tăticu, ce mai face mămica dumitale?...

Aproximativ sufocat de-atîtea blănuri și păr, izbutesc totuși să-i răspund coerent:

- Bine... Adică...

- Sănătoși, sănătoși? – insistă „fratele".

- Depinde... Dar se poate spune și-așa, pentru că-s la odihnă!

- La munte? La mare?

- La Bellu... Au cam murit nițel!

Flocănosul mă sloboade violent din îmbrățișare, chiar îmbrîncindu-mă lejer, pentru a porni să scheaune și să scîncească, precum un dulău suferind de jigodie:

- Mamă, mamă, dulce mamă, drag tăticule al meu, m-ați lăsat pe lumea asta, făr' de nimeni, și mi-e greu!...

Oarecum emoționat de versurile dureroase, create spontan de orfanul necunoscut, nici nu-l observ cînd se repede iarăși la mine, pentru a mă îmbrățișa disperat și a-mi declara patetic:

- Andi, Alicule, Alexandre! Nu-s singur pe lume! Te mai am pe tine, fratele meu drag, sînge din sîngele meu, carne din carnea mea!...

Mîngîiat de seria de diminutive, pe care nimeni nu mi le mai adresase vreodată, privesc înduioșat, dar circumspect, la exploratorul polar, care-și pune căciula pe biroul meu, pentru ca apoi să-mi ceară cu glas aspru, dat la tocilă, acordat pesemne, de astă dată, la timbrul său natural:

- Dă-mi iute o țigară... Și ceva tare de băut, că mă simt cam rău... Îți dai seama? Atîtea emoții...

Pînă să iau vreo inițiativă, se servește singur din pachetul de „Snagov". Apoi, privind iscoditor în jur, mă somează:

- Unde-i bătrîna? Nu mama noastră, ci țuica, trăscăul, prăștina... Să-mi mai revin în puteri și să cinstim regăsirea!

În vreme ce necunoscutul își scoate balonzaidul, ca să rămînă doar într-o haină bizară, confecționată din același material ca și blugii, de parcă ar fi plecat de-acasă în pijama, din baie se-aude un bubuit prelung. Tresar nervos, imaginîndu-mi o altă catastrofă.

Noroc că-și face apariția Gheri Cupăr care mă liniștește:

- Stai blînd, baroane... Nu s-a-ntîmplat nimic... A căzut cazanul, dar îl ridicăm numaidecît. S-o scoatem însă pe Flory de sub el, să vedem dacă mai trăiește... A lunecat pe fundul căzii, s-a agățat de duș, iar cazanul n-a fost bine priponit... Ce să-i faci, se mai întîmplă! Dar dacă-mi face figura, și nu se mai scoală, atunci să știi că mă supăr praștie!...

Totu-i bine, cînd se termină cu bine! Cu forțe reunite, am ridicat cazanul, l-am pus la loc, apoi am trezit-o pe Flory, care cam „adormise", și-am pus-o și pe ea la loc. Dar în bucătărie, lîngă sticla de „vizichi", pe care o golise total... Numai așa îmi explic cum de alunecase.

Instalați în cabinetul meu de lucru, îl ascult răbdător pe neașteptatul și originalul meu vizitator.

- Și-așa, frate dragă, scumpul meu Alică, – declamă pleșuvul blănos, – ca să aflu de tine, a fost nevoie de mîna neagră a sorții, care m-a împins în mîinile miliției din Comarnic, însă pe nedrept, deoarece butelia i-o luasem cetățeanului ca s-o repar... Căpitanul de-acolo, să știi, te simpatizează la nebunie... El mi-a povestit despre tine, atunci cînd mi-a dat ca exemplu cazul de la Colțiilupchii, cu găinăriile nu știu cărui popă... Dragă Alexandre...

- Iartă-mă că-ți iau vorba din gură, dar pînă-n clipa asta nici nu mi-ai spus cum te cheamă! – îl întrerup eu pe inocentul depanator de butelii de aragaz. – Tu-mi zici pe nume, dar eu cum să-ți spun?...

- Formidabil!... Înseamnă că mi-a slăbit ținerea de minte... Păi cum să mă cheme, dacă ți-s frate? Coman, dragule, și Alexandru, pe deasupra! Al Coman, mai pe scurt!... Că de-aia am venit la tine...

- Bun, dar de unde și pînă unde reiese că sîntem frați? Mai ales că porți același nume mic... Ai buletin?

- Nu! Asta-i altă poveste, din păcate nespus de tristă! Mai tare ca-n „Vagabondul”, filmul ăla indian, unde se cîntă celebrul șlagăr mondial „awaramu”… Pentru că și tatăl nostru a săvîrșit o greșeală cumplită, de milioane!… Numai inima duioasă a unui scriitor, așa cum ești tu, și care înțelege ce-i slăbiciunea, omenească, numai ea l-ar putea ierta pe bătrîn și răscumpăra păcatul… N-ai să lași în suferință un biet copil neprihănit, cum sînt eu, schimbat din leagăn de-un tată care-a călcat strîmb cu-o femeie din alt sector… Înțelegi? Nu l-a lăsat conștiința… M-a pus pe mine în locul tău… Mama n-a fost însă de-acord, și te-a dus îndărăt, luîndu-și înapoi copilul personal… Dar dacă ne-o fi încurcat? Îți dai seama? Așa că n-aș mai putea jura că-s eu sau tu, sau, și mai rău, chiar invers… De ce ne cheamă pe-amîndoi Coman, și încă Alexandru?… Toate astea mi le-a spus maică-mea vitregă, sau bună, înainte de-a-și lua tălpășița de-acasă, că nici ea nu știa prea bine ce fel de mamă îmi era…

Tulburat și îngrozit de aberațiile „fratelui” meu, îl întreb:

- Dacă era atît de sigură că taică-meu era autorul tău, de ce n-a pretins să te recunoască în fața legii?

Al Coman al doilea, fără să ezite, mă lămurește pe loc:

- Din mîndrie! Și-apoi, ce, e-un singur Coman pe lumea asta? Dacă se dăduse drept Coman, fiind, de fapt, un altul? Părăsită de ticălosul care o înșelase, biata femeie avea mințile cam vraiște… Dar după ce-o găsesc, pentru că plec și pe urmele ei, taman la Craiul Munților, unde-am auzit că s-a încurcat cu Francezu, zis și Tatanașu, am s-o iau la întrebări mai precise… N-am să te las nelămurit…

Trosc! Așa mi-a sunat în creier declicul produs de auzul numelui, pentru a nu știu cîta oară, de Craiul Munților. Profit imediat de ocazie, pentru a obține amănunte:

- Îl cunoști pe Tatanașu?

- Dar bineînțeles… El m-a învățat meseria…

- Care?

- Reparator de butelii, televizoare, aparate de radio, de orice vrei și nu vrei… Era vecinul nostru de la Cîmpina, pînă ce-a plecat la Băicoi…

Nu mai apuc să aflu detalii, deoarece Gherigogu, însoțit de Flory, intră în birou, purtînd pe brațe un lighean înspumat, și dă să treacă spre dormitor. Flory, zărindu-l pe Coman al doilea, cască ochii cît cepele și exclamă:

- Lică! Ce-mi faci aici, tăticule?…

Dar nu mi-e dat s-aud răspunsul, deoarece se produc două evenimente esențiale. Gheri Cupăr, surprins de intimitatea relațiilor dintre Flory și musafirul meu, înaintează spre dormitor cu capul întors spre fie-sa, ceea ce-l obligă să aterizeze dincolo de ușă, cu nasul în detergentul din recipientul scăpat din mîini. În timp ce Gherigogu strigă într-ajutor, soneria izbucnește violent, țîrîind prelung, sinistru.

Pornind spre ușă, îi transmit lui Coman al doilea:

- Ai grijă de orfelinele astea, că-mi fac casa praf și pulbere! Pe urmă stăm de vorbă, și clarificăm și problemele de familie… Deși nu-mi poți fi frate, am să-ți dau o mînă de ajutor, s-o găsim pe maică-ta, și să-ți precizăm arborele genealogic. Fii cu ochii pe ei!

Înainte de-a ajunge la ușă, îl mai aud pe „frate”-meu asigurîndu-mă:

- N-avea nici o grijă! Pentru Flory pun și mîna-n foc… Iar dacă pletosu-i chiar taică-su, atunci trebuie să fie om de treabă, deși n-aș cam zice…

Filiera „Francezu” IV (femeia fatală)

Panicat de zbîrnîitul soneriei care nu se mai oprește, gîndesc intrigat la afirmațiile neliniștitoare ale „fratelui” Lică. De ce nu-i place figura lui Gheri Cupăr? Mă rog, dreptul lui... De fapt, nici mie nu-mi prea zîmbește aberanta poveste a lui Coman al doilea.

În definitiv, situația din casa mea, la ora actuală, poate fi apreciată ca mulțumitoare, dar nu chiar disperată. După ce rezolv cu personajul, care se încăpățînează să-mi prăjească transformatul soneriei, intenționez să lichidez de urgență cu treimea, mai mult decît suspectă, care activează acum în dormitor.

Cînd deschid ușa de la intrare, o făptură de groază îmi zîmbește galeș, vrînd să mă cucerească, de sub voaleta care-i ascunde plafonul.

- Așa arată ziaristul Coman? – mă întreabă aschimodia. – Dumneata ești, sau tatăl dînsului?...

- Deoarece n-am copii, înseamnă că eu sînt! – îi răspund eu lejer enervat. – Pentru ce mă căutați? Și cine sînteți?...

- O cititoare de-a dumitale, din cele mai pasionate și fidele... Mor după dumneata, mai ales după ce-am citit reportajul ăla, cum îi zicea? – cu femeia care așteaptă un bărbat, un soț... iar matale o sfătuiești să-l caute, nu să-l aștepte... Este?...

- Nu-mi amintesc să fi scris asemenea tîmpenie!...

- Nu se poate! Nu-i primul matale articol de genul ăsta, pe care ți-l citesc rînd cu rînd, chiar pînă la sfîrșit... Putem sta de vorbă?

- Dar acum ce facem?

- Atunci să mergem în casă, că am mai multe de spus... Eu-s femeia din reportajul matale... Nici soț n-am, nici urîtă nu-s... Însuflețită de mișcătorul dumitale articol, am pornit să-mi caut un bărbat... Acum să te vedem! Ori minți cînd scrii, ori ești cinstit și-atunci n-ai să mă lași singură pe lume... Hai în casă!

Deoarece mi-au paralizat nu numai corzile vocale, ci și anumite relee neuronice, mă abandonez sorții.

Pasionata cititoare, care mă îmbrîncește nițel, întrucît nu prea încape în spațiul eliberat, fiind suficient de corpolentă, se îndreaptă spre birou, ca și cum ar fi la ea acasă.

Pășind buimac pe urmele ei, îi înregistrez fugitiv parametrii. Scundă și bondoacă, nu-și cam arată vîrsta, fiind bine camuflată de voaleta cu picățele negre. Însă pare un om echilibrat, mai ales financiar, deoarece se-mbracă numai din pachet, sau, în cel mai rău caz, de la Consignația. Cizme din piele de crocodil sintetic, blană din astrahan artificial, căciuliță dintr-un animal greu identificabil, geantă din același crocodil care fusese utilizat pentru cizmulițe, mînuși de piele. Mă rog, o cititoare înlesnită...

Cînd ia loc în fotoliul meu de la birou, își eliberează capul de sub voaletă, și-atunci asist la cea mai formidabilă mască din arta cosmeticii. Pațachina n-are ten, n-are chip. Totul este numai tencuială, groasă și stridentă. Ochii, îi sînt pitiți în dosul unor gene cît peria mea de dinți, iar gura ascunsă sub niște buze grăsimoase și roșii, ca doi cremvurști. Însă părul, slobozit din căciuliță, are cea mai tulburătoare culoare văzută vreodată: un portocaliu reflectogen, ca ultimele Dacii 1300.

Întrucît observă c-o privesc uimit, mă încurajează:

- Pînă-mi mai revin din emoția întîlnirii, du-te și fă-mi o cafea! Ai țigări?

- Poftiți, sînt pe masă! – o invit eu, indicîndu-i „Snagoavele”.

- Lasă-le, fumez dintr-ale mele, m-am obișnuit cu „Kent”-ul!

Apoi, auzind zgomot în încăperea alăturată, unde orfelinele frecau parchetul asistate de fratele meu din flori, mă întreabă curioasă:

- Cine-i acolo?

- Femeile de serviciu... adică și-un supraveghetor...

- Stai bine, maestre! Îți permiți... Dacă ne-nvoim și-o să-ți surîdă propunerea mea, te fac om! N-o să mai ai nevoie nici de femei de serviciu, și nici de valeți... Că prea ești risipitor!

În vreme ce dau cafeaua în foc, mă gîndese că va trebui să-mi înscriu ziua de azi printre cele mai nefaste din calendarul meu. Mare blestem și cu admiratoarea asta. Că nu-mi ajungeau cele două

orfeline, plus Coman al doilea, impostorul…

Dar nu știam ce mă așteaptă. Aflu abia cînd aschimodia își termină cafeaua, stingîndu-și al treilea „Kent” în fundul ceștii.

- Meștere Coman, hai să discutăm cu cărțile pe față… Toată viața am așteptat un soț de talia matale… Îmi convine figura și situația pe care o ai… Eu însă n-am! Adică n-am buletin de București… Am încercat să-mi fac viața c-un tip dubios, care zicea că-i francez, dar era cîmpinean de-al nostru, și-i spunea lumea Tatanașu, și nu mi-a reușit pasiența. Matale ești însă de alt soi. Scrii la gazete, ai inimă largă… Ești omul meu, ce mai… Posed ceva avere, iar în curînd voi pune mîna pe-o moștenire fantastică! Vrei să fii soțul meu, să mă iei de nevastă, și să mă-nzestrezi c-un buletin?

Aș vrea să-i răspund, și să-i spun să-și îmbrace urgent astrahanul trîntit pe marginea biroului, pentru a dispare cît mai rapid din cîmpul meu vizual. Dar mi-e imposibil, căci creierul mi se află sub bombardamentul unor impulsuri insuportabile. Supramaturata femeie fatală l-a pomenit pe Tatanașu. Și ea!… Oare toată lumea care mă înconjoară se află în zona de influență a Francezului?

Recuperez însă rapid:

- Uite ce-i, cucoană, că nici nu știu cum te cheamă…

- Zi-mi Miți, cu ț din tz!…

- Miți, neMiți, eu n-am nevastă de lăsat!

Vampa mă examinează atent, apoi își îndreaptă privirea spre dormitor.

Pe sub ușă se strecoară o băltoacă de spumă albăstruie.

Dau să mă ridic de pe scaun. Însă neconsolata mă priponește locului, aproape strigînd la mine:

- Stai locului! De-aia-s femei de serviciu, ca să spele… Ascultă la mine, meștere dragă! Dacă ești căsătorit, de ce te-apuci să scrii tot soiul de năzbîtii la revistă? Chestia cu nevastă-ta o aranjăm noi, te divorțez imediat! Îți fac un proces de viol, sau, mă rog, de tentativă de viol, și-atunci ești obligat să mă iei de nevastă… Scapi de pîrnaie, numai dacă vreau eu… Martori avem, ai să vezi numaidecît!

În secunda următoare Mitzi purcede să urle. Se repede apoi asupra mea, mă încătușează cu niște brațe de-o putere nebănuită, și-ncepe să cheme în ajutor:

- Săriți, oameni buni! Nu mă lăsați în mîinile satiricului!…

Din dormitor năvălesc orfelinele și Lică impostorul. Rămîn, bineînțeles tablou. Însă „fratele” se trezește la realitate, slobozind un vaier de nedescris:

- Mamă, ce-i cu tine, mamă! Ce ți-a făcut nemernicul?

- Lică! Unde-mi umbli, dom’le, ți-au dat drumu’? – îl întreabă Mitzi, eliberîndu-mă din strînsoare.

Brusc temperată, își aprinde un „Kent”, se așează iarăși în fotoliul meu, după care explică auditoriului:

- L-ați văzut ce-mi făcea? Ai văzut, Lică? Zice că nu mă poate lua de nevastă, dar, în schimb, își permite să atenteze la pudoarea unei femei respectabile…

Gherigogu și Flory, neutri, deși manifestă vizibile îndoieli în privința respectabilității matroanei, care ar putea să-mi fie și mamă, privesc întrebători la Coman al doilea. Acesta, frecîndu-și favoriții, încurcat oarecum de evoluția neașteptată a evenimentelor, se-apropie de mine, mă poftește să iau loc pe-un scaun, dîndu-mi un brînci ușor, și mă prelucrează:

- La urma urmei, te-ar deranja să intrăm în legalitate?… Dacă o iei pe mama, îți devin fiu vitreg… și nu mai ai nevoie să-ți frămînți mintea, dacă-ți sînt au ba frate… Mă înfiezi, faci un testament în favoarea mea, lăsîndu-mi toate bunurile, și gata, am terminat cu necazurile… Și noi, și tu… Ne mutăm aici, ne procopsim cu buletine de București, și-atunci o aduc și pe Flory, c-am stat adineauri de vorbă cu ea, și-o iau de nevastă…

Gheri Cupăr, cînd aude de norocul ce-a dat peste fie-sa, se bagă numaidecît în vorbă:

- Barosane, om te-ai făcut! Va fi nuntă mare… Nea Jorj, care-i acum la Craiul Munților, pune o vorbă la Tatanașu, și poate vă cunună pe-amîndouă perechile…

Am senzația că trăiesc cu toții în plin delir general. Ori sînt nebuni, ori au evadat recent dintr-un spital de specialitate. În orice caz, prezintă evidente simptome de oligofrenie. Numai niște întîrziați

mintali ar putea imagina bazaconiile debitate de Mitzi, Lică și Gherigogu.

Singură Flory pare mai aproape de normal, deoarece dă iarăși să ațipească, privind dulce la pretendentul de cea mai recentă dată.

Încep să mă enervez. Dar nu suficient. Drept care mă adresez bizarei asistențe:

- Uitați ce-i, fraților-cumnaților, dacă nu vă cărăbăniți cît mai urgent din casa mea, voi fi nevoit să iau oarece măsuri... Ce, ați înnebunit? Să-mi abandonez nevasta, să-mi transform casa în balamuc, aducîndu-vă aici?... Pe ce lume trăiți?...

Lică se aprinde la față, începe să tremure și se apropie amenințător de mine:

- Mă faci nebun? Pe mine, fratele tău?...

- Ne dai afară din casă, după ce ne-ai exploatat, punîndu-ne să-ți lucrăm ca niște robi? – începe să răcnească și Gherigogu, aliindu-se viitorului ginere. – Privește în ce hal ai adus-o pe biata Flory! Abia se mai ține pe picioare de-atîta muncă...

Mitzi, stingîndu-și „Kent”-ul tot în ceașca de cafea, se adresează de astă dată numai lui nea Gogu:

- Domnule, nu te cunosc, nu mă cunoști, dar ai pomenit de Tatanașu. Îl știi?...

- Nu, coană mare, dar îl știe nea Jorj...

- Perfect! Am auzit de el... Înseamnă că sîntem de-ai noștri... Atunci să-l învățăm minte pe gazetarul ăsta desfrînat... Să-l punem să ne plătească! E bine?

- Să ne despăgubească, mamă, să-și spele păcatele... – intervine și impostorul. – Frate ca frate, dar jignirea-i pe bani! Eu iau televizorul și aparatul de radio, m-am uitat la ele, sînt ca noi...

- Și noi ce să luăm? – se interesează Gherigogu.

- Tot! – decide coana Mitzi. – Mașina de spălat, hainele, rufăria, la mobilă nu ne băgăm, că-i greu de cărat... Eu am să mă mulțumesc cu ce-am să găsesc prin birou și buzunare... Hai, dați-i drumu'!...

De data asta consider c-am atins gradul de enervare necesar. Tremur tot. În clipa cînd Lică impostorul se îndreaptă spre dormitor, unde am televizorul, mă reped la el, îl întorc cu fața la mine, și-l apuc cu amîndouă mîinile de favoriții săi atît de bogați.

Coman al doilea urlă ca din gură de șarpe, și dă să se refugieze spre ușa deschisă a dormitorului, tîrîndu-mă după el. Gherigogu, ca un socru ce se respectă, îmi sare în cîrcă. Flory și cu Mitzi vin și ele în ajutor, deplasîndu-se rapid în direcția grupului nostru.

Însă, din momentul cînd pășim pe parchetul inundat de clăbucii de „Alba-lux”, cunoscutul detergent, pe care orfelinele îl utilizaseră pe post de neofalină, lucrurile se întorc în favoarea mea. Lică alunecă spectaculos, virînd cu capul drept într-un sertar al scrinului pe care se află televizorul. Aparatul îi cade deasupra, otînjindu-l corespunzător, iar Gherigogu, din spatele meu, sare să salveze prețiosul mijloc de informare culturală, mult mai valoros decît incertul ginere. Alunecă și dînsul, tocmai la timp, pentru a le recepționa pe cele două amazoane, care aterizează cu fundul în băltoaca de pe dușumea.

Singurul care rămîne vertical, bineînțeles, sînt eu. Din lipsă de spațiu, în primul rînd, și, în al doilea rînd, din pricina șifonierului pe care trebuie să-l susțin cu un șold, deoarece pornise, din motive de cutremur, să se încline îngrijorător.

Oricît ar încerca Mitzi, Flory și Gherigogu să se ridice din balta de „Alba-lux”, eforturile lor sînt aproximativ inutile. Cad îndărăt, de fiecare dată, izbindu-și și mai avan fundurile de parchet. Numai Lică așteaptă, leșinat, desfășurarea evenimentelor.

Între timp reușesc să proptesc șifonierul. Eliberat, mă așez pe pat, pentru a-mi trage sufletul. Totuși, nu mă rabdă inima, și-l întreb pe Gheri Cupăr:

- Mai înainte de-a vă arunca afară, nu-ți cer decît să-mi explici un singur lucru... Ce v-a cășunat oare să vă năpustiți deodată, cu toți, asupra casei mele, și anume astăzi?...

- Ceasul rău, barosane! – mărturisește Gherigogu. – De nu erai matale, pica altul la rînd... C-aveam la adrese, cu duiumul... De unde să știm noi c-o să se vîre și toanta asta, cu podoaba de fi-su?...

*

**

După ce-mi evacuez invadatorii, unul cîte unul, pentru a putea verifica dacă nu-și însușiseră cumva vreo mică despăgubire, purced la inventarierea pagubelor. Situația-i dezastruoasă, chiar catastrofică… Mîine va trebui, neapărat, să apelez iarăși la cooperativa de prestații la domiciliu. Sau, nu știu dacă n-ar fi mai bine să-i telefonez lui tanti Ralița, și să mă ajut cu dînsa.

Și, totuși, un gînd continuă să mă tulbure. De ce anume s-a întîmplat, ca toți găinarii aceștia să se afle în relații cu Tatanașu și Craiul Munților? Indiferent dacă erau directe sau tangențiale.

În concluzie, ce mai calea-valea, se impune o aprofundată și urgentă anchetă. Dificultățile par însă insurmontabile, deoarece nu posed nici un reper mai de doamne-ajută. Minimalele coordonate geografice sînt cam anemice. Mai ales că-s la distanțe apreciabile. Unii pomeniseră de Cîmpina, alții de Curtea-de-Argeș, iar Lică (alias Coman al doilea) de Comarnic…

Un singur indiciu mi se pare mai serios, demn de luat în considerație, și anume faptul că indivizii se grăbeau, în marea lor majoritate, în direcția unei moșteniri fantastice!

Ca și cum o moștenire de acest calibru s-ar găsi la drumul mare.

Dar și-așa de-ar fi, care-i însă drumul acela? Unde să-l localizez?

Filiera „Francezu” există, asta-i clar, și-i precis că posedă un punct final, acolo unde se vor aduna cu toții; ceea ce-i lipsește e începutul, capătul de la care să pornesc!

„Cap limpede”... la ore tulburi

Lucrasem toată ziua la redacție, analizînd cele pățite ieri, cu oamenii din filiera „Francezu”, și punînd la punct reportajul cu unitățile de alimentație publică, domeniu în care sînt considerat mai mult decît specialist, datorită senzorilor mai detectivistici.

Apoi efectuasem, acasă, și-un scurt program tehnico-administrativ, încercînd să estompez urmările cataclismului produs de orfeline, fratele din flori și Mitzi, cu care prilej reparasem țurloiul de la chiuvetă (oprind apa în tot cartierul), lustruisem parchetul, desfundasem diuzele mașinii de gătit, care însă nu funcționa corespunzător nici acum, și schimbasem siguranțele arse de la televizor, împrumutîndu-le pe cele ale „Sfîntului” (vecinul de la etaj) că tot nu-i lucra tubul catodic.

Mă rog, să-i dau și eu o mînă de ajutor nevesti-mii, că și ea mă susține la spălatul rufelor.

Fericit, chiar și-n aceste condiții, simt o sete nespusă de muncă literară.

Nu-mi rămîne decît să-mi iau „Bombița” și să plec la redacție. Pentru că-n Calea Moșilor, „nu-i pace sub măslini”, cu atît mai mult cu cît vecinii își bat covoarele, iar unii și copiii.

Se-mplinește săptămîna de cînd mi-am luat „Fiat”-ul în primire de la „Ciclop”, revizuit și adăugit. Nepotu-meu, inginerul, mă asigurase că posed o nouă mașină, net superioară celei livrate cîndva de fabrică. Chiar introdusese o serie de „perfecționări”, de invenție proprie. Dispozitive „anti-vol”, automatizări, aprindere electronică, o decapotare glisantă (pentru care-mi tăiase acoperișul, – și-așa destul de redus al mașinii, – introducîndu-mi, în schimb, un capac din péfélé, tratat împotriva apei) și-o mulțime de alte „gadget”-uri, a căror manipulare n-o cunosc nici acum în detaliu, iar în general nici nu mă-ncumet să le utilizez.

După ce realizez o pornire excepțională, aproape descărcînd bateria rulez încîntat și satisfăcut spre sediul redacției.

Odată ajuns, parcurg urgent coridoarele, privind curios la ora indicată de ornicul electric, deoarece mi se pare suficient de aproximativă.

Birourile redacției îmi defilează prin față, și mă opresc în dreptul unei uși mai dosnice. Un mic panou, agățat cu-o pioneză provizorie, specifică „Birou CAP LIMPEDE – rugăm liniște!”.

Cîți ani mă leagă de odaia asta! Cîte ceasuri n-am petrecut aici, cînd eram de rînd să fiu „cap limpede”, revenindu-mi sarcina de-a citi, perfect odihnit, revista în forma finală, înainte de-a intra la rotativă, pentru a evita orice greșeală de tipar. Și cîte catastrofe n-am înlăturat! „Noi borșuri la Editura Enciclopedică” (în loc de broșuri), „Al doilea mut din mină” (în loc de șut), „Albă ca zăpada și cei 7 cipici”, o întreagă serie de bazaconii ce-ar fi indus în eroare cititorii. Mai ales la rubrica medicală, cînd s-a-ntîmplat să se recomande un kilogram de arsenic, dimineața, la prînz și seara, în loc de-un miligram, sau ceva în genul acesta. Sau la rubrica „Disc”, redactată chiar de personalitatea mea, cînd a apărut „Concert pentru booi și orchestră” de Wolfgang Amadeus Mozart, în loc de oboi!

Dar să lăsăm sentimentalismele! La treabă!

Totuși, pentru a nu mă lăsa surprins în timpul lucrului de vreun intrus, pe care s-ar putea să nu-l aud, prins de frigurile creației, instalez la clanța ușii dispozitivul inventat de tanti Ralița, o extrem de utilă minipocnitoare, confecționată pe bază de clorură de potasiu.

În plină transă creativă, bat dactilogramă după dactilogramă, beau cafea după cafea, adică zaț după zaț, pentru că divina licoare nu mai există decît în imaginația mea înfierbîntată.

Sînt în mînă! Curg rîndurile rîu, unul după altul. Acțiunea mi se pare și mie interesantă, trepidantă. Dar...

Bate cineva la ușă. Destul de insistent.

- Deschide odată, măi băiete, c-au venit ozalidele!

Recunosc glasul redactorului-șef.

Mă reped urgent la ușă, să dezamorsez dispozitivul de zgomot. Însă-i tardiv. Și... în aceeași clipă se produce groaznica deflagrație. Absolut insignifiantă, însă emanînd un nor de fum catastrofic.

Mă retrag spre polițele fostei arhive. Smogul înaintează spre mine. N-aș vrea să mor asfixiat. Ar fi și păcat. Tocmai acum cînd sînt în „mînă”... Mă cațăr pe rafturi, deoarece norul mi-a ajuns la nivelul gurii.

În momentul cînd ușa e bușită de perete, rafturile se prăbușesc odată cu mine. Înăbușit de fum, dar mai ales de praf, sînt pe punctul de a-mi pierde cunoștința. Nu îndeajuns însă, pentru a nu-l auzi pe redactorul-șef.

- Băieți, deschideți ferestrele, aprindeți luminile de sus, și cercetați cadavrul de jos, de sub rafturi!

Simt că sînt scuturat de praf, întors pe spate și cum cineva îmi răsucește capul, suficient de brutal.

- Formidabil! – îl aud pe șeful secției „Diverse”. – Dar e Conan Doi, marele nostru detectiv de șoc, reporterul Coman de la „Sociale”. Numai el era în stare să desprindă rafturile metalice din perete!...

- Să chemăm urgența? – întreabă Stoica, grăbit ca totdeauna.

- Inutil! Conan Doi nu moare niciodată serios! – decide redactorul-șef, care le știe pe toate, și care-i unul din cititorii mei cei mai fideli.

Sîntem convocați în biroul redactorului-șef. Șase bărbați, unul și unul, inclusiv personalitatea mea, sub forma de ex-cadavru.

În timp ce-mi sorb tacticos cafeaua, așteptînd calmarea spiritelor, pe care, nu știu de ce, le simt lejer enervate împotriva mea, îl aud pe redactorul-șef luînd cuvîntul:

- Gata. Ajunge. Cred c-ai terminat, detectivule! E-a doua cafea și-a treia țigară... Și încă din ale mele... Ce căutai, omule, în plină noapte, în biroul „Cap limpede”?

- Lucram! – îi răspund eu timid.

- De cînd te-a apucat dragostea asta nebună de redacție? – oftează sîcîit șeful – Astăzi nu erai de serviciu...

Îmi frig degetele cu mucul țigării. Puțin fîsticit, îl vîr în buzunarul vindiacului, mai înainte de-a răspunde:

- Eu nu-s niciodată liber! Nu știți că lucrez la roman? Acasă n-am pic de liniște! Deși, nici aici n-aș zice că-i în exces!

Grupul colegilor, în frunte cu redactorul-șef, privește la mine interzis. Nedumerit, îi privesc și eu.

Abia cînd îl observ pe șeful de la „Diverse” că înșfacă un pahar cu apă și-l toarnă pe mine, atunci îmi dau seama că eram pe cale să dau foc și cabinetului redactorului-șef. Ieșea un fum din buzunarul vindiacului, de parc-aș fi avut înăuntru o locomotivă tradițională, cu cărbuni.

Redactorul-șef, dintr-un inexplicabil avînt sufletesc, își oferă batista, pentru a mă șterge de surplusul de apă care nu-ncăpuse în buzunar. Bun material și teromul. Aproape impermeabil.

Însă, în afară de batistă, îmi oferă, pe-un ton lejer excedat, și următorul recital:

- Uite ce-i, bătrîne Sherlock Holmes, că de-aia te-am botezat noi Conan Doi, trebuie să constat că n-ai pic de astîmpăr. Ne-ai scos sufletul cu romanul tău polițist! Îți dăm un ultim concediu de creație! Du-te și lucrează unde vrei. La munte, la mare, în peșteri, sub pămînt sau în văzduh, numai la redacție nu! Că ne arunci pe toți în aer, și ne mai dai și foc! E bine?...

Sînt atît de emoționat, încît mă reped să-l îmbrățișez pe scumpul meu redactor-șef. Slavă Domnului că are prezența de spirit să fugă din cale-mi. Pentru că, odată cu personalitatea mea, zburau spre dînsul și cafelele de pe birou, cu tavă cu tot, dar și vaza primită în dar de la colectivul de redacție, cu prilejul ultimei sale aniversări. Pe puțin zece kilograme de cristal greu și prețios. Plus apa și florile dinăuntru.

Din spatele fotoliului unde se refugiase, șeful își ia un călduros rămas bun de la mine:

- Dacă nu dispari de-aici într-o secundă, te-arunc pe fereastră!

În vreme ce dispar conform dispozițiilor primite, îi răspund din mersul meu rapid spre ușa cabinetului:

- Îndoi-m-aș, șefule? Cine mă saltă?

Super– „bombița”

Țîșnind ca o rachetă sol-sol, gonesc pe coridoarele redacției, dau o fugă pînă la biroul (acum cvasidemolat) „CAP LIMPEDE– rugăm liniște!”, de unde-mi iau servieta-diplomat cu manuscrisul, apoi cobor în trombă scările, temîndu-mă ca nu cumva redactorul-șef să-și vină în fire, și să-mi contramandeze concediul de creație.

Odată ieșit pe ușa monumentală de la parter, trecînd direct prin geamul care cam lipsea, încetinesc pasul, dar pornesc să fredonez (groaznic de fals) melodia aia cu „portocala”, care-mi place nespus, fără să știu din ce pricină.

Deodată, în ciuda glasului meu care sună mai mult decît strident, disting un zdupăit de pași, de parcă ar năvăli după mine o turmă de bivoli sălbatici. Precis sînt pe urmele mele!

Mă ascund urgent în dosul unei coloane. O umbră gigantică trece pe lîngă mine, aproape deplasîndu-mă din loc cu masa de aer pe care o antrenează. Este Fița, secretara redactorului-șef, o persoană agreabilă, destul de dezvoltată. Și pe lat, și pe înalt.

- Conane! Așteaptă-mă! Unde ești, afurisitule? – răcnește fantoma.

Trebuie să fiu naiv, ca să-i răspund. Dar Fița strigă în continuare:

- Arată-te la față! Tot n-ai să poți pleca. Ți-ai uitat cheile mașinii în biroul șefului…

Duc mîna la buzunar. Nu minte. Cheile nu-s nicăieri.

Sînt nevoit să alerg eu pe urmele ei, angajîndu-mă într-un cross demențial. Dalele galeriei răsună înspăimîntător. Portarii încep să iasă de la adăpostul unde-și efectuau siesta de noapte, privind speriați la exercițiile mele.

- Ce vrei de la sufletul meu, Fițo? De ce nu m-ai așteptat? – o interoghez pe biata secretară, după ce-o găsesc așezată pe treptele scării de la intrare.

- Măi, Conane, că ești nebun și detectiv, asta o știu de mult, dar să fii și invizibil, n-aș mai fi crezut… Unde să te aștept? – glăsuiește ea abia trăgîndu-și răsuflarea.

- La parking! Unde altundeva, atîta timp cît știai că n-am cum porni mașina…

Fița se ridică, îmi face semn să-i dau geanta (cît un geamantan) și să-mi ridic cheile care zăceau pe dale, apoi declară, oarecum liniștită:

- La care din ele? Nu știi că-s cinci? Mă duci și pe mine pînă acasă? C-a zis șeful să fiu mîine dimineață la redacție, la prima oră…

- Și despre mine n-a glăsuit nimic?

- Ba da! Dar nu pot să-ți spun…

- Nu-mi spui, dormi aici, că nu te iau în mașină…

- Spun! Zicea că dacă nu vii nici de data asta cu romanul, te expediază la vară, după expirarea concediului, corespondent special în străinătate…

- Excelent! Dar unde? – declar eu fericit de intențiile șefului.

- La Periș, unde ar vrea să organizeze o subredacție!

- Se pronunță Paris, Fițo… că nu-i în Anglia!

- Sigur că nu. E-n Ilfov!

După vreo zece minute găsim și „Bombița”, că uitasem unde o parcasem.

- Slavă Domnului! – oftează Fița relaxată. – Dar o să ne țină pe-amîndoi?…

- Ce vrei să insinuezi, coană Fițo? „Fiat”-ul 600 D, aici de față, zis și „Bombița”, e mult mai mare pe dinăuntru, decît pe dinafară… Habar n-ai cu cine ai de-a face… Mi-a aranjat-o nepotu-meu, inginerul, de zici că-i Rolls-Royce automatic, hidramatic și șpilomatic… Așteaptă o clipă și-ai să te convingi…

La primele încercări, portiera refuză să se deschidă. Deși am încercat cu toate cheile (de la contact, portbagaj și capota motorului).

Mă răstesc la Fița:

- Ce te uiți la mine cîș? Dacă mi-ai adus alte chei? Mai bine ajută-mă.

Apucăm amîndoi de mînerul portierei. Și tragem deodată. Iese din lăcaș, dar ușa tot nu se deschide. Vîr mînerul în buzunarul de la pantaloni, căci s-ar putea să mai folosească.

Apoi mă introduc în mașină, prin tăietura practicată pentru capota glisantă, dar destul de dificultuos. Cînd aterizez, ce-i drept cam brusc, pe scaunul șoferului, amîndouă portierele, și cea din stînga, și cea din dreapta, se deschid automat, pentru ca imediat să bubuie, închizîndu-se la loc. Trebuie să fie, și asta, una din inovațiile de automatizare ale lui nepotu-meu. Deși nu-i înțeleg rațiunea.

Văzînd-o pe Fița cam demolată, îi strig liniștitor:

- Deblochez dispozitivul de pornire, dar dă-te mai la o parte... Pentru orice eventualitate...

Motorul pornește la sfert. Dar atît de violent, încît, nefiind scoasă din viteză, „Bombița" întreprinde un salt de șase metri, drept sub „Roman-Diesel"-ul cel mai apropiat, un mamut de zece tone.

Ies de sub camion, în marș-arier, și-o invit pe Fița:

- Suie în mașină, că plecăm!

În clipa în care Fița se instalează lîngă mine, pe „locul mortului", se dezumflă brusc toate cele patru anvelope, dacă nu cumva și cea de la roata de rezervă. Altă invenție de-a inginerului de nepot! Pentru a interzice orice posibilitate vreunui hoț de mașini de-a porni imediat cu turismul deturnat. Nu-i rea, ca idee!...

Fița se dezumflă și ea, deoarece o aud:

- Uite ce-i, Conane, mai bine plec acasă pe jos! Și-așa mi-a recomandat doctorul tău, simpaticul ăla de la „Parhon", să fac plimbări prelungite... Or, pînă acasă, sînt cel puțin zece kilometri!

Disperat, văzîndu-mă sedus și abandonat, o implor:

- Coană Fițo, nu te grăbi! Dacă vrei să slăbești efectuînd muncă fizică, hai să slăbim împreună, dar pompînd la caucioace!

Peste vreun ceas putem susține că ne-a reușit operația.

Ne ștergem fericiți pe mîini, pe frunți și pe obraji, ne felicităm reciproc, destul de demoralizați, și urcăm în mașină.

Apăs un buton, bănuind că-i prevăzut pentru blocarea dispozitivului de dezumflare automată a anvelopelor, învîrt cheia de contact, motorul pornește la mai puțin de sfert, chiar la optime, dar, în același timp, intră în stare de funcționare, din ce în ce mai corespunzător, toate dispozitivele inventate de inginerul meu de nepot.

Mașina înaintează oarbă, cu capota din față fîlfîind în fața parbrizului, dar nici eu nu mai văd nimic. Ușile se deschid și se închid la loc de la sine, farurile se sting și se aprind, cu intermitențe, iar claxonul sloboade niște mugete de groază.

- Fițo, ține-te bine, că nu știu precis încotro mergem!

- Conane, totul e-n zadar, degeaba mă avertizezi! Din clipa cînd am greșit, pornind cu tine la drum, de-atunci eram sigură că n-am s-ajung acasă... Eu știu unde mergem! Fii liniștit și nu te enerva...

Devin și eu curios:

- Unde, coană Fițo?

- Dacă nu la „Urgență", precis la cimitir!

- S-ar putea să ai dreptate, nu te contrazic, mai ales că, în apropiere, e noul teren rezervat pentru cazare, cel de la Dămăroaia, cu locuri de veci pentru patru ani!...

Claxonul capătă amplitudinea unei sirene de alarmă, anunțînd sfîrșitul lumii. Iar noi rulăm spre eternitate, identificîndu-ne drumul doar în scurtele răstimpuri cînd capota portbagajului îmi eliberează parbrizul și vizibilitatea. Restul decurge perfect, mai mult ca perfect, sau, s-ar putea, chiar la perfectul compus...

Lupte semigrele, grele, și... foarte grele!

În loc să declanșez ancheta filiera „Francezu”, zac de două săptămîni în casă, total demolat din pricina perfecționărilor aduse „Bombiței”. Iar mașina zace și ea, dar nu în casă, ci la atelierele „Ciclop”, pentru demontarea multiplelor inovații introduse de inginerul de nepotu-meu.

Bineînțeles, între timp nu stătusem degeaba. Lucrasem la roman ca un damnat, cînd în pod, cînd în birou, ba încercasem și-n pivniță.

Acum bat la mașină, plîngîndu-mi singur de milă, și trag zadarnic dintr-o „Snagoavă” fără tiraj, mai ales că-i aprinsă la capătul cu filtru.

Sună telefonul.

- Alooo! Cum? Cine-i? Vorbește mai tare, cucoană! Tanti Ralița? Matale ești? Cît e ceasul? De unde să știu... Și, la urma urmei, de ce te-interesează? Avem lecții? Nu s-au terminat? Vii acum? Poftește, îmi face-o plăcere nebună... Mă duc să-ți deschid poarta...

Penke, nevastă-mea, iarăși e plecată la Tîncăbești. Că nu se mai termină odată și cumetrii ăștia, izvorăsc de parc-ar ieși prin mașina de tras cîrnați. Barem de-ar aduce și niște cîrnați de casă, de pe la Mîndruța lui Mihai.

Din bariera Vergului și pînă-n Calea Moșilor, tanti Ralița, șofer de excepție, de cînd a bătut-o norocul și s-a pomenit cu „Trabant”-ul ăla, cîștigat la „loz în plic”, nu face mai mult de cinci minute. Dar și cincizeci de lei. Amendă, pentru exces de viteză.

Abia apuc să mă feresc, că tanti Ralița bufnește în curte, ca un uragan, și se îndreaptă direct spre garaj, unde pătrunde, cu mașină cu tot. Bineînțeles, prin ușă. Care-i, însă, spre regretul meu, din placaj subțire.

Tanti Ralița mă așteaptă la volan, privind în gol.

- Cît să mai stăm, Al, băiețelule! – pornește dînsa să glăsuiască, în vreme ce-ncearcă să-și astîmpere nervii aprinzînd o „mărășească”.

- Oprește motorul, tanti Raliţo, că murim asfixiați! – o implor pe năstrușnica-mi mătușă – N-ai de gînd să cobori din mașină?...

- Ba da! Însă nu știu ce-i cu motorul, de nu vrea să steie!

- Ai scos cheia din contact? – mă interesez eu, urgent și intrigat.

- Nu!

- Păi asta-i cauza... Întoarce-o și se va opri și motorul!

- Mă-ndoiesc... deoarece cheile mi-au sărit din lăcașul lor, încă de cînd am răzbit în garaj...

Îmi smulg batista și mă reped la țeava de eșapament, s-o astup cît mai etanș. Am văzut chestia asta într-un film. Și sper să dea rezultate. Și dă... Motorul se oprește, după ce strănută de vreo cîteva ori.

Însă, în timp ce-o ajut pe tanti Ralița să coboare, motorul execută un rateu de toată frumusețea, zvîrlind batista afară din țeavă, dar și umplîndu-mă total de-o funingine neagră și grasă.

Reîmprospătat, după ce m-am spălat și mi-am recăpătat (parțial) culoarea naturală a pielii, cu cafeaua în față, iar cu tanti Ralița în fotoliul meu, de la birou, de altfel unicul din casă, aștept cutremurat desfășurarea în continuare a evenimentelor.

Pentru că, imediat ce terminăm cu cafelele și țigările, începe coșmarul.

- Al, băiețelule, – mă prelucrase într-o bună zi tanti Ralița, fiind de față și bulgăroaica de nevastă-mea, la puține zile după externarea de la Institutul de Endocrinologie și atacul orfelinelor, conexat cu cel al „fratelui din flori” și-al mamei sale Mitzi, – singura soluție pentru a slăbi, dar și a-ți întări organismul, ar fi să ne apucăm de lupte!

- Cu cine, dragă tanti Raliţo? Că n-am cu nimeni nimic!

- Cu mine! Dar mai întîi citește cărțile astea, pe care mi le-a adus de la Tokio vecinul meu, Dumitrescu IV, din echipa de baschet, și-apoi ai să-mi dai dreptate...

Și mi-a trîntit pe birou vreo cinci broșurele, de popularizare a luptelor karaté, judo și jiu-jitsu.

- Păi cum să le citesc, dacă-s în japoneză? – îmi manifestasem eu surprinderea la noua trăznaie a

mătușă-mii.

- Hai să fim serioși, băiețelule! Nu vezi că-s ilustrate... Se poate concepe un detectiv modern, fără să cunoască luptele cele mai japoneze? N-ai văzut ce era să pați cu oamenii „francezului”? Și nu-mi strică nici mie...

Mă cuprinde o mirare cosmică, nepricepînd prea bine ce vrea să insinueze tanti Ralița. Drept care îmi exprim nedumerirea:

- Dar cine ce-are cu dumneata? Că nu mai ești la vîrsta...

- Să-ți fie rușine, Al, băiețelule! – mă întrerupe mătușă-mea. – Totu-i posibil, mai ales în plină beznă!...

- Da! Aici ai dreptate... Pe-ntuneric, poți fi confundată și cu Sophia Loren...

În dormitor, unde-am dat paturile la o parte, împingînd la ele cu devotament și abnegație, vîrtos, de curgeau apele pe noi, întindem pe jos saltelele, pregătindu-ne serios pentru ceasurile grave care ne așteaptă.

Tanti Ralița s-a costumat în treningul nevesti-mii, care abia o încape, iar eu, pentru a-mi feri ciolanele de căzături și lovituri, mi-am îmbrăcat pantalonii de schi, vindiacul căptușit cu mesadă, ciorapii de lînă, dar fără bocanci, ca să nu deteriorez bunătatea de saltele, plus șuba de blană și căciula cu urechiere.

Oricît insistase tanti Ralița să ne confecționăm costume specifice, așa cum admirase în broșurile japoneze, refuzasem cu-o obstinație demnă de toate laudele. Pentru că era foarte posibil, după primele noțiuni de karaté, judo sau jiu-jitsu, să nu mai avem nevoie de ele, ci mult mai rapid, de niște pijamale noi, pentru internarea în spitalul de urgență.

Și, întrucît tanti Ralița are idei din cele mai neașteptate, dar și total anormale, exercițiile decurg pe fond muzical.

Programul debutează cu salutul partenerilor. Plasați la mijlocul arenei formate de cele două saltele, ne înclinăm gravi, pînă ce ne ciocnim capetele țeapăn. Astfel, amețiți bine, trecem la primul exercițiu.

Tanti Ralița atacă, repezindu-se, nu știu de ce, la piciorul meu drept. Eu mă apăr, pornind într-o goană demențială în jurul patrulaterului elastic. Cînd mă împiedic, și mă aștern la sol, tanti Ralița mă survolează spectaculos, depășind cu mult limitele arenei. După care se proptește, plină de convingere, cu capul de peretele ce dă spre baie.

- Bravo, nepoate, – oftează dînsa din adîncul rărunchilor, excelent! Nu știu cum se numește eschiva asta, dar ai executat-o inspirat. Stai o țîră, că-ți arăt eu ție!...

Și demarează spre mine, luîndu-și un avînt impresionant. Dar oarecum neregulamentar (deoarece își sprijinise ambele picioare de perete).

În traiectoria ei, tanti Ralița mă izbește cu capul, ca un berbec, și mă catapultează din șubă, de mă lasă complet descoperit. Fiind cam cu picioarele-n sus, într-o splendidă figură inedită, mai curînd de hata-yoga decît de judo, sprijinit lejer în gîtul care mă mir că nu cedează, aștept răbdător revenirea mătușă-mii, care explorează acum celălalt perete, dar mult mai dur și intens.

- Atacă mai repede, tanti Raliţo, că nu-s în stare s-aștept prea mult în poziția asta! – îmi solicit eu partenerul, osebit de politicos.

Și, din clipa aceasta, situația începe să se deterioreze.

Tanti Ralița, care, pentru a nu-și deranja coafura, și-așa destul de precară, își montase pe cap dispozitivul ei de motonaută (castronul acela din plastic, pe care-l poartă toți motocicliștii) nu-l mai posedă acum pe creștet, ci mult mai în față, de-a dreptul peste ochi.

E clar, a intrat în dificultate, rămînînd fără pic de vizibilitate.

La un moment dat deslușesc niște bolboroseli bizare, care răzbat din interiorul oalei de plastic:

- Dîm... drîmrr... mînnn... pttît... mîrrrom!

Sper să nu fie chiar în japoneză. Scutur ceva mai zdravăn dispozitivul. Dar rezultatele sînt și mai catastrofice:

- Pcirl... piciorlîrl... rîpurtlr!

Atunci, intrigat în exces, bat cu pumnul în oala de plastic și-i strig mătușă-mii:

- Ce s-a-ntîmplat, tanti Ralițo? Dacă vrei să spui ceva, de ce nu vorbești în limba noastră?

- Dî... Dî... Picirlîlîu...

Instantaneu realizez ce vroia. „Piciorul!".

Atunci încep să trag zdravăn de piciorul dînsei, aflat în dificultate. Sub mine. Peste o clipă renunț. Era piciorul meu. Trec la cel incriminat, îl răsucesc, îl sucesc, îl smucesc, îl hîțăn, pînă ce, în cele din urmă, un răcnet de fiară mă încunoștințează de reușita operației.

- Aaaa! Aaaal! Băiețelule! Mi-ai frînt piciorul, încroșnatule! Nu-i uman ce se-ntîmplă, dom'le!

Casca de motonaut zboară ca din pușcă, ejectată de suflul nemaipomenit al urletelor mătușă-mii. După ce ricoșează de craniul meu, aterizează taman în oglinda de la toaleta nevesti-mii, pe care o transformă în mărunțiș.

Magnetofonul cîntă înainte, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, umplînd încăperea de ritmurile trepidante ale celebrului „Twist Again", de Chubby Checker.

- Și-acum ce-i facem, tanti Ralițo? – o întreb gîfîind pe mătusă-mea, care se întinsese pe lățimea ambelor saltele, probabil pentru a leșina cîteva minute bune. – Chemăm „Salvarea"? Dacă ți-ai scrîntit cumva glezna?...

Spre surprinderea mea, tanti Ralița se ridică în șezut și mă anunță necruțătoare:

- La mine nu se mai poate scrînti nimic, Al, băiețelule! Trecem la karaté... Ba nu, mai bine la jiu-jitsu!...

Peste cîteva minute, casa noastră intră într-un cutremur non-stop. Din pricina căzăturilor mele, de groază. La jiu-jitsu, mătușă-mea pare mai experimentată. Mă zvîrle peste capul dînsei, de parcă aș fi un sac de cartofi. Dincolo de bine și de rău. Dacă își mai continuă, în același ritm, figura respectivă, rămîn precis fără tablouri pe pereți. Dar și fără tencuială.

Întărîtat de infatigabila energie a bătrînei, decid că-i cazul să trec la represalii. Trebuie să recurg la unele figuri originale, neprevăzute de broșura japoneză. Și, cu neostoită abnegație, pornesc să-i răsucesc mîinile, picioarele, gîtul, tot ce-apuc și nimeresc.

Tanti Ralița urlă incontinent, în niște game nemaiauzite. Iar peste cîteva momente cade ca moartă pe saltea. Dar se prăbușește atît de puternic, încît se-aud o serie de zgomote suspecte tocmai în pivniță. Ceva de genul unei explozii atomice subterane. Ca-n Nevada...

- Trecem și la karaté? – mă interesez eu, sigur pe mine, considerîndu-mă învingător absolut.

- Trecem, – mă asigură tanti Ralița, – dar nu la karaté...

- Dumnezeule! Ai mai născocit și alte lupte? – o întreb din ce în ce mai neliniștit.

- Nu, din păcate! Trecem la curățenie generală... Dacă nu măturăm peste tot, și nu punem la loc tablourile, dacă nu dai o fugă să cumperi urgent o oglindă, sîntem în pom!

Mai spre seară, cam în jur de orele nouă, sîntem aproape gata. Oglinda este la locul ei, dar de altă dimensiune, iar tablourile sînt iarăși pe pereți. Cele abstracte, deși s-ar putea să fie puse pe dos, cu capul în jos, sînt tot atît de interesante prin sensul abscons pe care-l conțin dar nu-l exprimă.

După ce ne-am făcut cîte un duș scoțian (50%, deoarece nu curgea decît apă rece), ne așezăm la o cină reînvigoratoare în fața televizorului.

Tanti Ralița, în vreme ce lichidează ultima îmbucătură de șuncă presată, din care eu nu prea apucasem să gust, mă privește satisfăcută și-mi declară:

- Zilele următoare pleci de aici să te-apuci de scris! Dacă nu termini nici acum romanul, nu te mai recunosc de nepot...

Cînd aud de plecat, rămîn interzis.

- Unde să mă duc? -mă interesez neîncrezător.

- Păi nu ti-am spus? – se miră tanti Ralița.

- Sigur că nu!

- Omule, nu-i uman ce se-ntîmplă! Iar am uitat!... Și de trei zile mă tot întreb de ce nu-ți faci

pregătirile… Mașina-i gata, timpul se anunță frumos, concediu de creație ți-au dat, așa că nu-ți mai rămîne decît să te urci în mașină și să-ți iei valea…

- Care vale?…

- Valea cu Urși… La Anatolie Jimbla, văru-tău de-al doilea…

- Toli? Băiatul țații Marița? Mai trăiește?

- Exact… Trăiește, și încă bine! E inginer silvic, specializat în peisaj forestier… Locuiește la Valea cu Urși, mai în sus de Curtea-de-Argeș, într-o regiune dumnezeiască, lîngă „Craiul Munților”… I-am scris, prin februarie, i-am povestit de necazurile tale… Și mi-a răspuns imediat… Te ia în primire! Ce zici?

Nu mai pot zice nimic. De emoție! „Craiul Munților”! Înțelegeți?

Cina (dietetică) de rămas bun

În cele 24 de ore, care s-au scurs de la paralizanta veste transmisă de tanti Ralița, am reușit, fără nici un efort deosebit, să-ntorc toată casa pe dos, plus nervii vecinilor și-ai martirei de nevastă-mea.

Tanti Ralița, nefiind în stare să-mi spună ce reprezintă „Craiul Munților", a primit sarcina să-l supravegheze pe nepotu-meu, ocupat cu punerea la punct a „Bombiței", să nu care cumva să-mi mai introducă vreo automatizare. Penke se îndeletnicea cu aprovizionarea. Eu cu convocarea prietenilor și-a neamurilor. La dineul de gală, oferit cu prilejul plecării mele la Valea cu Urși.

Apoi, în doi timpi (și trei valize) am îndesat totul, de la hîrtia de scris, gume și panglici de rezervă, pînă la costița afumată și brînza dietetică („pentru copii").

După care, forțîndu-mi memoria, încerc să recapitulez tot ce știam despre văru-meu Anatolie.

Nea Culiță Jimbla, taică-său, care-o ținuse de nevastă pe țața Marița, sora mătușă-mii Ralița, lucrase toată viața la un centru de pîine din Tîrgu de Vale. Și-acuma stau și mă-ntreb: Jimbla era numele său de familie, sau porecla transformată în nume? Problema-i și-acum suficient de obscură. Odată cu mutarea noastră în Capitală, prin 1938 pierdusem orice legătură cu familia Jimbla. Însă, de fiece dată, cînd treceam prin Tîrgu de Vale, mă abăteam și pe la nea Culiță, să-l văd dacă mai trăiește și să-mi cumpăr o jimblă cu cartofi, din cele duble, pe care abia o puteai purta în brațe. Mereu mă săruta pe frunte, plecîndu-se peste taraba chioșcului, și mă-ntreba:

- Ce mai face taică-tău?

Însă taică-meu murise de mult, și nea Culiță știa asta prea bine, iar maică-mea îl interesa vagamente. Toate întrebările își aveau însă alt rost.

- Și Ralița? Nu-mi spui nimic despre ea? Mai trăiește? Spune-i că mă gîndesc mereu la dînsa... Și-acuma-s gata s-o iau de nevastă. O las pe Marița numaidecît. Că mi-a mîncat sufletul... Auzi?

Bineînțeles că auzeam. Însă, prin 1948, cînd l-am întîlnit ultima oară, nea Culiță avea vreo 79 de ani, nici nu mai auzea bine, și nici nu prea vedea. Pe țața Marița n-avea cum s-o lase, deoarece îl părăsise încă dinainte de război, emigrînd pe alte meleaguri celeste, unde-l aștepta pe nea Culiță, care însă nu se prea grăbea, să-i „mănînce și-acolo sufletul".

Anatolie, cam de-o vîrstă cu mine, avusese grijă să le „mănînce" sufletul ambilor părinți. La 14 ani fugise de-acasă și se refugiase la București, pentru a-și continua studiile, găsindu-și adăpost la un unchi de-al treilea, care-l utiliza în casă ca „femeie la toate".

Prin 1945, cînd se-ntorsese din Tatra, decorat și nevătămat, se prezentase la nea Culiță cu titlul de inginer silvic în mînă. Nea Culiță îl sărutase pe frunte, plecîndu-se și-atunci peste taraba chioșcului, și-i spusese:

- Măi Toli, acum sîntem orfani... N-are cin' se-ngriji de noi. Așa că du-te în drumul tău...

După care, în semn de despărțire, nea Culiță îi dăduse o jimblă caldă, îi ceruse banii pe ea, pînă la sfanț, că era pîinea statului, și iar îl sărutase pe frunte, tot peste tarabă, adăugînd:

- Măi Toli, dacă treci pe-acasă, ai grijă să tragi, ușa după tine, să-nvîrți cheia în broască de două ori, după care mi-o atîrni în cuiul din pervaz, chiar lîngă mîner!... Mergi cu bine, și să mai treci pe-aici!...

Toate acestea le știam de la Anatolie – care, citindu-mi numele la revistă, sub un reportaj de senzație, trecuse pe la mine, să se convingă dacă-i vorba de văru-său, sau numai de-o asemănare de nume.

De unde i-o fi aflat mătușă-mea adresa? Scot capul pe fereastră și strig în direcția curții:

- Tanti Ralițo? Tanti Ralițooo! De unde ai adresa lui Anatolie? Sînt peste zece ani de cînd n-a mai dat pe la mine și nu mi-ai mai pomenit de el...

- Mi-a scris-o Culiță, în felicitarea expediată cu prilejul Anului Nou, în care-mi făcea urările de rigoare și-mi propunea iarăși să mă mărit cu el...

- Tanti Ralițo, nu ți-e bine? Păi nea Culiță a murit prin 1956, dacă nu mă-nșel...

- Ei și?

- Cum ei și? Corespondezi cu el prin spiritism?

- Păi nu-l știi pe Culiță? I-a lăsat lui Anatolie treizeci de scrisori, cu plicuri cu tot, cu mărcile lipite,

rugîndu-l cu limbă de moarte să mi le trimită de fiecare An Nou…

Pe seară, după ce mătușă-mea mi-a înnegrit total baia, de-arată ca o mină de antracit, iar nepotu-meu m-a asigurat că „Bombița”-i în cea mai perfectă stare, încep să se prezinte și musafirii.

Sufrageria dă să plesnească, de cîtă lume a fost cazată într-însa. Cumnatu-meu și cumnată-mea, soția lui nepotu-meu, care mi-i și fină, Alecu Tilea, Mogii de la Tîncăbești, Nicolae Gherdan, eminentul istoric literar, alți colegi din presă și literatură, mă rog, o societate din cele mai alese și scumpe.

Mesenii mastichează de zor, ca speriați, îndemnați de tanti Ralița, că nu se mai astîmpără odată, lăudînd mereu preparatele nevesti-mii. Singurul care nu beneficiază de mobilizările mătușă-mii, dar nici de exponatele culinare de pe masă, sînt tot eu, deoarece scumpa de nevastă-mea s-a ostenit și mi-a gătit separat.

În timp ce mulțimea se dă în vînt după sardele, șuncă, parizer, crenvurști și mușchi țigănesc, eu mă dau în vînt după infima porție de iaurt, abia reușind s-o înghit. Cînd se-aduc la masă sarmalele, mie mi se aduc legumele fierte fără sare. Cînd apare și friptura, o spată de porc tînăr și bine dezvoltat, în fața mea se ivește bucățica de rasol (60 grame) dar de vacă decedată la adînci bătrîneți, din pricini de vîrstă, sclerozată și coriacă. Despre desert nu mai pomenesc. Lor, cremă de zahăr ars, cu frișcă, mie, spumă de mere (acre), fără frișcă și fără zahăr, dar cu zaharină (1 tabletă).

La cafele, lumea zîmbește încîntată, deoarece Penke e vestită pentru rețeta ei. Zîmbesc și eu, dar cam verde, mai ales cînd depistez în ceașcă o licoare bizară, cu un conținut excesiv de năut (98%).

Mi se urează succes, călătorie plăcută, „mînă bună”, și multe altele, întrucît trebuie să mă scol în zori, pentru a porni în marea aventură.

Mișcat de sentimentele stabile și-atît de calde ale musafirilor, îi conduc cît mai repede pînă la poarta curții, îndemnîndu-le pe tanti Ralița și pe nevastă-mea să-i petreacă și mai departe, chiar pînă la troleibuz, deși sînt convins că la ora asta nu mai circulă nici unul. Însă mai trag nădejde să găsesc ceva pe la bucătărie, barem niște resturi, mai înainte de întoarcerea reprezentanților familiei.

Sufletul! N-a mai rămas o fărîmă… Nimic!

În vreme ce mă chinui să nu m-apuce somnul, așteptînd întoarcerea nevesti-mii, pentru a-i transmite ultimele dispoziții, în vederea plecării din zori, aud, ca prin vis, un bubuit de groază. Gata! Încep coșmarurile!

Însă Penke, intrînd în casă, mă liniștește numaidecît:

- Te-ai speriat la auzul bufniturii? Nu s-a-ntîmplat nimic! A plecat tanti Ralița cu „Trabant”-ul…

- E-n regulă! Și-a luat-o tot pe lîngă poartă?

- Bineînțeles!

- A pățit ceva?

- Ea nu!… Mașina a rămas însă într-o singură aripă… Dar și-o montează mîine dimineață, cînd vine să te conducă… Mai are vreo cinci în garajul nostru!

După cum mă și așteptam, am dormit prost, deși cu stomacul gol. Iar nevastă-mea, ca și tanti Ralița, care se prezintă pe la vreo nouă dimineața, au dormit splendid, deși eram sigur că se vor căina amarnic pentru cele îngurgitate aseară. Nici gînd!

Pe la zece mi se servește, drept primă pentru cumințenia de-aseară, o jumătate de ou răscopt.

- Al, băiețelule, – mă întrerupe de la degustarea jumătății de ou tanti Ralița, – ți-am adus traseul pe care îl ai de parcurs…

- Dar nu trebuia să te deranjezi, dragă tanti Raliţo! Am ghidul auto, ultima ediție!

- Atunci poți să fii liniștit, pentru că Valea cu Urși nu se găsește nici în cel de anul trecut! – îmi declară satisfăcută mătușă-mea. – Valea cu Urși se cheamă cantonul forestier, acolo unde domiciliază văru-tău, Anatolie Jimbla.

Total edificat, renunț la ceai și-i mulțumesc nevesti-mii pentru breakfast, iar mătușă-mii pentru informații:

- Lăsați pe mine, că mă descurc eu!

Peste, o jumătate de ceas, nu mai mult, demaram în trombă, ieșind pe poartă.

Enigmatica vale cu urși

Deoarece autoturismul meu (proprietate personală) nu-i nici Masseratti, dar nici Rolls-Royce, ci numai un modest „Fiat” 600 D, îmi recunosc lungul nasului și mă angajez pe vechiul drum al Piteștilor, – care-i și mai frumos, – avînd avantajul de-a străbate o mulțime de sate și cătune extrem de pitorești. Mai rămîne omul în pană, de motor sau de cauciuc, are cine să-i dea o mînă de ajutor. Dacă ți se întîmplă același lucru pe autostradă, nu se uită nimeni la tine. Te depășesc toți, cu viteza unor rachete spațiale, iar mamuții de la TIR numai că nu vor să te ejecteze de pe partea carosabilă.

Cînd intru în Pitești, pe la bariera Căii Bucureștiului, fosta stradă a Libertății unde, de altfel, mă și născusem, la numărul 43, care acuma nu mai există, pe locul său aflîndu-se un bloc imens, termin și cu ultimele pere-jambon cumpărate la Glîmbocata, pe șosea. Excelente! Însă generatoare de foame, deoarece mă simt complet leșinat la lingurică.

Noroc că, la ieșirea din oraș, la vreo zece kilometri, se află un celebru han, unde mă desfăt estetic cu amintirea unei ciorbe de burtă de excepție. Acuma, însă-i închis. Pentru renovare capitală.

Pînă la Curtea-de-Argeș, rabd demn de foame, gîdilîndu-mă cu gîndul că poate-l voi mai găsi pe cofetarul Cimpoca, inventatorul unor plăcinte cu mere, de spaimă. Prin 1948 mai trăia…

După ce intru în cetatea de scaun, mă liniștesc brusc. Nu mai trăiește. Întocmai ca și gestionarul de la stația de benzină, unul Ciocrac, care-i și dînsul mort. De beat, dar pe care l-au cărat la aer, pentru reanimare, niște prieteni sosiți cu-o mașină de la București. Băiatul rămas în locul lui îmi relatează că erau niște tipi extrem de simpatici, cu nume haioase. Pe cel cu plete îl strigau Gheri Cupăr.

Vreme de-un ceas, alertat de apariția în sector a găinarilor lui Tatanașu, investighez de zor, în căutarea unui cetățean apt de a-mi furniza informații valabile în privința Văii cu Urși. Singurele văi, cunoscute de cei chestionați, sînt Valea Urdei, Valea Mieilor și Valea Perjei. Dar aflate în alt județ, iar ultima se pare în Moldova.

Pornesc în necunoscut, la inspirație, în direcția barajului. Unde, spre satisfacția mea, Valea cu Urși e cunoscută de toată lumea. Cel puțin așa mă lămurește o ciobăniță, de la care intenționez să cumpăr niște brînză de burduf, măcar o bășică de vreo cinci ocale.

- Ia stai matale, dolofanule, să guști brînza c-un boț de mămăligă… Abia am luat-o de pe pirostrii… Pînă atunci vine și boierul… Iar dumnealui știe precis cum să te-ndrume…

- Mai aveți boieri, pe-aici? – mă mir eu.

- D-apăi cum! N-ai auzit de bărbatu-meu Tilică, cel mai țapăn cioban din munții noștri? – se miră dezamăgită bácița.

După ce se înnoptează zdravăn, apare și ciobanul. Însoțit de vreo trei dulăi de spaimă, arată precum îi mersese vestea. Nu numai că-i cel mai „țapăn” păstor din munții aceștia, dar îmi imaginez că-i și cel mai reprezentativ. Înalt de peste 1,90, lat corespunzător. Îl privesc admirativ, iar dînsul, în vreme ce-mi strînge mîna, de-i gata să-mi zdrobească falangele, îmi urează:

- Fiți bine venit în averea noastră, tovarășe de la oraș! Pe mine mă cheamă Tilică Boieru al lui Sfetea lu’ Pop… Pe tălică?

- Conan Doi… Scriitor din București! – mă recomand eu modest.

- Scriitor la primărie, sau scriitor de povești? Că mai avem și noi pe-aici un mîzgălitor de snoave…

- De romane, nene Tilică! De romane… care-s și ele tot un soi de povești…

- Cunoaștem, nu vă mai frămîntați… Că-i zărim pe tovarășii romancieri la televizor, cînd îl vizităm pe bădia Anafolie, la cantonul forestier… Că scrie și dînsul, dar nu romane, ci basme adunate de la ciobanii noștri…

- Nu-l cheamă cumva și Jimbla? – mă minunez eu de norocul ce dăduse peste mine.

- D-apăi! Îl știți?… – se minunează și ciobanul.

- E vărul meu… Dar pe care nu l-am mai văzut de mult… Acuma sînt poftit la dînsul, să-mi scriu în liniștea cantonului romanul la care lucrez…

- Mda! – Mormăie ciobanul. – E frumos la canton… Iar cu liniștea de-acolo, ce să mai vorbim, nădăjduiesc c-o să vă obișnuiți…

- Înseamnă că-i pe-aproape de dumneavoastră? – mă interesez eu.

- D-apăi cum? Peste munte… La Valea cu Urși…

- Și băcița dumitale n-ar fi putut să mă călăuzească într-acolo, să nu vă mai deranjez cu prezența mea? – mă arăt eu nedumerit, dar și oarecum supărat.

Tilică nu-mi răspunde pe dată. Mai întîi își mestecă îndelung bucătura, apoi mă privește atent, pentru ca, la un moment dat, să-mi zîmbească larg, încadrîndu-mă printre apropiații săi afectivi, deoarece trece direct la persoana a doua:

- Mîine dimineață te duc eu într-acolo. Noaptea asta mîi la noi, la tîrlă, c-avem unde te culca… Hai, mai ia ceva în gură, c-oi fi flămînd…

Geaba încerc să-i explic c-abia mă ospătasem cu mămăligă și brînză de burduf că nea Tilică insistă.

- Aia-i doar un mizilic, de-acuma înainte ne-așternem la masă… Fa, Gherghino, adu pilavul ăla rămas de la prînz, să vadă și scriitorii cum trăim noi, c-am tăiat ieri un berbecuț, grăsuț și rănit olecuță la picior… Pune-l, fa, mai repede pe pirostrii… Și dă o țîră de prună, să nu ni se-aplece! Folosești și matale?

Am sporovăit cu nea Tilică pînă noaptea tîrziu, deși mi se închideau pleoapele de la sine. Ajutat substanțial de prună, ciobanul povestea plin de farmec, și-așa am aflat și de unde se trage numele cantonului Valea cu Urși.

- De cînd l-au făcut, de-atunci s-a pomenit botezat Valea cu Urși, pentru că pe vremurile alea, cînd munții erau mai golași de oameni, urșii hălăduiau pretutindeni, căci se găseau pe vatra lor… fapt care nu i-a împiedicat să calce prin ograda cantonului…

Nea Tilică a lui Sfetea lu' Pop dă gata și ultima picătură din clondir, cască de-i trosnesc fălcile, și mă îmbie și pe mine la culcare:

- Vezi matale, scriitorule de la oraș, de-aia-i bine să steie muierea acasă, și să nu plece după cai verzi pe pereți… C-o mănîncă ursul… Hai să-i tragem niște soamne, că mîine plecăm în zori la cumătrul Anafolie, să te predau întreg și nevătămat…

În vreme ce încerc să ațipesc, tolănit pe-un țol flocănos și mîngîietor, acoperit c-un cojoc de uriaș, îl întreb pe ciobanul culcat lîngă dreapta mea:

- Mai umblă urșii pe-aici?

- Umblă… Mai ales din cei cu două picioare… Și tot după muieri… Dormi, Gherghino? Dormi, fa?…

Cînd ne-am trezit în zori, abia se luminase de ziuă. Însă băcița Gherghina apucase să pună ceaunul cu lapte la fiert, să închege brînza și să adune jintița.

Ne clătim chipul la izvorul din dosul tîrlei, lătrați de dulăii ciobanului, probabil și ei flămînzi, ca și mine, și ne așezăm la masa întinsă de femeia lui Tilică. Mîncăm tăcuți, privindu-ne cu coada ochiului, jintiță fierbinte, cu linguroaiele de lemn, urdă proaspătă, vreo trei cepe sfărîmate în pumni, mămăligă rece, rămasă de-aseară, și cîte-o cană de lapte de capră.

- Rămîi cu bine, boieroaico! – mi-am luat eu rămas bun de la băcița Gherghina, supravegheat de privirile atente ale ciobanului.

- Drum bun, și mai treci pe la noi, – grăiește ciobănița, – dar cată să vii numai cînd e boierul acasă, c-altminteri te mănîncă ursul!

„Peste munte", în accepția ciobanului, înseamnă, în realitate, pe puțin șapte kilometri. Însă drumu-i atît de frumos, șerpuind printre brădișuri și făgeturi, printre văi și stînci colțuroase, încît nu mi se mai satură sufletul privindu-l.

Nea Tilică al lui Sfetea lu' Pop mă ghidează competent. Spre surprinderea mea, aflu că posedă deja carnet de conducere, dar că nu și-a cumpărat încă mult așteptata „Dacie" 1300, deoarece așteaptă să se pună în vînzare tipul cel nou, cu frigider și radio integrate, dacă nu chiar o „combi". Cîștigă bine, are contracte cu statul prin intermediul cooperației, și nu-i cheltuitor.

- Mînă mai încet, – mă atenționează ciobanul, – cum facem cotul, înseamnă c-am ajuns.

Într-adevăr, după primul viraj, la stînga, ni se înfățișează ochilor un colț de rai, un picior de munte împădurit, iar la poalele sale o cabană măricică, acoperită cu țiglă.

În clipa cînd îl ajut pe nea Tilică să se extragă din „Fiat”, în ograda cantonului își face apariția o femeie durdulie, mărunțică și frumușică.

Mă privește zîmbitoare, surprinsă de trupeșia personalității mele. O privesc și eu, neștiind cu cine am de-a face. Însă ciobanul preia oficiul de prezentator:

- Ia te uită ce mai văr are inginerul matale! Îți place?

Imediat îmi bubuie mintea, și mă lămuresc cine-i zîmbăreața. Mă apropii și-i dau mîna peste palan, renunțînd să-i mai sărut dreapta, din pricina înălțimii gardului, apoi îi declar:

- Conan Doi, vărul dumitale, prin alianță, dar și scriitor aflat la mare ananghie… Bucuroasă de oaspeți?…

- Păi e săptămîna de cînd te tot așteptăm, Alexandre, parcă așa te cheamă, nu? Poftiți în casă, vine și Toli acușica; mai are de muls vaca și de împrăștiat uruiala la găini. Ne-au uscat, cît mănîncă… Mîine scăpăm de ele… Iar tu ai să rămîi singur, să lucrezi liniștit, că ne-a scris tanti Ralița despre romanul dumitale… Dar poftiți!

Trei, doamne, și toți trei!...

Nea Tilică Boieru al lui Sfetea lu' Pop pleacă spre tîrlă, după ce-și consumă cu brio tratația oferită de Felicia (sub forma unei jumătăți de rachiu de afine, roșu ca sîngele de porumbel, cum prea bine se exprimă cel mai „țapăn” cioban din munții Argeșului), luîndu-și totodată și-un călduros rămas bun.

În timp ce-mi fricționez mîna strivită de fierbințile sentimente ale ciobanului, privesc încîntat la mediul ambiant. Sîntem în tinda cabanei, eu și Felicia, în așteptarea lui Toli. „Bombița” se bronzează sub razele soarelui montan, deoarece vară-mea nu-mi îngăduie să purced la descărcarea bagajelor, iar eu îmi fac speranțe că, dacă mîine scăpăm de vacă, conform afirmațiilor gazdei, mașina își va găsi un adăpost în grajdul acesteia.

Proptit în poala muntelui ce se înalță la spatele nostru, cantonul pare ferit de vînturi, ploi și ninsori, iar pădurea înconjurătoare, un amestec sublim de brazi, fragi și alte foioase, trebuie să-i asigure un microclimat formidabil, saturat de ozon, esențe de brad și arome binefăcătoare, plus aerosolii de rigoare.

- Servește-te, vere Alexandre, – mă tot îmbie vara Felicia la degustarea rachiului de afine, – e preparat de mînuța mea. Și-apoi, fiindcă tot se apropie ceasul prînzului, nu poate decît să-ți priiască, deoarece-i un colagog renumit, trezind un apetit colosal...

Deși nu simt mai niciodată nevoia de apetit, posedînd capitolul respectiv de la maica natură, și încă în cantități apreciabile, n-o pot refuza pe drăguța de vară-mea.

N-apuc să-mi duc ca lumea păhărelul la buze, că mă pomenesc bătut pe spate de-o mînă ceva mai „țapănă” decît a ciobanului.

- Hai noroc, Al, băiatule! – răbufnește în spatele meu îndurerat o voce de bas profund, dacă nu chiar pedalist. – Ia să te văd, cum mai arăți!

Nu mai e nevoie să-mi întorc capul, deoarece văru-meu Anatolie, căci el era, mă sucește cu scaun cu tot, și mă privește încîntat. Apoi mă pupă pe ambii obraji, pe frunte și pe bărbie, – moștenindu-l în această privință pe nea Culiță, taică-său, – și mă privește intens, de parcă ar vrea să-mi execute o radiografie completă.

- Domnule, n-arăți deloc rău! – certifică Anatolie. – Mă bucură nespus vederea ta, mă bucur c-ai să rămîi la noi în ospeție... Cantonul meu îți aparține, pentru că noi plecăm... Și eu, și Felicia... Mergem la reciclare, dar numai două săptămîni!

Privesc la el stupefiat. Pe cît era de pricăjit și pirpiriu, pe-atît e-acum de-nalt și ciolănos, prăjit de soare și ars de vînturi. Părul i s-a deschis la culoare, dar i s-a mai și rărit. Noroc că-l poartă vîlvoi, încît pare o claie de paie. Ochii de perlan albastru îi sclipesc vioi și rîzăreți, iscoditori.

Nu mă pot abține să exclam:

- Tu ești Toli?...

- ...da-mpărate! – răspunde el hohotind. – Eu personal, în ciolane și oase!...

Nu exagerează deloc. N-are pic de grăsime. Dar nici nu se poate afirma că-i un slăbănog. Bine bătut și mușchiulos, poate servi, fără posibilitate de contestație, drept o reclamă turistică, despre traiul la munte, în aer liber și soare.

Toli mă admiră și el, dar la alt nivel, după care îi comunică nevesti-sii:

- Măi fată, dar noi nu mai mîncăm astăzi?

Cînd îl aud grăind astfel, îmi devine și mai drag.

Felicia se topește la orizont, alergînd în interiorul cantonului, iar eu cu Toli rămînem să conversăm.

Anatolie îmi povestește zece ani de autobiografie pasionantă, atît de captivant, încît nu mai apuc să-l întreb ce-i cu plecarea familiei Jimbla la reciclare. Primise în grijă peisajul forestier din toată regiunea, căreia i se preconiza un strălucit viitor turistic, și căpătase drept bază cantonul Valea cu Urși. Felicia, tehnician silvicultor, îl ajuta în muncă. Săptămîna trecută sărbătoriseră opt ani de cînd locuiau la canton. Se socoteau fericiți, plăcîndu-le munca pe care o efectuau. Toli se pregătea de doctorat, deși la o vîrstă cam tîrzie.

- Și ai de gînd să-ți trăiești aici toată viața? – mă mir eu de intențiile familiei Jimbla.

- De ce nu? Cunoști locuri mai sănătoase, mai prielnice unei dezvoltări normale și armonioase?

- Dar iernile?

- Sînt cele mai frumoase ierni de pe fața pămîntului...

- Rupți de civilizație?

- Avem televizor, radio, lumină electrică...

- De unde lumină, în sălbăticia de-aici? – mă minunez iarăși.

- De la motel! – lămurește Toli situația.

- Aveți pe-aproape așa ceva?

- Sigur că da. Celebrul motel „Craiul Munților”... Camping, motel, restaurant, parc distractiv... Și nici nu-i chiar atît de nou... A fost construit prin 1968, dacă nu mă-nșel...

Cînd aud numele rostit de văru-meu, „Craiul Munților”, încremenesc. Ăsta era!...

- Și nu deranjează vecinătatea lui? Nu-i zgomot? Hărmălaie? – îl întreb eu cît mai indiferent, pentru a nu-mi desconspira emoția.

- Cîtuși de puțin... Unde-i motelul, unde-i cantonul... În cinci minute am putea fi acolo, dacă ar exista un tunel... Dar ne desparte un munte. Așa, pe drumul nostru forestier, ajungem la motel în cel puțin un ceas și ceva... Că mai trebuie să și urcăm nițeluș...

Felicia apare trăgînd după dînsa un original cărucior-măsuță, un soi de servantă sui-generis, pe care se aflau etalate platouri, tacîmuri, farfurii, clondire și diverse castroane.

Anatolie, mîndru de performanța nevesti-sii, îmi prezintă, pe rînd, conținutul recipientelor:

- Supă de lapte bătut, cu usturoi și castraveți murați! Ai mai mîncat așa ceva?

- Nu! – răspund eu îngrozit de posibilele dezagremente digestive.

- Brînză de vacă, dulce ca mierea, cu smîntînă culeasă acum de pe oale... – continuă Toli. – Ai ceva împotrivă?

- Nu! – replică, fără voia mea, entuziasmul ce-a început să mă bîntuie, deși n-am suferit niciodată brînza de vaci. Însă, așa cum mi-o recomandă Anatolie, începe să aibă alt gust, acționînd direct pe cortex.

- Dar despre niște ochiuri înăbușite în unt de casă, ce părere ai?

- Excelentă!

- Plăcinta cu brînză îți place?

- Enorm!

Felicia primește îmbujorată felicitările mele cele mai fierbinți.

În clipa cînd aduce și cafelele, pe care le sorbim alene, trăgînd vîrtos din „Snagoavele” oferite de mine, consider că-i momentul să joc cu cărțile pe față:

- Măi oameni buni, de vreme ce vă simțiți bine aici, de ce vreți să lichidați totul, și păsări, și vacă, și toate angaralele domestice? C-așa am înțeles-o pe Felicia, cînd am auzit-o, la sosirea mea, afirmînd că scapă de toate cele pomenite mai sus!

Vară-mea sare ca arsă:

- Am zis eu așa ceva?

- Da. Spuneai că ești fericită, deoarece scapi de grija orătăniilor, că ți-au mîncat sufletul...

- Măi Al, băiete, m-ai priceput greșit! Faptul că plecăm, și uităm de treburile gospodăriei, barem două săptămîni, cît sîntem la reciclare, asta vroiam să spun prin verbul „a scăpa”! E clar?

Era cît pe ce să-nghit „Snagovul” pe care-l mestecam între buze. Cu filtru cu tot. Înseamnă că mă abandonează la canton, în deplină liniște, dar cu vaca și orătăniile pe cap. S-a zis cu romanul meu, atît de mult visat.

Abia îndrăznesc să rostesc, cu glas timid și tremurat:

- Numai să mă-ngăduie vaca la muls, că la păsări mă mai pricep!

Toli și Felicia izbucnesc amîndoi într-un hohot de rîs fantastic. Într-un tîrziu, Anatolie ia cuvîntul, dar chicotind:

- Măi, băiete, fii liniștit! Că nu era să te părăsim de unul singur, cu toate problemele pe cap, să ne mai lași și săraci! Au să se-ngrijească de ele copiii, că-s mari și vrednici...

Acum îmi vine mie rîndul să izbucnesc într-un hohot de rîs homeric.

- Aveți copii? Voi? Și-mi mai spuneți c-aici e-o adevărată oază de liniște? Cîți sînt?

Anatolie pare puțin înnegurat:

- Trei! Te supără c-am confecționat trei copii de basm, cuminți cum nu-s alții pe lume? Spune, ca să știu cu cine stau de vorbă!

E ceva în neregulă cu văru-meu. Singurătatea i-a alterat funcțiile cerebrale. Dar mă enervez și eu, însă lejer:

- Nu asta mă doare, vere dragă, ci faptul că-ți închipui munca literară ca pe-o activitate ce se poate desfășura în hărmălaie zglobioasă de copii, pe fondul sonor al cotcodăcitului galinaceelor și-al mugetelor vacii!

Felicia intervine, pentru a nu se deteriora situația:

- Al băiete, nu cunoști puișorii de om pe care i-am adus pe lume... Sînt niște îngeri! După-masă trebuie să vină și ei, că le-o fi ajungînd atîta scaldă la piscina motelului... Un bob zăbavă și-ai să te convingi personal...

Pînă la sosirea juniorilor, ne așezăm la taclale. Anatolie și-a recăpătat buna dispoziție, se interesează de romanul meu, iar Felicia ne servește cafele după cafele.

Soarele înclină serios spre un apus de poveste. Mă liniștesc admirînd priveliștea locurilor înconjurătoare, și-i întreb pe verișorii mei scumpi, vrînd să fiu amabil cu dînșii:

- Trei, ziceți? Și-s mari? Băieții barem?

Anatolie, fără să-mi răspundă, se ridică de pe scaun și pornește să răcnească în direcția drumului:

- Babane, Biba! Babacu! Haideți fugușa, c-a venit nenea Conan, unchiul vostru de la București...

Pe linia orizontului se profilează trei mogîldețe. Pe măsură ce se apropie în goană de noi, disting din ce în ce mai clar întruchiparea terestră a îngerilor Jimbla.

Îngeri cu fețe curate

Deși nu-nclin niciodată să dau crezare părinților care-și supralicitează copiii, atribuindu-le evidente calități inexistente, vlăstarele zămislite de vărul Anatolie și soția sa Felicia mi se par chiar niște îngeri pe pămînt.

Imediat ce-au pătruns în curticica din față, fără să mai aștepte vreun îndemn din partea bătrînilor, s-au dus mai întîi în casă, pentru ca, peste cinci minute, să-și facă apariția în tinda unde îi așteptam.

De astă dată erau îmbrăcați cuviincios, cu haine anume confecționate (probabil) pentru prezentarea odraslelor unor musafiri de marcă, așa cum îmi închipui că-s considerat eu. Dacă la sosire arătau ca niște „plajiști", fără cămăși pe ei, desculți, cu blugi flenduriți și hărtăniți, cu părul zbîrlit, murdărei și îngălați, acuma se spălaseră, ce-i drept cam în fugă, se pieptănaseră, udîndu-și chiar părul cu apă, ca să le stea mai ordonat, se încălțaseră cu pantofii de duminică, bine lustruiți și legați la toate șireturile.

În timp ce-i examinez de la distanță, lăsîndu-i lui Toli plăcerea de a-și recomanda progeniturile, cei trei îngeri se aliniază tăcuți, cu priviri albastre de heruvimi, nevinovate și limpezi.

Privesc nerăbdători la mine, mirîndu-se că i-a pricopsit Dumnezeu c-un unchi atît de reprezentativ, așteptînd (și ei) desfășurarea evenimentelor. Anatolie și Felicia, satisfăcuți de prima repriză a spectacolului oferit de odrasle, străluceau de fericire, ca două corpuri de iluminat moderne, din oțel cromat și nichel. În cele din urmă, văru-meu se ridică de la masă, se duce lîngă copii, se intercalează între cel mai înalt și fetiță, le pune mîinile pe cap, și mi-i prezintă:

- Fetița lui tăticu, Biba, cum îi spunem noi, dar pe care o cheamă, de fapt, Beatrice Ifigenia Bazilissa, ceea ce nu se poate pronunța rapid și corect, deși așa-i scris în actul de botez, a-mplinit chiar alaltăieri nouă anișori...

Bălaie ca un pui de păpădie, Biba se înclină în fața mea, într-o încercare de reverență destul de reușită.

Anatolie dă satisfăcut din cap, și continuă.

- Băiatul nostru dintîi, Șerban Andronic Mihai Neagu Eftimie, are 13 ani, bătuți pe muche, e premiant, campion școlar la înot, participant la mai toate olimpiadele de matematică și fizică... Îi spunem Babane, ca să nu-și ia nasul la purtare...

Copie fidelă a lui taică-su. Babane înclină capul demn, deși are mîna lui Anatolie pe cap. Pentru cei treisprezece ani ai lui, mi se pare extrem de înalt. Însă-i atît de bine construit, posedă o carcasă mușchiuloasă splendidă, încît îi prevăd un viitor de aur, urmînd ca-n anii ce vin să-l depășească sensibil pe Florin Piersic. Cu-atît mai mult, cu cît e și el blond, dar de-un blond decolorat de soarele montan, pînă la dispariția culorii naturale.

Văru-meu, luîndu-și mîna de pe capul lui Babane, se pleacă spre băiețelul de la extrema alinierii, și-i pune degetul arătător pe năsucul cîrn și borcănat:

- El e ultimul nostru băiat, dar nu cel din urmă, sper, are șase ani, a-nvățat să citească, știe pe de rost poezii de Alecsandri, Sorescu și Arghezi, interpretîndu-le alandala, cum se cuvine vîrstei lui... Îi zicem Babacu, deoarece-i filozof ca un bătrîn, meșter la treburile gospodărești ca un bunic și înțelept ca taică-su... Altminteri, în acte-i trecut Basil Barbu Culaie, ceea ce-i totuna cu Babacu, dacă luăm primele litere de la fiecare nume...

Bondocelul se-nclină și el, însă oarecum ceva mai greu, întrucît l-a înzestrat natura c-o statură miniaturală, dar și îndesată. E-atît de durduliu și dolofan, încît stau și mă-ntreb dacă nu cumva-i posibil să mă fi moștenit, preluînd, prin cine știe ce gene îndepărtate, parametrii mei fizici (iar dacă i-ar fi preluat și pe cei cerebrali, înseamnă că am în fața-mi un viitor scriitor de excepție).

Anatolie execută o nouă figură de balet, trece lîngă mine și mă arată cu degetul (ceea ce nu mi se pare deloc educativ) și le anunță odraslelor:

- Iar nenea Al Conan Doi e văru-meu și unchiul vostru, ziarist la București și romancier itinerant, adică rătăcitor... Pentru că n-a știut de existența voastră, nu v-a adus nici un cadou, dar are și dînsul mașină, și-o să vă duceți zilele următoare la motel, de unde o să vă cumpere tot felul de daruri... O să-l iubiți și-o să aveți grijă de dînsul?... Ai?...

- Daaa! Daa! – se bucură, pe mai multe voci, urmașii familiei Jimbla, fără să-mi dau prea bine

seama dacă din pricina faptului că li-s unchi, sau pentru că vom călători împreună la motel, după cadouri, așa cum anunțase Anatolie (lipsit total, și de astă dată, de cele mai elementare propensiuni pedagogice).

Văru-meu, cerînd un consimțămînt optic din partea Feliciei, își deapănă mai departe circul demonstrativ:

- Acuma vă duceți și vă schimbați, apoi treceți la bucătărie, să prînziți, iar după aceea la treabă! Știe fiecare ce are de făcut? Pentru că, din după-amiaza asta, toată gospodăria rămîne pe mîinile voastre. Noi, eu și cu mămica, plecăm mîine în zori... Și nu mai avem timp să ne ocupăm de gospodărie... E bine?

- O.K., tăticule! – răspunde vlăjganul de Babane – spre seară mulg vaca, pun laptele la fiert, iar o parte la prins, în oalele pe care le va opări Biba... Rînesc în grajd, fac baie și mă duc la culcare...

- Și eu strîng masa, spăl vasele, deretic prin bucătărie, fac baie și mă duc la culcare... – își declamă lecția învățată bălaia de Biba.

- Și tu, Babacule? – se interesează, tot demonstrativ. Anatolie.

- Fac baie și mă duc la culcare...

- Ce vorbești, domnule! Dar găinile? – pare indignat văru-meu.

- Fac baie și se duc la culcare... – răspunde curat ca lacrima înțeleptul familiei.

- Cum așa? Nemîncate?... – întreabă stupefiat Anatolie, privind îngrozit la nevastă-sa, probabil responsabilă cu educația gospodărească a clanului.

- Uite-așa, tăticule! Azi n-au făcut decît șapte ouă... iar planul era de cincisprezece... Sînt prea grase, ca niște beșnițe!... Nemîncate, ouă mai mult... Așa m-a-nvățat mămica!...

- Bine, Babacule! – e nevoit să, aprobe Anatolie. – Și-atunci n-ai nici o treabă în după-masa asta?...

- Ba da, tăticule... Dau drumu' la gaze în baie, aprind focul și-aștept pînă se-ncălzește apa...

- Ferească sfîntul! Întîi aprinzi focul, și pe urmă dai drumul la gaze! Vrei să sărim în aer?... Cine te-a-nvățat prostia asta?

- Tălică, tăticuțule! – smiorcăie bondocul. – Te-am văzut totdeauna cum aprinzi baia... Dacă nu-i bine cum faci matale, atunci mai întîi aprind focul, și-apoi dau drumu' la gaze... E bine?

- Perfect! – aprobă încîntat vărul Toii. Și după aia?...

- Fac baie și mă duc la culcare! – repetă povestea Babacu, privind nevinovat la tăticuțul lui drag și deștept. – Dar să mă sculați la film, să nu mă uitați!...

Temîndu-se probabil că discuția nu mai are sfîrșit, Anatolie dă liber odraslelor să-și vadă de sarcinile primite. Apoi, după dispariția moștenitorilor, se-ntoarce spre mine și-mi zîmbește încîntat:

- E foc de deștept, dar e mic și ia lucrurile cam mecanic! Mînca-l-ar mama de Babacu lu' tăticu! Ce zici de copiii mei?

- De ce numai ai tăi, – sare ca arsă Felicia, uitîndu-se urît la bărbatu-său, – nu-s și-ai mei?

Pentru restabilirea unui echilibru ce începea să penduleze, consider necesară o intervenție cît mai benefică:

- Splendizi copii! Minunați! Rareori mi s-a-ntîmplat să-ntîlnesc niște prunci atît de cuminți și inteligenți!

- Ei, lasă, nu exagera! – zîmbește satisfăcut totuși văru' Anatolie.

Pentru a-mi demonstra afirmațiile, s-ar mai cere și niște considerații pseudoștiințifice, drept care adaug:

- De altfel e fapt constatat, din părinți înzestrați, rezultă urmași de excepție, mult mai dotați decît creatorii lor, așa cum se poate aprecia și-n cazul vostru! Cel puțin Babacu, bondocul mi se pare o dulceață! Parcă-mi seamănă, nu altceva!

Nu mă aprobă nici unul din factorii de față. Pesemne n-am fost suficient de explicit. Felicia pare adîncită în niște probleme extrem de abstracte, judecînd după privirea ei pierdută în neant, iar văru' Toli apelează discret, dar repetat, la clondirul cu rachiu de afine.

Bună gafă trebuie să mai fi comis, de vreme ce nimeni nu mă felicită pentru originalitatea observației mele psiho-sociale.

Activitatea gospodărească a copiilor se desfășoară conform indicațiilor părintești, îndelung prelucrate în ajunul sosirii mele, deoarece vaca muge groaznic, declanșînd o hărmălaie nemaipomenită în „garajul" personal, vasele din bucătărie zdrăngănesc din ce în ce mai sonor, cratițele bubuie, oalele detună, totul decurge astfel, încît părinții să fie convinși de asimilarea cunoștințelor predate.

Felicia tresare neliniștită la fiecare zgomot mai insolit, însă la privirile rugătoare ale lui Toli, se astîmpără și rabdă ca o martiră.

La un moment dat, pe cînd îmi aprind o nouă țigară, mi-amintesc că „Bombița" zace la soare, nedescărcată, îl chestionez pe văru-meu:

- Pot să bag mașina-n curte și să procedez, în consecință, la scoaterea catrafuselor?

- Se poate, Al, băiatule? – exclamă surprins Anatolie.

- Adică? – mă mir de ieșirea lui văru-meu.

- Cum s-o bagi în curte? Păi avem garaj, fratele meu... Mîine, în zori, după ce plecăm la Tîrgoviște, la cursurile de reciclare, cu „Dacia" noastră, beciul rămîne liber...

- Beci sau garaj?

- Am transformat unul din beciuri în garaj! E clar? „Dacia" mea se simte foarte bine și-n beci...

- 1300?

- 1100! Din primele serii...

- Și pînă mîine?

- Îți lași mașina unde se găsește, iei doar pijamaua pentru la noapte, iar mîine, împreună cu copiii, o descarci în doi timpi și trei mișcări... De-acord?

- Absolut! – îi răspund satisfăcut de amabilitatea cu care-mi pune la dispoziție garajul din beci.

La șapte și jumătate masticăm de zor, aproximativ aceleași merinde de la prînz. La opt intrăm în sufrageria cantonului, un soi de living-room, unde-i instalat și televizorul. Prindem chiar și timpul improbabil, prognosticat de buletinul meteo. La „Teleenciclopedie", apar și copiii. Deși anunțaseră că se duc la culcare. După ce se încheie și „Breviar"-ul, Felicia se duce să-l trezească pe Babacu. În pijama, bondocul arată ca un mini-cosmonaut.

La „Întîlnirea de la ora zece", copiii cască spectacular, plictisindu-se la vizionarea unor vechituri în a treia reluare.

După „Actualități", căscăm și noi. Copiii au adormit de mult, fiecare în fotoliul său. Îi cărăm pe rînd, cu forțe reunite, neîndrăznind să-i trezim. Chiar că arătau ca niște îngeri! Numai că Babane era un înger de categorie grea cîntărind peste 40 de kilograme.

Pe la miezul-nopții nu mai căscăm, ci bem cafele și ne luăm un rămas bun, cu prelungiri. Mai o cafea, mai o „Snagoavă", mai o afinată, și se face unu. Unu din noapte.

Anatolie are poftă de vorbă, Felicia îl susține, mult mai dispusă la taclale, și pe la două ne decidem să părăsim living-room-ul, pentru a ne instala în agregatele de dormit.

Mi se prezintă toate încăperile cantonului, care-i, de fapt, o vilă în toată regula, vizităm odăile moștenitorilor Jimbla, bucătăria, dormitorul soților, baia, mai mult pentru a face cunoștință cu viitoarea mea oază de liniște, dar și de creație.

- Ți-am repartizat living-room-ul, e mai pe gabaritul tău, dragă vere! – mă anunță Felicia. – Ai unde să lucrezi, aici e și televizorul, radioul, copiii sînt la distanță apreciabilă, între camerele lor și sufragerie fiind coridorul, așa că nu ne rămîne decît să-ți dorim noapte bună... Cu-atît mai mult cu cît divanul-pat e cumpărat recent, abia anul trecut... Noi plecăm în zori, nu ne mai vedem. Micul dejun îți va fi servit de Biba, care-i o bucătăreasă înnăscută.

- Dar nu se duce la școală?

- Sigur că nu... Mîine-i duminică, în primul rînd, iar în al doilea rînd, sînt în plină vacanță...

- Măi vere Al, măi băiete, dar nu te-am întrebat, – își amintește văru-meu, – ce roman scrii?

- Toli dragă, în nici un caz un roman oarecare, ci unul detectiv, polițist!

Anatolie Jimbla, nedesmințit fecior al lui nea Culiță, mă ia de după gît și mă pupă pe frunte, parfumîndu-mă lejer cu-o boare de afinată:

- Nici o clipă nu mi-a trecut prin cap că scrii romane de aventuri. Cînd or să audă copiii, precis devii Dumnezeul lor... Și totuși, dacă stau și mă gîndesc mai bine, avînd în vedere că locuiești în aceeași urbe cu tanti Ralița, era normal să devii scriitor de romane detective... Pesemne că de-aia ți-ai ales ca pseudonim Conan Doi... Te-ai gîndit la tatăl lui Sherlock Holmes, nu-i așa? Nu cumva te paște gîndul că ești și tu detectiv?

- Ai avea ceva împotrivă? Din fragedă tinerețe dovedeam aptitudini neobișnuite în acest domeniu...

- Dar de unde. Noi plecăm în zori, așa că te poți dezlănțui...

Cealaltă față

Eram atît de obosit astă-noapte, încît, cînd mă trezesc bubuiturile de la ușa living-room-ului, constat că m-am culcat îmbrăcat. Nici nu-mi dau prea bine seama unde mă aflu. Numai tanti Ralița obișnuiește să mă trezească astfel, pentru a sta la o cafea de vorbă. Și mereu îmi imaginez c-au sosit echipele de demolare, pentru a ne ruga să ne mutăm la bloc. Numai faptul, că-mi identific țoalele de călătorie mă convinge că-s, totuși, la cantonul Valea cu Urși. Și asta mă determină să-ntreb, cu una din vocile mele cele mai autoritare:

- „Cine bate, noaptea, la fereastra mea?"

- „Eu sînt, dragă nene, nepotul tău iubit!" – îmi răspunde glasul fraged al unuia din copiii vărului Anatolie, pentru ca apoi să continue: – Dar poezia sună altfel, că l-am citit și eu pe Delavrancea...

- Bolintineanu – îi corijez eu, ezitînd însă.

- Eram precis, – recunoaște posesorul vocii, – știam că nu-i ceva în regulă cu maestrul Delavrancea... Dar nu contează, mai bine scoală-te și vino în bucătărie, să-ți bei ceaiul, c-altminteri rămîi fără...

Mai întîi crezusem că visez, dar acum, auzindu-l pe Babane amenințînd cu pierderea breakfast-ului, îmi dau seama că trăiesc cea mai crudă realitate. Pentru că mi-i o foame de zile mari. Ce-nseamnă muntele!...

- Cît e ceasul? – mai întreb eu, curios să aflu cît fusesem în stare să dorm.

- Șase. Și ceva...

- Și ce-ți veni să mă scoli cu noaptea-n cap?

- Lasă bancurile, unchiule! Cine se scoală de dimineață ajunge departe... Acuma înțeleg de ce nu-ți merg romanele, după cum ne scria tanti Ralița... Hai mai repede, că se răcesc ochiurile!...

Cînd aud de ochiuri, sar imediat din pat. De îmbrăcat nu mai e nevoie... Peste douăzeci de secunde pătrund intempestiv în bucătărie.

- Bună dimineața nu se spune pe-aici? – îi iau eu la rost, cu cele mai educative țeluri, pe moștenitorii Jimbla adunați în jurul mesei.

După ce tinerii mă privesc cîteva momente, cu evidentă simpatie, se uită apoi unul la altul surprinși, și pornesc, pe rînd:

- Bună, Hombre! – rostește zîmbind bondocul de Babacu.

- Noroc bun, măi frate! – își mestecă vorbele Babane.

- Hello, El Fugitivo! – salută cu gingășie Biba.

Remarcîndu-mi gura rămasă căscată, încep să rîdă voioși. Biba, năpîrstoaca aia de nouă anișori, abia abținîndu-se, îmi arată un scaun fără spetează, invitîndu-mă să iau loc.

- Sîntem tari, unchiule Al, nu-i așa? – se interesează vădit încîntat Babane. – Dacă vrei să te ai bine cu noi, și ții să-ți fie viața dulce, lasă-ne să fim neprefăcuți, deschiși la suflet și la inimi... Babacu-ți zice „Hombre", fiindcă ești bun și lupți pentru dreptate, întocmai ca indianul ăla, din filmul cu același nume. Biba te-a botezat El Fugitivo, deoarece ne-a scris tanti Ralița că mereu fugi după o oază de liniște, iar eu, dacă-ți spun „măi frate", înseamnă că te socotesc tînăr, alături de noi, la bine și la rău... De-acord, unchiule Al?...

Nu-mi rămîne altceva decît să accept propunerea vlăjganului de treisprezece ani, dar să și apelez la lecturile mele pedagogice, în special la Makarenko. Drept care îi întind palma:

- Bate-ți mîna, copii! Să ne avem ca frații, deși vă sînt unchi și-mi sînteți nepoți... E-n regulă?

Entuziasmul îngerilor nu mai cunoaște margini.

- S-a făcut! – își exprimă acordul Babane.

- Salud, El Fugitivo! – grăiește Biba, zîmbind cu mărgelele ei.

- Ești un adevărat Hombre, nene Al! – îmi dă certificat de bună purtare Babacu, care la cei șase ani ai lui încă nu posedă o dantură completă, dar rîde fericit cu toți dinții pe care-i poate demonstra.

- Lăsați vorbele goale, scumpii mei nepoți! – îi dojenesc eu, pe post de unchi modern, la curent

cu ultimele cuceriri ale celei mai tinere generații. – Mîncăm ceva, sau ne batem limba în gură? Unde-s ochiurile alea de spaimă? Și despre ce fel de ochiuri e vorba?

Biba se ridică urgent de la masă, se repede la mașina de gătit și se-ntoarce de-acolo cu-o tingire imensă, în care sclipește un morman de aur lucios.

Servim imediat, forînd cu furculițele în talmeș-balmeșul din tingire. Nici în rai nu se poate găti mai bine!

- Ce fel de ochiuri sînt astea, de vreme ce-s fărîmate? – mă mir cu gura plină, curios să aflu rețeta.

- Cu brînză telemea, și încă de oaie! – mă lămurește Biba.

Observînd scăderea accelerată a cotelor mormanului de talmeș-balmeș, le propun imediat, vrînd, cu-acest prilej, să le ofer și-o lecție de artă culinară:

- Haideți să mai turnăm o șarjă de ochiuri… Dar ochiuri autentice, după o rețetă de-a mea… Mai sînt ouă?

- Sînt! – se bucură în colectiv generația.

- Dar brînză?

- O putinică plină: În beci… Iar în cămară vreo trei kile! – mă asigură Babacu.

- Perfect! Ia să vedem de cîte ouă avem nevoie; cîți sîntem la număr?

- Șase… – îmi comunică vădit eronat Babane.

- De unde și pînă unde? – mă prefac eu mirat.

- Noi trei, iar matale trei… Nu ți se spune Conan Doi? Doi și cu unu nu fac trei?

Din cinci felii de telemea de oaie naturală, prăjite lejer pe fundul tingirii, peste care sparg zece ouă proaspete, aduse urgent de Babacu din parkingul găinilor, confecționez niște ochiuri de pomină, pe care generația cea mai tînără le hăpălește instantaneu, de mă lasă aproximativ flămînd. Și eu care mă jenasem să prepar șase porții, nevrînd să par mai mare decît sînt în realitate!

- El Fugitivo, ești grozav! Acuma te iubesc la nebunie! – îmi declară pe față Biba, sărutîndu-mă pe frunte, întocmai după obiceiul lui bunică-su Culiță.

- Au fost bune?

- Dublu O.K.! – mă felicită Babane. – De mîine ai să ne pregătești numai tălică gustarea de dimineață…

- Imposibil! De ce vrei s-o jignim pe Biba, care-i o maestră culinară de excepție!… – încerc eu să abat discuția pe meleaguri mai pragmatice…

- Dar nu mă supăr deloc. El Fugitivo! Chiar mă bucur! – strigă încîntată Biba, zîmbindu-mi ștrengărește. – Și-am să te iubesc și mai mult!…

Sesizînd oarecari posibilități de-a mă transforma în bucătarul tribului Jimbla, pun urgent lucrurile la punct:

- Regret, dar nu se poate. Am enorm de lucru… Și sînt mulțumit și cu gradul actual de dragoste din partea voastră… Ce urmează acum, după felul întîi?

- Lapte fiert, nițel cam, afumat, cu pîine și unt de casă… – îmi comunică responsabila cu nutriția noastră, bălaia de Biba.

În vreme ce bem laptele, servit în niște căni de lut uriașe, de-aproape o jumătate de litru, Babane mă trage de limbă:

- Și la ce lucrezi atît de enorm, unchiule Al?

- Scriu un roman! – îi răspund eu foarte grav.

- De care? – insistă Babane. – Pentru copii?

- Nu. Un roman detectiv!

- Cu Mannix? – îl aud pe Babacu. – Minunat! Ni-l povestești și nouă?

- Dar încă nu-i terminat…

- Nu face nimic! Ai să ni-l povestești în fiecare seară, episod cu episod… – mă tranchilizează Babane. – Că nici la televiziune nu se dă totul deodată. Gata, ne-am înțeles…

Pe la nouă, poate nouă și-un sfert, putem considera c-am terminat cu micul dejun care, de fapt, fusese un mare dejun de dimineață. Apreciind forțele sporite ale generației, mă adresez tribului:

- Mergem să descărcăm „Bombița" și să cărăm lucrurile în casă? Mă ajutați?

- Dar bineînțeles! – își oferă imediat serviciile Babane.

Peste zece minute toate lucrurile se află împrăștiate prin living-room-ul cantonului, de-mi vor trebui cîteva zile pînă să le dau de rost. Nu-mi mai rămîne decît să garez mașina în beciul lui Anatolie, originalul garaj ad-hoc.

Deoarece motorul nu prea vrea să facă aprinderea, apelez iarăși la clanul Jimbla. Copiii mă împing. Mașina rulează încet, dar nesatisfăcător, deoarece motorul tot nu vrea să pornească.

Cobor enervat din „Bombiță" și prospectez așezarea beciului-garaj, gîndindu-mă cu drag la inginerul de nepotu-meu și la tanti Ralița, care mă asiguraseră că „Bombița" merge ca ceasul. Dacă merge ca și „Omega" mea, care mi-a stat încă de ieri, n-am nici un motiv serios să mă consider prea fericit.

Mă mai liniștește însă dispoziția garajului-beci. Panta care coboară mi se pare atît de dulce, încît dacă pornesc lejer la vale, este imposibil să nu pornească și motorul.

Împingem cu toții „Bombița", pînă o aducem în dreptul beciului, mă sui la volan, bag în viteza a doua, apăs pe ambreiaj și pun contactul. Generația îmi dă brînci la vale, iar „Bombița" se-ndreaptă vertiginos spre străfundurile beciului. Unde ajung cu bine, proptindu-mă cu bara de protecție de zidul final. În aceeași clipă pornește și motorul.

Beciul se umple de fum, gaze și zgomot, zgomot la care am o contribuție majoră, deoarece tușesc în disperare.

Fug spre ieșirea din garaj, unde mă întîmpină poarta pe care tocmai o-nchideau copiii, convinși că-și fac astfel datoria pînă la capăt.

Bat cu amîndoi pumnii, doar doar m-or auzi. Fumul emanat de toba de eșapament, în ciuda faptului că motorul iarăși se oprise, de astă dată din motive necunoscute, sau cunoscute numai de eminenții mei tanti Ralița și inginerul de nepot, se-aglomerează la ieșirea din beci.

- Ei, Hombre! Tălică ești? De ce bați? S-a-ntîmplat ceva?

Babacu, cît e el de bondoc și dolofan, reușește să-mi deschidă, mirîndu-se nespus de supărarea mea ajunsă la paroxism.

- Nimic! – îl liniștesc eu. – Unde-s Biba și Babane?

- În casă… Se joacă de-a mecanicii, cu mașina aia de scris litere!

Dumnezeule! Dacă ăștia ți-s îngerii, stăm prost cu cadrele tale!

Dragoste în exces

În cele șase zile care s-au scurs, de cînd viețuiesc în colectiv cu minorii Jimbla, pot spune, cu mîna pe cord, că mi-am format o nouă concepție despre univers, lumea care ne înconjoară și condiția umană.

Supus permanent binefăcătoarelor lor influențe, am ajuns să mulg vaca de trei ori pe zi, reușind să sporesc producția de lapte cu-aproape 12%. Găinile, datorită îngrijirilor mele atente, dar și competente, au slăbit vizibil, dînd însă mult mai multe ouă decît înainte de sosirea mea la Valea cu Urși.

În materie de întreținere a garajului vacii am ajuns un autentic specialist. În fiecare dimineață, înainte de-a purcede la mulsoare, rînesc, strîng bălegarul, îl depozitez într-un colț al grădinii de legume, aduc vreo cinci găleți de apă, ca s-o adăp pe „Vițica” (acesta fiind numele sub care mi-a fost prezentată, deși arată ca o vacă monument al naturii), car cîteva tîrne de fîn, le dispun în iesle, îi administrez un masaj calificat al ugerului, după care îi fac toaleta de dimineață, spălînd-o cu furtunul și frotînd-o după aceea, cu cearceaful meu de baie. Abia acum se poate trece la operația cea mai fină, dar și dificultuoasă. Și anume, mulsoarea.

Relațiile mele cu „Vițica” pot fi considerate ca bune. Cu excepția momentului esențial, cînd trebuie să mă îmbrac în halatul lui Anatolie, dar care nu mă încape, și să mă apropii pe furiș de sensibila patrupedă, cu vadra într-o mînă, și cu ștergarul în cealaltă.

„Vițica” se dovedește a fi o făptură gingașă, blîndă. Suportă cu demnitate și plăcere trasul țîțelor, pe care l-am studiat cu toată atenția în manualul de zootehnie pus la dispoziție de Babane, reușind chiar să mulg la două țîțe deodată, ca o țesătoare la două războaie.

Fiindcă tot sîntem la sectorul producție de lactate, țin să apreciez ca remarcabilă contribuția mea personală în ce privește noile preparate, necunoscute pînă acum la cantonul cu Urși, dar prețuite nespus de noua generație. Mă refer la: iaurt, kefir, lapte covăsit, babeurre și frișcă bătută. Deși le-am fabricat conform rețetelor din manualul „Produse derivate lactate”, depistat în biblioteca vărului Anatolie, nu-s totuși prea convins că reprezintă chiar produsele cu denumirile de mai sus. Sînt posibile unele confuzii, sau chiar erori de concepție, deoarece bănuiesc că pentru fabricarea kefirului ar fi nevoie de-un baccilus lacticus special, importat din Asia. Și totuși, excelenta băutură pe care o furnizez sub denumirea de kefir se bea cu delicii, cerîndu-mi-se cantități din ce în ce mai sporite.

După ce lichidez problemele aferente „Viților”, trec la munca de jos, la sapă și lopată. Adică mă-ngrijesc de prășitul straturilor de morcovi, țelină și sfeclă. Nu știu dacă ceea ce execut eu e chiar prășit, dar lucrare agricolă se poate chema oricînd.

Deocamdată mă asistă Babacu. Cu mîinile la spate, îmi supraveghează operațiunile, atrăgîndu-mi atenția de fiecare dată:

- Ei, Hombre, iar ai tăiat un morcov! Ăla-i păstîrnac, nu cartof!

Înțeleptul bondocel, durduliu și îndesat, numai în blugi, desculț și cu părul nețesălat, se prăjește la soare, plimbîndu-se de colo pînă colo, total nesatisfăcut de calitatea lucrărilor mele agrare. Din sclipirea șugubeață a ochilor săi de perlan albastru, deduc că se amuză cumplit, văzîndu-l pe unchiu-său, ditamai scriitorul, agramat absolut în materie de legumicultură.

- Hombre! Fii atent! Roșiile se copilesc, nu se tund ca via… De ce le retezi vîrfurile? Vrei să murim de foame la toamnă?… Acolo-i rodul… Stai pe fază, pîn’ o chem pe Biba să-ți arate care-s copilii…

Biba se ivește alergînd, alertată de informațiile lui Babacu. Examinează rapid dimensiunile dezastrului, apoi îmi transmite indicațiile de rigoare, cu mîinile sprijinite în brăcinarul blugilor ferfenițiți:

- El Fugitivo, vezi lăstarii ăia de sub brațul frunzelor, de la subsuoara lor? Perfect… Ăia-s copilii.

- Ei și?… – întreb eu, sperînd să aflu unele detalii suplimentare. – Ce-i cu ei?…

- Trebuie să-i rupi, deoarece mănîncă din hrana rodului viitor!

- Pe toți? – mă mir eu, privind la cele cîteva sute de fire de tomate, cu vrejuri încîlcite, răsucite pe lîngă araci…

- Dar bineînțeles! Și după aia legi toate vrejurile căzute…

- De ce? Ca să nu curgă seva din ele?

- Unchiule Al, cine te-a-nvățat să scrii romane, nu ți-a dat și lecții de botanică? Cum poți să spui așa bazaconii… Vrejurile se leagă de araci, după ce le descurci mai întîi, ca să crească în sus, nu alandala.

Iei rafie din cămară, o tai pe măsura mîinii, o faci mănunchi, ți-o agăți la brîu, după ce o înmoi în apă, și-i dai drumu'... E clar?

- Extra clar! – o asigur eu, încîntat de primul meu contact cu misterele culturii tomatelor.

- Dă-i bătaie. El Fugitivo, că eu mă duc la „Daktari"... Și nu uita de găini!

Diavolița își zvîrle părul bălai pe spate, îmi zîmbește plină de dragoste nepotină, și dispare numaidecît, dînd fuga spre televizorul din living-room.

Soarele frige din ce în ce mai caustic, creierii îmi fierb mocnit, la foc încet, iar mîinile mi s-au înverzit pînă la umăr, de cîți copili am rupt și cîte vrejuri am legat.

După vreo două ceasuri mă odihnesc nițel, sprijinindu-mi mîinile de șalele ce mă dor chinuitor, privind satisfăcut la firele de roșii. Acum arată splendid, de parcă ar fi ieșit de la frizer, rase, tunse și frezate. N-aș zice c-au mai rămas prea multe frunze, însă abia urmează să crească. Și-atunci am să le aplic un nou copilit, să nu se tufească.

Babane, care apreciază cu priviri îngrozite rezultatele, mă mobilizează:

- Fiindcă tot ne-ai lăsat anul ăsta fără roșii, ne pregătești prînzișorul, și după aia te-apuci de paddock-ul păsărilor... Trebuie curățat, adunate ouăle, uruit porumbul, de tocat niște grașiță pentru bobocii de rață, lasă c-o să-ți explic eu la masă, în vreme ce-o să gustăm cîte ceva...

Prînzișorul, în concepția celor mai tineri membri ai tribului Jimbla, reprezintă gustarea de la orele 11, o mică reînvigorare a forțelor.

La măsuța din bucătărie, Babacu, Biba și Babane mă așteaptă nerăbdători, zdrăngănind cu tacîmurile și farfuriile.

- Astăzi vă servesc brînză de vaci și smîntînă, cu mămăliguță pripită, – îi anunț eu, mestecînd de zor la mămăliga din ceaunel, – iar după aceea luăm și cîte-o cană de kefir! E bine?

- Minunat, unchiule Al! – strigă încîntată Biba, care ar fi trebuit, conform asigurărilor date de vărul Anatolie, să se ocupe de nutrirea personalității mele.

- Ei, Hombre! – mă cheamă Babacu, zîmbindu-mi atrăgător, dar și perfid. – Ochiuri nu ne dai? – Așa cum le faci tălică, pe brînză prăjită.

- Nu, Babacule scump! Că n-am apucat să strîng ouăle...

- Păi vezi, dacă nu te îngrijești la vreme de gospodărie! Rămînem flămînzi!

Bine că apuc să mă uit la fiertura din ceaun. Mămăliga pornise să se prindă, emanînd un lejer parfum de afumat. Sînt unii care chiar o preferă așa, dar n-aș dori să mai fiu admonestat, supus unei critici a maselor de consumatori.

Deși observ pe chipurile comesenilor semne de surpriză mascată abil, dar cu multă îngăduință, ceea ce presupune depistarea unor defecte de fabricație a mămăligii, brînză de vaci (preparată de mine, cu mînuțele mele) precum și smîntînă în care se scaldă din belșug, abia culeasă de pe cele șapte oale cu lapte pus la prins, se bucură de cele mai largi sufragii.

După ce dăm gata „prînzișorul"; fac puțină conversație cu generația, prilej de a-mi mai trage și eu sufletul. Îl chestionez pe Babane, cel mai în vîrstă membru al tribului Jimbla:

- Ascultă, șefule, am uitat să vă-ntreb; voi nu sînteți pionieri?

- Dar bineînțeles... Pionieri și premianți... – se fudulește Babane.

- Pe mine m-au primit chiar anul acesta, și-am și tobiță! – mă anunță fetița, scuturîndu-și părul bălai. – Vrei să-ți cînt ceva?

- La tobă? Ferească Dumnezeu! Aș prefera să-mi povestești ce acțiuni pionierești aveți planificate pentru timpul vacanței! Dar, mai întîi, la ce școală învățați? La Curtea-de-Argeș?

- De ce la oraș, dacă-i Vadul cu Pești lîngă noi, la doi kilometri? – se miră Biba.

- Ce Vad? – intervin eu, intrigat de apariția acestei denumiri ademenitoare.

- Satul cel mai apropiat. Cu școală generală, magazin universal, cămin cultural... – îmi explică Babane.

- Și peștii? – exclam oarecum dezamăgit.

- Lîngă sat… În lac! – se bagă în vorbă și Babacu, înțeleptul familiei. – Dar te pricepi să dai la pește?

Ce să le mai spun acestor fragede vlăstare că-s unul din cei mai dotați pescari din sectorul 3, membru onorific al conducerii filialei!

- Da! Cu undița, cu lanseta, cu priponul, cu ce se nimerește… Pește să fie, că bălți sînt destule!

Acestea fiind zise, ridic ședința și pornesc resemnat spre parkingul găinilor. Mă așteaptă treburile…

- Hombre! – mă strigă din urmă Babacu.

- Ce-i?

- Vin să te-ajut și eu, mă primești?

- Dar bineînțeles! – mă bucur eu, simțind unele mutații în conștiința tribului.

Pe cînd ne deplasăm împreună în direcția respectivă, Babane și cu Biba ne ajung din urmă. Nu-i mai întreb ce vor, deoarece intențiile lor îmi sînt clare. Biba poartă pe după braț un coșuleț, pesemne pentru strîns ouăle, iar Babane un ditamai tîrnul, ca să măture paddock-ul. Le zîmbesc din mers.

Zîmbindu-ne reciproc, lucrăm rapid și eficient, terminînd totul în mai puțin de-o jumătate de oră. Babacu tocase grașița pentru bobocii de rață, și-i alergase prin toată curtea păsărilor, strigînd la ei: „Mani-mani, mani-mani”. Biba adunase ouăle, găsind și cîteva mai vechi, uitate de mine prin cuibare, încă din zilele precedente. Babane trăgea cu tîrnul, stîrnind un colb de spaimă.

Multe fețe mai au și heruvimii!

Tribulații diverse…

Pe la prînz încep să-mi pierd încetul cu încetul, iluziile.

Primul care a dispărut din cîmpul meu vizual s-a dovedit a fi Babacu. Urmat peste cîteva minute de Biba. Numai Babane a mai zăbovit cîteva clipe, privindu-mă cum verific ușițele cotețelor. Dar, neobservînd pesemne nimic notabil în activitatea mea de „găinar”, se topește și el.

Mulțumit de rezultatele subsemnatului în muncă, plec și eu, cu intenția fermă de-a face un duș, în speranța că voi reuși să-mi dau jos stratul de verde obținut la copilitul și legatul roșiilor.

Spălat, ecarisat total, dau să intru în living-room, pentru a mai citi cîteva rînduri din ultimul capitol al romanului. Deși sînt atît de vlăguit de puteri, încît aș prefera să-i trag un puișor de somn.

Dar îmi piere și somnul, și oboseala. Manuscrisul nicăieri. Nici lucrurile pe care abia reușisem să le aranjez după descărcarea lor din „Bombiță”. După căutări disperate, care durează mai mult de-o oră, le găsesc în bufet. Și manuscrisul, și mașina de scris (abia reparată de mine, cu forțe proprii) și pijamaua, și lecturile. Totul fusese înghesuit și îngrămădit în rafturile inferioare ale bufetului, într-o dezordine cumplită.

Se simte mîna unei gospodine, căci Biba fusese dejurnă cu dereticatul. Și chiar în clipa cînd vroiam să plec după ea, s-o întreb unde-mi cazase papucii de casă, bălăița își face apariția. Udă leoarcă, cu hainele șiroind de apă, în picioare cu papucii mei personali, iar în mînă cu buretele meu de baie, din latex natural.

- Ce-i cu tine, domnișoară? – exclam eu îngrozit. – Ce-ai pățit? Unde-s Babacu și Babane?

- Ce te sperii așa, El Fugitivo? – întreabă zîmbitoare Biba. – Am fost cu toții în beci, să-ți spălăm „Bombița”… Că era într-un hal de murdărie, încît ne-ar fi fost rușine să ieșim cu tălică la plimbare…

- Dumnezeule! Și cu ce-ați spălat-o?

- Stai liniștit, unchiu’ Al! Că ne pricepem, doar avem și noi mașină. Cu furtunul de la grădină, iar apoi am și șamponat-o, cu un săpun formidabil… L-am găsit la baie… „Barbone”, așa scria pe tub…

- Săpunul meu de bărbierit! – grăiesc cu glas stins.

- Nu știam la ce-l folosești, dar pentru mașină e minunat, face clăbuc de nici acuma n-au reușit băieții să-l spele… Mai ales de pe scaune… Au încercat și cu furtunul și cu măturica, și cu peria de scînduri… Nu se ia deloc!…

Înmărmurit de dimensiunile tragediei, mai încerc o întrebare:

- Și ce căutai aici?

- Nu aici, ci în baie! Îmi trebuie un lighean…

- Pentru ce?

- Garajul n-are scurgere pentru apă, și trebuie să scoatem zoaiele din beci, că s-au adunat cam multe… Stai liniștit, El Fugitivo, că rezolvăm singuri problema… C-avem și noi mașină…

- Și tot în beci o spălați?

- Nu. În curte… Că-i mai mare, și n-avem loc în garajul lui tăticu…

Unde ești, tu, Jimbla Toli, să-ți admiri îngerașii de la Valea cu Urși? Cuminți, inteligenți, intreprizi, liniștiți, educați!

În jur de orele 15.35 reușim să ne așezăm la masă, după ce evacuasem apa din beci, scosesem mașina la soare, să se zbicească, și demontasem întreaga tapiserie, pentru a îndepărta orice pericol de atac al mucegaiului. În schimb, săpunul de bărbierit „Barbone” se dovedește inadecvat pentru degresarea caroseriei, întrucît vopseaua a căpătat un luciu straniu, gras și slinos, care însă nu se ia.

Entuziasmați de succesele dobîndite în colectiv, copiii mă mobilizează să pun mai repede de mîncare, fiind astăzi de jurnă și pe bucătărie.

- Hombre! – gîngure Babacu, cu ochii rîzîndu-i albaștri în cap. – Ce ne dai astăzi?

- Ne-ai făcut ștrudelul promis! – se interesează Biba, manifestînd o lăcomie ce mă determină să nu-i prevăd o siluetă corespunzătoare, chiar într-un viitor mai apropiat.

- Măi fratele meu, – ești formidabil, – încearcă să mă „flatuleze” Babane, – ai niște idei de te

doare mintea! Dacă nu-ți trecea prin cap să scoți apa din capacul Delco-ului, îți rămînea „Bombița” la murat! Acuma ce-i facem, ne dai odată prînzul? Nu vezi că sîntem în întîrziere? Tragi de timp?...

Spre surprinderea generației, care nu-nțelegea de ce șed în continuare pe scaun, le demonstrez ce-nseamnă un lucru pregătit din timp, cu plan și-n detaliu. Mă răsucesc lejer, întind mîna și trag de căruciorul-servantă, pe care-l aveam lîngă mine, acoperit cu-o fețișoară de masă.

Explozia de bucurie a năpîrstocilor îmi mîngîie inima. De altfel, de ce să nu fiu sincer, și pe mine mă încîntă priveliștea bucatelor dispuse pe platouri și-n castroanele uriașe, specifice familiei Jimbla.

Încă din zori, pe cînd copiii dormeau, mă apucasem de pregătirea prînzului de-acum. Salată de varză acră, cu boia de ardei, usturoi tăiat mărunțel (iar nu pisat) ulei și frunză de țelină; fasole bătută, cu multă ceapă prăjită deasupra, frișcă nu altceva; iar ca desert, ștrudel cu mere (la ale cărui foi trudisem ca un cîine, deoarece refuzau mereu să se-ntindă) pudrat cu zahăr fin, adunat dintr-o cutie de rahat, rătăcită prin bufetul Feliciei.

- Nici nu ști cît te iubim, unchiule Al! – îmi declară un amor nebun șmecherul de Babane, dînd primul iama prin fasolea bătută, din care-și servește o porție impresionantă, golind aproape jumătate de platou.

Nu mă las sedus, deoarece mai fusesem abandonat, și știu ce-nseamnă să fii slab, la figurat, nu la propriu.

- Dacă nu mi-ați mai ascunde lucrurile prin bufet, dacă nu mi-ați umbla prin manuscrise, rătăcindu-mi paginile, v-aș iubi și eu, că doar unchi vă sînt! – le declar cu glasul îmbibat de cele mai educative impulsuri.

Bălăița de Biba, scuturîndu-și ștrengărește părul ca paiul, îmi zîmbește cald, își duce mîna la inimioară și-mi dă cele mai liniștitoare asigurări:

- Nene Fugitivo, îți dăm voie să ne cerți cît dorești, pentru c-o merităm. N-o să ne mai amestecăm în odaia dumitale de lucru, ai să te îndeletnicești singur cu dereticatul... Dacă ții neapărat, nici nu-ți mai mătur. E bine?

- Tu ce părere ai, Biba? – îi întind eu o cursă pedagogică.

- Sînt mică, unchiule Al, și nu mă pricep! Te las pe matale să judeci, de unul singur, ce e rău și ce e bine!...

Pus într-o oarecare încurcătură, renunț să mai discut pe-aceeași temă și-mi văd mai departe de masă. Dacă mai stau mult la palavre, risc să rămîn flămînd. Pentru că, în vreme ce mă ocupam de probleme educative, ținînd cu orice preț să lămuresc responsabilitățile, Babacu a și ras fasolea bătută, Babane a redus sensibil salata de varză acră, iar Biba, care în timpul explicațiilor provocate de mine își și vîrîse mîna în tava cu ștrudel, manevrează serios și intens ducînd la guriță bucată după bucată.

După-amiezele sînt mult mai liniștite. Mi se îngăduie să trag un puișor de somn, dar foarte redus ca durată, deoarece îngerii pornesc în deplasare pe teren, la piscina motelului „Craiul Munților”, iar eu, cu ochii cîrpiți de neodihnă, mă-ndrept către garajul „Vițicii”, pentru mulsoarea a doua.

Mai înainte de-a o zbughi pe poarta cantonului, Babane mă prelucrase fin și dulce, cu gura toată numai zîmbet:

- Unchiule, fii atent, ar mai trebui să treci și prin livadă... Merii abia au legat, dar au rămas o mulțime de lăstari lacomi netunși...

Abia pe la șase mi-amintesc de sarcina pe care mi-o trasase vlăjganul. Reușisem cu brio să dau de mîncare la găini, măcinînd la rîșnița de mînă vreo zece ocale de porumb, transformîndu-le într-o uruială de excepție, să strîng ouăle de peste zi din cuibare, spărgînd numai vreo patru (din șaptesprezece), să fierb lejer laptele prins, pentru a-l transforma în brînză de vacă dulce, pe care o și pusesem să se scurgă la tăgîrcioi, să mai fabric o șarjă de kefir, iaurt și lapte covăsit, și să pregătesc cîte ceva de-ale gurii, pentru cina de la orele opt.

Înciudat de omisiunea sarcinii cu livada, mă reped în magazie să iau un fierăstrău și-o foarfecă. Peste cîteva minute umblu disperat prin livadă, încercînd să depistez lăstarii lacomi. Ca orice detectiv care se respectă, dar care nu posedă nici un pic de noțiuni pomicole, aplic metoda deductivă, pentru a stabili ce-i aia un „lăstar lacom”.

Bineînțeles, îi identific numaidecît, urgent. La fiecare măr, și-n livadă sînt peste cincizeci, dar numai Jonathani, există unele ramuri excesiv de încărcate cu rod. Pentru a nu slăbi din rezistența

pomului, căruia pesemne îi vine greu să hrănească o cantitate prea mare de fructe, sarcina unui pomicultor conștiincios, bine pregătit profesional, e de-a suprima orice tendință spre lăcomie. E clar!

Din păcate, cînd apar îngerii sosiți de la scaldă, nu izbutisem să tund lăstarii lacomi decît la vreo zece meri.

Biba strigă la mine, încă din curtea cantonului:

- El Fugitivo, stai, oprește!

Apoi îi aud tropăind în livadă, grăbindu-se probabil să mă îmbrățișeze, pentru zelul de care dădusem dovadă.

Cînd îi văd dezamăgiți, privind stupefiați la lăstarii lacomi plini de merișoarele cît o nucă, îmi dau seama c-am lucrat prea încet.

- N-am putut mai mult, îmi pare rău, dragii mei! – îmi exprim și eu dezolarea.

- Fratele meu, e foarte bine așa! Dacă-i tăiai pe toți, rămîneam fără livadă, se uscau merii! – mă liniștește Babane, scărpinîndu-se încurcat la ceafă. – Lăstarii lacomi sînt ăia care n-au rod deloc! Înțelegi, unchiule? Că doar ești scriitor!...

- Nu pricep o iotă! Cum să fie lacomi, dacă n-au nimic pe ei? Mi-s eu scriitor, dar de romane, nu de sfaturi agricole...

- E clar, El Fugitivo! – declară și Biba. – Romane cu crime și detectivi, că de-aia tai în bieții noștri meri, ca-n carne vie!

- Barem îi omori pe toți, pînă la urmă, în romanele matale? – se interesează curios Babane, intrigat pesemne de tendințele mele asasine.

Adunăm, cu toții, lăstarii sacrificați, îi îngropăm în fundul livezii, și ne îndreptăm spre canton. Văzîndu-mă distrus de-un vîrtos sentiment al culpabilității, Biba și cu Babacu mă sărută pe ambii obraji, Babane mă bate pe umeri protector, spunîndu-mi calm, dar și împăciuitor:

- Nu te necăji, fratele meu, că-ți cauzează la inimă! De mîine ne ocupăm noi de livadă... Iar matale ai să-ți vezi de treburile celelalte. Vaca, găinile, produsele lactate!

- Aoleu! A treia mulsoare! Am uitat s-o mulg pe „Vițica”!

- Hombre, ești în pom! – mă avertizează înțeleptul Babacu. – Ni-e foame și malale nu ești gata? Dar ce-ai făcut pîn-acum?

Nu le mai răspund nimic, ci mă reped la garajul vacii. Într-un sfert de oră sînt gata, chiar și spre surprinderea mea, nu numai a „Viții”. Administrîndu-i o mulsoare rapidă, – inovație spontană și nevoită, – obțin ciubărul plin, fără copita de rigoare. E drept însă, mă abătusem de la una din regulile de bază ale mulgătorului de calitate, uitasem să-mbrac halatul lui Anatolie.

Servim cina în living-room, în fața televizorului. Adică, mai corect spus, eu servesc, iar îngerii mănîncă de zor. După ce vizionează „Buletinul meteo”, timpul improbabil neinteresînd pe nimeni, cu excepția mea, care aștept timp urît și noros, să mai stea pe-acasă generația, să-și vadă de sarcinile trasate de tăticuțul lor drag, îngerii uită de mîncare, deoarece intrăm într-un western de excepție, cu John Wayne și Dean Martin.

De data asta lucrurile se petrec invers. Ei cu westernul, eu cu resturile cinei, deoarece mai văzusem de vreo două ori filmul. Din păcate, nu-mi mai rămăseseră decît niște cartofi subdimensionați. Ștrudelul fusese lichidat total și definitiv, așijderea și clătitele cu urdă și mărar, la care lucrasem intens și cu pasiune.

Văzînd că nimeni n-are de gînd să-mi mulțumească pentru alesele bucate pregătite, strîng masa, în vreme ce împușcăturile roiesc de pretutindeni. John Wayne călărește vertiginos, Dean Martin cîntă din mers, bandiții fug și mor pe rînd, unul cîte unul, corespunzător indicațiilor regizorale. Totul spre încîntarea și satisfacția majoră a generației Jimbla, în cea mai tînără variantă a ei.

Cînd se termină filmul și decedează toată lumea, exceptîndu-i pe eroii pozitivi, care-s totdeauna nemuritori, termin și eu cu treburile gospodărești. Vasele-s spălate, mașina curățată cu „Tix”, ștergarele puse la uscat și cafeaua mea, căci îngerii nu folosesc băuturi excitante, gata dată în foc. Dar rămasă în suficientă cantitate, pentru a umple două căni respectabile.

- Ei, copii, unchiul Al se consideră obosit, așa că toată lumea merge la culcare – îi atenționez eu, pe-un ton din cele mai pedagogice.

Copiii, cărora le-aș spune eu altfel, dacă ar fi proprietatea mea personală, mă privesc uimiți. Biba însă, recuperează urgent, și mă supune unui mic interogatoriu:

- Matale, El Fugitivo, obișnuiești să bei cafea și cînd dormi?

- Sigur că nu!

- Și cînd atunci?

- Înainte de-a mă culca...

- Și nu-ți face rău? Mai poți dormi?

Balzac consumase zeci de mii de cafele, și nu murise din pricina lor, ci, dimpotrivă, crease o întreagă comedie umană. Dar ce să-i răspund unui tînăr cadru, care trebuie educat cu grijă și răbdare, în spiritul anticului principiu „mens sana in corpore sano”, adică, în traducere liberă, „abuzul de cafea nu poate duce la o minte sănătoasă”.

- Rău nu-mi fac, dragă Biba... – încerc eu să pritocesc un răspuns cît mai nenociv, – Iar de culcat, noi scriitorii ne culcăm foarte tîrziu...

- Fratele meu, ești omul nostru! – îl aud exclamînd entuziast pe îngerul Babane. Ai să ne povestești din romanele tale cu detectivi...

- Hombre! Te rog și eu. Mult de tot... Că sînt mic și necăjit! – intervine bondocelul Babacu, instalîndu-se direct în brațele mele, și începînd să mă sărute pe obraji.

Pînă la miezul nopții, reușesc să le povestesc aventurile de la Posada și Colțiilupchii, nevrînd să-i introduc în misterele romanelor de ficțiune. Succesul obținut depășește orice așteptări. Babane, singurul care mai consumase (probabil pe ascuns) ceva romane detective, mă bate drăgăstos pe umeri și-mi comunică:

- Unchiule Al, ce mai, ești mare! Ne-ai rupt gura! Auzi, dom’le, ce bandiți, ce găinari! Și cînd te gîndești că și pe la noi mai sînt huidume dintr-astea...

- Măi nepoate, nu-i băga în aceeași oală pe toți cei care nu-ți plac ție! Nu te pripi... – îl mai temperez eu pe Babane, intrat, evident, în plină transă detectivistică.

- Ba nu mă pripesc deloc, unchiule, că ziua vînd „Ci-co” la tonete, în sticle destupate, și mult mai multe decît au primit de la magazie, sau fabrică gogoși înfuriate din făină cumpărată de la particulari, iar pe-nserate îi vezi cum se fîțîie ca niște lorzi, trăgînd din „Kent”-uri lungi, îmbrăcați mai elegant ca morții... Acuma sînt precis că și ăștia-s niște criminali! Nu-i lucru curat, măi fratele meu! La „Craiul Munților”, ascultă la mine, miroase a durere!...

Una din diodele sistemului meu neuronic începe să se-nfierbinte. Înseamnă că-i ceva în neregulă la „Craiul Munților”! După cum era și de așteptat. Și imediat îmi trece prin cap o idee de excepție, normală la un detectiv de talia mea.

- Scumpii mei nepoți! Dragilor! Vă propun ceva excepțional!

- Spune, unchiule Al! – mă îndeamnă curios Babane.

- De mîine vă reluați activitățile voastre obișnuite, așa cum v-au fost trasate de către părinți, pe mine mă eliberați de sarcinile pe care mi le-ați pus în cîrcă, abuzînd de sentimentele mele, iar eu vă promit solemn, cu mîna pe cord, c-am să vă povestesc în fiecare seară rezultatele anchetei pe care am s-o declanșez la „Craiul Munților”. Pentru că simt ceva intrigatoriu în spusele lui Babane, dacă-i chiar așa cum susține el...

Vadul cu pești – inexistenți, dar scumpi

Toată noaptea am fost frămîntat de cele mai îmbietoare gînduri detectivistice, pus în priză de informațiile de „branșă” furnizate de noua generație a tribului Jimbla. Dar nici n-am dormit liniștit.

Pînă dimineața, am luat cinci hotărîri decisive, toate contradictorii. Abia la trezire, cînd cobor din pat, direct în papuci, trec la a șasea variantă, ce mi se pare mult mai acceptabilă.

- Ce-i facem, fraților, – îi întreb eu pe urmașii familiei Jimbla, la minidejunul preparat și servit de Biba, – renunțăm astăzi la declanșarea anchetei de la motel? Aș avea nevoie de informații mai ample, și simt nevoia stringentă, pur intelectuală, de-a sta cu voi de vorbă mai pe îndeletele, ca să-mi pot forma o opinie, să mă edific pe deplin, global și complet!... Dar ar trebui să conversăm la adăpost de urechi streine...

- Ei, nu mai spune, măi frate! – mă întrerupe Babane, în timp ce-și întinde untul de casă pe felia de pîine. – Chiar atît de groasă să fie situația, încît să ne temem și de „Vițica”, sau de orătăniile din curtea păsărilor?

- N-ai dreptate, Babane, n-ai pic de minte, așa cum are unchiul! Neapărat trebuie să mergem undeva, să stăm de vorbă cu el, să-i spunem tot ce-am văzut pe la „Craiul Munților”... – intervine, mult mai comprehensi-vă, Biba. – Găinăriile se fac pe ascuns, nu la vezeală, și, dacă șmecherii or fi aflat că detectivul Conan se află prin regiune, precis c-au pus oameni la pîndă... Nu-i așa, El Fugitivo?

Fetița, bineînțeles, exagerează. Nici așa să n-o luăm. Dar e lucru cert că prezența mea începe să-și arate roadele, deoarece copiii pornesc să gîndească analitic, să-și filtreze observațiile. Sînt extrem de mulțumit. Cresc cadre noi...

Îmi sorb concentrat cana cu lapte fiert, sesizez un lejer gust de afumat, dar trec peste asta, deoarece laptele prins mi-amintește totdeauna de păstrăvii afumați cu care mă ospăta Doru-doctoru, prietenul și dieteticianul meu de excepție. Or, ce să ne mai ascundem după degete, păstrăvul e și el pește... Pește!...

- Biba! Babane! Babacu! – strig eu perforat de-o idee fantastică. – Am găsit!

- Ce? În lapte? – mă chestionează bălăița de Biba, temîndu-se să nu fi detectat vreo muscă-n cana cu prețiosul și întremătorul lichid.

- Nu mă-ntrerupe, Biba, lasă-mă să-mi continui expunerea! – o dojenesc eu suficient de blajin, pentru a nu-i produce vreun complex de culpabilitate. – Am găsit locul... Unde să putem discuta pe larg, să-mi povestiți tot ce-ați observat la motel! Știți unde?

- Eu știu, Hombre! – se bagă în vorbă și Babacu, exact ca musca-n lapte. – În beci!...

- N-ai ghicit, Babacule! – îl dezamăgesc, eu. – La Vadul cu Pești, acolo ne ducem... Plecăm cu „Bombița”...

- Unchiule Al, ești mare! – exclamă Babane, procedînd imediat la un sărut pe frunte.

Și să mai zicem că nu se transmit ereditar anumite ticuri!

După ce mă sărută și Biba, iar Babacu mi se aruncă de gît, străduindu-se să escaladeze pînă la frunte, vlăjganul avansează și-o propunere:

- Unchiule, dacă tot mergem la Vadul cu Pești, hai să luăm cu noi și undițele lui tăticu, și lanseta, juvelnicul și minciocul...

- Păi are balta ceva pește? – mă interesez, devenind brusc vechiul pescar sportiv de excepție. – Mișcă? Mușcă ceva?...

- Nebunia lumii! – mă asigură Biba, prima fetiță amatoare de pescuit pe care o-ntîlnesc în viața mea.

În mai puțin de-o jumătate de ceas organizăm expediția. Biba se ocupă de spălatul veselei, Babacu de orătănii, cărora le aruncă vreo zece ocale de uruială, să le-ajungă pe toată ziua, iar eu cu Babane aplicăm o mulsoare dublă „Viticii”, storcîndu-i ultima picătură de lapte.

„Bombița” nu mai prezintă probleme. Motorul, ca mai totdeauna, se îneacă lejer, dar nu vrea să pornească. Dăm cîteva ocoluri prin curtea cantonului, cu mine la volan, iar copiii la împins, și în cele din urmă se-ndură. Bîrîie strănutînd și zvîrlind nori de fum negru. Care, peste cîteva minute de mers în șoc, dispare. Rămîn, însă, cam tuciurii fețele tinerei generații.

Îi expediez la baie, de unde se întorc ceva mai curați, dar nu excesiv, deoarece au toți o nuanță gri-deschis.

În clipa cînd demarăm în trombă, ieșind vraiște pe poarta curții, simt că nu-i ceva în regulă și pun o frînă de excepție. Mașina derapează pe colbul drumului forestier, stîrnind un nor de praf colosal, de-ai fi zis că sîntem în plină explozie atomică. Abia ne mai vedem unul cu altul. Deși, din pricina frînei prea bruște, sîntem cu toții pe scaunele din față, pasagerii din spate aflîndu-se în cîrca noastră. Noroc că-s ușori, fiind vorba de Biba și Babacu. Dacă-l cazam în spate pe Babane, ar fi fost o altă viață. Căci vlăjganul, ciolănos ca și taică-său, văru' Anatolie, pare să tragă greu la cîntar. Iar de cînd mănîncă la aceeași masă cu mine, par să se fi întremat cu toții, deoarece nu-i prea mai încap blugii și cămășile, care dau să plesnească pe ei.

- Ce s-a-ntîmplat, măi fratele meu? – devine curios Babane.

- Unde-s undițele, lanseta, juvelnicul și minciocul?

- În dormitorul bătrînilor! – mă informează Biba.

Fetița coboară urgent din „Bombiță", trecînd peste corpul lui frate-său, iar peste cîteva minute se-ntoarce cu toate sculele de pescuit după ea, tîrîndu-le.

După cele pățite, avînd de acum oareșicare experiență, întreb într-o doară:

- Ceva de-ale mîncării ați luat?

- Fii serios, unchiule, – mă tranchilizează Babane, – n-o să ne umflăm cu pește? Am luat numai chibrituri, sare și pîine... Aprindem un foc de tabără pe malul lacului, și frigem peștele la proțap...

Cu trestiile ancorate pe portbagajul „Bombiței", sus pe acoperiș, demarăm din nou. Norul de praf pe care-l declanșăm, demn de-un sirocco saharian, se așterne încetul cu încetul peste tot, și pe urmele „Bombiței", dar și pe chipurile noastre de entuziaști incurabili.

Drumul spre Vadul cu Pești se dovedește de-o rară frumusețe, dezvăluindu-ne priveliști de neasemuit.

Noroc că debitul verbal, incontinent și extrem de bogat al generației tinere îmi mai distrage atenția de la denivelările drumului. Babane și cu Biba, iar uneori și Babacu, mă pun la curent cu ciudățeniile observate la motelul „Craiul Munților".

Deplasîndu-se cotidian, de cînd se lăsaseră căldurile, la piscina în aer liber a motelului, avuseseră prilejul să examineze fauna înconjurătoare, adică mutrele, ticurile și tertipurile unor turiști cazați la motel și în bungalowurile stabilimentului.

- Măi frate, e ceva de groază ce fac indivizii la ștrand! – mă incită cu insistență Babane. N-ar fi nimic că se mai leagă de fete, că nici ele nu se lasă duse, chiar am văzut-o pe una cum l-a făcut k.o. pe-un nespălat, cînd a vrut s-o-mbrîncească în apă... Nu, nu de asta-i vorba, ci de bișnițarii sosiți special pentru vacanță. Șopocăiesc între ei tot timpul, se dau pe lîngă mașinile străinilor... Nu fac nimic toată ziua... Chiar stau și mă-ntreb ce fel de oameni îs ăștia? Cînd mai muncesc, dacă-s tot timpul la motel, de cînd începe vara și pînă se-nchide „Craiul Munților"? Iar de curînd a sosit o nouă garnitură, cu nume de groază: Gherigogu, Durică, Jorj Arvanitache, Șmiț, Lică, Mitzi și Flory... Nu-i așa că-i ceva necurat cu ei, măi frate?

N-apuc să-i răspund, pentru că bălăița de Biba se avîntă în discuție, furnizîndu-mi un supliment de informații:

- Mai ales e unul, pe care-l cheamă Jimmy Navarrelli... îmbrăcat numai din pachet, unchiule! Precis că-i un italian evadat...

Devin brusc interesat:

- Nu-i cumva francez? Și nu i se zice și Tatanașu?... Cum arată?

- N-am auzit așa ceva... E frumos ca Piersic, îmbrăcat ca Aurelian, oacheș ca Dichiseanu, tînăr ca...

- ...Florin? – îi sar eu în ajutor.

- Nea! – își bosumflă buzele Biba. – Mult, mult mai tînăr...

- Hombre! Stai, să-ți spun ceva! – intervine înțeleptul familiei, Babacu Jimbla, bătîndu-mă cu pumnișorul lui scump, dar greu, pe creștetul capului, aflîndu-se chiar în spatele meu.

- De ce să opresc? Spune-mi din mers! – mă zburlesc eu la Babacu.

- Da’ nu ți-am zis să oprești! Ți-am spus să stai, să fii atent... Nenea ăsta, Navarrelli cum îi zice Bibuța, cîntă și el, dar nu la pian, ci la trompetă... L-am văzut eu, cum stătea ascuns după o mașină, și sufla în trompetă...

- Și ce cînta?

- Nu știu, Hombre, că nu se auzea nimic... Cred că i se stricase goarna... Dădea din buze, și nu-i ieșea nici un sunet!...

Suflet neprihănit de copil! De unde să-i dea lui prin cap că Jimmy Navarrelli, cine știe ce bișnițar bucureștean, își confecționase o ascunzătoare ideală. Într-o trompetă poți piti și ceasuri „Atlantic”, și inele de aur, tot ce poftești.

Dar, ca să nu-i dau idei năpîrstocului, care-i deștept foc, îi ofer o versiune suficient de plauzibilă:

- Nu știe să cînte, de-asta nu se-aude nimic... Abia acum învață! Înțelegi?

- Sigur că nu! De ce trebuie să-nvețe ascuns? – ripostează Babacu.

Decis să opresc aici problema studiilor muzicale ale bișnițarului, îl lămuresc definitiv pe bondocelul nostru:

- Pentru că nu și-a învățat bine lecția! Și-i era pesemne rușine!

- Dar nu-i frumos să te pitești, cînd ai greșit cu ceva! Mai bine spui adevărul pe față! Nu-i așa, Hombre?

- Dar bineînțeles! – îi răspund eu, cu aceeași formulă folosită de tinerii Jimbla, de la care observ că mă molipsesc urgent și-n proporție de masă.

Biba pare preocupată de-o problemă, deoarece bate și ea în craniul personalității mele:

- Unchiule Fugitivo, dar de ce se lipește numai lîngă mașina arhitectului?

- Care arhitect, și de unde știi că-i arhitect?

- Păi cine nu-l cunoaște pe domnul Maximilian, cel mai mare arhitect de la București?... Care zice c-a făcut hotelul „Superb”, aeroportul, și-alte gări din țară... De cînd a venit la motel, acum vreo două săptămîni, pare să fie cel mai simpatic turist... Se distrează și cu noi, tineretul, ne-nvață să-notăm, să jucăm volley...

Interesant. Din ce în ce mai interesant. Enigma care-i frămînta mintea fetiței nu-i din cele mai simple. Ce-o fi avînd Jimmy Navarrelli cu automobilul arhitectului?

- Ce mașină are? – mă interesez eu de turismul arhitectului. – Te pomenești că bișnițarul i-o fi pus gînd rău.

- O hodoroagă nenorocită! Un „Fiat”-850! – îmi răspunde disprețuitor Babane.

Mi se umflă capul de-atîtea enigme. Arhitectul e mare, mașina-i mică și dărăpănată, iar bișnițarul stă la pîndă lîngă ea, dar și cu trompeta la gură!

Neapărat, chiar de mîine, trebuie să anchetez discret în sectorul motelului „Craiul Munților”. E clar că se pune ceva la cale... Mai ales că s-au ivit și „bucureștenii” din filiera „Francezu”...

- Hombre! Stai! – mă atenționează iarăși Babacu.

- Iar vrei să-mi spui ceva?

- Nu! Stai și te oprește, fiindc-am ajuns...

Nu văd nimic. Nici satul Vadul cu Pești, nici lacul (cu sau fără pește). Sîntem în plină poiană montană, înconjurați numai de stînci și fînețuri de curînd cosite.

- Fratele meu, aici cotește drumul, și-o pornește spre Hidrocentrală... La Vadul cu Pești se merge ori pe jos, ori pe scurtătură...

Deoarece explicația lui Babane mi se pare echivocă, cer lămuriri suplimentare:

- Nu ziceați că pînă la Vadul cu Pești sînt doi kilometri?

- Pe jos... Nu cu mașina! – mă dumirește vlăjganul. – Cînd ne ducem la școală, tăiem drumul peste munte, și-ntr-o jumătate de oră sîntem acolo!...

Abia cînd mă angajez pe scurtătură, vîrîndu-mă cu „Bombița” pe niște drumuri forestiere

calculate pentru trotinete, îmi dau seama că nu miroase a bine. Sînt anumite treceri atît de înguste, încît mă tem serios pentru vopseaua și tabla (și-așa suficient mîncată de rugină) a turismului meu.

Cînd ajungem însă la o costișă abruptă, trebuie să-i dau jos pe toți pasagerii, inclusiv Babacu. Încetul cu încetul, dar și cu ajutorul copiilor, răzbesc cu mașina pînă la cușma muncelului.

Aici opresc. Pentru că și motorul se oprește. De la sine. Atît de încins, încît s-ar putea prăji ochiuri pe el. Și se opresc și bieții mei îngeri, vlăguiți de supraefort.

- Ăsta-i lacul de la Vadul cu Pești? – îi întreb eu, arătînd la o autentică minune a naturii, o oglindă de apă albastră, mai albastră decît bolta cerului, și care se-ntinde pe vreo cîțiva kilometri pătrați.

- Dar bineînțeles, unchiule Al! – mai reușește să-ngaime bălăița de Biba, – Îți place?

- Enorm! – sînt eu nevoit să răspund.

- Atunci de ce n-ai vrut să venim, pînă aici, pe jos? – mă dojenește pumnișorul de fetiță. – Cu ce ți-am greșit, de ne-ai pedepsit în halul ăsta?

După ce le făgăduiesc membrilor cei mai tineri ai tribului Jimbla că nu voi mai apela la serviciile lor, deoarece la vale „Bombița” va merge de la sine, ne luăm undițele și ne repezim în direcția malurilor lacului.

Nu cred să fie trecut de zece și jumătate, dar mă bîntuie o pîrdalnică de foame, atît de severă, încît aș renunța bucuros la toți peștii pe care urmează să-i prindem, în schimbul unui dărăbel de mămăligă. Chiar și rece, numai să fie însoțită de-o fărîmă de brînză de burduf.

Copiii și-au și montat undițele, lăsîndu-mi mie lanseta vărului Anatolie, un „Michel Prezon” de excepție, din fibră de sticlă, și prevăzut cu-o mulinetă „DAM”, aproximativ în bună stare.

În mai puțin de-un sfert de oră, nici un minut mai mult, am prins, pe puțin, patru cutii de pește. Fabricate la Tulcea, aruncate de turiști în lac, și care conținuseră, conform etichetelor, marinată de crap în sos tomat...

Copiii, mai norocoși, se-aleseseră cu niște morun și nisetru. Tot în sos tomat, dar în cutii mai impozante.

Disperați, dăm la pește încontinuu, deoarece nu există vreo speranță de-a prînzi altceva. Mă doare mîna de cîte lansări am executat. Și majoritatea la mare artă. Ca și cum m-aș fi aflat în Deltă, la Mila 41. Într-un tîrziu reușesc să-l prind în cîrlig, la numai cinci metri distanță de mal, pe bietul Babacu. Înfierbîntat de soare, se zvîrlise în lac să se scalde.

- Hombre! Nu trage! Mi s-a-nfipt cîrligul undeva, nu pot să-ți spun! Aoleu!

Și eu care-mi imaginasem că prinsesem un crap de cel puțin șase ocale, cînd observasem bîțîindu-se vîrful lansetei. Ce-i drept însă, bondocelul înoată ca o lostriță. Adică, mai corect spus, a înotat, deoarece acuma se străduiește să facă pluta, pentru a evita un contact mai intim cu cîrligul.

Arunc cît colo lanseta și mă avînt în undele strălimpezi ale lacului. Așa îmbrăcat. Bineînțeles, mă-ncurc imediat în cei 30 de metri de nailon ce zăceau pe fundul apei. Mi se înfășoară pe picioare, trag de el să-l rup, dar fiind ceva mai gros, pentru crapi, depășind cinci kilograme, refuză.

- Babacule, țin-te bine, că vin acuș-acuș! – îl încurajez pe tînărul reprezentant al generației, care se uita la mine, nu știu de ce, oarecum amuzat.

- Mă țin, Hombre, mă țin, dar tu te ții? – se interesează evident neconvins Babacu.

Realitatea-i că nici eu nu cred să rezist.

Cu picioarele anulate de firul de nailon, mi-e imposibil să-naintez. Dar nici înapoi nu-i posibil. Bine că apa nu depășește înălțimea mea, ajungîndu-mi doar pînă la gură. Și nici nu-i chiar atît de rea la gust. Mă rog, apă de munte!

Babane și Biba, care asistau curioși, dar și impasibili la tragedia ce se desfășura în largul lacului, la cinci metri de mal, se decid în cele din urmă să ne sară în ajutor. Înoată ca niște campioni. Mai întîi extrag cîrligul din cărnița lui Babacu, apoi se-ndreaptă spre mine. Cu personalitatea mea, lucrurile decurg ceva mai greu. În cele din urmă, Biba iese la mal, ia cuțitul de spintecat peștii, revine și-mi taie firul din jurul picioarelor, inclusiv un crac al pantalonilor.

Ajunși pe malul lacului, ne felicităm reciproc. Mulineta se-nfășoară acum extrem de ușor, nemaiavînd firul de nailon. Copiii își adună grijulii trestiile, minciocul și juvelnicul, iar eu îmi reglementez

situația pantalonilor, tăind și celălalt crac. Acuma-s în pantaloni scurți, de parc-aș fi în clasa a doua elementară.

- Fraților, pe cai, plecăm acasă cît mai urgent! – îi mobilizez eu pe cei trei îngeri ai clanului Jimbla.

- Nu plecați nicăieri, tovărășele! Mai întîi prezentați-mi carnetul!

Lîngă noi, la maximum șapte metri, un cetățean pașnic, ba chiar și zîmbitor mă somează să-i prezint carnetul. Deși nu pare să fie de la circulație, îi comunic că posed carnet de conducere, vizat la zi, dar că l-am lăsat în mașină, în portofel.

- Carnetul de pescuit, tovărășele, c-aici e lac, nu autostradă! – mă lămurește blajin simpaticul paznic. – Și nu lac, ca toate lacurile, ci crescătorie de pești!

- Care pești, omule? – încep eu să mă enervez.

- Care o să fie aduși săptămîna viitoare, de la bazinul Nucet! Deocamdată lacul se află gol, pînă-l curățăm de gunoaiele aruncate de turiști!

- Și-atunci pentru ce-ți trebuie permisul de pescuit?

- Ca să știu cu cît vă amendez... Cine nu-l are, plătește 260 de lei. Care-l are, numai 100! Fiindcă nici membrii Asociației n-au voie să dea aici la pește!

Deși sînt membru al A.V.P.S.-ului, permisul îl am acasă, în Calea Moșilor. Am venit aici, la Valea cu Urși, să scriu, nu să pescuiesc! Așa că îi înmînez paznicului banii, fără să crîcnesc, ba și mai mult, chiar îl întreb:

- Trebuie să dau ceva și pentru copii?

- Nimic! Îi cunosc! Sînt ai tovarășului inginer Jimbla, de la canton!

- Dar sînt unchiul lor, vărul lui Anatolie Jimbla!

- Fără familiarisme, tovarășe! – mă dojenește zîmbitor paznicul. Ei sînt cruzi la minte, neștiutori... Pe cînd matale ești ditamai omul! Se poate?

- Just! Nu se poate... Dar costă! – conchid eu spășit.

Zoo-demonstrații

La întoarcerea acasă, „Bombița” se comportă admirabil. Motorul nu se mai încinge, dar nici nu funcționează ireproșabil, ci tușește din cînd în cînd gutural, fără să-mpiedice totuși mersul mașinii, care, eventual, s-ar și putea lipsi de serviciile lui, întrucît coboară la vale.

Trecem cu bine printre strîmtorile stîncoase, fără vătămări spectaculare. Ce mai contează cîteva zgîrieturi pe caroserie, un mîner ejectat și vopseaua julită pe aripi și portiere? Principalul e că „Bombița” se mai ține pe roți, coborînd din ce în ce mai vertiginos.

Generația tînără suferă demn de foame, renunțînd cu abnegație la peștii la proțap, gîndindu-se probabil că se va mulțumi acasă cu-o cană de lapte prins și-un posmag de pîine.

Bazîndu-mă serios pe puterea exemplului personal, îndur și mai demn decît bieții copii, încercînd chiar să cînt melodia aia cu „portocala” (care îi și place de altfel lui Biba), mai mult pentru a camufla excesiv de sonorele ghiorțăituri ce se aud din direcția martirizatelor mele măruntaie.

- „O portocală, și-altă portocală...” – vociferez eu, închipuindu-mi că-s în plină voce, dar fără să cunosc prea bine textul cîntecului.

- El Fugitivo, nu știi vreun cîntec cu de-ale mîncării, dar ceva mai zdravăn? – mă solicită cu glas timid, de pui de om înfometat, bălăița de Biba.

Zadarnic răscolesc prin memoria mea muzicală, trecînd rapid în revistă opere, operete și oratorii. Nu găsesc nimic... Nu-mi rămîne decît să improvizez. Și-ncep să cînt, răcnind din ce în ce mai emoționat:

- „La Bacău, la Bacău, într-o mahala, se mînca, se mînca, numai tuslama! După ea, după ea, lumea iar cerea, tuslama, tuslama, numai tuslama!...”

Amintindu-mi de tuslamalele de excepție de pe Calea Moșilor, la vestitul „Odobești”, simt, că-s pe cale să mă podidească lacrimile.

- Hombre! Nu te opri! – se smiorcăie Babacu. – Zii mai departe... Ce-a fost după tuslama?...

Inspirat de succesul obținut, precum și de comanda primită, continui să improvizez, pe-aceeași melodie:

- „La Bacău, la Bacău, erau patru frați, și mîncau, și mîncau, fasole cu cîrnați!”

Refrenul este reluat în cor de grupul vocal al tribului Jimbla:

- „Fasole cu cîrnați, fasole cu cîrnați!”

Și-o ținem tot așa, pînă ne apropiem de cantonul Valea cu Urși. La vederea căminului părintesc, Babane se oprește din cîntare și mă-ntreabă suspicios:

- Ăia erau patru frați, nene Al, dar noi ce ne facem, că deși sîntem numai trei, tot n-avem cîrnați!

Accelerez, emoționat de jalea din vocea vlăjganului. Totuși îi răspund, pentru a-l mai încuraja:

- Nici o grijă, Babane! Sau cum spune marele detectiv Mannix: „No problems!”. „Nu-s probleme!”... Ne orientăm la fața locului!...

La fața locului, însă, jalea-i și mai mare. Nici n-apucăm să coborîm ca lumea din mașină, că auzul ne este sfîrtecat de mugetele disperate ale „Viticii” de cotcodăcitul intens al galinaceelor, de măcănitul apocaliptic al rațelor și-al bobocilor.

Ne repezim cu toții îngroziți, curioși să vedem ce se întîmplă. Cînd pătrundem în parkingul orătăniilor, rămînem încremeniți. „Vițica” a evadat din garajul personal, ocupînd paddockul păsăretului. Umblă înnebunită în toate direcțiile, dînd impresia că vrea să găsească ceva. Din cînd în cînd își înmoaie botul în adăpătoarea secată a păsărilor, după care sloboade un muget infernal, de sirenă de alarmă generală.

Orătăniile, speriate de manifestările neobișnuite ale patrupedei, zburătăcesc printre cotețe, decolînd brusc, ca niște mini-elicoptere, pentru ca apoi să aterizeze, la fel de brusc, de-a dreptul pe spinarea vacii ieșite din minți.

După unele simptome, deși mi-s numai detectiv, dar de excepție, sînt totuși în stare să deduc ce are biata „Vițica”. Pentru a nu produce panică, mă adresez prefăcut calm copiilor Jimbla:

- Dragii mei, nu vă speriați, trecem prin momente grele, ascundeți-vă cît mai urgent, care pe

unde puteți, pentru că eu fug cu „Bombița”, să aduc un veterinar...

Deși nu văd la ce-ar folosi! „Vițica” a contractat o maladie groaznică, și poate deveni un autentic pericol public!

- Ce tot vorbești matale acolo? – nu reușește să mă-nțeleagă Babane.

- „Vițica” a turbat! – îl lămuresc eu, considerîndu-l mai mare și mai apt să-și dea seama ce-nseamnă teribila maladie.

Bălăița de Biba începe să rîdă în hohote. De asta mă și temeam. Precis face o criză isteriformă, din pricina spaimei. Pornește să rîdă și Babacu, ținîndu-se cu amîndouă mîinile de acea parte a corpului în care se înfipsese cîrligul lansetei, mai ales că, din cauza hohotelor de rîs, blugii căpătaseră o evidentă tendință de lunecare în jos. Dacă se contaminează și Babane, stăm rău. Și chiar așa se și întîmplă. Babane nu rîde, ci pornește să chițăie, să se zvîrcolească.

- Hombre! Stai, nu pleca! – mă oprește Babacu, văzîndu-mă c-o iau la fugă în direcția „Fiat”-ului.

- Unchiule Al! – chicotește Biba. – Cine n-ar turba, dacă nu i s-ar da nimic de băut toată ziua? Nu vezi cum aleargă „Vițica” după un strop de apă?

Dacă stau și judec mai profund, nu-i exclus ca Biba să aibă dreptate. Eu și cu Babane, o mulseserăm pe „Vițica”, aplicîndu-i un tratament „in forcing”, de obținere a unei cantități duble de lapte, dar uitasem să-i dăm și cuvenita porție dublă de apă. Căci, la urma urmelor, din ce să fabrice biata „Vițica” prețiosul lichid...

Totuși, pentru verificare, îi închid pe copii în casă, și mă îndrept spre vacă, pîș-pîș, cu ciubărul de apă în mînă. „Vițica” se repede cu botul de-a dreptul în recipient, fără să mai respecte cele mai elementare reguli de circulație rutieră. Drept care mă pomenesc la pămînt, spre bucuria îngerilor care se ghemuiseră lîngă fereastră, asistînd la tragica scenă.

Spre surprinderea mea, „Vițica” se comportă normal, adăpîndu-se corespunzător îndrumărilor din manualul de zootehnie. După ce dă gata întreg conținutul ciubărului, se apropie blajină de mine, și începe să mă lingă plină de recunoștință.

Deoarece, pînă la această dovadă de recunoștință emoționantă, n-am cunoscut limba de vacă decît sub formă de rasol, cu hrean ras și oțet, iar uneori și cu mujdei de usturoi, am prilejul să constat acum că, în stare crudă, poate concura cu o foaie de șmirghel, dar din cele mai abrazive.

- Unchiule Al, ești mare, nemaipomenit! – strigă încîntată bălăița de Biba. – Nici nu știi cît te iubesc...

- Și eu! – se gudură pe lîngă mine năpîrstocul tribului, încercînd să mă escaladeze, pentru a-mi depune pe frunte meritatul sărut, specific înaintașilor familiei Jimbla.

- Dacă ne dai și ceva de-ale mîncării, – mă interpelează vlăjganul de Babane, – te pup și eu!

Nu mai zăbovesc o clipită. Deoarece simt că leșin, dacă nu iau ceva în gură. Zadarnic alerg de la frigider la cămară, de la bucătărie la beciul II, unde speram să mai găsesc niscaiva brînză de burduf. Nimic. Sufletul!

Peste cîteva minute bem lapte covăsit, atîta cît mai avem, dar fără pîine, care și ea se terminase, deoarece o luase Babane la pescuit și intrase cu ea în apă, avînd-o în buzunar. Ne costase scump expediția la Vadul cu Pești... Degeaba adunase Babacu din cuibare vreo duzină de ouă, căci nu se pot consuma în absența pîinii de toate zilele.

- Fratele meu, – mă atenționează Babane, scărpinîndu-se la ceafă, – prînzul ca prînzul, dar ce ne facem diseară, la cină?

- Hombre! Mi-e foame... – îngînă mititelul de Babacu.

Mi se rupe inima cînd îi aud jelindu-se.

Ca-ntotdeauna în momentele limită, mă străbate o idee de geniu. Unde-s proviziile mele, rezervele cu care plecasem de-acasă, de la București?

- Biba! – strig eu entuziasmat.

- Da, unchiule!

- Unde-or fi oare pachetele cu alimente, descărcate din mașină? Că tu le-ai orînduit?

- Care pachete? Alea cu biscuiți, costiță afumată și-alte chestii?

- Exact! Și erau și cinci cutii cu brînză topită...

- Erau... Chiar puse deasupra!

- Și unde-s toate astea?

- Au fost în cămară! Dar le-am mîncat noi, fiindcă pe cutii scria „pentru copii”...

- Atunci am pus-o de mămăligă! – le comunic aprigilor mei consumatori.

Drept care, în disperare de cauză, la cină am tras o mămăliguță, învălmășită cu vreo zece ouă, un pachet de unt și niște brînză rîcîită de pe burdufurile care începuseră să se scorojească, fiind demult golite de conținut.

Preparative pentru marea anchetă

Modesta noastră cină, totuși excelentă, deși bazată exclusiv pe mămăligă, se desfășoară în fața televizorului. Frații Jimbla mănîncă pe sparte, surioara lor nu se lasă nici ea mai prejos, numai unchiul Al, adică personalitatea mea, se mulțumește cu dineul de gală oferit de „Contesa Maritza", filmul-operetă ce se proiectează acuma pe micul ecran. Strîng din dinți, la văzul îmbelșugatelor mese din uriașa sală de recepții, dar mă consolez urgent, gîndindu-mă că purceii de lapte, curcanii, fazanii, mieii și toate celelalte sînt confecționate din mucava, de altfel sever contraindicată de toți dieteticienii, avînd un conținut excesiv de celuloză.

Pe fondul valsurilor, îmi fac un soi de autocritică, deloc formală, explicîndu-le copiilor măsurile reorganizatorice pentru ziua de mîine:

- Dragii mei, ați văzut ce-am pățit astăzi... Și-așa ceva nu trebuie să se mai întîmple!

- Să nu se mai întîmple, unchiule Al! – mă aprobă îngînat Biba. – Că se duce totul pe apa sîmbetii... Moare și „Vițica", mor și găinile, dar murim și noi! De foame și de sete!...

- Te rog frumos să nu mă-ntrerupi! – o dojenesc eu, temperat totuși, cu mult instinct pedagogic – de mîine îmi încep ancheta la motelul „Craiul Munților"... Dar, mai înainte de toate, va fi nevoie să asigurăm supraviețuirea orătăniilor și-a „Viticii", urmînd ca voi să vă-ngrijiți de hrana și adăparea lor, de toate treburile gospodărești. Să nu neglijați nici grădina, nici livada...

- Frumos din partea matale, măi fratele meu! – intervine neinvitat vlăjganul de Babane. – Dumneata să anchetezi, iar noi care ți-am vîndut pontul să rînim la grajd! Mai făceai pe detectivul la motel, dacă nu-ți povesteam despre bandiții de-acolo? Nu-i drept, unchiule Al! Zău așa! Puteam să pun rămășag c-ai să ne ții pe tușă...

Contesa Maritza se vaietă pe micul ecran, cîntînd o arie melancolică, de te doare la suflet, iar mie mi se ridică aici probleme de mare finețe psihologică. Pentru că Babane, pe undeva, are perfectă dreptate.

- Atunci procedăm altfel! – anunț eu.

- Eram precis, – mă întrerupe iarăși vlăjganul, – nu ești matale omul care să țină cu hoții... Fiindcă, fără noi, nu-i prinzi nici la paștele cailor...

- Eram precis c-ai să mă-ntrerupi, fratele meu! Dar mai termină odată cu limba asta agramată! Ce vrei să spui cu „eram precis"? Nu vezi că m-ați molipsit și pe mine? – izbucnesc eu ambalîndu-mi nervii.

- Unchiule, iartă-mă și nu te supăra, – se pisicește Babane, – dar există, și-o știi prea bine și matale, că de-aia ești scriitor de romane detective și polițiste, o limbă populară, care-și face loc, din ce în ce mai mult, în vorbirea oamenilor...

- Te-nșeli, amarnic, fratele meu, – obiectez eu, – ăia nu-s oameni, ci derbedei! N-am nimic împotriva limbajului popular, ci mă indignă expresiile îmbibate de improprietăți de stil... „Eram precis" conține o aberație gramaticală, stilistică... De azi înainte să nu te mai aud cu astfel de vorbe... E bine?

Generația tace spăsită, supunîndu-se probabil unei autocritici mentale. Biba își dă pe spate părul ei ca paiul de grîu, și mă alintă:

- Unchiule Al, mai bine nu trage de timp și spune-ne cum ne organizăm pentru mîine... Că mergem și noi la motel, să te-ajutăm, s-ajungem niște detectivi mai tari ca Sherlock Holmes! Ia zi!...

Îmi făcusem iluzii. Va trebui să las pentru mai tîrziu problemele frazeologiei curente, populare și argotice. Pentru că sînt probleme arzătoare la ordinea zilei, mult mai urgente.

- Să nu mai lungim vorba! Vă ocupați de vacă, orătănii și toate celelalte, mîine dis-de-dimineață, iar în jur de orele zece plecăm la motel cu „Bombița"... Ne aprovizionăm cu pîine, alimente la bufetul de-acolo, și-apoi începem investigația... E clar? Sînt întrebări?

- Hombre! – ridică glasul înțeleptul familiei. – Ce-o să mîncăm mîine dimineață, la micul dejun? N-ar fi frumos să mergem mai devreme la motel, și să ne omenim acolo?...

- Deschid bufetul atît de dimineață? – mă-ndoiesc eu.

- Dar bineînțeles! – mă asigură Biba. – Apoi își continuă vorbele: – Știi ce m-am gîndit, El Fugitivo? N-ar fi cazul ca noi, tineretul, să ne deghizăm? Acolo, la motel, sîntem foarte cunoscuți, ne știe toată lumea!

Refuz să răspund unor asemenea copilării detectivistice. Contesa Maritza dănțuiește în brațele cavalerului, și filmul se termină. Închid televizorul. Vreau astfel să dau de-nțeles că ridic ședința.

- La culcare, copii! Mîine ne-așteaptă sarcini de mare importanță!

- Cum așa, Hombre, nu ne povestești nimic în seara asta?

- Nimic, Babacule! Mi-e somn! îi retez eu entuziasmul.

Ce să-i spun copilului? Că mi-i foame, și nu-mi arde de dormit. N-ar fi deloc educativ. Tinerele cadre să-nvețe ce-i aia voința și răbdarea. Numai așa vor ajunge să ne ia locul, cu demnitate și folos.

A doua zi, la opt și jumătate, nemîncați și plini de voie bună (mai prefăcută, mai autentică) demarăm în trombă pe poarta cantonului, în direcția motelului „Craiul Munților".

„Bombița", în ciuda temerilor mele, toarce din motor frumos, păstrînd o viteză de croazieră constantă. Babane, lîngă mine, extenuat de îndeplinirea prea matinală a tuturor sarcinilor gospodărești, toarce și el, sforăind încetișor, ca un ceainic pe foc mic, Biba și Babacu, pe bancheta din spate, pot fi confundați, în schimb, cu două căzănele sub presiune, depășind sensibil zgomotul produs de turația motorului.

Drumul pînă la motel străbate o regiune de-o extraordinară frumusețe, poate chiar mai spectaculoasă decît cea din jurul Vadului cu Pești. În schimb, șoseaua (asfaltată conștiincios) e netedă ca untul bine întins pe-o felie de pîine.

Deoarece, după vreo jumătate de oră, motelul tot nu se arată privirilor mele, sînt nevoit să-l trezesc pe Babane:

- Măi frate, ăsta-i drumul cel bun?

Vlăjganul cată în jur, oarecum buimac, apoi mă lămurește:

- Sigur că nu, unchiule Al! – apoi îmi arată chiar un indicator. – Vezi ce scrie acolo?

- Dar bineînțeles! „Rîmnicu-Vîlcea!".

- Atunci înseamnă c-ai depășit răscrucea, fără să fii atent la drumul ce-o lua spre motel...

Fac cale-întoarsă, după manevrele de rigoare. Iar peste cîteva minute, maximum zece, apare la orizont și motelul „Craiul Munților".

Locurile sînt de basm. O căldare imensă, înconjurată de munți teșiți, acoperiți de păduri de brazi, fagi, frasini și alte foioase, adăpostește clădirea principală a motelului, o construcție de patru etaje, cu multiple terase și balcoane de tip loggia, nenumărate bungalowuri și căsuțe, pentru toate gusturile, parking, parc distractiv, cu alei așternute cu pietriș alb, ca bobul de măzăriche, cu o piscină impresionantă, flancată din trei părți de-o plaje cu nisip auriu.

De la distanța la care ne aflăm, nu observăm nici o mișcare. Pe măsură ce „Bombița" rulează nerăbdătoare în direcția clădirii centrale, începe să mă lucreze o neliniște răuprevestitoare:

- Ce zi e astăzi? N-o fi cumva motelul închis? – îl întreb pe cel mai în vîrstă membru al tinerei generații Jimbla.

Babane se uită la mine cam cîș, apoi, depunînd eforturi vizibile de înțelegere a frămîntărilor mele, mă lămurește cu amabilitatea ce-l caracterizează:

- Unchiule dragă, nene Al, ce-i cu tălică? Nu te simți bine? Ori ți-o fi și matale foame? Cum să fie închis! Din anul ăsta, „Craiul Munților" a fost declarat permanent, zi și noapte, vreme de patru anotimpuri!

- Păi nu se vede țipenie de om! – ripostez eu, păstrîndu-mi calmul.

- Sînt precis că lumea-i la micul-dejun... Dă-i bătaie, unchiule!

Cînd pătrund în braseria motelului, o sală de-o eleganță puțin obișnuită, numai sticlă și nichel, dar totuși pustie, observ înaintînd spre noi un individ cam trupeș, însoțit de trei arătări hippies. Arată ca un tată rămas cu copiii pe cap, părăsit de nevastă. Abia cînd se apropie și mai mult de noi, odată cu înaintarea noastră, îl recunosc. Imensa oglindă, cît tot peretele, ne reflecta pe noi. Pesemne că sîntem atît de nemîncați, – și chiar sîntem, – încît foamea a operat mutații esențiale în înfățișarea și comportamentul nostru.

În vreme ce ocupăm o masă laterală, lîngă fereastra-vitrină, examinez mai atent aspectul tribului. Chipurile copiilor, bronzate excesiv, mă îndrituiesc să conchid c-au omis baia de dimineață. Iar

îmbrăcămintea, blugii și bluzoanele, arată atît de prăpădită și ferfenițită, încît un necunoscător ar putea deduce c-a fost dată la spălat, odată cu proprietarii. Nefericit obicei și la tinerii Jimbla, să umble mereu numai în haine de lucru. Mă așteptam ca, pentru ancheta de la motel, să-și ia și dînșii hainele de „ținere”, de ocazii festive. Mai ales că Biba-și exprimase dorința să se deghizeze.

După vreo zece minute de așteptare nerăsplătită, în care foamea ne chinuie ca pe hoții de cai, începe să mă bîntuie teama c-am nimerit greșit, în cine știe ce salon special, de recepții, al motelului.

Copiii însă, mai puțin sensibili la formele protocolare, dar și la unele norme de bună creștere, încep să bată cu cuțitele în farfurii. Babacu, mai mic, dar și mai panicat, utilizează exclusiv farfuriile, numai două din fericire, lovindu-le între ele, ca pe două tipsii sau talgere, așa cum procedează solistul de la grupul de percuție al unei orchestre simfonice.

Înspăimîntat de larma dezlănțuită, un individ supradimensionat își face in cele din urmă simțită prezența. Plesnind de sănătate, dar și de-o evidentă hipertensiune arterială, roșu ca un parizer proaspăt, lejer afumat, cetățeanul se repede spre noi, manifestînd cele mai amabile intenții. În totală contradicție cu răcnetele pe care le emite:

- Cine v-a dat drumul înăuntru? Nenorociților, vreți să-mi distrugeți reputația motelului? Vagabonzii n-au ce căuta la noi!... Ieșiți afară imediat, c-altminteri vă dau pe mîna miliției! Încetați!...

Individul, totuși, mi se pare cunoscut. Fiind costumat ca pentru munte, dar și de vacanță, adică în pantaloni de doc necălcați și cămașă cadrilată, vagamente spălată, simpaticul apoplectic mă privește paralizat. Să-l fi impresionat puternica mea personalitate, evidentă chiar și sub vestimentația intenționat nefestivă? Probabil că da, întrucît îl văd în pragul unei certe crize de congestie cerebrală, mai cu seamă cînd începe iarăși să răcnească:

- Mii de scuze! Iertați-mă! Ce bucurie! Maestrul Conan! Cum de nu v-am recunoscut? Parcă ați mai slăbit... Cred că din pricina asta v-am confundat... Sînteți cu copiii? Să vă trăiască! Ce repede au mai crescut... Anul trecut spuneați că n-aveți urmași! Nu mă mai cunoașteți?... Se poate? Grebencea! Grebencea de la „Paralela 45”... Da, da, de la motelul „Paralelei”!... De cîte ori nu v-am servit, cînd vă ospătați la noi, cu ciorbă de burtă... Mai țineți minte? Erați cu sora dumneavoastră, coana Ralița, dacă-mi amintesc eu bine... Nu-i așa?

Dacă nu iau măsuri imediat, risc ca individul să continue astfel pînă la vremea prînzului. Or noi n-am vrea deocamdată decît un breakfast corespunzător înfometării noastre.

Copiii, speriați, au încetat concertul cu tacîmurile și nu mai știu ce să-nțeleagă.

- Tovarășe Grebencea! Îmi face o deosebită plăcere să te reîntîlnesc... Cum să nu-mi amintesc de dumneata? De dumneata și de excelentele tuslamale! Ehei, ce timpuri! Dar ce faci aici?

- Am fost promovat în muncă, maestre Conan! Sînt conducătorul motelului!...

- Felicitări!

- Mulțumesc! Din inimă! Dar dumneavoastră ce mai faceți?

- Rău! Foarte rău... Mor...

- Nu se poate! Chiar la mine-n motel?

- Mor de foame! Sînt cu nepoții mei, copiii vărului Anatolie! Și ei sînt flămînzi!

Grebencea, pe care mi-l amintesc acum și mai pregnant, scoate un strigăt de groază, ca-n filmele cu Winettou:

- Flămînzi? La „Craiul Munților”?...

După care se angajează într-un cross demențial, dispărînd în direcția ușilor ce dau spre fundul salonului, nu mai înainte de-a ne comunica din mers:

- Mă-ntorc imediat! Nu mai e nevoie să-mi dați comanda, doar știu ce vă place!

„Craiul munților” – la cel mai înalt nivel (ca altitudine)!

Biba, Babacu și Babane se uită la mine ca la a zecea minune a lumii. Par impresionați de entuziasmul lui Grebencea. Babane nu se mai poate abține și-mi declară:

- Fratele meu, ești mare! N-aș fi crezut că te cunoaște o lume întreagă! Ai auzit cum ți-a spus? „Maestre Conan!” Formidabil!

Babacu, rușinat întrucîtva de recitalul cu farfuriile, mă-ntreabă:

- Unchiule Al, nenea, care-a urlat la noi, a lucrat tot la un motel ca ăsta?

- Da! Dar ceva mai mic! La „Paralela 45”, pe șoseaua Ploiești-Brașov... Era șeful ospătarilor, sau ceva în genul ăsta... Un om minunat, prieten adevărat al clienților...

- Aha! De-aia-i prieten la toartă și cu nenea Max...

- Care Max? – întreb eu intrigat.

- Repede le mai uiți! – mă admonestează Babane. – Arhitectul care se joacă și cu noi, Maximilian Prior, cel mai mare arhitect, despre care ți-am povestit! Nu-ți amintești?...

- Cum să nu! Cel cu „Fiat”-ul 850... În spatele căruia cînta la trompetă Jimmy Navarrelli... Vezi că n-am uitat?

Dacă Grebencea, ajuns acum responsabil al motelului „Craiul Munților” e prieten la toartă cu Maximilian Prior, înseamnă că arhitectul trebuie să fie un personaj de marcă, o personalitate autentică, de vreme ce și eu am fost și sînt în grațiile lui Grebencea. Pentru că amabilul ex-ospătar lucrează numai cu maeștri, avînd o bizară propensiune față de artă... Or și arhitectura trebuie considerată artă... Și încă majoră!

Grebencea, însoțit de-un grup de operații, alcătuit dintr-un ospătar și-o picoliță, își face o apariție triumfală. Pe-o servantă cu rotile, plină cu tot soiul de recipiente metalice, dar acoperite, ne-aduce un breakfast care, în pofida faptului că-i invizibil, ascuns sub capacele mai sus pomenite, trebuie să fie de excepție. Și chiar așa se și dovedește.

Tribul Jimbla a amuțit complet. Nimeni nu mai scoate o vorbuliță. Nici n-ar fi posibil, deoarece și mie îmi lasă gura apă.

Grebencea se aferează în jurul nostru, indicînd ospătarului cum să ne servească ochiurile cu costiță prăjită.

- „Eggs and bacon”, maestre Conan, mai țineți minte?

Cum să nu le pomenesc, însoțite de cele mai bune gînduri! Dacă și tanti Ralița făcea invizibile trei porții deodată!

Ceaiul, cu tartine cu unt, marmeladă de căpșuni, îi entuziasmează pe tinerii membri ai noii generații, încît comandă, fără să mă mai consulte, încă două „seturi”. Grebencea exultă de bucurie, felicitîndu-mă!

- Mănîncă cu-atîta poftă, încît aș putea să jur că-s copiii dumneavoastră! Dar nici ca nepoți n-au de ce să se rușineze!...

În sfîrșit, radem totul de pe masă. Acum aștept cafeaua promisă de Grebencea, din rezerva sa personală, iar generația așteaptă, plină de nerăbdare, cele trei porții de „profiterol”, abia ieșit de la secția cofetărie a motelului.

- Hombre! M-auzi – întreabă, gîfîind lejer, bondocul de Babacu, plin ca un țîfoi.

- Dar bineînțeles! – răspund eu, încîntat de ceea ce mi se servise.

- Mereu o să mîncăm aici? Pînă ce-ți isprăvești... Știi matale ce... Mă-nțelegi? Că nu pot să spun... Să nu ne-audă ăia!...

Rămîn interzis.

- Nu cred, Babacule... Am să mă mai gîndesc!...

- Gîndește-te, El Fugitivo! – mă mobilizează Biba.

În vreme ce Grebencea îmi servește cafeaua, ostenindu-se personal, în salonul elegantei braserii își face apariția un cetățean cu totul ieșit din comun.

Înalt, cu părul cărunt, tuns extrem de pedant, încît ai zice c-abia a ieșit de la frizerie, elegant, într-un costum de lustrin, cămașă albă, cu cravată, pălărie panama, din pai de orez, baston subțire, probabil din trestie de zahăr, pe care-l ține la cotul brațului stîng, pășește parcă dansînd în direcția noastră, cu privirea aprinsă de bucuria revederii copiilor.

- Ura! Ziua bună, șmecheriilor! Ce-i cu voi aici?...

Ca și cînd n-aș mai fi existat în raion, generația își părăsește scaunele, repezindu-se spre superbul individ și țipînd încîntată:

- Ura, nene Max! De trei ori ura! Ce bine c-ai venit!...

Babacu i se avîntă de-a dreptul în brațe, ca și cum ar fi executat o săritură cu prăjina. Noroc că-l prinde cetățeanul la timp, pentru a-i înlesni tradiționala pupătură pe frunte.

Privind în direcția mea, căruntul îl întreabă, însă suficient de tare ca să-l aud și eu:

- Cu cine sînteți? Nu cumva-i paznicul forestier, de la ocol?

- Aiurea! – îl aud pe Babane. – Ce paznic? E și mai rău! Unchiul nostru de la București, scriitorul... nepotul lui tanti Ralița... știi care, că doar ți-am povestit... Al Conan Doi, văru’ lu’ tăticu!

Cu Babacu în brațe, remorcîndu-i după el pe Biba și Babane, cetățeanul căruia copiii îi spuseseră „nenea Max”, și care trebuie să fie marele arhitect Maximilian Prior, căci așa și arată, se-apropie de mine zîmbindu-mi strălucitor, de parc-ar iradia din el efluvii electrice, se-nclină lejer, fără să-mi întindă mîna, – și nici n-ar avea posibilitatea, – și rostește cu-o voce solemnă, pătrunsă de importanța momentului:

- Maximilian Prior, arhitect! Un arhitect total demolat din pricina muncii în exces, venit aici la refacere, dar care-i extrem de fericit să-l cunoască pe scriitorul Conan Doi, în carne și oase!

Îi zîmbesc corespunzător, fără să mă ridic de pe scaun, și-l poftesc sa ia loc la masa noastră. La insistențele tribului, marele arhitect, slobozindu-l pe Babacu din brațe, se așază.

- Sînt la fel de bucuros, să vă cunosc, domnule Prior... Atîta mi-au povestit copiii despre dumneavoastră...

Ridicînd brusc mîna, de parcă l-ar fi electrocutat ceva, arhitectul îmi taie efectul frazei pe care o construisem cu trudă în gînd:

- Nu-s de acord! Întrerupem orice relații aici!... Ori sîntem, probabil, de-o vîrstă și din aceeași generație, și ne spunem „Max” și „Conan”, ori ne considerăm plasați pe-o orbită eronată, și n-avem ce ne vorbi... Nu suport, sub nici un motiv, convenientele... De-acord?

- N-am nimic împotrivă, ba din contră, cum spune nepotu-meu Babane... – îl asigur pe simpaticul și-atît de obositul arhitect de acordul meu deplin.

- Atunci e-n regulă! Dar să sărbătorim înțelegerea, Conan dragă!

Grebencea, care asistase la scenă nespus de fericit, de parc-ar fi fost martor la cine știe ce eveniment solemn, se pleacă la urechea lui Max, îi șopocăiește ceva, îi obține încuviințarea, și dă fuga spre fundul braseriei.

Peste cinci minute, sub privirile încîntate ale copiilor, ciocnesc cu Max și sorbim din conținutul păhărelelor furnizate de Grebencea.

Cerul gurii îmi explodează, permițînd aromelor stranii să-mi invadeze nările. Dacă nu-i spirt curat, de 90 de grade (și nu Celsius!), precis că-i whisky. Totuși, gîndesc timid în sinea mea, am mai băut whisky, și-avea altă aromă, nu de insecte strivite, cum se spune, ci de cauciuc ars, însă natural.

- Ce-am băut, nene Grebencea? – Îl întreb eu nedumerit. – Sper că nu-i acid cianhidric!...

- Vai de mine, se poate, maestre Conan? Să vă tratez cu cu-așa ceva? Nici nu știu ce-i aia! Că nu ne-au dat de la magazia centrală!

Atunci mă adresez arhitectului, sperînd să obțin mai multă înțelegere umană:

- Ce-i asta, Maxule?

- Ai să rîzi, Conane! – se bucură evident Prior. – Rachiu casnic, dar din cireșe amare, tras de două ori la cazan! E bine?

În aceeași clipă, de undeva, din afară, se-aude un răget infernal dar care mă face să tresar nervos, amintindu-mi de mugetele „Viților”.

Maximilian Prior se ridică spontan de la masă, îmi pompează mîna viguros, și se scuză lejer încurcat:

- Iartă-mă, Conane dragă! Mă cheamă trompeta zilei de apoi... Am întîlnire cu soarta!

După ce dispare, zîmbindu-ne afabil din mers, îl întreb pe Grebencea, cît mai discret:

- E mistic? Crede în soartă și destin?

- Nu v-am spus, maestre, că-i arhitect? N-ați fost atent?

- Ba da, dar ce legătură are soarta cu trompeta zilei de apoi?

- Nu-i a zilei de apoi, ci-a trăsnitului ăla de Navarrelli... Îl cheamă la poker!... Se mai distrează și ei, sărăcuții!...

- Și-l joacă numai în doi?

- Da de unde! În unul! Fiecare la rîndul lui... Trag la șaibă!

Dumnezeule, ce mică-i lumea ta! La Colțiilupchii, la Sinaia-Cumpătu, tot „la șaibă” i se spune pokerului mecanic.

În definitiv, face omul ce vrea cu banii lui. Mai ales cînd e mare arhitect. Și, mai ales, extrem de obosit. Dar nu-i admisibil ca un om atît de reprezentativ, cult și fin, să se-nhăiteze cu tot soiul de vagabonzi, și să nu-și dea seama că Jimmy Navarrelli e-un nenorocit de bișnițar care urmărește să-l scuture de banii agonisiți din proiectarea și construirea atîtor obiective arhitectonice.

E clar că va trebui să intervin. Cît mai degrabă, dar și urgent. Ancheta e mai mult decît necesară. Și numai faptul că eminentul detectiv amator, dar de excepție, Al Conan Doi se află în regiune, atestă că arhitectul Maximilian Prior s-a născut c-un dram de noroc. Pentru că, fără luminile mele, are toate șansele să se trezească în pom. Navarrelli ca Navarrelli, dar ce-o să se facă atunci cînd îl vor acroșa Gherigogu și Flory, Lică și maică-sa, sau, poate, chiar ceilalți membri ai filierei „Francezu”?

Pînă ce-mi elaborează Grebencea nota de plată, la care-l văd că se agita serios, îl întreb, dar mai mult pentru a-i face plăcere:

- Formidabilă cafeaua! Vă convine s-o vindeți la trei lei, cînd e-atît de tare și bună?

Grebencea se uită la mine surprins, puțin cam peste umăr, dar dîndu-și pesemne seama că glumesc, își permite și dînsul să-mi răspundă la același nivel:

- Dacă mai puneți doișpe leuți, vă apropiați de prețul trecut în „Menu”... La braserie avem prețuri de „Intercontinental”... Jos, la bufet, totu-i cu 70% mai ieftin!

Cafeaua mi se răcește brusc în ceașcă. Iar ceașca o țineam în mînă. Nu mai are rost să mă interesez de costul breakfastului. Sper să existe, aici la motel, vreo unitate de-a CEC-ului. Ce bine că umblu cu carnetul la mine!

Generația mai tînără a tribului Jimbla nu-nțelege nimic din problemele mele, ci se distrează cu enormele profiteroluri aduse mai adineauri de amabilul Grebencea. Deși nici pînă acum nu stătuseră degeaba, încă mai au de lucru serios. Probabil că, din respect pentru mine, le servise porții duble. Dacă nu cumva chiar triple.

După ce-i las pe copii în compania profiterolurilor, nădăjduind că pînă mîine să nu mai fie nevoie de vreo altă alimentare, vizitez, așa cum și prevăzusem de altfel, ghișeul CEC-ului. Minunat proiectat de arhitectul motelului, probabil vreun coleg de-al lui Maximilian Prior, ghișeul e construit numai din marmură de Rușchița, nichel cristal.

Întors să-mi iau generația, mă pomenesc interpelat de Babacu:

- Hombre! Auzi?

- Ce s-aud?

- Te faci, sau chiar n-auzi? Goarna lui Jimmy...

Într-adevăr, cineva se-amuză spărgînd timpanele concetățenilor săi. N-aș zice că-i chiar melodie ceea ce-aud, ci mai curînd un răget de elefant, așa cum mai ascultasem la „Teleenciclopedie”, la o emisiune cu vînătorile din Kenia.

- Și ce-i cu trompeta lui Jimmy? Lasă-l s-o strice! Poate scăpăm de ea...

- Măi fratele meu, nu-nțelegi ce-ar vrea Babacu? – mă solicită Babane, scărpinîndu-se

semnificativ la ceafă.

Deoarece nu pricep, totuși, semnificația gestului, depășindu-mă o mulțime din bizareriile tinerilor, insist să aflu despre ce-i vorba.

- Ce mai vrea?

- Să mergem și noi la pokerul mecanic!

- Voi, la jocuri de noroc? – îmi vine mie să strig, abia abținíndu-mă.

- Asta nu-i de noroc, unchiule Al, deoarece cîștigă numai mașina! – încearcă să mă lămurească Babane. – De-aia suflă Jimmy în trompetă, atunci cînd pierde nenea Max, ca să-i mai dea curaj... Și ne place să-l vedem cum i se umflă obrajii, doar, doar, i-or plezni! De cînd așteptăm clipa asta...

Supliment la „craiul munților” – motel, camping etc…

Ghidîndu-ne după orăcăielile goarnei ne-ndreptăm în direcția parcului-distractiv aparținînd motelului. Babacu, dînd de pe acum semne neliniștitoare în ce privește anumite propensiuni pentru jocurile de noroc, – deocamdată mecanice, – pare cuprins de-o frenezie cu totul ieșită din comun. La vîrsta sa, acum cîteva decenii, poate prezentam și eu aceleași simptome, dar în nici un caz pentru poker, ci pentru jocuri ceva mai umane, cum întîlneam pe-atunci la bîlciurile din orașul meu natal, „roata norocului” sau „uite banul, nu e banul”.

Din fericire, atracția exercitată de jocurile mecanice, de noroc sau fără noroc, asupra tinerilor mei însoțitori se limitează numai la privirea zbănțuiților ce-și pierd timpul și banii, trăgînd de felurite manivele, apăsînd butoane și vîrînd monede, așteptînd cu ochi exoftalmici cîștiguri spectaculare. Care cîștiguri, atunci cînd „pică”, depășesc rareori opt lei, zece sau douăzeci. Însă niciodată mai devreme de pierderea anticipată a unor sume de zeci de ori superioare celor citate mai sus.

Maximilian Prior, eminentul arhitect, pierde însă, cel puțin în faza în care-l asistăm și noi, cu-o eleganță și dezinvoltură demne de-o cauză mai nobilă. „Uite, unde poate duce astenia de surmenaj!” – îmi zic eu în sinea mea.

- Mergem înainte, baroane? – îl incită individul cu trompeta, care bănuiesc că-i Jimmy Navarrelli, judecînd după aspectul general, tipic pentru un bișnițar capitalist, adică din capitală, precum și după trompetuța care-i atîrnă de gît, aidoma tălăngii pe care-o posedă „Vițica”.

- Mergem, măi șmecherie! – se lasă tîrît pe calea pierzaniei distinsul arhitect. – Cît timp mai avem ceva bani, îi dăm înainte!

- Și pe urmă? Ce-i facem pe-urmă? – insistă cu impertinență Jimmy Navarrelli.

- Împrumutăm! C-avem de unde, și există și-o bază! – rîde fin și aristocratic Maximilian Prior.

La cele șase mașini infernale, toate de „poker mecanic”, „lucrează” de zor tot soiul de turiști, sperînd să-și scoată cheltuielile de benzină din „trei ași”, „trei rigi” și-așa mai departe. Zadarnic îi caut pe scumpii mei amici de la București, din filiera „Francezu”, că nu se văd.

Privesc cu coada ochiului la Jimmy Navarrelli și, spre surprinderea mea, observ că întreprinde aceeași operație. Hait! Și-a pus și ochii pe mine, nu numai coada ochiului. Pesemne își imaginează că sînt plin de bani. O fi aflat de la arhitect că-s scriitor. Dar habar n-are că nu mi-a apărut nici unul din cele șase romane… Și nici nu știe că iubiții mei nepoți, aici de față, m-au uscat cu „gustarea” din braseria motelului.

Deoarece unul din noi trebuie să cedeze, bișnițarul își întoarce privirile în altă parte, dîndu-mi posibilitatea să-i completez o fișă de cadre exclusiv fotometrică, referitoare numai la aspect și comportament. Nici n-aș avea nevoie să-i cunosc părinții și colateralii, studiile și locul de muncă, deoarece le deduc pe loc, numai din înregistrările de rigoare. Pînă și-un detectiv de mîna a treia, nu ca mine de excepție, ar fi în stare să scrie într-o fișă signaletică: părinți, iresponsabili, întrucît au îngăduit dezvoltarea unui atare element, colateralii, profesioniști ai „bișnițului”, studiile: fără, deoarece-i de-ajuns să-l auzi vorbind, iar locul de muncă: cel la care sîntem acum, în preajma fraierilor, viitoarele victime.

- Conan dragă, – mă interpelează Maximilian Prior, – mi se pare că nu ți l-am prezentat pe tînărul meu amic, a cărui goarnă îmi anunță semnele destinului…

Eliberînd mașina de tocat lei, pentru a îngădui altui amator să-și piardă bănuții, arhitectul se îndreaptă spre mine, însoțit de Jimmy Navarrelli.

- Studentul cu restanțe, cel puțin așa pretinde dînsul, Jimmy Navarrelli, maestrul Conan Doi, scriitor bucureștean! – grăiește Prior, făcînd prezentările.

Trombonistul îmi strînge mîna, mi-o scutură, gata să-mi disloce umeralul, după care începe să zîmbească, rînjind din ce în ce mai agresiv:

- Maestre Conan, deși n-ai să crezi, eu te cunosc!…

„Cunoști pe dracu” – îi răspund eu, bineînțeles mental.

- Mira-m-aș! – îi răspund tot eu, de astă dată audio, dar și cu-o oarecare doză de răceală, deoarece, de la o vreme, încep să-mi repugne paraziții cu pretenții.

- Nu-i cazul, maestre, fiindcă ți-am citit un reportaj în „Actualitatea”, unde-ți tipăriseră și mutra! Și una, ca a matale, nu-i ușor de uitat…

- Mă bucură, tinere! – accept eu, simțindu-mă oarecum lejer flatat.

- Cred și eu! – afirmă insolent pseudostudentul. – Puradeii-s ai dumitale? Parcă i-am mai zărit jucîndu-se pe-aici... Sau, mai curînd, la piscină... Da, da, la piscină! Hello, tinerețe!

Ultimele cuvinte sînt adresate, în bloc, membrilor familiei Jimbla.

- Bună, incoruptibilule! – răspunde în numele grupului Babane.

Pentru această formulă de salut, simt că-mi vine să-l pup pe vlăjganul de nepotu-meu. Are cui să semene.

Și, totuși, trombonistul e simpatic foc. Asta-i soarta lumii, să fie victima găinarilor drăguți, deștepți, eleganți, manierați, cunoscători la perfecție ai păcatelor tuturor.

Jimmy se poartă ca un tînăr modern dintr-un oraș capitală. Cu pantaloni evazați, peste 50 centimetri, cămașă deschisă la piept, însă atît de strîmtă, încît dacă ar avea nasturii încheiați i-ar sări unul după altul, păr pletos, tip salcie plîngătoare, mustață Țiriac, perciuni flocănoși, antropoidali, curea la mîna dreaptă, alta, dar cu ceas, la stînga, lanț de fier forjat pe gît, plus lanțul cu trompeta, cizme de cowboy pe sub fuste, ochelari de soare, dar agățați de chimirul de la pantaloni, că nu-i pot spune curea, atît e de lat, mă rog, adunase atîtea detalii caracteristice, încît dă impresia că s-a străduit anume să-și compună un portret robot de bișnițar contemporan.

- Hombre!

- Ce vrei, Babacule! – îl întreb pe înțeleptul familiei, care tocmai acum s-a apucat să mă tulbure din exercitarea meseriei mele de detectiv.

- Dacă-ți spun ceva, îmi dai un profiterol?

În vreme ce examinez pe toate fețele aspectul pedagogico-educativ al problemei, Babacu privește în direcția grupului care ne așteaptă.

La urma urmei, mi se pare uman să dăruiești unui copil o prăjitură. Și totuși...

- Dar dacă nu-ți dau, ce-o să se-ntîmple?

- Tot am să-ți spun! Dar o să-ți paie rău. Lasă, ai să vezi, mă fac și eu odată mare, și tu ai să fii bătrîn, și-o să-ți lase gura apă după un profiterol...

Dacă nu-mi întorc fața, risc să-mi depisteze Babacu lacrima din geana dreaptă.

- Zii, despre ce-i vorba?

Bondocelul se fîțîie cîteva clipe, își trage oleacă blugii mai sus, apoi demarează:

- Nenea ăla, Jimmy, cu trompeta, știi ce-a făcut? I-a furat portofelul lui nenea Max... A scos ceva din el, și i l-a pus la loc! Ce fel de hoț e Jimmy, dacă fură numai hîrtii?

- De unde știi că era vorba de-așa ceva? – îl întreb pe Babacu, extrem de intrigat.

- Păi eram cu ochii pe el... Jimmy se dădea mereu pe lîngă nenea Max, cînd dînsul trăgea la șaibă, pînă ce i-a ieșit portofelul din buzunarul de la pantaloni... Voi toți căscați ochii la mașina cu bani... L-am văzut bine, a scos doar o hîrtiuță, mică de tot... Asta-i figura, unchiule! Acuma mergem?

- Să-ți dau profiterolul?

- Nuuu! Să fac ceva... Pricepi atît de greu!... Și mai zici că ești detectiv...

După ce rezolv toate problemele ce-l frămîntau pe dulcele meu nepot, ne-ntoarcem la grupul ce se plictisise să ne tot aștepte, obținînd mai înainte de toate, din partea Babacului, promisiunea solemnă c-o să-și țină gurița. Bineînțeles, în schimbul unui profiterol, însă oferit de mine. „Mîine, după ce mîncăm – mă asigurase înțeleptul și miniaturalul detectiv. „Dar nu mai pupi tu masă la brasserie”, – îl asigur și eu, dar mental.

Dar nu există nimic sigur pe lumea asta. Deoarece, abia reintegrați grupului, Maximilian Prior lansează o invitație bizară, de-o amplitudine demențială:

- Fraților, astăzi ne distrăm! Mergem la bowling, apoi la flippere, să se distreze și șmecheriile astea de nepoței... Apoi prînzim împreună la braserie, după-masă avem un concert de muzică pop, în aer liber, iar seara vedem noi ce mai facem... Poate cinăm tot la braserie, să mai stăm și noi la palavre! E bine?

Tînăra generație Jimbla exultă, strigă pe trei voci:

- Ypiiy! Uraaa! Trăiască nenea Maxu!...

Nu știu ce și-o fi imaginînd Maximilian Prior despre scriitorii încă needitați, dar dacă se mai avîntă în asemenea aventuri aberante, rămîn precis fără carnetul de CEC, dar și trec urgent la o reconsiderare severă a relațiilor dintre literatură și arta construcției de gări, aeroporturi și moteluri...

Însă Jimmy Navarrelli, despre arhitecți, are o părere excelentă, deoarece acceptă ideea entuziast, considerîndu-se probabil invitat.

Pe la zece seara, cînd ne întoarcem acasă complet demolați, obosiți și cu „Bombița” numai în trei cilindri, – deoarece se bucurase cineva la unica mea bujie nouă „Bosch” pe care mi-o împrumutase inginerul de nepotu-meu, – găsim garajul „Viticii” pustiu, iar paddockul păsăretului total gol.

Abia după miezul-nopții reintrăm în normal. Înfometată, nemulsă, „Vițica” emigrase la cîțiva kilometri distanță, iar găinile, nu se știe din ce motive anume, o urmaseră inconștient. Puterea exemplului!...

Ne culcăm imediat, – după ce recuperăm vaca și orătăniile, – nemaisimțind nevoia vreunei cine deoarece o servisem la brasserie, lichidîndu-mi, cu această ocazie, și carnetul de CEC. Copiii mă pupă pe rînd, renunțînd la povestirea rezultatelor anchetei. Nu mai era cazul, deoarece fuseseră participanți direcți. Dar cu ce preț!

Prînz de gală – în stare de alertă

Bineînțeles, la micul-dejun mai mult făceam zîmbre, deoarece o cană de lapte fiert, plus una de lapte covăsit e tot ce mai aveam la îndemînă. Cu pîinea stăm și mai prost, întrucît nimeni nu-și mai adusese aminte, în plină destrăbălare culinară pe meridianele motelului, că era trecut în plan să cumpărăm o serie de alimente, precum și, mai ales, pîinea cea de toate zilele.

Tînăra generație Jimbla, în pofida condițiilor vitrege, bea la lapte de parcă ar avea în burticile lor niște micro-motopompe submersibile, dar aspiratoare. Au totuși mari șanse, ținînd seama că-l consumă fără pîine, să pățească și-un oarece pocinog, știut fiind că laptele are prostul obicei să fermenteze cînd ți-e lumea mai dragă. Mai ales pe timp de vară. Însă copiii, deși știu prea bine că vom prînzi, în calitate de invitați oficiali ai arhitectului Maximilian Prior, continuă să exagereze.

- Hombre! – mă solicită Babacu, mînjit de lapte peste tot – Mai dă-mi o cană…

Ezit o clipă, neștiind cum e mai bine, să-i dau au ba. Dacă-i satisfac dorința, îl poate apuca pîntecarița tocmai la prînzul de gală. Dacă nu-i umplu burtica, e-n stare să mă facă de rușine la brasseria motelului, dînd iama prin toate blidele, cerînd cîte două porții din fiecare fel. Babacu mă privește nevinovat, așteptînd sentința.

Prefer să le prezint o expunere cît mai exhaustivă asupra situației, făcînd un apel fierbinte la comprehensiunea lor.

- Dragii mei, ajunge! Dacă o să vă umflați ca niște țîfoaie, cine mai execută diversele treburi gospodărești care ne stau înainte? Asta-i una la mînă… Nenea Max al vostru, care-i tare drăguț, nu ne-a invitat la masă ca să-i distrugem întreg echilibrul său financiar, ci doar pentru a-și răscumpăra greșeala comisă ieri, cînd ne-a propus să prînzim împreună, ba chiar să și cinăm, la niște prețuri de lux.

- Măi fratele meu, dar bineînțeles că sîntem în clar! – mă aprobă Babane, plin de înțelegere. – Însă nenea Max, cînd o să afle din ce belea l-am scăpat, poate chiar și de la moarte, precis ne va acorda o primă personală… Pentru că-i plin de bani! L-am auzit eu pe Jimmy trombonistul… Că-i zicea: „Baroane, de unde te-ai procopsit cu-atîția mangoți?”… Ce știe bișnițarul, că nenea arhitectul a proiectat zeci de moteluri și gări!… De-aia-i obosit în halul ăsta, și simte nevoia de prieteni…

Interzis de alocuțiunea, neașteptat de dezvoltată, a scumpului meu nepot, renunț să mai adîncesc problema, după cum intenționasem inițial, și mă rezum doar la cîteva indicații elementare, de bună comportare:

- Fiți atenți, copii, vă-mbrăcați ca lumea, și să nu mîncați ca sparții, că nu-i frumos…

- Unchiule Al, – mă întrerupe Biba, după cum îi stă în obicei, – dar ce ne-facem, dacă nenea Max o să ne roage frumos să nu lăsăm nimic în farfurie din bucatele servite… Că și mămica ne-a-nvățat să mîncăm tot ce ni se pune la-masă!

Ridic ședința, anunțîndu-i:

- Într-un ceas și jumătate trebuie să terminăm sarcinile gospodărești… Aveți grijă de „Vițica”, de păsări, vedeți ce mai e prin grădină, prin livadă… Pînă atunci, am să mă bărbieresc și eu…

Cînd ies în curtea cantonului, proaspăt bărbierit, dar suficient de iritat la pielea obrajilor, deoarece „Barbone”-ul fusese utilizat pentru spălarea „Bombiței” de scumpii mei nepoței, iar eu mă rezumasem la niște „Dero”, întrucît îmi dispăruse și săpunul de toaletă, Babane, Biba și Babacu mă așteaptă aliniați.

N-aș zice că-s de nerecunoscut. Reușiseră o performanță incredibilă, deoarece, deși îmbrăcați de sărbătoare, pieptănați și spălați, arătau ca și mai înainte: șleampeți, cu ochii scăpărîndu-le în găvane, ca și cum ar fi fost gata să se arunce în lupte cu indienii, să-ncalece armăsarul ca Winettou, sau să intre, așa cum erau îmbrăcați, direct în piscina motelului „Craiul Munților”.

Pesemne că omul arată „pus la punct”, numai atunci cînd e liniștit, împăcat cu sine. Or nu se poate afirma același lucru despre mînjii mei, care abia așteaptă să ne instalăm la masa prînzului de gală oferit de Maximilian Prior în cinstea mea. Totuși, oarecum sînt nevoit să-i înțeleg, deoarece mă animă aceleași sentimente.

Mai înainte de-a ne urca în „Bombiță”, nu mă rabdă inima și-o întreb pe Biba, care-și netezește fustița înflorată, scuturîndu-și părul bălai:

- Măi, șmecherie, nu știi nimic despre săpunul meu de toaletă? Unde-i?

- Cum să nu, unchiule Al! – răspunde dînsa calmă. – În „Vițica”!

Nu-mi vine să cred c-aud bine.

- Unde?

- Am spălat-o pe „Vițica” nițel, că era cam jegoasă, și mi-a înghițit bucata de „Palmier”... O fi bănuit că-i săpun vegetal... Dar nu-i nimic, mîine o să ne dea lapte spumos!... – apreciază încîntată Biba.

- Ce vorbești, dom'le! – îi mai retez eu din entuziasm. – Crezi că dacă înghițea un săpun „Gudron”, din cel medicinal, avea să se transforme în sondă petrolieră? Altă dată să-mi spui, cînd mai ai de gînd să-mi folosești obiectele de toaletă personale!...

- Am să-ți spun... Să știi atunci că ți-a mîncat și tubul de lanolină... C-am vrut să-i ung ugerul!

- Perfect! Mă bucur... Mîine vom avea deci lapte spumos și gras, c-un înalt procent de substanțe emulsionabile.

- Frate Conan! – rage arhitectul, distinsul Maximilian Prior, care ne întîmpină într-un avansat stadiu de euforie alcoolică. – Te iubesc nespus, ești mare, talentat!... Iar nepoții, șmecheriile astea, îți seamănă ca două picături de whisky! Grebencea! Să mai vină o sticlă de „Dimple”! Se-adude? Pardon, se-aude?...

- Cum să nu, maestre! Mai aduc una, să fie patru! – răspunde din fundul salonului responsabilul motelului.

Deși nu-s băutor, decît forțat și-n situații limită, am gustat și eu ceva whisky. Puțintel. Însă suficient pentru a acuza unele tulburări de vedere. Pentru că, oricît mă străduiesc să număr sticlele de lîngă masă, și pe care sînt lipite etichetele firmei „Dimple”, nu reușesc să disting mai mult de două... A dracului băutură mai fabrică și scoțienii ăștia!

Jimmy Navarrelli, plasat la celălalt capăt al mesei, și care în tot timpul prînzului de gală n-a băut decît „Pepsi-Cola”, – fiind probabil suferind de ficat, în plină tinerețe, din pricina abuzurilor și vieții pe care și-o trăiește cam vraiște, – întreține un permanent dialog de la distanță cu arhitectul. Răspunsurile și, mai ales, întrebările, de cele mai multe ori incomprehensibile, mă fac să cuget întristat la evoluția asteniei de surmenaj a eminentului Maximilian Prior, în evidentă ascensiune. Încep să cred că tratamentul la care recurge, cu „Dimple” și abuzuri alimentare, nu poate duce la rezultate spectaculare, decît numai în sens invers.

Dacă stau și mă gîndesc la ospățul sardanapalic, la care fusesem osîndiți de maladia marelui arhitect, simt că mă apucă groaza. Și încă o groază dublă. Primo: costul acestui prînz de gală. Secundo: bogăția neașteptată și profund nocivă a bucatelor consumate.

Icre, sardele, salamuri, salate de boeuf, sosuri remoulade și béchamel, morun, nisetru, fazani, potîrnichi, toate acestea defilaseră prin fața noastră, și fuseserăm obligați să le lichidăm total, mai mult pentru a nu-l jigni pe marele bolnav de excepție. Văzînd bucuria ce i se întipărea pe chip, atunci cînd lăudam și consumam felurile mai sus citate, simțeam parcă un imbold bizar, căpătînd conștiința că-n modul acesta contribuim la mai grabnica sa însănătoșire.

Pînă și tînăra generație Jimbla, uitînd recomandările de-acasă, se sacrificase pe altarul prieteniei, din preaplinul dragostei lor față de „nenea Maxu”. Drept care, la ora actuală, prezentau unele dificultăți de respirație.

Jimmy Navarelli, mai puțin înclinat spre abuzuri alimentare, decît aș fi crezut, contribuise totuși enorm la buna dispoziție a arhitectului, instigîndu-l permanent:

- Baroane! Dai un ban, dar stai în față! Să ne-aducă și niște „Segarcea 1965”?

Max se lăsa antrenat, comanda imediat din licoarea respectivă. Pe care, Jimmy Navarrelli neparticipînd, eram obligați să o bem tot noi, invitații.

În afara invitatului de onoare, – aici era vorba de personalitatea mea, – și-a însoțitorilor săi, – aici e vorba de binecunoscuții și lacomii mei nepoți, – mai puteam număra printre comeseni pe Jimmy Navarrelli, precum și doi turiști necunoscuți mie, probabil bucureșteni, din asociația arhitecților, deoarece se tutuiau vîrtos cu Maximilian, dar care se topiseră ceva mai tîrziu, suindu-se într-un „Mercedes” alb și superb, din păcate cam vechi, deoarece curgea rugina din el, ca tărîțele. Nu trăiesc rău arhitecții, îmi zic eu. O fi mașina făcută praf și pulbere, dar e de soi, are ținută!

Maximilian Prior, după o conversație susținută și directă, de la om la sticlă, cu suspomenitul „Dimple”, are o clipă de rătăcire, simptom caracteristic astenicilor, fiindcă-l aud strigînd lui Jimmy

Navarrelli:

- Tună din pipetă, nepreţuitule, să vină Breghencea!

- Vrei să facem plata, baroane? – se interesează Navarrelli, dar fără să apeleze la groaznicul instrument de tortură muzicală.

- Care palotă, pardon plotă? Arhitectul Maximilian Prior nu plăteşte niciodată în faţa invitaţilor săi de marcă… Mi se trece la nota generală a motelului! Sună-l, bileţel, pardon băieţel, să-i văd chipul!

Zadarnic îşi duce bişniţarul goarna la buze că Grebencea se şi-nfiinţează gudurîndu-se pe lîngă arhitect.

- Ce mai doriţi, maestre?

- Ce se-aude, iubitule, cu Minciu, pardon Munciu, nu, nu-i bine, Münchenul? Te-ai interesant, adică interesat? – insistă Prior.

- Ne-am interesat la Curtea de Argeş, maestre! Aşteptăm! Dacă-i cu taxă inversă, trecem la notă.

- Prefect! Pardon, perfect! La ora asta s-a terminat procesul! Precis! Să mă ţii la curea, pardon curent!

Bizarele devieri ale lui Maximilian, care, în afara unor puţine cuvinte, pronunţă totul normal şi fluent, le pun pe socoteala asteniei. Altă explicaţie ştiinţifică nu-i posibilă.

Babane şi Biba s-au topit de mult de la masă, plecînd probabil să se plimbe prin parcul cu distracţii populare, să privească la maşinile de tocat banii şi nervii. Numai Babacu, prea ghiftuit, a rămas în continuare lîngă mine, dar transpirînd copios. Nu-mi place deloc comportamentul bondocelului. Să se-ndoape în halul ăsta, la o vîrstă atît de fragedă! Nu-i prevăd un viitor strălucit. Acum se pisiceşte pe lîngă mine, vrînd pesemne să-mi spună ceva, deoarece se suie cu picioarele pe scaun şi-mi suflă la ureche:

- Hombre! Vreau ceva!…

- Taci! – mă răstesc la el. – Ne-aude lumea, şi nu-i frumos…

- Ba-i frumos, – orăcăie Babacu, făcîndu-mă de ruşine, – e frumos să te ţii de cuvînt… Vreau profiterol… C-aici văd numai băutură, şi n-aveţi de gînd să cereţi prăjituri…

Max, surprinzînd din voleu legitima dorinţă a nepoţelului meu, dă să se ridice de pe scaun şi să-l preia în braţe, pentru a-l săruta în văzul lumii.

- E dulce, Conane! Copil nepricăjit, pardon neprihănit! Ce-i în şubă şi căpu…, pardon, ce-i în guşă şi căpişon… mă rog… mă pricepi ce vreau să spun… Jimmy! Sună cu trompa… pardon, trompeta, să vină Grebencea!

Din pricina incontinenţei famelicului Babacu, sîntem nevoiţi şi noi să consumăm profiteroluri, deşi numai la aşa ceva nu ne era gîndul. Grebencea, neştiind cît lapte băuse azi-dimineaţă Babacu, păcătuieşte amarnic, pasîndu-i bondocelului o porţie de reclamă, imensă.

- Maestre! Sună Münchenul! Poftiţi la telefon! – urlă ca un apucat Grebencea, repezindu-se în salonul brasseriei.

Maximilian Prior, conştient de stadiul avansat al unei proxime crize de astenie, îl roagă pe responsabil:

- Spune-le să-ţi transmită dumitale rezultatul! Nu mă simt prea bine… Spune-le că eşti prito… pardon, prietenul meu… Te rog!

Acestea sînt ultimele cuvinte pe care le mai rosteşte bietul arhitect, deoarece în vreme ce Grebencea fuge să preia mesajul, Prior se prăbuşeşte cu capul în frişca profiterolului din faţă-i.

Îl las pe Babacu singur, şi-l transport pe arhitect în apartamentul său, ajutat de cîţiva ospătari binevoitori. Mult mai binevoitori decît insensibilul Navarrelli, care stă cu urechea sprijinită de goarnă, şi încă fără să fie beat. Că nimeni nu s-a ameţit de pe urma consumului excesiv de Pepsi-Cola.

Cînd mă întorc la masă, după ce-l instalasem pe arhitect în pat, îl găsesc pe Babacu lîngă Jimmy Navarrelli, suit pe scaunul lui Max Prior, şi meşterind la profiterolul absentului. Jimmy, fără să-i acorde vreo atenţie, zace cu capul culcat pe trompetă, parcă dus pe altă lume.

Ospătarii adună farfuriile folosite, întreprind o operaţiune de curăţire a deşeurilor, iar picoliţele, aşteptîndu-se probabil la continuarea festinului, schimbă tacîmurile.

- Babacule, dacă nu te-astîmperi imediat, și nu abandonezi profiterolul lui nenea Max, plecăm acasă numaidecît! S-a-nțeles?

- Sst! – îmi răspunde cu-o insolență nemaipomenită năpîrstocul.

- Cuuum? – îmi scapă de pe buze.

Pritocind într-una prin frișca profiterolului, Babacu îmi face un semn, incalificabil, să mă abțin de la orice represalii. Dar nu mai apuc să iau nici o măsură, deoarece apare Grebencea într-un hal de emoție cumplită.

- Formidabil! Unde-i maestrul? S-a făcut om! Om, mă-nțelegeți?

Deși nu-nțeleg, pentru că-l consider om și-așa cum este, în ciuda maladiei care-i macină nervii și bruma de cortex, îl poftesc pe Grebencea la masă, să ia un păhărel de „Dimple", să-i mai scadă nițel tensiunea arterială.

- Ce s-a-ntîmplat, meștere? – îl iau eu pe de departe.

- I s-a atribuit lui moștenirea! Banii au și fost expediați la Banca noastră Națională... Și i-au trimis și-un „Mercedes" 220 D. Cu motorină, îți dai seama, cu motorină și nou... Poimîine îl are la vamă... Dacă nu poimîine, cel mai tîrziu săptămînile viitoare...

- Și cît de mare-i bafta? – îl aud întrebînd pe trombonistul de Jimmy Navarrelli, care începe să mă enerveze cu argoul său extravillan.

- Domnule Jimmy, e mare! – suspină Grebencea. – O jumătate de milion de mărci! Germane, nu poștale! O avere, domnule! Ce-nseamnă să ai neamuri, și încă proaspăt moarte!

- Și de unde știi matale nemțește, meștere? – se interesează gornistul. – Cum ai întors-o, de te-ai înțeles cu ăia de-acolo?

- Păi vorbeau româneasca noastră, dom'le Jimmy! Și încă invers!

Grebencea se resimte de pe urma whiskyului. Precis. Simt nevoia să-l scot din impas:

- În ce sens invers, iubite? Cu taxa inversă?

- Exact! – mă asigură Grebencea.

- Imposibil, nu se poate-așa ceva! Ascultă la mine, că-s om umblat! Nu există convorbiri internaționale cu plata la primitor! – obiectează Navarrelli, ieșind oarecum din mahmureala provocată de „Pepsi".

Deși nu cred ca bișnițarul să fi depășit frontierele județelor Ilfov și Argeș, are totuși dreptate. E ceva neclar în treaba asta!

Responsabilul motelului, trezit brusc din euforia stîrnită de neobișnuita veste, dar și de intervenția trombonistului, se prăbușește pe gînduri. După cîteva momente recuperează și ne explică ipoteza sa personală:

- Acuma-i totul limpede! Münchenul a telefonat la Curtea de Argeș. Cei de la PTTR au tradus, ne-au transmis convorbirea și ne-au taxat pe noi, motelul... Precis că-i așa! Unde-i maestrul, să-l fac fericit?...

- Lasă-l deocamdată în pace! – îl anunț eu pe Grebencea. – Doarme puțin, să-și revină din oboseală... Dar de la cine-a moștenit?

- Din cîte-am înțeles eu, de la un unchi, din partea verișoarei lui maică-sa... Dar ce importanță are?... Contează faptul c-a murit la timp, și l-a înzestrat ca pe-un Dumnezeu! Auzi, dom'le, „Mercedes"! Plus bani de motorină... O juma de milion!

Jimmy Navarrelli zîmbește bizar, și cere să i se mai desfacă o sticlă de „Pepsi".

Babacu, pe care puterea exemplului personal nu-l lasă indiferent, după ce mă pupă corespunzător, plin de frișcă pe botișor, mă roagă încet, dar suficient de tare ca să-l audă toată lumea:

- Hombre! Vreau ceva!...

- Ceva care începe cu p..., nu-i așa? – încep eu să mă supăr, deoarece pentru la noapte prevăd oarece necazuri.

- Da. Dar nu-i prăjitură, că m-am săturat, ți-am mîncat-o și pe-a matale...

- Spune, dom'le, odată, nu mă mai fierbe! – îl reped eu. Apoi mă apropii de urechiușa lui fragedă și mirosindă a lapte, dacă nu chiar a frișcă, de la atîtea profiteroluri, și-l întreb în șoaptă: – Vrei afară?

- Nu.

- Atunci?

- Piciorul lui nenea Maxu', că l-a lăsat în farfurie…

Privesc îngrozit la farfuria abandonată de arhitect.

Bineînțeles nu-i vorba de piciorul său personal, ci de pulpa de fazan fript și rumenit la cuptor, pe care n-o mai putuse mînca.

În vreme ce Babacu își devorează victima, în stare rece, în salonul braseriei își face o apariție senzațională arhitectul Maximilian Prior, complet refăcut, mai proaspăt și mai distins ca niciodată.

- Maestre! Maestre! Am vorbit cu Münchenul! Gata! V-ați făcut om! – începe să delireze responsabilul motelului, incapabil să inventeze și-un alt text, – Un munte de bani, dar și-un „Mercedes"!

Arhitectul primește vestea cu-o mină placidă, de parcă ar mai avea la CEC vreo zece milioane. Se așază la masă, soarbe un pahar de „Pepsi" și ne privește superior, dar și preocupat. Cred și eu. Are de ce. Apoi ni se adresează în bloc, tuturor:

- Dragii mei, necazurile de-abia acum încep! Nu-i nici o fericire să te pomenești cu-o moștenire pe cap… Urmează formalități, acte, deplasări la filiala Băncii Naționale din Curtea de Argeș, o mulțime de taxe, care trebuiesc plătite anticipat, circa 10% din valoarea succesiunii… Iar mașina mea-i în pană. Adineauri, cînd am ieșit puțin la aer, am intenționat s-o pornesc, și nu vrea deloc… Parcă-i moartă! Ce fel de parking e ăsta, domnule Grebencea, dacă mi se umblă la mașină de către toți vagabonzii?

- Cu plată, maestre! – îl lămurește responsabilul. – Dar se include în nota generală…

Nasturele fără găuri

Faptul că parkingul motelului e cu plată nu-l încălzește deloc pe eminentul arhitect.

- Aș fi preferat să fie și cu pază, tovarășe! – îl ia Max Prior pe responsabil mai din scurt, abandonînd prea învechitul „domnule”. Acum mi-e imposibil să întreprind deplasarea la Curtea-de-Argeș, să mă interesez de taxe și formalități... Avem vreun auto-service pe-aici?

- La Pitești, maestre! – îl informează servil Grebencea, vorbindu-i cu un osebit respect, valoarea arhitectului crescînd apreciabil în ultimele minute.

- Merci! – îi mulțumește rece, chiar frigorific Max Prior.

- Max dragă, – intru și eu pe fază, – dacă ai nevoie urgent de-o mașină, „Bombița” mea îți stă la dispoziție!

Un sunet de trompetă, scîrțîit și răgușit, vag disprețuitor, emis de Jimmy Navarrelli, vrea să exprime opinia bișnițarului despre bietul meu „Fiat”-600 D. Însă arhitectul, distins și elegant, nu numai vestimentar, mă refuză politicos:

- Scumpul meu Conan, prietenul la nevoie se cunoaște! Îmi dau seama de sentimentele tale... Dar ai nevoie de mașină și tu, îți trebuie pentru naveta motel-canton, pentru că mîine sînteți iarăși invitații mei, să sărbătorim evenimentul acesta cu moștenirea... Barem să facem și noi haz de necaz, pentru că nu banii ne-au făcut oameni! Găsesc eu un mijloc de locomoție pînă la Curtea-de-Argeș... Să dau de niște prieteni sau cunoștințe, care să-mi avanseze niște parale, pînă încasez moștenirea!...

Grebencea, care transpiră copios, auzind mereu vorbindu-se de bani și prieteni, își umflă corespunzător plămînii și declară fălos:

- Maestre Maximilian, dacă-mi permiteți să vă zic așa, m-aș simți onorat să-mi folosiți turismul meu proprietate personală... Și-o săptămînă dacă e nevoie... Pentru că eu mă deplasez cu dubița motelului!

După expresia arhitectului, îmi dau seama că se simte oarecum stînjenit. N-ar vrea să-i îngăduie lui Grebencea excese de familiaritate. Totuși își calcă pe cord și-l chestionează:

- Ce mașină ai, domnule Grebencea?

- „Opel”, maestre! Automobil de om sărac! Nevoiașul n-are voie să-și cumpere lucruri ieftine... Așa se spune pe la noi, în poporul de rînd...

- Se acceptă, scumpe amic! Dar cu-o singură condiție... După ce-mi scot „Mercedesul” din vamă, ți-l dau matale să-i faci rodajul... O lună de zile, prilej pentru o călătorie prin toată țară, împreună cu familia, bineînțeles...

Grebencea manifestă unele simptome de creștere a tensiunii arteriale, atît de evidente, încît dacă nu primește imediat oferta arhitectului, are toate șansele să nu se mai plimbe cu „Mercedes”-ul. Decît, maximum, pînă la cimitirul proxim. Din fericire, pentru el personal, dar și pentru familia pe care, probabil, o întreține, acceptă, pierzîndu-se în mii de mulțumiri.

Maximilian Prior, jenat, îi strînge mîna recunoscător, apoi cade pe gînduri. Pesemne pentru a și le limpezi, cere încă un pahar de „Pepsi”. După care, ne mărturisește:

- Dacă fac rost de-o sumă acceptabilă, poate că banca se va învoi să-mi acorde un avans din moștenire... Trebuie să mă interesez...

Jimmy Navarrelli, care ascultase totul atent, emite un sunet bizar la goarna lui de tinichea și-l întreabă pe arhitect:

- Ia ascultă, baroane, și cît de acceptabilă să fie suma cu pricina?

- Știu eu? Taxele se urcă uneori pînă la zece la sută din valoarea succesiunii! Dar dacă depun deocamdată 50 de mii, e posibil să mi se elibereze un avans procentual corespunzător, probabil pînă la o jumătate de milion...

Navarrelli, în loc să fluiere a mirare, trîmbițează subțire, fîsîind un sunet cu totul insolit.

- Baroane, dar ai nevoie de-o adevărată avere, pînă să capeți mangoții răposatului... Cine-o să-ți împrumute atîta bănet?...

Arhitectul, om superior, trece lejer peste impolitețea bișnițarului, și-i oferă pe loc o lecție de

etică aplicată:

- Pentru așa ceva s-au inventat prietenii, dragul meu student cu restanțe…

Maximilian Prior nu-și termină fraza începută, deoarece în salonul braseriei dau năvală cei doi turiști bucureșteni, care plecaseră cu „Mercedes”-ul ruginit și hodorogit. Nu-s nici trei ceasuri de cînd se topiseră. Cel mai înțolit dintre ei, pesemne prieten apropiat cu arhitectul, se repede la el, îl îmbrățișează și-l sărută pe amîndoi obrajii, declarînd în gura mare:

- Maxi, măi băiete, felicitările noastre! Eram la oficiul poștal din Curtea-de-Argeș, cînd au dat legătura cu motelul, transmițînd convorbirea de la München… Surpriza telefonistelor era atît de mare, încît ne-au spus și nouă despre ce-i vorba… Aflînd că-i vorba de bunul nostru amic Maxi, ne-am întors imediat… Să te sărbătorim rapid, și să vedem dacă n-ai cumva nevoie de bani, pentru eventualele formalități de taxare…

Emoționat la culme, arhitectul privește triumfător la Jimmy Navarrelli. Acesta, placid, privește și el la neprețuiții prieteni ai eminentului arhitect, dar întrucîtva neserios, deoarece se uită la ei prin gura trompetei.

- Grebencea, fii amabil și mai desfă o sticlă de „Dimple”, să ciocnesc cu frații! – se adresează Maximilian Prior responsabilului care căsca gura la noii sosiți.

- Nu bem nimic, Maxi scumpule! Plecăm imediat la București! Și sîntem la volan!… Poftim niște bani, pentru primele cheltuieli… Ți-ajung 10 000? De fapt, mai mult nici n-avem la noi…

Prior ia teancul de bancnote, fără să-l numere. Domn!

Grebencea și Jimmy Navarrelli privesc cîș la banii ce se îndeasă în portofelul arhitectului. Responsabilul, cu fruntea perlată de emoție, dar bișnițarul disprețuitor, mistuit de-o evidentă invidie.

Indivizii cu „Mercedesul” dispar din cîmpul nostru vizual, ieșind unul după altul pe ușa braseriei care dă spre parking.

Arhitectul, la cîteva clipe distanță, preluînd cheile de la „Opelul” responsabilului, dă să plece și dînsul, anunțîndu-ne:

- Dau o fugă pînă la Curtea-de-Argeș, să văd care-i situația!…

Grebencea, de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn cataleptic, își plesnește fruntea cu-o scatoalcă zdravănă, omorînd cu-acest prilej și o muscă ce-ncerca să aterizeze, și-l roagă pe Maximilian Prior:

- Maestre, iertați-mă că-ndrăznesc, dar am o mare rugăminte! Fiți atît de amabil, dacă nu vă e peste mînă, și aduceți-mi-o și pe nepoată-mea de la oraș… E directoare de liceu acolo, sau contabilă, nu știu prea bine, însă-i tare drăguță și-ar vrea și dînsa să se destindă cîteva zile la „Craiul Munților”! Un unchi are și biata fată, că-i orfană și necăjită. Vă dau imediat adresa… Se poate?

Arhitectul mai zăbovește cîteva clipe, pînă ce Grebencea îi scrie adresa pe-un șervețel de hîrtie, apoi dispare și el, însă pășind lent, distins, chiar flegmatic aș putea spune.

Jimmy Navarrelli, proptind muștiucul trompetei în cureaua de la pantaloni, se ridică de la masă, ne face un semn de rămas bun cu mîna, și pleacă și el. Peste un minut se-aude demarînd o mașină. Precis că-i „Opel”-ul responsabilului. Îl cunosc de la distanță, fără să-l fi văzut vreodată. E suficient s-aud un motor, și imediat precizez marca, tipul și anul de fabricație al automobilului respectiv.

- Meștere Grebencea, – mă adresez eu responsabilului, care căzuse pe gînduri, – ar trebui să mai reglezi tacheții. Auzi motorul?

- Îl aud, maestre Conan. Dar nu-i „Opelul” meu, ci „Volkswagen”-ul lui Navarrelli.

Trăgîndu-l după mine pe Babacu, aproape adormit, mă-ndrept spre parkingul motelului. După ce-l cazez pe somnorosul meu nepoțel, ghiftuit ca un cimpoi, am de gînd să pornesc în căutarea restului generației, pe care sper s-o găsesc la piscină.

Nu mai e nevoie să mă deplasez într-acolo, deoarece Biba și Babane au adormit de mult, tolăniți pe bancheta din spate a „Bombiței”.

Pe cînd mă urc la volan și pornesc motorul, îmi trece prin gînd o întrebare cu totul firească. Drept care-l scol imediat pe Babane:

- Ascultă, fratele meu, cum ați intrat în „Fiat”? Cheile le aveam la mine… Cu ce-ați deschis portiera?

- Pentru-așa ceva mă trezești, unchiule Al? Păi foarte simplu! Cu cheile de la „Yale"-le de-acasă! Merg la toate „Fiat"-urile. L-am deschis și pe-al arhitectului, cînd am vrut să vedem ce-i vîrîse înăuntru trombonistul!

Opresc imediat motorul. Privesc sever la vlăjgan, încercînd să-l fac să simtă numai din priviri gravitatea faptei comise.

- Închide-ți ochii dulci, măi fratele meu, că n-am făcut nimic rău... Noi nu sîntem hoți ca Jimmy... sîntem nepoți de detectiv, și-am vrut să-ți dăm o mînă de ajutor... Ia uite ce i-a lăsat în mașină trompetistul!

Din pricina curiozității, renunț la cuvenita lecție de morală, și privesc la mîna lui Babane. Deocamdată nu văd nimic, deoarece ține pumnul închis.

- Ce-ai găsit?

- Ceva tare ciudat! Un nasture fără găuri, din metal și cu grătar! Poftim, uită-te și mata! Precis că bișnițarul vrea să-l facă de rușine pe arhitect, pe bietul nenea Maxu, să-i pună în cîrcă un furt...

La prima examinare a „nasturelui" fără găuri, pe care-l întorc pe toate fețele, îmi dau seama numaidecît de importanța descoperirii dotaților mei nepoți. Este un microfon miniatural... Bișnițarul lucrează cu mijloace tehnice moderne. E clar! Îl chestionez imediat pe Babane:

- N-a mai lăsat cumva și-alți nasturi din ăștia?

Biba se trezește și ea, ștergîndu-se somnoroasă la ochișori. Pesemne că auzise întrebarea, deoarece mă lămurește în locul vlăjganului:

- El Fugitivo, ești mare! Așa i-am spus și eu lui Babane... Trebuie să mai fie și alții... Am căutat peste tot... Chiar și la motor... De-aia am demontat bujiile lui nenea Max, să vedem ce-i sub ele... Dar n-am mai găsit nimic.

- Și ce-ați făcut cu bujiile?

- Le-am pus la loc, în mașină... Dar nu la motor, că n-am reușit!

De-aia nu-i pornea „Fiat"-ul arhitectului. Putea să fie și „Rolls-Royce", chiar ultimul tip, că fără bujii tot nu se urnea din loc!

În vreme ce rulăm grăbiți spre canton, curioși să vedem ce ne mai fac „Vițica" și orătăniile, gîndesc concentrat la metodele neobișnuite utilizate de Jimmy Navarrelli. Acum înclin să cred că nu-i un simplu bișnițar, pus pe-nvîrteli comune, ci și-un bandit de anvergură, capabil să organizeze lovituri în stil mare. Auzi, dom'le, să utilizeze microfon miniatural! Cred și eu. În felul acesta află precis tot ce intenționează arhitectul. Cu-o singură condiție însă, și anume ca Prior să stea cu cineva de vorbă.

În afara problemelor referente la trombonist, mă mai intrigă un lucru. Mai ales c-a apărut „moștenirea". Nici pînă acum nu i-am zărit, la „Craiul Munților", pe oamenii Francezului!... Parcă au intrat în pămînt. Iar de Tatanașu „Francezu" n-a auzit nimeni pe-aici. Să fie oare Jimmy din schimbul al doilea, lucrînd tot pentru Tatanașu?

- Hombre!

Bondocelul s-a trezit. Mă privește duios, plin de dragoste.

- Ce-i cu tine, Babacule? Vrei ceva?

- Da, unchiule Al! Dar îmi dai o primă? Că-ți spun ceva!

- Iar profiterol? – glumesc eu.

- Tot profiterol! – nu glumește Babacu. – Dar din banii matale, în afară de prăjitura pe care o să ne-o dea nenea Maxu, mîine la masă... Dă-l, că merită... Eu nu cerșesc, ci lucrez...

Ezit cîteva clipe, cugetînd la urmările pe care le va avea de suportat organismul celui mai tînăr membru al tribului Jimbla, din pricina atîtor abuzuri alimentare. Dar curiozitatea mea, specifică unui detectiv de excepție, mă îndeamnă să-i promit profiterolul dorit. Dacă socotesc bine, la prețurile practicate la „Craiul Munților", mai am maximum pentru zece porții normale.

- Zi! Dă-i drumul! Vei avea profiterolul!

- Bine! Matale credeai că Jimmy nu știe să cînte la trompetă? Nu-i așa?

- Ba da. Și știe?

- Știe! Atît de bine, încît după ce suflă mult în ea, din goarnă se aud tot felul de muzici, ba chiar și voci de oameni! Stăteam lîngă el, la masă, și trăgeam cu urechea!

- Babacule! Să nu mai tragi cu urechea! Nu-i frumos!

- Dar merit profiterolul?

- Bineînțeles! – confirm eu, cu inima-ndoită.

- Dacă nu-i frumos să trag cu urechea, de ce mi-l dai atunci? – se pronunță Babacu extrem de sentențios.

În folosul unei cauze nobile, cum ar fi demascarea unui mare bandit, trec peste unele deficiențe ale sistemului meu educativ, și-i declar solemn lui Babacu:

- Dacă izbutești să afli ce vorbesc oamenii ăia din trompetă, să știi că-ți dau nu numai profiteroluri, ci și-o tortă întreagă! E bine?

- S-a făcut, unchiule! – acceptă Babacu, fără să zăbovească prea mult asupra propunerii mele.

Ajunși la canton, constatăm că poarta curții nu se mai deschide atît de lesne. Ieșită din balamale, se înțepenise. Sîntem nevoiți s-o sărim, ca să intrăm în canton. „Bombița” rămîne lîngă gard, pînă la noi dispoziții.

Deocamdată trebuie să aflăm care-i situația șeptelului și-a gospodăriei în general.

După o examinare sumară a întregului canton, inclusiv garajul „Viței”, paddockul păsărilor, grădina și livada, conchidem că totu-i bine și frumos, și că „Vițica” a emigrat iarăși. Găinile însă, de data asta n-au mai dispărut, ci s-au adăpostit toate, spre a-și exercita funcțiile ouătoare, chiar în living-room-ul meu, căruia îi uitasem ferestrele deschise.

Către orele opt și jumătate, cînd cinam amărîți în fața televizorului, urmărind un film de mare psihologie, cu niște hoți de vite, în marele vest sălbatic, ne pomenim strigați din șosea:

- Bădie Conane! Bădie Conane!

Era nea Tilică Boieru al lui Sfetea lu’ Pop. Ne-o adusese pe „Vițica”. Vaca, din pricina unei crize de melancolie neagră, se refugiase la stîna ciobanului. Iar boiereasa Gherghina, femeie pricepută, o mulsese, o hrănise, o adăpase și ne trimisese și niște brînză de oi, confecționată din laptele „Viței”. Jumate-jumate, probabil. Adică lapte de la o oaie, lapte de la o vacă…

După ce nea Tilică Boieru al lui Sfetea lu’ Pop a ospătat alături de noi, a plecat încărcat de mulțumirile și recunoștința noastră, dar și oarecum euforic, din pricina sticlei de afinată pe care-o consumase integral.

- Măi frate, ai rezolvat ceva cu ancheta matale? – mă întreabă evident obosit Babane.

- E tîrziu! Trecut de miezul-nopții. Discutăm mîine! – îl informez eu. – Adorm pe mine, atît sînt de spetit!

Babacu mă privește admirativ, aprobîndu-mă:

- Păi cum să nu fii, după cîte ai mîncat la prînzul dat de nenea Maxu, în cinstea dumitale?

Insomnii de branșă

Pe cît sînt de obosit, pe-atît sînt de preocupat de manevrele indescifrabilului Jimmy Navarrelli. Zadarnic încerc s-adorm, aplicînd una din cele mai reputate metode psihice, aceea propusă de Coué, căci nu-mi reușește pasiența.

Număr pînă la 189… Nimic! Nici gînd să ațipesc. Continui numărătoarea pînă la 1 143… Același rezultat. Negativ! La 5 633, eventual 5 634, fiindcă-i posibil să fi greșit la numărătoare, cobor din pat, mă instalez la gura sobei, într-un fotoliu, și-mi aprind o „Snagoavă".

Din clipa aceasta pornesc să gîndesc profund, analizînd mai toate faptele ce se referă la bișnițar. Mai bine zis enigmele, și nu faptele, deoarece n-a comis încă nimic. Dar precis va comite!

Niciodată nu m-a înșelat intuiția mea de detectiv de excepție. Chestia cu trompeta, deși pare suficient de intrigatorie, o las deocamdată deoparte, neprezentînd o extremă urgență. Orice borfaș de mîna a doua, chiar și de a treia (la necesitate) își poate confecționa un instrument muzical complex, care să reprezinte, de fapt, și-o ascunzătoare ideală, dar și-un post de radio emisie-recepție. Bun. Dar cu cine ține legătura? Pentru că nu poate dialoga cu sine însuși. Rezultă că posedă unul sau mai mulți complici! N-or fi Tatanașu „Francezu" și acoliții săi?

Însă microfonul miniatural, sub nevinovata formă a unui nasture fără găuri, acesta mă neliniștește cel mai mult. Banda, pentru că precis avem de-a face cu-o bandă, posedă nu numai mijloace tehnice, dar și fondurile necesare. Pentru că asemenea utilaje ultramoderne, și încă miniaturizate, costă enorm. Deci, mai întîi se procedează la investiții apreciabile, în al doilea rînd, se lucrează extrem de organizat.

Numai un „creier", care conduce de la distanță operația, putea avea cunoștință de faptul că arhitectul Maximilian Prior, unul din eminenții proiectanți ai aeroporturilor, gărilor și motelurilor noastre, urma să primească peste puțin timp o mare sumă de bani, ca urmare a unei moșteniri.

Chiar mă gîndesc, la un moment dat, dacă n-am nimerit cumva peste o bandă de dimensiuni internaționale. Totu-i posibil! Mai ales că măcelarul, Jorj Arvanitache, susținea că Tatanașu are filiale pretutindeni. Plus că știau de moștenire!

Iar dacă aș încerca să-i atrag atenția lui Maximilian, acesta cum se află și-n plin proces de astenizare, ar fi capabil să-mi dea planurile peste cap, neacordînd grija cuvenită unui complot de-o asemenea anvergură.

Nu-mi rămîne, cel puțin deocamdată, decît să procedez la demascarea și anihilarea lui Jimmy Navarrelli, acționînd de unul singur. Principalul ar fi nu numai să-l blochez pe trombonist și să-i dejoc planurile, ci să dau chiar de urma celui care conduce banda, „Francezu" sau altul, precum și de complicii antrenați în această operație.

Și singura metodă detectivistică, modernă și eficientă, mi se pare aceea practicată de „Columbo". Și anume, să-l determin pe Navarrelli să se autodemaște!…

Recăpătîndu-mi liniștea, datorită acestei magistrale analize a faptelor și evenimentelor, simt că-mi pică pleoapele de somn. Arunc țigara care se stinsese de mult în mîna mea obosită și mă duc la culcare. Trebuie să fie tare tîrziu. Cînd privesc ceasul, mă-ngrozesc. Stă!

Pășesc, pîș-pîș, în direcția divanului-canapea. Ceva mișcă în umbra nopții.

- Cine-i acolo? strig înăbușit.

- Hombre! Eu sînt… Vreau să te rog ceva! – șoptește cu glas tremurat imprevizibilul Babacu.

- Unde-mi ești, dom'le, că nu te văd? – întreb intrigat.

- În patul matale!

- Ce s-a-ntîmplat, ce-i cu tine?

- Mă doare burtica!

- Vezi ce pățești dacă mănînci prea mult? – îl dojenesc eu, deși nu consider c-aș avea autoritatea morală corespunzătoare. – Ce-i de făcut? Să-ți dau niște sare amară?…

Deoarece Babacu nu-mi răspunde chiar imediat, aprind veioza. Bondocelul meu drag și scump, dar care în ultima săptămînă începuse să capete niște proporții îngrijorătoare, apte să-l descalifice de la titlul de „bondocel", zace cuibărit între pernele mele, ținîndu-se cu mîinile de pîntec. Totuși, în ciuda

durerilor pe care le acuză, arată destul de bine. Nu observ nici o crispare a feții, și nici sudorile tipice unor colici intestinale.

- Babacule, n-auzi ce te-ntreb? Să-ți dau o sare amară?...

- Mai bine mi-ai da să mănînc ceva! Și-atunci îmi trece!

Are febră. Că dacă n-ar avea, n-ar vorbi asemenea aiureli. Îi pun mîna pe frunte. Să-mi dau seama de unde provine delirul. Dar nici gînd de temperatură anormală.

Dimpotrivă, mai curînd aș spune că eu prezint unele simptome de febră lejeră. Probabil însă, din pricina emoțiilor pe care mi le provoacă maladia bizară a nepoțelului.

- Dar cînd te doare burtica, ce-ți dă maică-ta? – întreb brusc, amintindu-mi că experiența cea mai utilă e tot cea dobîndită de părinți.

- Lapte bătut! Iar uneori îmi face șodou! Lapte călduț, c-un ou crud bătut în el...

- Haidem la bucătărie, să căutăm niște lapte acru!

De mînă cu Babacu, străbat living-room-ul, coridorul dintre acesta și odaia copiilor, trec prin fața cămării și... mă opresc brusc. Din cămară răzbat niște zgomote stranii. Bondocelul, numai în pijama, dar desculț, începe să tremure de frică.

- Hombre! Hoombbrree!

- Stai liniștit, n-ai de ce să te temi! Doar e unchiul Al cu tine! – îl încurajez eu, strîngîndu-i și mai tare mînuța.

- Eu aș sta, dar nu mai pot... Îmi vine să fac ceva! – scîncește Babacu.

- Fuguța la baie! Fără frică! Eu rămîn aici, să te apăr și să văd cine-i în cămară!

Operația capturării hoților din cămară a decurs extrem de rapid. M-am repezit cu toată greutatea în ușă, sperînd să-i strivesc în dosul acesteia. Însă ușa se deschidea invers, în afară. Iar dinăuntru au ieșit Babane și cu Biba, privind stupefiați la cucuiul ce mi se dezvolta pe frunte.

Fără să scot o vorbă, de tare ce mă durea, i-am tîrît după mine în living-room. Aici am procedat la interogatoriul de rigoare:

- Ce învîrteați în cămară, și încă în plină noapte?

Vlăjganul de Babane, după ce se consultă optic cu bălăița de Biba, îmi furnizează explicația solicitată:

- Lingura!...

- Cum? – am exclamat eu interzis. – Și unde-o învîrteai, în văzduh?

- Nu, în oala cu lapte prins! – precizează Biba.

Babacu, sosit între timp de la băiță, și care pătrunsese în living-room după ce-și furișase grijuliu capul pe ușă, pentru ca apoi să se așeze lîngă mine, pe spătarul fotoliului, îmi susură plîngăreț la ureche:

- Vezi, Hombre! Pentru mine n-au mai lăsat pic de lăptuc! Hai să facem un șodou... Te rog! Mă doare tare rău burtica! Zău așa!...

Evenimentele petrecute după aceea par să aparțină de domeniul literaturii „science-fiction”. Cu lanterna în mînă, am fost obligat să conduc grupul spre curtea galinaceelor.

Bineînțeles, după cercetări care au durat mai bine de-o jumătate de ceas, purtam fiecare cîte două sau trei ouă în mînă.

- Măi fratele meu, ai observat ceva? – mă atenționează Babane.

- Ce? – mă declar eu curios.

- Unde-or fi găinile noastre? Că n-am dat peste nici una, cînd am cercetat prin cotețe!

- Poate s-or fi culcat în livadă... Mi s-a mai întîmplat să văd găini dormind în pom! Haidem într-acolo!

Cu o bună parte din ouă salvată, multe din ele spărgîndu-ni-se chiar în mînă (cu prilejul expediției ratate din livadă), ne adunăm în curtea cantonului, extrem de intrigați de dispariția enigmatică a păsăretului.

- Unchiule Al! Am găsit! – exclamă bălăița de Biba, ștergîndu-se de gălbenuș pe pijama, cu care ocazie mai sparge un ou, pare-mi-se ultimul pe care îl mai poseda.

- Găinile? – o întreb eu ușurat.

- Nu! Acuma știu unde s-au refugiat! Nu-i prima oară cînd dorm în grajdul „Viticii".

Ne deplasăm urgent în direcția sugerată.

Nici n-apucăm să intrăm înăuntru, că zeci de găini își iau zborul, întîmpinîndu-ne cu cotcodăcitul lor disperat, de parcă ar fi dat peste ele uliul. În aceeași clipă începe să claxoneze și „Vițica", mugind de ceasul morții. Cuprinși de panica necunoscutului, abandonăm restul de ouă, și încercăm să abandonăm și locurile.

Se pare însă că-i prea tîrziu, deoarece o namilă uriașă, un soi de King-Kong, se ridică din fînul ieslei și se repede la noi, urlînd înspăimîntător:

- Săriți! Hoții! Puneți mîna pe ei! Nea, Ursei, săi! Nu-i scăpa! Mușcă-i! Șo pe ei!...

Mi-e mai mult de copii, pentru că eu, unul, nu-s deloc fricos. De aceea o luăm numaidecît la fugă, alergînd cît ne țin puterile. Dar cu mine în frunte, pentru a le servi de călăuză micuților. Babacu urlă ca din gură de șarpe:

- Unchiule Al! Stai! Stai să-ți spun ceva!...

- Ce s-a-ntîmplat?

- Stai! E nea Tilică! Strigă la el, și spune-i că nu sîntem hoți!

Frînez brusc. La lumina reflectorului manual, nea Tilică al lui Sfetea lu' Pop, ciobanul de care ne despărțisem as'-noapte, arată total necorespunzător. Cu cojocul pe umeri, plin de paie și fîn, și-a pierdut și căciula, iar în păr, pe post de căciulă, poartă ștergarul de mulsoare a „Viticii".

Cel mai „țapăn" cioban se oprește, cînd strig la el (conform indicațiilor lui Babacu) c-un glas atît de puternic, de-mi zbîrnîie lanterna în mînă:

- Sîntem noi, nea Tilică!

- Care voi, că nu vă văz?

- Conan și copiii inginerului!

- Păi ce cătați la mine la tîrlă? – ne întreabă hăbăucit total Tilică.

- Sîntem la canton, nu la gospodăria matale! – îl lămuresc eu.

- Dar eu ce cat aci?

Îmi vine greu să-i răspund față de copii.

După ce-l văzusem dînd gata o sticlă de rachiu de afine, mi-e lesne să-mi dau seama ce se petrecuse cu dînsul.

Trezit de-a binelea, și la propriu și la figurat, boierul pleacă la stînă. Nu mai înainte de-a mă ruga să nu-l spun ciobăniței Gherghina. După care noi ne îndreptăm către paturile noastre, morți de somn și oboseală nervoasă.

Culc copiii. Mă culc și eu, sting veioza. Cînd dau să ațipesc, îl aud pe Babacu, strigînd la mine, de dincolo de ușă:

- Hombre! Și cum rămîne cu șodoul?

- Rămîne pe mîine, Babacule! – îi răspund mormăind.

Apoi mă scufund într-un somn adînc. Fără vise sper. Ca să pot dormi și eu ca un dulce copil.

Somnul îmi este populat numai de găini zburînd în formații de asalt, de vaci care mugesc înspăimîntător, năvălind spre mine ca niște buldozere, clempănind amenințător din lame.

A doua zi, pe la nămiază, sînt trezit de-o hărmălaie de dimensiuni cosmice. „Vițica" îmi rage la fereastră, înconjurată și asistată de majoritatea galinaceelor, care-o acompaniază cu cotcodăcitul lor, alcătuind un cor mai mult decît dodecafonic.

Buimac, la început nu pot distinge dezideratele lor, dar trezindu-mă de-a binelea, îmi dau urgent seama că-s nehrănite și neadăpate, iar „Vițica" nemulsă. În vreme ce sar direct în papuci, intenționînd să

decretez mobilizarea generală a generației, pentru a se apuca rapid de treburile gospodărești, îmi răsună în urechi un alt muget de vacă, însă total necunoscut.

Nevrînd să iau contact cu manifestanții de afară, din curtea cantonului, ies prin față, să văd ce-i cu vaca suplimentară, care îmi umflă capul cu rägetele ei disperate.

- Muuu! Muuu! – muge „Opelul" responsabilului de la motel.

La volan nu-i Grebencea, așa cum mă așteptasem, ci unul din prietenii bucureșteni ai arhitectului. În clipa cînd mă zărește, își întrerupe operația de perforare a timpanelor mele, dar începe să ragă el:

- Maestre Conan! Ce-i cu matale? Sînteți așteptat la sărbătorirea lui Maximilian... M-a trimis pe mine, să anunț că vă roagă neapărat să fiți la masă...

- Mulțumesc, domnule...

- Cezar Schiledi! Inginer constructor... coleg din tinerețe cu Max... Ne leagă ani grei, petrecuți împreună! Vă așteptăm?

- Dar bineînțeles! Sperați să nu venim?... N-ați scăpat!

Max – garden party

Pînă reușim să reintroducem ordinea printre galinacee și s-o convingem pe „Vițica” să se lase mai întîi mulsă, și-apoi să-și vadă de mîncare, deoarece și noi trebuie să plecăm la masă, mai trece vreun ceas bun. În vreme ce executăm operațiile de mai sus, le explic membrilor cei mai tineri ai tribului Jimbla, cu duhul blîndeții însă, să nu cumva să procedeze ca ieri, și să mănînce totul de pe platouri, castroane și farfuriile altora.

- Babacule, să nu te mai pomanagești, cerînd profiterol că iar te-apucă burtica! Ouă nu mai avem, ca să preparăm șodou, iar laptele n-o să se acrească pînă diseară! Ne-am înțeles?

- Dar cum să nu, unchiule Al! S-a-ntîmplat să nu te-ascult eu pe matale? – se pisicește bondocul. – Dar ce să fac dacă mi-e foame? Nu ne-ai dat nimic de mîncare la micul-dejun...

Aici are și el dreptate! Pentru că și mie mi-e foame, de-aș mînca și o vacă la cuptor.

Dar mă frămîntă totuși un gînd tulbure. De ce nu venise inginerul Cezar Schiledi cu „Mercedesul” lui alb, și se deplasase cu „Opelul” împrumutat de responsabil lui Maximilian Prior? Una la mînă! Și de ce se-napoiase, tocmai de la București, din moment ce-abia plecase cu-o zi în urmă? Culmea ar fi să fi venit însoțit și de celălalt turist, tot amic de-al arhitectului. Pentru că-n cazul acesta, nu se mai alege nimic din moștenirea căpătată de distinsul meu amic. Mesele pe care le oferă trebuie să coste o groază de parale... Și mai am o problemă, de factură pur administrativă. Cum se descurcă Grebencea, dacă-i vine pe cap o inspecție financiară și-l descoperă cu contul arhitectului neachitat? E drept, Maximilian Prior trebuie să aibă și el ceva bănuți, de vreme ce proiectase atîtea gări și moteluri, plus cei 10 000 pe care-i primise de la bunii săi prieteni bucureșteni.

Cînd ajungem la motelul „Craiul Munților”, salonul braseriei e pustiu. Deci am ajuns prea tîrziu, și-am rămas și nemîncați. Și asta numai din pricina Babacului, pe care-l apucase dorul de șodou, în plină noapte.

Privim cu toții interziși la mesele goale, simțind cum ni se crispează stomacurile. Dacă aș avea bani, ne-am duce la bufet, să gustăm ceva acolo. Dar carnetul de CEC l-am lăsat acasă, cu-atît mai mult cu cît nici n-aveam cine știe ce sumă pe el. Dar de-o iahnie tot se mai găsea.

Dinspre piscină se-aud chiote năprasnice, de parcă s-ar fi înecat cineva. Oamenii petrec, ce le pasă de noi.

- Ce-i facem, măi fratele meu? – mă chestionează sumbru vlăjganul de Babane. – Ne-ntoarcem acasă? La munca de jos, și ne punem pe lapte cu mămăliguță?

- Dar mai avem mălai extra? – devin eu brusc interesat de ideea tînărului Jimbla.

- Sigur că nu! – răspunde el și mai sumbru. – Nici extra, și nici obișnuit. Dar putem urui niște porumb la rîșnița de mînă...

În momentul cînd mă pregătesc să dispun urcarea în „Bombiță”, mă aud strigat de la distanță:

- Maestre Conan! Unde umbli, dom’le?

Dinspre grădina piscinei se apropie de noi celălalt prieten al arhitectului, perechea lui Cezar Schiledi.

- Nu mă mai cunoașteți? Sînt Alexandru Gai, Sandy pentru prieteni, vechi amic de-al lui Mac!

Extrem de bine dispus, individul ne informează că sărbătorirea eminentului și norocosului arhitect se desfășoară în grădina-restaurant de lîngă piscină, pe care Prior o rezervase special pentru acest eveniment.

- Poftiți mai repede, maestre! Poate sînteți flămînd!

Sosirea grupului nostru, în frunte cu Babacu, dar pe care îl ajunseserăm din urmă în timp util, pentru a-l împiedica să se avînte în brațele lui Maximilian Prior și să-i ceară de mîncare, e-ntîmpinată cu salve de urale.

- Prieteni dragi, nici nu știți ce mult ne-ați lipsit. Fără voi, sărbătoarea noastră n-avea nici un farmec! – declamă oarecum pretențios arhitectul. – Poftiți și vă ospătați...

Îl felicit pentru fericitul eveniment, după care sînt prezentat mesenilor, unii dintre ei fiind aici pentru prima oară. Maximilian mi-i aduce înainte, unul cîte unul, și-mi comunică:

- Begibeg Mehmet Ali, dobrogean din Medgidia, student, prietenul cel mai apropiat al celuilalt

student al nostru, trăsnitul de Jimmy Navarrelli…

- Noroc bun, bătrîne șef apaș! – mă salută exoticul personaj.

Max continuă:

- Sandy Gai, inginer horticol, mare specialist la spații verzi!

- Ne cunoaștem, dragă Mac! – îl informează turistul.

Arhitectul privește la adunarea, mesenilor, parcă vrînd să găsească pe cineva anume. Grebencea, care de astă dată văd că-i printre meseni, probabil în calitate de invitat personal al lui Maximilian Prior, îl întreabă din ochi.

Max dă nedumerit din cap, după care rostește indispus:

- Dar unde ni-s fetele, măi Grebenceo?

- Vin acușica, maestre! S-au dus la garderobă, după țigări! Uite-le, că sosesc!

Prior se repede în spatele nostru și, pînă să apucăm a întoarce capetele, ne pomenim în față cu două superbe întruchipări ale sexului complet opus. Arhitectul le ia pe după umeri și le împinge spre mine:

- Dînsu-i marele scriitor Al Conan Doi, în carne și oase! Iubiți-l și apreciați-l, că nu se știe unde ajunge și la ce poate folosi!

Apoi, îngăduindu-și prea mult, o arată cu degetul, gest absolut lipsit de distincție, pe bruneta din dreapta:

- Dragodana Tatu, „prietena” amicului nostru Jimmy Navarrelli…

- Sărut mîinile, domnișoară! – rostesc eu, întrucîtva fîstîcit de frumusețea extravagantă a persoanei.

- Servus, babacule! – îmi răspunde ea suficient de insolentă.

N-aș zice că mă confundă cu nepoțelul meu personal. Dar tac și-nghit corespunzător.

- Iar domnișoara-i surpriza sărbătoririi noastre, – își continuă Maximilian Prior circul, – Lili Mamulea, viitoarea mea logodnică, și nepoata prietenului Grebencea, adusă cu mari sacrificii de la Curtea-de-Argeș…

- Sincere felicitări, domnișoară, sînt bucuros de vestea auzită! – mă adresez eu splendidei făpturi, probabil roșcovană naturală.

- Mulțumesc, scumpe maestre! Abia așteptam să vă cunosc! – se declară extrem de încîntată viitoarea tovarășă de viață a marelui arhitect Maximilian Prior, peste capul căruia se abat toate noroacele; și bani cu duiumul, și nevastă tînără și frumoasă.

Sper ca amicul Max să fi terminat cu manifestările protocolare, pentru că, dacă o mai ține mult așa, am toate șansele să leșin de foame. Scumpii mei nepoți, nefiind trecuți pe lista persoanelor oficiale, au început să activeze de mult pe vastele teritorii ale meselor reunite într-una singură, dar uriașă, în formă de potcoavă, în splendida grădină-restaurant a motelului.

- Dragă Conan, dar ia loc la masă! – mă poftește în sfîrșit arhitectul, îndurîndu-se de chinurile mele.

Așezat între Maximilian Prior și Lili Mamulea, logodnica adusă cu mari sacrificii de la Curtea-de-Argeș, în vreme ce dînșii schimbă amabilități cu mesenii, dialogînd de la distanță, înțeleg să profit de neatenția lor, și să atac formidabilele icre de știucă, din care apucasem să mă servesc copios.

Din cînd în cînd îmi mai arunc privirile spre partenerii de festin, încercînd să-mi dau seama de unde reușise arhitectul s-adune atîția meseni. Deoarece, în afara persoanelor mai sus pomenite, plus Navarrelli care mă salutase trăsnit, emițînd din trompetă un „onor la general!”, mai sînt vreo șase persoane ce nici nu-mi fuseseră prezentate, dar se ospătează țeapăn, de parcă ar fi fost puse la îngrășat. Nu găsesc decît o singură explicație plauzibilă. Ori sînt neamurile lui Grebencea, aduse special pentru avanpremiera logodnei, ori sînt niște simpli figuranți recrutați dintre turiștii ocazionali, dar bucuroși de petreceri, pentru a conferi mai multă solemnitate sărbătoririi lui Maximilian Prior. În orice caz, dacă-s numai figurație de decor, sînt destul de pașnici, deoarece, decît să facă pe cascadorii, preferă să acorde atenția cuvenită îmbelșugatei mese oferite de fericitul arhitect.

Distinsul Maximilian mi se pare c-a-nceput să se cherchelească. Cînd observ că s-au adunat

înaintea sa două sticle de „Dimple”, sînt silit să deduc că are toate șansele să devină imponderabil, dar și extraterestru. Totuși, în pofida gradului de saturație alcoolică, arhitectul rămîne domn, construind o curte frenetică viitoarei doamne Prior.

- Dragă Lili, – îl aud eu pe Max, trăgînd bineînțeles cu urechea (dreaptă), – pentru un brabant, pardon bărbat la vîrsta mea, extrem de astenizat din pricina muncii asidue pe care am prestat-o în ultimii ani, proiectînd atîtea aeroporturi, gări și moteluri, faptul că te-am găsit pe tine, cu totul accidental, mi se pare o șuncă, nu, pardon, șansă unică. Chiar stau și mă-ntreb, dacă te merit! Pentru mine prețuiești infinit mai mult decît nefericita asta de moștenire, care-mi dă atîta bătaie de capac, nu, cap...

Dar Lili Mamulea nu-i de acord cu defetismul arhitectului, deoarece obiectează:

- Maxule, ce-ș copil? Bate-ți capul, iubitule, nu te lăsa... Facem noi rost de cei 50 000 de lei... Mai dă și unchiul Iorgu (ăsta trebuie să fie Grebencea, pe care abia acum aflu că-l cheamă astfel), mai pun și eu din micile mele economii...

- Ești tare dulce, Lili scumpă! Dar nu-ți dai seama că nu-i de-ajuns? Mă rog, cu 50 000 obținem un avans de la Bancă, în pontul, pardon contul moștenirii primite de la München, vreo 500 000, dar mai întîi trebuie să-i depunem, și-apoi s-așteptăm cel puțin o săptămînă! Și ce mă fac cu „Mercedes”-ul? Că de-asta au venit de la București Cezărică Schiledi și Sandy Gai... Să-mi anunțe iminenta sosire în bamă, vamă a mașinii! De unde să fac rost de 67 000 de lei? Îți dai seama?... Ei mi-au și adus încă 9 000... dar mai mult n-au la îndemînă... În definitiv, ducă-se pe apa sîmbetii „Mercedes”-ul... Din moment ce te-am găsit pe tine, mă mulțumesc și cu nenorocitul ăla de „Fiat”-850...

- Nici să nu te gîndești, – pledează în continuare Lili Mamulea, – cu ce-o să plecăm în călătoria de nuntă? Lasă că aranjez eu... Deși sînt modesta administratoare a unui liceu internat de provincie, de numai 980 de elevi, am strîns și eu ceva bănuți, privîndu-mă de la multe... În loc să-mi iau televizor „Cosmos” m-am mulțumit doar c-un „Grundig” mititel, și-ăla cu transistori... Mașină nu mi-am cumpărat, cum a făcut maestra de lenjerie, că nu pot lua copiilor rufele de la gură... Am depus banii pentru o „Skodă”, că-i mai mititică... Dar dacă vom avea „Mercedes”, trag banii îndărăt de la CEC, și plătim vama! E bine, Maxule?

Arhitectul, emoționat la culme, neînțelegînd atîta altruism și devotament din partea unei tinere ce i-ar fi putut fi chiar și copil, o privește cu ochi înlăcrimați. În care, totuși, e posibil să existe și-o oarecare doză de „Dimple”.

- Bine, Lili, fie așa cum dorești! Nu mă contra, nu mă, pardon, opun! Singura temere care mă macină e să nu te plictisești c-un flăcău tomnatec, trecut de vîrsta primelor iubiri... Ești tînără, plină de viță, adică viață, iar eu mă simt obosit, extenuat...

Lili Mamulea numai că nu-l soarbe din ochi, atunci cînd îl tranchilizează:

- Nici eu nu mai sînt la vîrsta primelor iubiri... Adică, vreau să spun că n-am iubit pe nimeni de-adevărat pînă acum... Și nu mai sînt chiar atît de tînără! În curînd voi împlini 25 de ani, bătuți pe muchie!...

În ce privește chestia cu muchia, Lili Mamulea exagerează. În ciuda frumuseții angelice, e totuși destul de pîrguită. După mine, trebuie să bată serios spre 35... Dar ce contează vîrsta, cînd e vorba de-o dragoste atît de fulgerătoare, și încă de la prima vedere... Mai ales, – stau eu și mă-ntreb, – ce-o fi fost atunci cînd, la prima vedere, l-a zărit pe arhitect, distins și elegant, coborînd dintr-un „Opel”!

Deocamdată mă intrigă manevrele lui Jimmy Navarrelli, pe care le execută cu trompeta. Suflă în ea de formă, pentru ca apoi să-și ducă urechea la pîlnia goarnei, ca și cum ar fi așteptat să-i iasă pe-acolo suflarea transformată în sunet. Individa care-și permisese să mi se adreseze cu „babacule!”, dă mereu să-i înhațe trompeta, iar bișnițarul îi plezneşte lejer mînușița.

Dar cînd și-a mobilizat Jimmy complicii? Pentru că, atît Dragodana cît și enigmaticul Begibeg Mehmet Ali, mai mult ca sigur sînt colegi de bandă cu trombonistul.

Dragodana Tatu, exemplar de lux din specia bulevardistelor, n-are pic de jenă. Se-mbracă „hippy”, cu blugi ferfenițiți și peticiți, dinadins, cu cele mai insolite bucăți de material textil sau piele, plus două etichete pe mușchii fesieri, cu bluză fără mîneci, dar și fără spate, legată într-un nod deasupra buricului. Iar pe cap, în loc de păr, și-a montat o perucă cu lînă albă, nedată la darac. Însă efectul obținut, spre mirarea generală, e de excepție. Pentru că persoana emană, sau, mai bine zis, iradiază impulsuri, dacă nu radioactive, în orice caz electromagnetice. Personalitate explozivă, capabilă să-l nenorocească nu numai pe Jimmy Navarrelli, prietenul ei personal, ci chiar toată banda, cu „creier” cu tot.

În schimb, dobrogeanul, studentul cu mutră de tătar de operetă, se complace într-un deghizament de indian navaja, comanche, sau chiar și apache (iar nu „apaș", cum greșit se pronunțase dînsul, cînd îmi spusese „bătrîne șef apaș"). E clar că orizontul său cultural se limitează numai la terminologia de branșă, confundînd bietele victime ale vestului sălbatic, cu apașii din tavernele pariziene.

Begibeg purtînd nădragi din piele de antilopă, bluzon din bucățele de skai, divers colorate, și cu franjuri pe umeri, și-a legat părul (înfiorător de negru) cu-o panglică lată, probabil din piele, petrecută peste frunte. Într-adevăr, deși numele îi sună extrem de turcesc, Begibeg Mehmet Ali arată întocmai ca pieile-roșii din stampele străvechilor manuale de geografie.

- Noroc, maestre! – mă aud deodată interpelat. – Ce faci acolo, nu ciocnești și cu noi, tineretul?

Jimmy, abandonînd joaca, își trece gura trompetei în chimir, se îndreaptă spre mine, cu-o sticlă de „Pepsi" în mînă. Dragodana Tatu și Begibeg Mehmet Ali pășesc pe urmele lui. Fiecare cu-o butelie din aceeași poțiune...

E ceva în neregulă cu acești așa-ziși tineri! De ce se adapă numai cu „elan și energie"? Nu cumva se droghează? Celebra băutură, răcoritoare sau ne, în funcție de prezența gheții, conține totuși un oarecare procent de cofeină. Băută în cantitate mare, este imposibil să nu genereze stări euforice. Ce-i drept însă, ar trebui calculată științific cantitatea utilă pentru provocarea stărilor respective. Dacă-s necesare cîteva vagoane, înseamnă că sînt în eroare. Dar dacă sînt suficiente doar zece sau cincisprezece sticle, atunci am pus punctul pe „I"!

- Văd că, în loc să te pui pe scris romane, te ții numai de zaiafeturi, iubite maestre Conane! – mi se adresează Navarrelli, rînjindu-mi simpatic foc. – De ce nu-ți vezi tălică de treburile matale?

Dragodana, ciocnindu-mă-n cap cu sticla ei de „Pepsi", mă pupă pe frunte, depunînd pe ea un sărut maternal, și mă îmbie:

- Ce zici, babacule, te fac un rock? Sau pleci acasă, unde te așteaptă romanul?

- Din păcate, nu dansez decît „ca la Breaza", dragă domnișoară! – îi răspund eu cutremurat de insolența persoanei, dar și de efectul straniu al pupăturii, care-mi pune nervii la grea încercare, cuplîndu-i la o rețea de înaltă frecvență, dar și necunoscută.

Dragodana, interzisă de cunoștințele mele dansate, mă sfătuiește, zîmbindu-mi bizar:

- Atunci e preferabil să te menții la literatura dumitale, că tanti nu folosește jocurile populare!

- Ascultă la mine, bătrîne șef apaș, fii atent! – mă solicită și indianul Mehmet Begibeg Ali, sau invers, c-am început să-i încurc și numele, din pricina stresului stîrnit de intervenția ciudatei Dragodana Tatu. – Gagiii au dreptate!

Scîrbit de lexicul individului, depun eforturi notabile pentru a detecta subtextul invitației de-a mă reîntoarce la uneltele mele, adică la scris. Dragodana îl trage de mînă pe ultimul mohican de pe meleagurile argeșene, declarîndu-i cu jumătate voce, dar suficient de tare ca să disting, în vreme ce-i arată capul subsemnatului:

- Dacă babacului nu-i funcționează plămînul, înseamnă că ne pierdem vremea cu el... Păcat, că pare talentat... Poate intră la idee, însă, și-atunci ne lasă în pace, să ne vedem de treburi! E clar?...

Bieți subdezvoltați! Nici nu știu ce zace în spatele pașnicei figuri a scriitorului Al Conan Doi... Habar n-au că „detectivul de șoc și excepție" (cu-același nume) nu se lasă atît de ușor intimidat. Iar dacă nu utilizează „Smith and Wesson"-uri sau „Colt 45 – Special Police"-uri, ca detectivii din „Enigma", asta se datorează faptului că posedă o armă mult mai eficientă, și anume extraordinara sa putere de deducție. A fi investigator, detectiv sau anchetator înseamnă să-ți nimerești ținta cu gloanțe de-un calibru absolut inuzitat, dar care-s trase c-un revolver rar, marca „Flair"!

Drept care, în momentul în care Jimmy Navarrelli mă străfulgeră cu laserele ochilor săi extrem de vioi și duri, de culoarea tablei de la cutiile de conserve „Valea Roșie", așteptînd evident un răspuns din partea mea, declar:

- Literatura se comite și-n miezul vieții, al evenimentelor, nu numai în biroul de lucru! În timp ce par antrenat de nevinovatele petreceri ale amicilor mei, lucrez intens la romanele mele...

Năucit de sensurile multiple ale avertismentului meu, trombonistul mă privește zîmbind subțire, manifestînd o milă nespusă la adresa mea. Săracul de el! Nu-și dă seama de dimensiunile erorii săvîrșite.

Nemuritorii Găulea, Dublău, dar și răposatul Bucifal…

După ce treimea bișnițarilor se depărtează în direcția garderobei, unde probabil are de gînd să țină o ședință, în care să analizeze posibilitățile de conversie ale transparentelor lor aluzii, cărora fusesem supus recent, intru brusc într-o stare de intensă reflecție.

Trei aspecte, pînă acum neglijate, îmi triturează celulele cenușii. Primo: unde-s Gherigogu, Flory, Șmiț, Durică, Jorj și Mitzi, cu „fratele” Lică? Secundo: de ce Jimmy Navarrelli și complicii săi țin să mă îndepărteze cît mai rapid din sectorul lor de activitate? Terțio: cum este posibil, în plin sezon, grădina-restaurant și piscina motelului să fie rezervate exclusiv sărbătoririi arhitectului, iar turiștii și clienții, permanenți sau pasageri, să fie eliminați din teritoriile destinate plăcerilor estivale.

Prima problemă e simplă: Tatanașu, avertizat de Jorj Arvanitache că-s în sector, îl înlocuise cu-o echipă de schimb!

La a doua chestiune, într-o oarecare măsură, am aptitudinea să-mi răspund și singur: banda s-a decis să intre mai accelerat în faza de finalizare a operațiunii propuse (recte pauperizarea imediată a recentului semimilionar).

La a treia, îmi va lămuri situația Iorgu Grebencea, care ciocnește intensiv cu Cezar Schiledi și Sandy Gai, amicii personali ai arhitectului. Fapt pentru care îl deranjez din exercitarea funcției sale actuale, de consumator al produselor unității pe care ar trebui s-o conducă, nu numai competent, dar și cît mai rentabil:

- Meștere Grebencea, îmi face plăcere să te văd sporind încrederea noastră în calitatea băuturilor pe care le servește „Craiul Munților”, dar crezi că-i suficient doar atît, pentru îndeplinirea planului, să bei alături de noi, grupul restrîns al invitaților lui Max? Cum te descurci însă cu ceilalți amatori de-un șpriț la iarbă verde, sau de-o baie în moderna piscină a motelului, pe care, încă, nu te-am văzut punîndu-le-o la dispoziție…

Logosul meu urmărea, de fapt, două obiective, mai întîi să aflu la ce modalitate apelase responsabilul, pentru a-i îndepărta pe nenumărații turiști de la binefacerile civilizației, iar apoi să-l trezesc la realitate, sugerîndu-i că nu-i cazul să-și deterioreze celulele hepatice, dar nici să bea cot la cot cu clienții, cărora era dator să le asigure o deservire exemplară, iar nu să devină o reclamă însuflețită a prăbușirii fizico-morale la care duce abuzul de alcooluri abrazive.

- Mă faci să rîd, maestre Conan! – îmi răspunde oarecum peltic Iorgu Grebencea. – Păi, cu nenea arhitectul, depășesc și planul trimestrial, nu numai cel al lunii în curs… N-ai văzut panoul de la intrare?…

Deoarece nu-mi fusese dat să pătrund în incinta grădinii prin suscitata intrare, n-avusesem posibilitatea să observ nimic asemănător.

- Ce-ai scris pe panou? – devin curios. – Că eu am fost adus prin braserie!…

Grebencea pornește să chicotească enervant, aproape înecîndu-se cu lichidul pe care tocmai îl folosea la dezinfectarea cavității bucale. După ce-l elimină, slobozindu-l în interiorul său, îmi comunică și textul:

- „Piscina fiind închisă pentru revizie generală, onorata noastră clientelă este invitată să folosească bufetul”. – Ce zici, maestre, e tare?

Pentru a-și astîmpăra rîsul ce-i zguduia întreaga carcasă, responsabilul, care căpătase o suspectă culoare stacojie, anunțînd un iminent infarct, sau, în cel mai fericit caz, o lejeră apoplexie, se agață fraternel de grumazul lui Cezar Schiledi. Tentativă absolut ratată, deoarece lunecă de pe scaun, aterizînd direct sub masă.

Cezar și Sandy Gai, speriați de performanța lui Grebencea, se pleacă după el, dorind probabil să-l extragă de-acolo. După o secundă reapar la suprafață îngroziți, exclamînd:

- Nu-i! A dispărut! Săriți!

Dar n-am timp să mă dedic acestei probleme, deoarece, în aceeași clipă, mă simt apucat de piciorul drept, probabil de vreun dulău rătăcit, în căutarea ciolanului de toate zilele. Îi trag un bombeu de pantof de vară ușor, dar suficient de țeapăn pentru a-l auzi schelălăind:

- Hau! Hau! Hauoleu! Doare! Cine-i dobitocul care dă în mine?

Iar de sub masă, chiar lîngă personalitatea mea, irumpe Grebencea, frecîndu-și cu-o frecvență

incredibilă creștetul capului. Cu lacrimi în ochi, începe să mîrîie amenințător, parcurgînd toate culorile curcubeului. Mă privește bizar. Apoi, dîndu-și seama de gafa comisă, o-ntoarce ca la Ploiești, și-ncepe să recite, în totală contradicție cu spasmele ce-i schimonosesc fața:

- Scumpe maestre, ce-ai cu mine? Că nu ți-am făcut nimic rău! Plecasem după lăutari, iar matale mă alungi cu lovituri de picior? Nu-ți place muzica noastră populară?...

Deși mă insultase, trec cu vederea impolitețea săvîrșită (întrucît n-avusese o vizibilitate convenabilă, de-acolo, de sub masă) și-l bat împăciuitorist pe umăr:

- Nene Grebencea, nu poți circula și dumneata, ca toată lumea, la nivelul solului?...

Responsabilul recuperează încetul cu încetul, dar dobîndește o ciudată mișcare pendulatorie, bîțîindu-se cînd înainte, cînd înapoi, întocmai ca transatlanticul „Titanic", în momentul naufragierii.

După ce depune eforturi remarcabile, vrînd să mă recunoască și să înțeleagă declarațiile mele, se-mbată și mai abitir, din propria-i respirație, și pleacă legănîndu-se în direcția braseriei, strigînd cuprins de-un entuziasm infantil:

- Sol? Avem și solist! Pe maestrul Găulea... Din Găvana... Să-l auzi: „Cînd eram pe Ialomița, mă iubeam cu țața Mița!"... Cu taraful lui Tăchiță Dublău!

În vreme ce întreaga asistență așteaptă sosirea celebrei formații folclorice, dar total necunoscută străinașilor pripășiți la „Craiul Munților", Maximilian Prior întreține o conversație animată cu domnișoara Mamulea, discutînd probabil aspectul economic al viitorului cămin. Ceea ce nu ne împiedică totuși, să apreciem elogios apariția celor patru ospătari, băieți zdraveni și extrem de muncitori, din echipa specială a braseriei, care ne aduc platourile cu fripturi.

Scumpii mei nepoței, aflați (din fericire, pentru ei) la celălalt capăt al mesei, pornesc să-și anunțe reciproc rezultatul investigației întreprinse cu furculițele, cuțitele și mîinile, prin uriașele recipiente de porțelan.

- Pulpă de gîscă! – chițăie încîntată bălăița de Biba.

- Ficat de purcel! – îi dă replica Babane.

- Miel! Spinare, cu rinichi! – triumfă bondocul familiei.

- Piept de curcan! – reia, din voleu, vlăjganul de Babane.

- Pipoței și inimioare de pui!

- Rotocoale de berbec!

- Antricoate, cu floare!

- Cotlete!

Deoarece nimerisem doar peste o infamă tîrtiță, de origine inidentificabilă, strig la ei, pentru a reintroduce decența:

- Liniște! Ce-i hărmălaia asta? Cine-a găsit miel?

- Eu, Hombre! – declară Babacu.

- Adu-l aici, să văd dacă-i proaspăt! – îi cer eu, îngrijorat de eventuala tragedie a unei intoxicații alimentare.

- Tot? – se interesează înțeleptul bondocel.

- Nu! Doar o ciosvîrtă, dar de la spate!

Bondocul de Babacu se ridică evident deranjat, într-o mînă cu bucata lui, de la rinichi, din care sfîrtecă în dușmănie, iar în cealaltă cu-o pulpă întreagă de miel, pe care-o agită în chip de bumerang.

După ce gust din ea, îl expediez la locul său, dîndu-i recomandațiile de rigoare:

- Lasă pulpa aici! Mă ocup eu de dînsa, e prea mare pentru tine! Să fii atent cît mănînci, se-aude?

Bondocul mă privește neîncrezător, cu ochii săi neprihăniți, apoi mă întreabă:

- Unchiule Al! Să-ți aduc și curcanul?

Ezit cîteva secunde, neștiind prea bine dacă Babacu mă ia peste picior, sau l-a apucat într-adevăr

o nespusă dragoste față de unchiul de la București.

- Bine! Fie cum zici tu! Dar nu tot! – îi accept propunerea.

Cînd masticam și eu, împăcat cu mine însumi și cu natura ambiantă, dinspre salonul braseriei își face apariția Iorgu Grebencea, țopăind frenetic, de parcă ar fi fost prevăzut cu arcuri sub tălpi. Joacă de unul singur, executînd figuri din cele mai bizare, la sunetele unei sîrbe argeșene deosebit de hurducănate.

- Bate frate-n fierăstrău, că ne cîntă nea Dublău! Hai, ila, iha-ha! Joacă frate, nu mai sta! – rage responsabilul, pradă unui evident puseu de hipertensiune arterială, judecînd după culoarea sa vînăt-stacojie.

Celebrul taraf al lui Tăchiță Dublău, atît de călduros publicitat, este compus numai din două personalități artistice: un cetățean brunet, durduliu și bătrîior, c-un țambal legat de grumaz și proptit în pîntecele voluminos (dar care trebuie să fie însuși șeful „formației instrumentale”) și-un slăbănog, cît o prăjină, pesemne din același trib, pășind grijuliu pe urmele șefului, fudulindu-se cu dibla ținută sub braț.

- Hai, guristule, dă-i drumul! – strigă la el Grebencea, oprindu-se din seria de piruete într-un picior, dar și acela nesigur, pentru ca, după aceea, să se prăvălească istovit de puteri, pe fostul său scaun, care, nerezistînd impactului, se desfundă instantaneu.

Apoplecticul Grebencea, pomenindu-se cu fundul înșurubat în rama dispozitivului de ședere, dă să scape din încleștarea acestuia, depunînd eforturi remarcabile. Cînd realizează că nu există salvare, cel puțin deocamdată, pornește să zbiere:

- „Adio, dragă Nelă, adio, draga mea!...”

„Guristul” (renumitul solist Găulea) se înalță pe vîrful picioarelor, își duce dibla sub bărbie și, considerînd textul lui Grebencea drept o indicație, începe să vocifereze catastrofic:

- „Inel, inel de aur...”!

Țambalagiul, întărîtat de lamentările partenerului, declanșează imediat acompaniamentul necesar, zdrăngănind cumplit din dezafectatul instrument.

Grebencea plînge ca un bivol, repetînd la infinit „Adio, dragă Nelă”, solistul încearcă să-l depășească prin stînga, conform regulamentului de circulație rutieră, iar maestrul Tăchiță Dublău, cuprins de panică, își sporește sensibil manevrele de demolare a țambalului. Efectul mi se pare memorabil. Din toate punctele de vedere.

Asistența, emoționată, lăcrimează discret și mănîncă în continuare, grăbindu-se să lichideze jenantele fripturi de pe masă, total inadecvate unui asemenea recital de răscolitoare rezonanțe, și care duce precis la colorarea în albastru-intens a inimilor duioase.

Din respect față de atmosfera generală, mă cufund în adîncurile sufletului meu, extraordinar de emotiv, dar și-n carcasa curcanului, pe care mi-l transportase Babacu, însă cu prețul unor inumane străduințe, orătania fiind ceva mai voluminoasă decît dolofana făptură a nepoțelului meu personal.

Nemaiputînd suporta tristețea lacrimogenei melodii, – cel puțin așa îmi imaginez eu reacția eminentului arhitect, – Maximilian Prior, care, între timp, conversase îndelung nu numai cu Lili Mamulea, ci și cu flaconul de „Dimple”, se ridică de la masă, clătinîndu-se abia vizibil, pășește în direcția „tarafului” și comandă autoritar:

- Ajunge! M-am săturat de Aluna, pardon Nela! Cîntați-ne ceva de dănțuit, dar una de-alea de-ale noastre... Știți „țigăneasca în călcîie”?...

- Și matale ești roman, boierule! – se miră solistul Găulea, sistînd imediat sinistra romanță.

- Păi nu se vede, guristule! – se fudulește Max.

- Să-ți trăiască franțuzoaica, boierule! – exultă vocalistul. – Știi tălică, neamule, cine-i Găulea? Nepotul de vară de-a doua al lui Zavaidoc!... Ai auzit de Zavaidoc?...

- Nu! – afirmă nesigur Maximilian Prior.

- Se poa’? – exclamă îndurerat solistul de culoare.

- Uite că se poa’! Dacă nu-mi zice ceva de toc, pardon joc, te expediez la neamurile tale pe loc! Îi dai prunu, pardon drumu’? – se oțărește la el arhitectul, plasîndu-se pe-o orbită cu totul neașteptată.

- Clientul nostru, stăpînu’ nost’! Țin-te bine boierule!

Peste cîteva minute, ne aflăm în plin infern dansant.

În ciuda nesiguranței picioarelor, Maximilian Prior se dovedește un excelent animator de jocuri folclorice extravilane. „Țigăneasca” pe care ne-o demonstrează, cu figuri variate, multe din ele inedite, izbutește să aprindă inimile întregii asistențe.

Lili Mamulea explodează brusc, se avîntă în centrul podiumului rezervat dansului, se proțăpește înaintea viitorului soț, și-i demonstrează nebănuitele ei posibilități.

Cezar Schiledi, Sandy Gai, chiar și Grebencea (salvat din rama scaunului), precum și majoritatea figurației, se zbânțuiesc ca disperații, chiuind și dînd din picioare, în ritmul sacadat al binecunoscutului danț.

Maestrul Tăchiță Dublău, cuprins de-o fervoare stranie, toacă vîrtos, cu ciocănelele lui, pe strunele dezacordate ale țambalului. Iar celebrul Găulea, nepotul și mai celebrului Zavaidoc, abia acum își dezlănțuie realele sale potențe, pînă acum adumbrite de performanțele vocale. Nu știu dacă Zavaidoc cînta și la diblă, dar pot afirma, cu mîna pe cord, că nepotul său își cunoaște meseria. Violonist înnăscut, iar nu solist „gurist” prefabricat, Găulea și-a eliberat toți dracii din făptura sa deșelată și slăbănoagă. Arcușul îi joacă în mînă, de parcă ar fi computerizat, iar vioara străveche și dogită sfîrîie stenic, transmițînd impulsuri electronice de excepție. Maestrul, uitînd că susține și partitura cea mai dificilă, dănțuiește pe loc, cu ochii închiși, de-i scapără blacheurile de la pantofii cu bombeuri decupate, pentru a fi astfel transformați într-un simulacru de sandale.

Măcinat de invidie, dar și de doruri ascunse, Tăchiță Dublău supralicitează, accelerînd ritmul jocului. Strunele țambalului, vibrînd intens, mai sar din cînd în cînd, iar pîntecul rotofei al renumitului șef de orchestră tresaltă corespunzător, marcînd apăsat și sacadat „țigăneasca”.

- Dă-i înainte, maestre, nu te opri! – mă aud exclamînd.

Abandonîndu-mi curcanul, mă integrez și eu satanicului dans. Peste cîteva clipe, deși din ciment, podiumul de dans este cutremurat de pașii personalității mele. Dotat de la natură c-un remarcabil simț al muzicii și ritmului, mă pomenesc jucînd cu înverșunare, întocmai ca la ospățul țaței Catarița, neuitata bătrînică de la Colțiilupchii.

- Bravo, maestre! – mă ovaționează comesenii, ieșind unul după altul din joc, considerîndu-se depășiți de evoluția mea dansantă.

- Bine, Conane bragă, fragă, ba nu, dragă, abia acum ne-arăți de ce ești în stare? – urlă, cuprins de-un entuziasm sincer și alcoolic Maximilian Prior, reluîndu-și locul la masă, lîngă Lili Mamulea.

Abia cînd maestrul Tăchiță Dublău, extenuat și buimac, își dă seama că-i săriseră mai multe strune decît suportă țambalul, și-i face un semn disperat lui Găulea, să-și salveze dibla, abia atunci refac priză cu realitatea, mă opresc și plec în banca mea, la stînga arhitectului. Leoarcă de nădușeală, zîmbesc recunoscător aplauzelor mulțimii.

Un zgomot cu totul insolit, de-o rezonanță aparte, mă determină să privesc în direcția „orchestrei” de muzică populară Tăchiță Dublău-Găulea. Emeritul țambalagiu zace la pămînt, peste instrumentul sfărîmat. Iar renumitul solist „vocal”, probabil dintr-un sentiment de solidaritate și compasiune profesională, se clatină lejer pe picioare, încercînd zadarnic să-și susțină verticalitatea, după care se lasă moale, și el, lîngă dirijorul demolat.

Emoționat, Maximilian Prior îl roagă pe responsabilul motelului:

- Nene Grebencea, dă-i un miar damblagiului, pardon țambalagiului, să-și repare aparatul... Mi-l treci în cont! – Apoi, întorcîndu-și capul spre asistența înmărmurită de noblețea gestului, ne explicitează semnificația generozității sale: – Așa proceda și crăpatul, adică nu, răposatul, fie-i țărîna ușoară! Bietul nenea Bucifal, în tinerețile lui, mai înainte de-a emigra în imperiul austro-ungar, trăgea niște chefuri de pomină... Spărgea viorile și contrabasurile, de parc-ar fi fost purcele, pardon surcele... Dar le plătea pînă la ultimul leu... Că tare-i plăcea muzica noastră populară!

La un șprițuc de vorbă, dar și la niște profiteroluri de excepție, arhitectul ne povestește amintirile sale despre unchiul Bucifal Prior, pe care nu-l cunoscuse personal, dar care era figura legendară a familiei.

În vreme ce-l ascultăm pierduți, sfîrșiți de puteri și complet deconcertați, mă gîndesc la puternica personalitate a unor asemenea strămoși, capabili să dăinuie peste decenii, atît de pregnant, încît și nepoții să-i pomenească la anumite prilejuri, numai din relatările antecesorilor direcți. Iar moștenirea lăsată mi se pare demnă de omagiul postum pe care-l oficiază eminentul creator al atîtor

aeroporturi, gări și moteluri, revenit oarecum de pe orbitele alcoolului.

Maximilian Prior, cu ochii înnegurați, lăsîndu-și brațul să-i atîrne pe unul din umerii domnișoarei Mamulea, mai soarbe din super-cafeaua recent servită de ospătari, și pornește să-și depene istorisirile despre unchiul Bucifal, într-un discurs coerent.

- Moșu Bucifal, cum îi spuneau neamurile mai tinere, pornise de la munca de jos, fiind cel mai bun potcovar al satului ardelenesc în care se născuse, meserie învățată din tată-n fiu, pentru ca apoi, din pricini necunoscute, să emigreze în Brazilia, unde își încropise un atelier de reparații auto, și să devină mare specialist în „Ford”-urile de pe timpul acela. La urma urmei, ce diferență era între un cal și-un automobil aflat la începuturile existenței sale? Numai faptul că, în loc de potcoave, era prevăzut cu anvelope... Și, uite-așa, azi un automobil, mîine altul, într-o bună zi s-a pomenit cu vreo zece mașini, și și-a făcut o firmă de taxiuri. Pînă cînd a izbucnit primul război mondial. Și-a vîndut mașinile, și s-a înrolat voluntar în armata franceză. Se pare c-a luptat la Verdun, unde-a fost decorat și făcut prizonier. De nemți, bineînțeles. Astfel și-a pierdut toată averea... Și, după terminarea războiului, s-a apucat iarăși de muncă. Și unde credeți că s-a instalat?...

- Unde, Maxule? – se arată vag interesat Cezar Schiledi.

- La Viena... Ca să fie cît mai aproape de țară... Dar nu se putea întoarce în satul natal cu mîinile goale... Și-a înființat o firmă de pompe...

- ...tot de automobil! – îl întrerupe Sandy Gai, vădit uimit de perseverența moșului Bucifal în tehnica auto.

- Nu! – obiectează lejer supărat Maximilian Prior. – Funebre! Dar la care utiliza, bineînțeles, dricuri cu tracțiune...

- ...automobilă! – îl completează același Sandy Gai, pentru a-și recăpăta prestigiul cam mototolit.

- Termină odată cu tîmpeniile! – se rățoiește la el arhitectul. – Lasă-mă să povestesc liniștit, mă-nțelegi? De unde să ia dricuri auto? Pe vremurile acelea morții țineau la fast... Așa c-a folosit tracțiunea hippo! E bine? Cai mascați, cu draperii, franjuri și valtrapuri...

Nimeni nu-i răspunde. Era și riscant, Max dînd semne de enervare.

- Bun! De la cai i s-a tras și averea! Pentru că s-a apucat să joace la curse... În zece ani devenise unul din cei mai bogați pariori. Iar anul trecut, cînd eu terminam al cincilea motel, al treilea aeroport și cea de-a noua gară, moșu' Bucifal înființa cea de-a douăzeci și șaptea agenție de pariuri hippice... Așa au fost neamurile noastre toate, muncitori pînă la adînci bătrîneți! Abandonase pariurile, dînd altora posibilitatea să cîștige la curse, dînsul mulțumindu-se numai cu organizarea lor... Cînd s-a prăpădit, acum trei luni și ceva, a lăsat o avere frumușică, dobîndită prin trudă cinstită... Care avere, după cum ați aflat, mi-a revenit mie! Fie-le țărîna ușoară, și lui, și cailor pe care i-a iubit nespus!

Maximilian Prior, cu glas tremurat, își încheie emoționantele amintiri, rostind:

- Fraților, dragii mei, să bem spre pomenirea lui! C-așa-i cursul lumii... După cum spune vechiul adagio latin: „Sic transistor gloria Mende!”. Sau cum zic bătrînii noștri, traducînd liber: „Morții cu morții, și viii cu viile!” Veșnica lui pomenire!...

În timp ce închinăm cu toții un pahar de vin, constat că alcoolurile ingurgitate de arhitect au operat serioase mutații în cunoștințele sale tehnico-umanistice. Încurcă borcanele! Spune „adagio”, în loc de „adagiu”, „transistor gloria Mende” (care-i un aparat de radio suficient de reputat) în loc de „transit gloria mundi”... Dar ce nu pățește omul la un pahar de „Dimple”?

Tocmai cînd repetam pomenirea unchiului Bucifal Prior, și duceam la gură al doilea pahar de „Segarcea-1963”, un guițat infernal răsună din direcția garderobei. Pe măsură ce sunetul devine mai intens, recunosc trompeta lui Jimmy Navarrelli, care se apropie de întristata adunare, dar și linia melodică a cunoscutului cîntec „Ecaterino, vedea-te-aș moartă, cu dric la poartă și cai mascați”. Ceea ce mi se pare o insolentă blasfemie la adresa răposatului Bucifal, fost antreprenor de pompe funebre, dar și iubitor de cai!...

Prospectări subacvatice

Pe cînd Maximilian Prior privește amuzat la grupul bișnițarilor, dar și nepermis de îngăduitor (necunoscînd, probabil, textul melodiei fără cuvinte, cu care ne perforează timpanele trombonistul de Navarrelli), Begibeg Mehmet Ali, ajutat de Dragodana Tatu, instalează pe masa sărbătorească o cutie metalică. După ce-i deschide capacul, îmi dau seama că-i vorba de-un magnetofon cu transistori, marca „Mende”. Și să nu mai crezi în bizarul coincidențelor!

- Ce-i cu mutrele astea de înmormîntare, baroane! – strigă deodată Jimmy, isprăvindu-și semnalul sonor. – Ajunge-atîta jale! Vrem muzică adevărată, să dansăm și noi, tineretul! Se-nghite?...

Lili Mamulea, fără să mai aștepte aprobarea logodnicului, exclamă entuziasmată:

- Aveți și benzi?

- Dar bineînțeles, nebunatico! – declară Mehmet Ali. – Că n-o să meargă pe panglici! Ți-a picat fisa?...

- Twist, rock and roll, cha-cha-cha? – se interesează din ce în ce mai interesată viitoarea doamnă Prior, căruia nu-i prevăd un viitor prea liniștit (domnului, nu doamnei).

- Tot ce-ți dorește sufletelul matale, zglobioaso! – o asigură indianul cu nume tătăresc. – Îți dă voie gagiul, să te fac un twist?

Deoarece „gagiul” (după cum se exprimă periferic și abject Begibeg) se teme ca nu cumva tînăra Mamulea să se dispenseze de aprobarea sa, acționează în consecință, declarînd urgent:

- Dansez și eu twist, tinere Begibeg!

- Perfect, baroane! Atunci ți-o dau pe Dragodana, dacă te țin balamalele... Că-mi pari cam dărîmat după „țigăneasca” de-adineauri... Haide, Mamulico, să te-nvețe băiatu’ ce-i aia „Gipsy-twist”! Arde-o, Jimmy, dă drumu’ rîșniței!...

N-aș fi crezut că o cutie metalică, destul de modestă ca dimensiuni, e-n stare să declanșeze urgia care-a urmat. Lemnul meselor începe să intre în rezonanță, trepidînd în ritmul muzicii pe care-o urlă agregatul firmei „Mende”, paharele pornesc să zbîrnîie, atmosfera vibrează, iar cordurile noastre palpită mult mai accelerat decît normal.

Dragodana Tatu, observînd o oarece ezitare din partea arhitectului, care privește năuc la evoluțiile perechii Lili Mamulea – Begibeg Mehmet Ali, îl ridică de pe scaun într-o clipită, nemaidîndu-i timp să-și dea seama ce se petrece cu el, și se avîntă cu dînsul, bîțîindu-se, conform canoanelor twistului, pe urmele zglobioasei Lili.

- Țin-te bine, babacule! – chiuie frenetica Dragodana, autentică încărcătură de dinamită, hîțănîndu-se atît de sacadat, încît i se mișcă și peruca, dar în sens invers. – Trecem la figuri!...

Muzica lui Chubby Checker strecoară un straniu venin în sîngele asistenței, deoarece, după cîteva „figuri” demonstrate de superba Dragodana, se reped cu toții, în frunte cu hipertensivul Iorgu Grebencea, pe podiumul de dans, și pornesc să-și dejghineze picioarele, pe rînd, cînd stîngul, cînd dreptul, zvîrlindu-le în toate direcțiile posibile. Brațele, dezarticulate, întreprind mișcări independente de voința „dansatorului”.

Neposedînd perechi, minunații bărbați lucrează de unul singur, agitîndu-se independent.

Ca o culme, ca și cînd n-ar fi fost suficientă gălăgia confecționată de magnetofon, Jimmy Navarrelli intră și dînsul pe fir, preluînd partea solistică a partiturii. Deși cîntă cu totul altceva decît banda, există și unele momente cînd izbutește să obțină efecte de excepție, care accelerează și mai dihai palpitul mulțimii ce viermuiește pe cimentul podiumului.

Cînd se termină bucata, banda ne oferă un „cha-cha-cha”, dar care nu-i cîtuși de puțin mai calm. Dimpotrivă, frenezia crește în intensitate, participanții la festinul oferit de Maximilian dansînd în continuare twist, dar pe alt ritm. Muzică să fie!

Spre surprinderea mea, care-mi sorb liniștit cafeaua și „Snagov”-ul, nepoții mei sînt de mult antrenați în zbânțuiala generală, deoarece toți, inclusiv Babacu, arată ca și cum ar fi fost introduși, cu haine cu tot, într-un malaxor de cocă, pentru produse de franzelărie. Ce generație!

- Rock! Rock! Rock! – se-aude zbierînd extaziată, însă în plin twist, Lili Mamulea, al cărei păr stacojiu îi flutură deasupra creștetului ca o elice de elicopter.

Din momentul acesta se deteriorează întreg sistemul de relații umane, stabilit cu-atîta căldură și fervoare.

Jimmy Navarrelli, renunțînd să zbîrnîie la trompeta care se dogise într-un grad îngrijorător, schimbă rapid banda magnetofonului, iar în clipa cînd se-aude detunînd rockul solicitat de domnișoara Mamulea, se repede la logodnica arhitectului, dar care se lupta, într-un dans demențial, cu Begibeg Mehmet Ali, și-o răpește, pur și simplu, din încleștarea partenerului.

- Mamuloaico! Fii atentă! Rock ai vrut, norock să ai! – răcnește trombonistul.

Bill Halley, din măruntaiele magnetofonului, rage de parcă s-ar zbate în chinurile morții. Orchestra sa, atît de faimoasă pe vremuri, îl susține corespunzător, încingînd atmosfera pînă la gradul de topire a blacheurilor de la pantofi.

Lili Mamulea, încîntată de performanțele noului tovarăș de dans, pare o fragilă alcătuire, din piese detașate, fiecare mădular acționînd separat, dar capabil să ducă la dezintegrarea suavei făpturi.

Begibeg Mehmet Ali, mai puțin încîntat, cu-atît mai mult cu cît îi fusese confiscată partenera, mai bîțîie de unul singur vreo cîteva secunde, privind urît la evoluțiile celor doi, după care se avîntă spre Lili Mamulea, care în secunda următoare se înscria pe-o orbită apropiată lui, și, fără efort, o smulge din brațele lui Jimmy, ce tocmai se pregătea s-o arunce peste cap, într-o cunoscută figură a rockului. Tentativa indianului reușește doar parțial. Transformată în logodnică zburătoare neidentificabilă (LZN), persoana dragă inimii arhitectului planează cîtva timp, după care se duce să aterizeze la picioarele răpitorului.

Acesta, cavaler, se pleacă s-o ridice la verticală. Însă Dragodana Tatu, care asistase la exercițiile celor trei, destul de contrariată, nu-i nici dînsa prea încîntată. Își abandonează „babacu”, lăsîndu-l pe arhitect complet debusolat, și se interpune între Lili Mamulea și Jimmy Navarrelli, răstindu-se la amîndoi:

- Ia ascultați, măi nefericiților! Vi s-a făcut de poceală? Vreți să deveniți extratereștri?

„Prietena” trombonistului, care apelează la un limbaj atît de ordinar, cu peruca de-a-ndoaselea, nu mai așteaptă răspunsul solicitat, ci trece imediat la acțiune. Îi trage un cap, cu perucă cu tot, lui Jimmy în pîntec, trimițîndu-l urgent pe-o orbită eronat calculată. Navarrelli se plasează în brațele lui Begibeg Mehmet Ali, care, înțelegînd să profite de situație, procedează la mutarea fălcilor bunului său prieten, administrîndu-i un pumn de excepție. Între timp, nici Dragodana, exploziva făptură, nu șomează. Se ocupă de Lili Mamulea, pe care-o trage țeapăn de păr, vrînd să se convingă dacă poartă sau nu perucă. Remarcînd că nu-i cazul, îi aplică pe loc, la rece, o ondulație permanentă, răsucindu-i părul pe degete.

- Mă omoară bestia! – urlă logodnica zburătoare. – Săriți! Unde ești, Maxule!...

Arhitectul sare. Dar nu într-ajutor, cum indicase Lili Mamulea, ci direct în piscina aflată la trei metri de masa sărbătorească, unde-l aruncase fantastica lovitură pe care i-o administrase prietena trombonistului.

Jimmy, indignat de comportamentul inamical al lui Begibeg Mehmet Ali, dintr-un pumn magistral își expediază fostul prieten pe urmele arhitectului. Dragodana Dinamită, a cărei gelozie escaladează trepte nevăzute, consideră permanentul Mamuloaicei nesatisfăcător, drept care-o aruncă tot în piscina care începe să fie din ce în ce mai populată, îmbrîncind-o lejer. Ondulațiile părului devin mai rezistente, dacă-s executate la umed. Piscina, de fapt, e plină. Și de apă, dar și de înotătorii îmbrăcați, ce-și sporesc mereu efectivul. Pentru că și Jimmy, luat prin surprindere de Dragodana, care nu admite „familiarisme”, se pomenește și dînsul în undele piscinei.

Cezar Schiledi și Sandy Gai, înspăimîntați de șansele arhitectului, care zbiară că nu știe să-noate, îi sar într-ajutor, pornind să-l caute pe la fund, deoarece Maximilian, între timp, preferase unele explorări subacvatice.

- Hombre! Unchiule Al! Uită-te la mine!...

Înspăimîntat, privesc în direcția podiumului de dans, acolo unde acum cîtva timp se aflau scumpii mei nepoți. Nici urmă de Babacu. Precis că-i în piscină, de vreme ce mă strigă.

- Aici-s! – mă aud iarăși strigat.

Cînd îl văd tocmai pe trambulina de sărituri, simt că paralizez. Babacu, satisfăcut că-l zărisem, execută o săritură de concurs. După care dispare la fund.

Fug în direcția catastrofei, fiindcă mi se îneacă bondocelul meu drag. Învălmășeala din piscină-i cumplită. Unii înoată bras, alții crowl, spre deosebire de Schiledi, Gai și Maximilian Prior care preferă alt

stil, însă necunoscut mie, deoarece nu-i văd deloc. Cînd examinam bazinul, căutîndu-mi un loc, mă aud interpelat:

- Stai liniștit, măi focă! Nu-i de matale…

Dragodana mă privește zîmbind.

- Dumneata mi-ai zis focă? – mă zbîrlesc eu la dînsa.

- Preferai elefant-de-mare?

- Să-ți fie rușine, domnișoară! Mi se îneacă Babacu, și dumneatale îți permiți glume cu mine?

- Leagă clanța, bătrîne, că nu ți se-neacă nici un Babac! Uite-l acolo, dacă vrei să-l admiri!…

Cînd privesc în direcția degetului explozivei, mă prăbușesc în bazinul piscinei, fără să-mi mai aleg locul. Pentru că Babacu se află acum pe cea mai înaltă treaptă a trambulinei. Dar nu-l zăresc decît o secundă, pentru că-n clipele următoare navighez la mare adîncime, ca un submarin. Dar fără periscop.

*

**

Totu-i frumos, cînd se termină cu bine!

Răcoriți apreciabil, de tremură carnea pe noi, datorită scandalului și băii provocate de bișnițarii-huligani, ne salvăm de la înec cu mijloace proprii, care cum putem. Numai Maximilian a suferit pesemne unele vătămări, în explorările sale subacvatice, deoarece se încăpățînează să facă pe mortul.

- Baroane! Baroane, lasă-te de bancuri! Trezește-te! – îl mobilizează Jimmy Navarrelli.

Observînd că arhitectul nu-l prea aude, continuînd să zacă pe mozaicul de lîngă bordura piscinei, îl înhață de picioare, ajutat de Begibeg Mehmet Ali și Dragodana, cu care reluase (probabil) relațiile, și-l repune pe verticală. Dar invers. Cu capul în jos.

Cu apa pe care-o elimină Maximilian Prior, se restabilește și nivelul relativ scăzut al piscinei. Arhitectul strănută, tușește, deschide ochii și-și recapătă uzul rațiunii treptat. Suficient pentru a ne comunica:

- Unde s-a dus nenea Bucifal? Că era parcă pe-aici!

- Baroane, liniștește-te! A rămas acolo, unde l-ai văzut! Și rămîneai și tălică, dacă nu eram eu! – îl repune la curent cu realitatea trombonistul.

Privind năuc la asistență, Maximilian nu-nțelege nimic. Apoi, dînd ochii cu Jimmy, îl întreabă perfect lucid:

- Tu m-ai salvat?

- Eu-mpărate!

- Ai o mie de lei de la mine!

- Să trăiești, și la mai mare! Ieși cu marafeții…

Maximilian își duce mîna la buzunar, cercetează înfrigurat, dar nu reușește decît să-și mai pompeze ceva lichid din splendidul său costum de terylen albastru. Se uită la noi, zîmbind încurcat, apoi ne comunică impresiile sale:

- Cred că mi-am uitat portofelul în cameră!

Sandy Gai, penitent, amintindu-și că nu el izbutise să-l readucă la viață pe arhitect, se oferă plin de-o amabilitate fudulă:

- Maxule dragă, accepți să-ți avansez eu miarul?

După cum era de așteptat, Maximilian primește, așteptînd ca amicul să-i înmîneze suma cu care-l premiase pe Jimmy. Sandy Gai, mai extrage și el niște apă din buzunarele personale, dar fără portofel. Extrem de jenat, se scuză:

- Tare mi-e teamă că mi-am rătăcit portofelul!

Schiledi, bucuros de insuccesul bunului său prieten, nu-l mai întreabă pe Maximilian, ci-și vîră adînc mîna în buzunarul de la spate. Însă rămîne cu ea acolo, de parcă ar fi paralizat brusc. Se uită neliniștit la arhitect, apoi la Sandy Gai, după care izbucnește într-un chelălăit impresionant:

- Am fost furat! M-au prădat hoții! Sîntem toți victimele unui pungaș... Același, mai mult ca sigur!...

Deși nu-nțeleg de ce s-o fi înverșunat respectivul numai asupra arhitectului și amicilor săi intimi, sînt totuși curios să aflu cum a procedat pungașul de buzunare, deoarece, ca detectiv de excepție, nu-mi este permis să scap din vedere manevrele nici măcar ale unui „pic-pocket", oricît ar fi el de calificat. Voi fi obligat, fără doar și poate, să organizez o nouă anchetă, suplimentară. Dar trombonistul, zîmbind subțire și enigmatic, mă scutește de noul efort intelectual, deoarece le arată victimelor, în spatele lor, pe-un scaun abandonat, trei portofele barosane, din care se scurgea un fir de apă gălbuie:

- Nu-s cumva ălea portofelele uitate în cameră? Bernebecilor! Parc-ați fi milionari, așa vă purtați cu obiectele personale... De ce le împrăștiați alandala, fiecare pe unde apucați?

Nici să fi tras cu pușca după ei, și cei trei păgubași n-ar fi alergat mai urgent în direcția banilor considerați pierduți. Maximilian își recunoaște imediat portofelul, îl ia, scoate din el un maldăr de bancnote fleșcăite și, fără să le numere, le vîră la loc. Amicii săi intimi întreprind aceeași operație.

Extrem de satisfăcuți, mai ales după îmbucurătoarea constatare că nu li se furase un sfanț, se felicită reciproc, mai mult din priviri. Cred și eu, cu-atît mai mult cu cît ar fi fost neplăcut să fim considerați niște posibili hoți de buzunare!

Numai trombonistul de Jimmy nu pare prea încîntat. Ceea ce-l determină să se adreseze arhitectului, care intenționa vizibil să pornească spre apartamentul său, pentru a se schimba de haine:

- Hello! Ce-i facem cu mangoții, baroane!

Maximilian Prior, căruia nu degeaba îi zicea Navarrelli „baroane", se comportă conform titlului. Procedează din nou la extragerea portofelului, îl mai stoarce nițel, după care-i numără trombonistului zece hîrtii de-o sută, i le îndeasă în mînă, pentru ca, după o oarecare ezitare, să-i mai înmîneze trei bancnote, declarîndu-i:

- Jimmy, băiatule, sînt ai tăi! Pentru găsirea portofelelor, capeți și-o primă de trei sutici! Ca să-i dai la călcat, acum cît sînt încă umezi!...

- Baroane, ești o perlă de fată! Ten chiu!

Aproximativa englezească utilizată de trombonist mă oripilează în aceeași măsură ca și limbajul lor de „miștocari". Mai ales că, știind cu cine am de-a face, nu-s încă apt să pricep de ce i-a returnat banii, atîta vreme cît portofelele zăceau pe scaun, la îndemîna oricărui găinar. Și-aici e ceva neclar, și iar mi se complică misiunea pe care mi-am asumat-o, anume de-a investiga discret, secret și eficient, pentru a-l feri pe bietul arhitect astenizat de manevrele bandei Navarrelli – Begibeg Mehmet Ali – Dragodana Tatu.

Cînd ajungem la canton, peste vreo jumătate de ceas, și dăm să deschidem portierele „Bombiței", un șuvoi de apă se năpustește în ograda de la Valea cu Urși. Dacă ar fi durat mai mult călătoria, de la motel la locuința vărului Anatolie, precis că s-ar fi acumulat o cantitate de apă impresionantă, deoarece și-acum, cînd coborîm din „Fiat", hainele noastre mustesc intens și incontinent.

Privind suspicios la Babane și la bălăița de Biba, îi iau rapid la întrebări:

- Dar voi pe unde v-ați bălăcit, de curge atîta apă din îmbrăcămintea voastră? Că nu v-am observat, așa cum s-a întîmplat cu Babacu, să fi înotat prin piscină?...

- Măi fratele meu, glumezi? – se miră de interogatoriul meu vlăjganul de Babane. – Cînd am văzut că se-ngroașă problema, și că banditii se bat de sanchi, cine ți-a dat o mînă de ajutor la continuarea anchetei tale de detectiv? Asta nu te-ntrebi?...

- Fii mai explicit, măi nepoate! Ce mînă de ajutor?

- Ca să-i urmărești mai îndeaproape, te-am ajutat să faci bîldîbîc în piscină!

- Cum?

- Ți-am dat brînci, pe la spate!

Biba, uitîndu-se la mine ca la Dumnezeul detectivilor internaționali, mă chestionează șmecherește:

- El Fugitivo, n-ai să ne lași să murim proști, fără să ne spui ce-ai observat în bătălia din fundul bazinului... Că, vorba lui Babane, totul fusese numai o înscenare de-a bișnițarilor!

Spre rușinea mea, sînt nevoit să mărturisesc:

- N-am observat nimic, dragă Biba. Aveam alte ocupații la ora aceea!

- Ce făceai? insistă bălăița.

- Înghițeam apă! Aproximativ rece, dar suficient de murdară...

Babacu, scuturîndu-și apa din fundul blugilor, se dă pe lîngă mine și mă mîngîie blajin, comunicîndu-mi:

- Nu fi supărat, unchiule Al! Se merita! Pentru c-a băgat de seamă Babacu, în locul tău... De-aia mă suisem pe trambulina cea mai înaltă... Ca să văd cît mai bine!

Entuziasmat de inițiativele scumpilor mei nepoți, demni urmași ai marelui Conan Doi, detectiv de excepție și de șoc, îi mobilizez să meargă cît mai urgent la baie, să se curețe de jegul piscinei și să ne reunim peste o jumătate de ceas, la un pahar de lapte acru de vorbă, pentru a ne transmite reciproc informațiile culese.

Pînă atunci, baia fiind pe mîinile lor curate (la figurat, pentru că la propriu-i imposibil) mă deplasez în direcția parkingului păsăretului, unde sper să mai găsesc niscaiva ouă proaspete, și-n sectorul „Vițicii", unde sper s-o găsesc pe ea în persoană, pentru a proceda la mulsoarea de rigoare.

Bineînțeles, spre surprinderea mea, fiind suficient de abilitat în branșă, rezolv totul în mai puțin de 25 de minute. Și mulsoarea, și recoltarea ouălelor.

După ce mă dușez urgent, dînd jos nu numai subprodusele bazinului de înot, ci și cele ale sectorului zootehnic, mă prezint în living-room, proaspăt la minte și curat la trup. Și cu haine uscate!

Laptele acru se dovedește la mare înălțime, fiind de-a dreptul acid. Dar îl sorb curajos, deoarece e obligat să ne ușureze digestia. Copiii, numai în pijamale, stau în jurul meu, mirîndu-se că pot ingurgita infama poțiune. Cu atît mai mult cu cît dînșii și-au turnat în cănile lor personale, de peste o jumătate de litru, lapte proaspăt muls, fără să-l mai fiarbă.

- Babacule, mi-ești dator! Spune-mi ce-ai observat de pe trambulină? – îl solicit pe minibondocelul familiei.

- Unchiule Al, dar tălică n-ai văzut nimic, te juri? Că doar te aflai lîngă gangsteri...

- Cum să observ, dacă eram cu ochii închiși și gura deschisă? – îl informez pe Babacu.

- O.K. Te cred, nu mai e nevoie să te juri! Atunci să-ți spun eu, că eram sus, și-i urmăream pe Jimmy, Ali și Draga... Știi ce făceau? Îl țineau la fund pe nenea Maxu, apoi i-au luat la rînd și pe prietenii lui, și le scoteau portofelurile... Asta o făceau Jimmy și cu indianul de Ali... Draga stătea afară, pe marginea bazinului, i-au dat portofelurile, apoi s-au dus iar după nenea Maxu, să nu bea prea multă apă, și să scadă bazinul...

Înlemnit de cele auzite, îl întrerup:

- Bun... Dar ce opera în timpul ăsta Dragodana?

- Scotocea prin portofeluri, citea hîrtiile de-acolo, număra banii...

- Și... Și-apoi?

- După aia le-a pus la vedere, pe scaunul părăsit... Că toți se bălăceau în piscină... Adică nu chiar toți, pentru că mai era...

- Cine? – întreb eu ars de nerăbdare.

- Nenea Grebencea!

- Singur?

- Singur! Numai el cu el!

- Și ce făcea? – insist eu, cuprins de disperare că Babacu nu-i mai concis și explicit.

- Nimic! Nici nu putea! Zăcea la pămînt, ca mort!

- Îl lovise cineva, se lovise singur?

Babacu stă o clipă pe gînduri, apoi demarează:

- Nu cred să-l fi otînjit careva... Că toți erau ocupați cu fraierii de voi, de-alde nenea Maxu și-

äilalți... Singur, nici așa n-ar fi putut, pentru că era atît de beat, încît dacă mișca un deget, amețea și cădea din nou la podea...

Îmi vine să-mi trag palme.

- Bine, dom'le Babacule, pentru asta mă fierbi în suc propriu o jumătate de ceas? Nu puteai să-mi spui de la început?

- Ba eu puteam, dar nu m-ai lăsat, c-ai vrut să mă interoghezi ca locotenentul Columbo... Parcă eu aș fi fost criminalul, și nu bișnițarii ăia! Vezi, așa se-ntîmplă, dacă ești mic și necăjit! Îți bat joc de tine ăi mari...

Babacu începe să plîngă cu lacrimi cît bobul de fasole. Sughițe și mormăie cuvinte de neînțeles.

Privirile dezaprobative ale fratelui Babane, dar și mai crîncen condamnatoare ale surioarei Biba, mă obligă să-l iau în brațe pe bondocel, să-l mîngîi și să-l îmbrățișez, alintîndu-l.

- Babacule mic și scump, n-am vrut să te necăjesc... Dar așa se procedează într-o anchetă serioasă... Crede-mă, zău așa! De mîine am să mă ocup foarte intens de rostul operației întreprinse de găinari, și pe care ai surprins-o atît de inteligent... Mîine, la motel, am să le întind o cursă de pomină, să mă țină minte cît or trăi... Pentru că trebuie neapărat să aflăm ce căutau în portofelul lui Max! Dacă n-au furat banii care erau acolo, înseamnă că urmăreau altceva... Enigma se află la motel...

Cînd pomenesc a doua oară de motel, Babacu se mișcă lejer în brațele mele, încetează să mai suspine, își ridică ochii neprihăniți spre chipul meu și mă întreabă dulce:

- Hombre! Nu-i așa că te-am ajutat?

- Dar bineînțeles, Babacule! Și tu, și Babane cu Biba. Meritați toate felicitările...

- Unchiule! – susură nepoțelul. – Numai felicitări?...

- Ce-ai mai vrea? – încep eu să devin circumspect.

- Felicitări, cu profiterol!

Pînă s-apuc a-i răspunde lui Babacu, vlăjganul de Babane trage singur concluziile, adresîndu-se însă Bibuței:

- Eram precis, că iese cu profiterol!

Apoi, privindu-mă nevinovat, îmi completează și mie necesarul de informații:

- Măi fratele meu, dar tanti Lili Mamulea nu merită și ea un profiterol? Nu te grăbi, că-ți spun eu! Merită! Fii atent, cînd a căzut în apă, ce crezi c-a făcut? Tot eu îți spun! S-a pupat cu turcul... Bot în bot... În apa aia murdară! Ce zici? Merită? Că nu-i frumos din partea ei! Ori cu arhitectul, ori cu turcul! Cum scrie la carte? Unde-i turcul și pistolul!... Aia e! E bine?

Zi de „relax”

Deși mă scol destul de tîrziu, – judecînd după înălțimea soarelui, dar care nu se prea vede, fiind pitit după niște nori de lînă merinos, – mă simt golit de vlagă, obosit în exces.

E și normal, dacă ținem seamă de exercițiile la care fusesem supus ieri, cu care prilej atinsesem performanțe demne de-o cauză mai bună. Bunii mei prieteni, Doru-doctoru și Sandu-Babandu, mă preveniseră de-atîtea ori să nu mă „dau în bărci”, înțelegînd prin asta evitarea oricăror eforturi. Or, ce să ne mai ascundem după deget, personalitatea subsemnatului își permisese prea mult: „țigăneasca”, natație, plus un festin pantagruelic.

Decid, în disperare de cauză, să amîn pentru mîine ancheta anunțată aseară scumpilor mei nepoți. Cu atît mai mult, cu cît trebuiesc neapărat analizate (profund, grav și serios) o serie de enigme, din care cea mai încîlcită mi se pare misterioasa persoană a lui Tatanașu „Francezul”. Este sau nu este el „creierul”?...

Pentru o analiză corespunzătoare, orice detectiv care se respectă apelează la două lucruri: primo – un breakfast țeapăn și vîrtos, și secundo – un răgaz de liniște, pentru relaxarea organului de gîndire. Deocamdată ar fi cazul să mă ocup de „primo”. Motiv ce mă determină să cobor urgent din pat, direct în papuci și să sprintez spre baie.

Mai înainte de-a declanșa ecarisajul personal, strig din mers către odaia copiilor:

- Deșteptarea, frați români! E tîrziu și ni-e foame!... Pentru obținerea unor rezultate apreciabile, întrucît mă-ndoiesc să mă audă nepoții mei dulci, glasul fiindu-mi slăbit și tremurător (poate și din pricina nemîncării) zdupăiesc pe coridor ca un buldozer, parcurgîndu-l de două ori în ambele direcții. Cînd constat unele fisurări în tencuiala pereților, capăt convingerea că mi-am atins scopul. Drept care mă reped în baie.

Din păcate, datorită exercițiilor mele de cross în circuit închis, pierdusem o infimă parte din remarcabilul meu simț de orientare în spațiu. Drept care nimeresc de-a dreptul în bucătărie. Care-i ocupată de hoardele Jimbla.

- Bună dimineața, unchiule Al! – mă întîmpină glăsciorul bălăiței. – Poftim la masă...

- Noroc, măi frate! – mă salută bine dispus Babane, zdrăngănind semnificativ cu furculița.

- Hombre, cîte ochiuri să-ți fac?

Babacu, numai în pijămuță, avînd la stînga un castron cu vreo duzină de ouă, iar în dreapta tigaia cea mai superdimensionată din dotația bucătăriei, așteaptă nerăbdător răspunsul meu.

Renunț rapid la dușul propus, amînîndu-l pentru mai tîrziu, eventual după gustarea de dimineață, și-i comunic nepoțelului rezultatul maturei mele chibzuințe:

- Dacă-s cu brînză, trei, iar dacă ai cumva niște costiță afumată, atunci patru!

- S-a făcut!... Costița-i gata rumenită...

- Sparge cinci, Babacule, să fie cifra rotundă!

Babane, pus pe glume, mă completează:

- Rotundul la rotund trage!

Peste o jumătate de ceas, răstimp în care am „servit” un breakfast de zile mari, îmi aștept cafeaua, care fierbe pe aragaz, păzită de îndemînaticul meu nepoțel.

După ce-mi aprind o „Snagoavă” cam dură, gîndesc c-ar fi momentul optim să comunic membrilor tribului ultima mea hotărîre. Cu stomacul plin, orice veste neplăcută e suportată mai bine.

- Șmecheriilor, astăzi ne odihnim!... Avem o zi de „relax”! Trebuie să reflectez la problemele despre care am aflat abia aseară, și-abia apoi trecem la acțiune! E-n regulă?

- Sigur că nu! – obiectează vlăjganul de Babane. – Ne-ai promis profiterol, și nu-i frumos să-ți calci cuvîntul! Află, dragă unchiule, c-am muncit țeapăn, cum zici matale, n-am stat pe tușă... Dacă nu ne vîram în apa împuțită a bazinului, nu-i observam pe bișnițari!...

Există și-o oarecare doză de adevăr în afirmațiile nepotului. Dacă nu mă-mbrînceau în piscină, altfel ar fi evoluat evenimentele!

- Bine! Ajunge cu demagogia! – le declar eu.

- Eram precis c-ai să zici așa și-ai să recunoști! – aprobă Babane.

- Mă refeream la demagogia profesată de tine…

- Iartă-mă, unchiule Al, eu crezusem invers!

- Uite ce-i, dragule, eu știu de la bunică-meu: „omul se leagă de cuvînt, și boul de coarne!”. La prînz, veți avea profiterol, ca desert… Preparat de mînurile mele! Dar pînă atunci să mă lăsați în pace, să nu mă bateți la cap, deoarece am să reflectez la gravitatea situației, la mine-n living-room…

În vreme ce Babacu îmi servește cafeaua, fără caimac, deoarece dăduse în foc pe cînd discutam cu Babane, Biba își face semne (nu prea discrete) cu frații ei personali. Întrucît nu-mi place să fiu eliminat din cercurile tineretului, și nici să fiu considerat naiv, o interoghez pe loc:

- Ce nu-ți convine, dragă surioară?

Biba, stînjenită, face fețe-fețe, apoi mărturisește:

- Unchiule Al! Aș avea o contrapropunere… Înainte de-a te-nchide în odaia de gîndire, hai să punem la punct întreaga gospodărie…. Împreună… Că noi sîntem mici și necăjiți! Dacă lucrăm în colectiv, terminăm totul într-o oră… Apoi mergem fiecare la treburile noastre. Eu am să mă îndeletnicesc cu prînzul, matale cu analiza situației, iar Babane și Babacu, dacă mai au timp, cu atelierul lor de electronică…

- Zău, fratele meu, s-alege praful de canton, dacă nu ne ocupăm de el… Puțină muncă fizică n-are cum să-ți facă rău… Iar în vreme ce lucrăm cu toții, o să tăcem mîlc, și-ai să te poți gîndi, muncind, la enigmele tale! – încearcă să mă prelucreze Babane.

- De-acord, fraților! – le comunic asentimentul meu. – Dar nu mai mult de-o oră! Dar, ia stați nițel! Ce-i cu atelierul de electronică? Nu mi-ați pomenit o iotă despre el…

- Pe ce lume trăiești, Hombre? – exclamă Babacu. – Există astăzi tineri care să nu se intereseze de tehnică și electrică? Păi Babane este abonat la revista „Știință și tehnică”, ba chiar și la „Minitehnicus”…

Babane, flatat de faptul că frățiorul îl citează, completează:

- Ne-a dat tăticu niște scule, avem și sîrmă de cupru, letcon electric, cu bec, patent… Vino să ne vezi atelierul, că-i în odaia noastră… N-o să-ți pară rău… Mai ales că bateria „Bombiței” nu mai face doi bani.

Presimțind oarece vești înspăimîntătoare, devin brusc interesat:

- De unde știți?

- Păi am dat-o jos de pe „Bombiță” dis-de-dimineață, că ne plictiseam… Acuma-i la noi, în atelier! Și n-arată deloc bine…

- Imediat s-o puneți la loc! Vreți să mă lăsați fără mașină? De ce n-arată bine?…

Babane, luîndu-și o mutră electro-tehnică, mă informează competent, de parcă ar fi specialistul meu de la „Ciclop”:

- Pentru că era plină cu apă! Nu știu pe unde-o fi intrat, dar cînd i-am scos bușoanele, am descoperit c-ajunsese apa pînă sub ele… Bine c-am vărsat-o…

- M-ați nenorocit! Era electrolitul, un amestec de apă și acid sulfuric… Unde l-ați vărsat?

Babane mă privește evident contrariat, apoi își trage o palmă pe frunte, scoțînd în același timp și-un strigăt de bucurie:

- Acum înțeleg! E formidabil! Mă miram eu de ce ni s-a găurit fața de masă… E clar! Fii liniștit, unchiule Al, că lichidul, atîta cît a rămas, aproape 70%, este-n afară de orice pericol! L-a turnat Babacu în olica de noapte… Îl punem la loc imediat!

Bine că m-am lăsat mobilizat de copii, la operația de revizuire a gospodăriei cantonului. Dacă n-ar fi demonstrat atîta inițiativă, ne-am fi aflat înaintea unei situații irezolvabile. „Vițica”, neglijată zile de-a rîndul, neadăpată și fără furajele necesare, recursese la măsuri disperate, păscînd aproape global gazonul din fața living-room-ului, dar și florile din grădinuța Feliciei. Bine că le-a avut la-ndemînă, pentru că, altminteri, ar fi fost obligată să utilizeze iedera de pe canton, operație oarecum dificultuoasă, avînd în vedere că, pe alocuri, altitudinea de creștere și cățărare a iederii atingea și cote de trei, pînă la patru metri.

Găinile se descurcaseră mai greu. Dar nici nu mai ouaseră cantitățile cu care ne obișnuiseră. De-aia poseda Babacu, în bucătărie, numai un singur castron cu ouă. Pesemne, neavînd alte posibilități, își devoraseră propriile produse. Iar cele care lipseau, găinile, că despre ele e vorba, probabil că emigraseră pe toloacele înconjurătoare.

Deducțiile mele se dovedesc realiste, deoarece, după indescriptibile marathoane, reușim să colectăm vreo șase galinacee, din cele unsprezece dispărute. De altfel, fie vorba între noi, nici acum nu-s prea convins să aparțină speciei respective, pentru că mi se par excesiv de dezvoltate. Dacă nu-s găini, precis ne-am ales cu niște dropii. Iar, întrucît, după cîte știu de la școală, dropiile nu domiciliază la munte, înseamnă că-s găinile altora.

După ce-am pus totul la punct, parkingul păsăretului, garajul „Viticii", grădina de legume și livada, apreciem că binemerităm cîteva momente de odihnă. Cu-atît mai mult, cu cît ziua de astăzi fusese decretată zi de „relax"!

Sîntem la adăpost de ochii străinilor, dar în plin soare, pe gazonul fraged, recent tuns de „Vițica", și facem, ceea ce se cheamă în limbajul tinerilor mei nepoți, – plajă! Mai precis, ne expunem razelor incendiare ale măreţului astru, pentru a ne alege cu creierii rasol (sau pané, la alegere), cu pielea arsă, plină de bășici, tocmai bună pentru utilizat iaurtul pus la prins, dar și cu mintea vraiște, din pricina accelerărilor neuronice determinate de razele infra.

Nepoții îmi stau tolăniți pe iarbă, ca niște purceluși, iar eu într-un fotoliu de paie, – suspect din toate punctele de vedere, mai ales cel al rezistenței, – sub o umbrelă de ploaie, proțăpită în spătarul fotoliului.

Spre deosebire de alți detectivi internaționali, nu obișnuiesc să-mi notez nimic în blocnotes. De altfel, nici nu posed articolul respectiv. Memoria mea, autentic computer, înregistrează totul, reține orice informație, și-mi restituie, la momentul potrivit, documentația necesară. Rareori, cînd sînt obligat de conjunctură să consum în exces alcooluri, se autoșterge, creîndu-mi, astfel, oarece dificultăți.

De aceea, pentru a-mi pune la punct multiplele aspecte ale enigmelor stîrnite de subiecții de la motelul „Craiul Munților", apelez, pentru sectoarele șterse, la benzile din capetele lui Babane, Biba și Babacu.

- Babane dragă, hai să lămurim o chestiune! – mă adresez vlăjganului, stacojiu ca un rac scos din ceaun. – Ești convins că Lili Mamulea, logodnica prietenului nostru Max, se săruta cu complicele lui Jimmy, tătarul ăla de Begibeg Mehmet Ali?

Nepotul mă privește surprins, apoi mă lămurește pe loc, în stilul său caracteristic:

- Dar bineînțeles! Așa cum stăteau amîndoi, bot în bot, cel mult ar fi putut doar să se muște!...

- Măi băiete, dar dacă își vorbeau, mai îndeaproape, așa, ca de la om la om?...

- Posibil, măi fratele meu, deși mi se pare cam greu.

- De ce? Pentru că se aflau în bazinul piscinei?

- Exact și întocmai! Însă sub apă! Și dacă-și deschideau gura să spună ceva, li se umplea imediat cu zeama aia clocită... Și încă nu s-a descoperit un sistem de vorbire în mediu lichid, n-am citit nici în „Știință și tehnică" despre așa ceva...

- Mda! – îl aprob eu 50%. – Însă nu-i exclus să-și fi făcut semne cu ochiul...

- Mda! – mă aprobă și Babane, fără să-mi precizeze proporția. – Eram precis c-ai s-o scoți basma curată pe Mamuloaica!

Renunț la colaborarea cu nepotu-meu, deoarece simt că-i pornit. De la bun început nu-i fusese simpatică Lili Mamulea.

Pe de altă parte, îmi explic bizarul comportament al tinerei femei, presupusul sărut cu indianul mascat, prin vertijul pe care-l produce, de foarte multe ori, muzica bine ritmată (dar și ușoară) asupra persoanelor trecute de prima tinerețe, mai ales cînd contactează subiecți în plină vigoare și splendoare biologică. Se mai întîmplă!

Pentru moment, abandonez tema Lili Mamulea, și mă apropii de problema, după mine cea mai inexplicabilă, cea a portofelelor furate în timpul evoluțiilor subacvatice. De vreme ce Jimmy Navarrelli mai examinase o dată conținutul celui aparținînd arhitectului, pentru ce mai simțise nevoia unei cercetări suplimentare? Ce putea să aibă Maximilian Prior în portofel, de trezea interesul bandei? Și încă un interes nesatisfăcut la prima percheziționare! Aici e-aici! „Asta-i problema" vorba nefericitului prinț

danez, Hamlet de Elsinore.

Nu pot să avansez decît o unică ipoteză valoroasă: bișnițarii vor să afle, dar la mare precizie, două lucruri. 1). Cuantumul, exact și precis, al sumei pe care urmează s-o încaseze victima moștenirii neașteptate; 2). Data la care se va efectua încasarea banilor.

Oarecum edificat, nu-mi rămîne decît să trec la punerea în funcțiune, a magistralei capcane imaginate de mintea mea în permanentă stare de veghe și ebuliție. O cursă magnifică, aptă să-i determine pe bișnițari la o auto-demascare epocală. Pe cînd mă îndeletnicisem cu prestațiile gospodărești, gîndisem tot timpul, cumpănisem mereu diverse variante. Acum eram fixat definitiv. Însă păstrez totul în circuitele mele de memorare electronică, pentru a evita orice „scurgere” de informații utile bandei.

- Hombre! Se-apropie ora prînzului! Ce-i facem cu profiterolul?

Babacu, gol goluț, cum îl proiectase maica-natură, culcat pe burticică, și-a ridicat capul spre mine, așteptîndu-mi răspunsul. Cînd remarc gradul de prăjeală al fragedului său trupșor, încît ar putea fi lesne confundat c-un purcel de lapte la tavă, emit un strigăt de alarmă:

- Copii, în casă, la umbră! Ce-ați înnebunit? Vreți să vă procopsiți cu-o insolație? Ce-i cu voi, nu vă e bine?...

- Ni-e foame, unchiule Al! – miorlăie Biba, cărămizie ca o ceramică arsă insuficient. – Sigur că nu ne e bine, de vreme ce ne lași flămînzi!

Înmărmurit de bizara amnezie manifestată de bălăiță, încerc să-i reîmprospătez memoria:

- Tu trebuia să te ocupi de masă! Nu ne-am înțeles așa?

- Dar bineînțeles! Însă dacă matale ai să lucrezi în bucătărie, preparînd profiterolurile făgăduite, îți dai seama că nu mai am loc unde să mă ocup de mîncare... Avem doar un singur aragaz! Este? Și, pentru că tot ești acolo, ce te costă să ne faci și ceva de-ale mîncării?

Inimă de mamă, adică de unchi pe post de mamă, mă prefac convins și-o întreb:

- Ce v-ar place pentru prînz?

Cînd aude de prînz, și de faptul că ridic problema preferințelor, Babane își abandonează tarlaua unde se copsese la soare, și-mi comunică sugestiile generației:

- Mămăliguță cu brînză și smîntînă, pui la ceaun, cu mujdei de usturoi, cartofi franțuzești la cuptor, cu unt, ouă și brînză frămîntată, mere coapte, cu miere și scorțișoară, după care ne dai și profiterol...

După vreun ceas, răstimp în care membrii cei mai tineri ai tribului Jimbla se răcoresc la baie și se retrag apoi în living-room-ul meu, unde joacă șeptic, notîndu-și probabil rezultatele pe manuscrisele mele, eu îmi blestem zilele. În bucătărie!

Cine mă îmboldise să le promit profiteroluri?

Bineînțeles, nici vorbă să le prepar bucatele solicitate. Pentru că există posibilități care se poate, și posibilități care nu se poate!

Așadar, mă rezum numai să pun de mămăligă, dar care sper să fie de excepție, întrucît mălaiul ne fusese dăruit de boierul Tilică a lui Sfetea lu’ Pop.

În schimb, îmi concentrez toate forțele la prepararea profiterolului. E pentru prima oară cînd mă încumet să purced la o asemenea aventură. Pînă acum mă limitasem doar la consumarea celebrei prăjituri, însă suficient de atent, pentru a-i determina componenții. Care, dacă observațiile mele corespund realității, ar trebui să fie: cremă de vanilie, aluat franțuzesc, lămîie rasă, rom, bineînțeles zahăr, iar deasupra un morman de frișca.

În vreme ce mămăliga fierbe pe foc mic, colcăind în cel mai dezvoltat ceaun din bucătăria Jimbla, caut disperat componentele ce-ar trebui să intre în prepararea profiterolului. Nu există de nici unele. Nici în cămară, nici în bufet, și nici în beciul II. Abia într-un tîrziu mă gîndesc că n-ar fi exclus ca aluatul franțuzesc și crema de vanilie să nu existe în comerț sub forma în care le consumasem eu, ci să trebuiască a fi fabricate la domiciliu.

Numai ingeniozitatea mă poate salva dintr-o asemenea situație. Drept care procedez prin eliminare și substituire. Iar peste un sfert de oră profiterolul e gata, apetisant și frumos.

De gustat, încă n-am îndrăznit. Pentru că, în loc de aluat franțuzesc folosisem biscuiți „Albatros”, pe post de cremă de vanilie niște magiun lejer acriu, iar ca frișcă o cană de smîntînă. Restul însă rămăsese conform rețetei obținute de mine prin deducție. Lămîie rasă din belșug, rom așijderea, dacă sticla pe care se afla eticheta respectivă conținea chiar lichidul respectiv. Cu zahărul avusesem mai mult noroc, deoarece Felicia Jimbla păstrase niște zahăr-pudră, din cel care se utilizează la ambalarea rahatului lokum.

Generația mi se pare atît de hămesită de foame, încît apreciază elogios mămăliguța cu brînză (dar fără smîntînă, deoarece o folosiseră la profiterolul care-și așteaptă pe masă calificativul). Realiști, Babane, Biba și Babacu nu-mi mai cer relații despre celelalte feluri de mîncare sugerate. La felul al doilea servesc încă o porție de mămăligă cu brînză. La al treilea, numai mămăligă. Brînza se terminase toată. Peste două kilograme!

Bucătăria în care ne ospătăm, suficient de încăpătoare pentru a servi și masa înăuntrul ei, aproape că vibrează de entuziasmul pofticioșilor mei nepoți. Totuși, delectîndu-mă și eu cu felul al treilea, deoarece din primele două nu prea dovedisem, fiind ocupat cu primirea elogiilor, mămăliga îmi declanșează o serie de amintiri stranii, din îndepărtata mea copilărie, cînd maica-mare de la Poiana făcea mămăligă la cazanul de rufe. Exact același gust cu-al prezentei. Mi-aduc perfect aminte, pentru că, în ciuda interdicției decretate de maica-mare, probasem din ea. Bună! Nici acum nu-nțeleg de ce-o prepara anume pentru zăvozii din ograda vitelor... Probabil din pricina conținutului mare de proteine, dar și de tărîțe.

Ca și personalitatea mea, la vremea copilăriei, tînăra generație consideră preparatul excepțional, de vreme ce-l lichidează total. În lipsă de altceva.

Din păcate, cînd le servesc profiterolul (în viziunea mea artistică) situația începe să se deterioreze.

- Mă, fratele meu, – mă interpelează Babane, – de unde-ai luat magiunul ăsta? Nu cumva din cămara mămichii?

- Exact!

- Atunci sîntem în pom, unchiule Al! Mămica îl pusese deoparte, pentru că se acrise, și vroia să-l folosească drept maia, la fermentarea prunelor de țuică...

- De-aia s-a umflat oare în halul ăsta? – mă mir eu în gura mare. – Dar i-am pus o groază de zahăr, și încă din cel pudră...

- El Fugitivo, ai să rîzi, dar ăla nu-i zahăr-pudră, mai ales dacă l-ai găsit tot în cămară... Precis că-i scrobeală din făină de cartofi! – mă lămurește blajină Biba.

Îngrozit, pînă la urmă aflu din gura copiilor că nici romul nu era chiar rom, ci spirt denaturat. Opresc disperat consumarea profiterolului, deși nimeni nu se atinsese de el.

- Ce facem! Unde-l aruncăm? N-ar fi mai bine să-l dăm „Viței”?

- Ce vorbești, Hombre! După ce era să ne omori, vrei să ne lași și fără lapte? – intervine bondocelul familiei.

- Crezi că-i poate scădea debitul? – mă interesez eu.

- Dar bineînțeles, unchiule Al!

- Nu-nțeleg cum!

- Măi fratele meu, fii atent! – se bagă în vorbă specialistul zootehnician, adică Babane, – Dacă moare, sînt precis că nu mai dă o picătură de lapte!

Cuget rapid, apelînd la circuitele mele neuronice, și găsesc imediat soluția optimă:

- Îl îngropăm!

- Vezi-ți de treabă, unchiule! Nici așa nu-i bine? Se umflă-n pămînt, dă pe-afară, și-l mănîncă păsările! Și rămînem și fără ouă.

Abia într-un tîrziu găsim ideea salvatoare. Băgăm profiterolul în cuptorul aragazului, și-l incinerăm pînă se transformă în scrum. Bineînțeles, ideea îmi aparține.

Peste cîteva minute, nu mai mult, sîntem cu toții refugiați în curtea cantonului Valea cu Urși, de unde privim îngrijorați la trîmbele de fum negru și urît mirositor care năvălește pe ferestrele și ușile

locuinței familiei Jimbla. Tuciurii la fețe, cu îmbrăcămintea plină de funingine, așteptăm să ardă complet profiterolul din cuptor. Deși, după mine, ar fi excelent dacă ar arde, totodată, și aragazul. Pentru că am dubii serioase că va mai putea fi cîndva utilizat. Decît, cel mult, pe post de crematoriu pentru gunoaiele gospodăriei.

Un claxon strident, îndelung repetat, ne distrage atenția de la tragedia care se consumă în aragazul din bucătărie.

Ne repezim cu toții la gard, să vedem cine ne deranjează.

- Alooou! – strigă cineva din „Opelul" pe care Iorgu Grebencea îl împrumutase arhitectului.

Privim mai atenți la personajul ascuns de reflectarea parbrizului și, spre surprinderea noastră, îl recunoaștem pe Jimmy Navarrelli. Îi facem semn cu mîna, pentru a ne recunoaște și bișnițarul, deoarece, în halul în care sîntem, e posibil să ne confunde cu vreo echipă de dansuri folclorice papuașe.

- Ce s-a-ntîmplat, meștere Conan? Am zărit incendiul de la canton, și-am oprit să vedem ce-i eu voi, dacă mai sînteți în viață! – mă informează trombonistul, coborînd de la volan.

- Totu-i în regulă, tinere! – îl liniștesc eu. – Afumă aragazul! Dar cu ce prilej prin teritoriile noastre?

- Am ieșit și noi, la plimbare, să ne mai limpezim creierii!

- Care noi? – îl interoghez eu intrigat, deoarece e singur.

- Noi, tineretul intelectual! Dragodana doarme pe bancheta din spate, iar Begibeg în portbagaj...

- L-ați culcat în portbagaj? – îmi exprim eu uimirea.

- Dar bineînțeles! Că nu era să-l plasez în brațele Dragodanei! Ei, ce-i facem, nu ne inviți să-ți vizităm hogeagul? Nu dai și matale un pepsi?

Dumnezeule! De ce-am incinerat profiterolul? Mergea perfect cu niște pepsi de la gheață. Scăpam și de infama prăjitură, dar și de bandiții lui Jimmy. Cu el în frunte. Totuși, să nu mîniem destinul. Mi i-a adus la timp. Taman la țanc, pentru a-mi verifica magistrala capcană.

- Dar poftiți înăuntru! Sînteți invitații noștri! Găsesc eu ceva pentru voi, în lipsă de pepsi! Am niște lapte prins, la frigider, nebunia lumii!

Bineînțeles, am în vedere laptele uitat acolo, de săptămîna trecută.

Capcana magnifică

Pentru perioada cît durează spălarea tinerei generații a familiei Jimbla, precum și-a rudei lor apropiate, care li s-a alăturat, îl rog pe trombonist să procedeze în consecință, și să-și trezească însoțitorii, după care să viziteze livada, grădina de legume și celelalte atenanse ale cantonului.

Pitiți în living-room, stăm cu toții lîngă fereastră, pentru a supraveghea manevrele bișnițarilor. Spre stupefacția noastră, care nu crezusem o iotă din aberațiile lui Jimmy Navarrelli, exploziva Dragodana Tatu, de astă dată somnolentă și blegită parțial, descinde din „Opel”-ul responsabilului de la motel, coborînd prin portiera din spatele șoferului. După cîteva schimburi de cuvinte cu bișnițarul, trec amîndoi la portbagajul elegantei mașini, de unde, cu evidente eforturi, îl extrag pe Begibeg Mehmet Ali. Dacă Dragodana ni se păruse doar pe jumătate adormită, indianul comanche, cu nume tătar, doarme de-a-npicioarelea 100%!

- Măi fratele meu, – îmi șoptește Babane, deși nu-l putea auzi nimeni din afară, – turcul ăsta-i beat cui!

- Nu te grăbi cu concluziile, că ajungi la confuzii! – îi atrag atenția nepotului meu. – E foarte posibil să fie obosit la extrema limită… Nu uita ce viață duc bandiții! Plină de excese! Nopți nedormite, jocuri de noroc, și multe altele…

- Lasă-te, unchiule! Ce crezi matale, n-avem și noi televizor? Am vizionat toate serialele!

Presupunerile mele se confirmă pe loc, deoarece Begibeg Mehmet Ali, la un ghiont lejer, dar ceva mai țeapăn al Dragodanei, se trezește imediat. Fără să mai stea mult la palavre, pornește urgent pe urmele complicilor, pășind în deplinătatea funcțiilor sale locomotrice.

- Formidabil, Hombre! – exclamă Babacu, fluierînd admirativ. – Merge ca pe arcuri! Nici gînd să fie beat… Dar l-au pitit în portbagaj, asta-i precis, ca să nu-l vadă fraierii de la motel, cînd l-au cărat de-acolo!…

În mai puțin de 15 minute, rezolvăm situația din bucătăria familiei Jimbla, procedînd la o curățenie sumară, dar eficientă. Totul arată ca nou! În locul precedentei culori a faianței de pe pereți, care era albă, am obținut acum o delicată și gingașă nuanță de gri-antracit. După ce izbutim să ne spălăm, cu rîndul, zvîrlim vechea îmbrăcăminte la coșul destinat rufelor murdare ale tribului, și ne-nțolim cu hanțe curate. Arătăm și noi ca oamenii!

Grupul nostru, suficient intrigat de incredibila apariție a bandiților la canton, pornește imediat pe urmele bișnițarilor, curios să-i surprindă în plină activitate nocivă.

- Ei, gorobeților, unde-ați plecat? Sîntem aici, nu ne mai cătați!

Dragodana, în ciuda blugilor ce stau să plesnească pe dînsa, s-a cățărat tocmai în vîrful nucului din livadă, de unde examinează orizontul. Și-a recăpătat virtuțile explozive deoarece ne demonstrează o coborîre fantastică, străbătînd vertiginos printre crengi și frunziș, fără nici o vătămare vizibilă, ca să aterizeze la punct fix, exact lîngă noi. Jimmy Navarrelli și Mehmet, în schimb, sînt dați dispăruți.

- Unde-s colegii dumitale, domnișoară? – o-ntreb eu vădit interesat. – Pe-aici, prin sector?

Făptura hippy îmi mîngîie deocamdată nepoții pe cap, cuprinsă subit de-un inexplicabil val de căldură maternelă. Pînă s-apuce să-mi răspundă, se pomenește apostrofată de Babane, care se scutură sub alintarea ei manuală ca un mînz buiac:

- Hei, tanti, nu mă căuta de purici, că n-am avut niciodată!…

Dragodana tresare, neplăcut surprinsă, dar trece peste insolența vlăjganului, și preferă să-mi furnizeze informația solicitată în limba ei de periferie:

- Fii calm, babacule, nu-ți scotocesc prin cuibare! S-au dus pînă la mașină, după țigări…

Mă rezum s-o întreb pe explozivă, care-a sistat orice operație de captare a benevolenței tineretului:

- De unde și pînă unde ați ajuns să vă plimbați cu „Opel”-ul lui Grebencea? Parcă-l împrumutase arhitectului…

- Ca scriitor, babacule, ar trebui să mai umbli pe la proverbele poporului român! N-ai auzit de: „dar din dar se face rai“?… Max, la cererea noastră, ni l-a împrumutat imediat… Cu-atît mai mult, cu cît e foarte ocupat… Colectează marafeți, pentru taxele de succesiune.

Probabil că bișnițarii au o propensiune deosebită pentru cuvinte poluante și proverbe referitoare la avantaje materiale, deoarece îl aud și pe Begibeg Mehmet Ali, care se-ntorcea de la „Opel”, însoțit de Jimmy:

- Calul de dar nu se caută la dinți, dar automobilul de-mprumut trebuie neapărat căutat la bujii!... „Opel”-ul arhitectului merge numai în trei cilindri! Ceea ce nu-i frumos din partea lui Max... N-ai vreo bujie de rezervă, bătrîne șef apaș? – mi se adresează, de astă dată, direct mie.

Din dorința de-a-i seduce pe găinari, scontînd astfel pe sporirea șanselor de „intoxicare” devin extrem de serviabil:

- Dar bineînțeles, dragul meu, oricînd ai să găsești la mine piese de schimb... Nu chiar pentru „Opel”... Pot să-ți dăruiesc un „Bosch”, ce-i drept nu tocmai nou.

Deși îmi pusesem mari speranțe în „Bosch”-ul străvechi și uzat 90%, indianul îmi mulțumește în stilul său caracteristic:

- Nu face nici un canci, bătrîne! Obrazul subțire, cu cheltuială se ține, iar „Opel-ul în pană, numai cu „Bosch”!... Ești pupat de întreg colectivul nostru! Dolofanule!...

Jimmy Navarrelli devine brusc elocvent:

- Maestre, ascultă la mine, să știi că ești valoros! De mult n-am mai văzut o grădină și livadă excelent îngrijite! Numai un mare scriitor se poate dedica, atît de pătimaș, naturii înconjurătoare... Ai mai scris ceva la roman?...

În numele cauzei, îl mint cu dezinvoltură:

- Dar bineînțeles!

Trombonistul dă neîncrezător din cap, dar n-are de unde cunoaște trista realitate:

- Probabil că lucrezi noaptea, ca Balzac, pentru că-n timpul zilei te văd mereu pe la motel!...

- Ai ghicit, dragule! Numai noaptea... Pentru că, ziua, mă documentez pe teren!

- Să ne trăiești, maestre! Ți-am spus eu că ești valoros, dar dai ceva? Pomeneai de niște lapte... Deși am prefera un ceai! Că laptele balonează, și ne comprimă la minte... Astfel, ne oferi prilejul să-ți vizităm și hogeagul, să vedem și noi unde lucrează scriitorul Conan!

Insistența și insolența bișnițarilor mă bucură nespus. Pentru că, fără să-și dea seama, se vîră singuri în gura lupului. Mi se oferă cea mai neașteptată ocazie de-a declanșa operația „capcana”. La un ceai de vorbă, le fac un pic de conversație, le întind antenele, iar găinarii, încîntați de primirea oferită, își pierd, chiar și temporar, reflexele. Ar fi fost ideal, dacă sfînta treime Jimmy – Dragodana – Begibeg ar fi consumat alcool! Dar indivizii, cel puțin pînă acum, nu manifestaseră preferințe decît pentru „Pepsi-cola”...

- Poftiți înăuntru, poftiți! – îi invit eu, cu-aceeași insistență. – Tot e ora ceaiului... Cum spun englezii: „five-o-clock tea”! Și-avem un ceai... nebunia lumii, nu altceva. Adus de mine, de la București!

După ce-mi instalez oaspeții de marcă (certamente falsă) în living-room, mă scuz pentru cîteva secunde și-i conduc pe copii la bucătărie. Grav, le transmit rapid indicațiile de rigoare:

- Fraților! N-am nici o clipă liberă... Dacă-i las pe criminali singuri, sînt în stare să cotrobăiască peste tot și să ne fure! E neapărat necesar să le servim ceva, care să le anihileze reflexele... Să-și dea drumul la gură... Pricepeți?

- O.K., unchiule Al! Sîntem în clar! – mă asigură bălăița de Biba.

- Perfect! Am plecat la bișnițari... În voi mi-e nădejdea!

Bine că m-am întors rapid în odaia mea. Pentru că, fără pic de jenă, Navarrelli îmi răsfoia prin manuscrisul romanului început, dar necontinuat.

Dragodana îmi „aranja” transistorul, căutînd plină de febrilitate muzică pop, fără să știe că aparatul meu nu transmite decît pe unde lungi, celelalte fiind „reparate” de inginerul de nepotu-meu, întrucît tanti Ralița se lepădase de orice răspundere, după ce-l demontase total, pentru a-l adapta la „Bombiță”, și nu mai fusese capabilă să-l reconstituie. Cu-atît mai mult, cu cît unele piese de la „Fiat”-ul meu (600 D) refuzau să se integreze transistorului.

Numai Begibeg Mehmet Ali stă relaxat, tolănit pe canapeaua ce-mi servește de pat, cu picioarele pe mașina mea de scris, ca să-i fie mai comod.

- Vă plictisiți, vă plictisiți? – încerc eu să mă manifest detașat, dar și lejer ironic.

- Maestre, dacă-ți termini romanul, ajungi mare! Paginile astea sînt formidabile! Unde-s celelalte?... – se exprimă entuziasmat Jimmy Navarelli.

Normal ar fi să mă bîlbîi. Dar găsesc imediat răspunsul necesar:

- În dormitor. Pe noptieră. Nu v-am spus că lucrez numai noaptea? – îi dezinformez eu deliberat, deoarece, în realitate, dorm în living-room.

- Uite, la asta nu m-am gîndit! – mărturisește trombonistul. – Dar o să-ți vizităm și dormitorul, după ce ne dai ceaiul ăla!

Dragodana, nesatisfăcută de recitalul oferit de Fărîmiță Lambru, mă privește urît și mă dojenește:

- Babacule, în afară de rîșnița asta, n-ai pe-aici vreun aparat de radio? Eventual un casetofon? Cum de poți să scrii, lipsit de muzică pop?

- Domnișoară dragă, mi-e imposibil s-ascult ceva în timpul lucrului. Pentru că eu, cînd scriu, bat!...

Exploziva făptură, zvîrlind cît colo transistorul, mă privește uimită, parcă și plăcut surprinsă:

- Mă cucerești, babacule, n-aș fi crezut că ești și violent! Și bați tare?

- Depinde. Dacă-s după breakfast, prînz sau cină, sînt în stare să trezesc și morții din mormînt. Însă, dacă „Erika”-i bine unsă și docilă, atunci face mai puțină gălăgie...

Jimmy și Begibeg Mehmet Ali se ridică în capul oaselor, privindu-mă agresiv. Trombonistul, cercetînd living-room-ul rapid și negăsind ceea ce căutase, mă întreabă bizar:

- Și pe Erika asta unde-o ții?

- Pe canapea, chiar aici, în living-room! Nu vezi c-a stat indianul cu picioarele pe ea, de i-a turtit cutia? Nu știu cum am să mai bat, dacă n-am să-i mai pot scoate capacul!

De data asta se uită toți trei la mine, de parcă aș fi debarcat dintr-un OZN.

- Maestre Conan, – îmi vorbește suspect de blajin trombonistul, – ești deranjat la plămîn, – și-și duce degetul la cap, – sau îți bați joc de noi, luîndu-ne de cretini?

Dragodana, după ce-și consultă optic complicii, preia continuarea conversației:

- Uite ce-i, meștere, fii atent, să știi că sîntem mult mai deștepți decît facem impresia! Punct și virgulă! Pentru că murim de dorul unui ceai... Unde-i „five-o-clock”-ul dumitale?...

Un zăngănit de lingurițe, pahare sparte și alte utilaje gospodărești mă îndrituiesc să-i răspund:

- Cred c-a venit! Deși nu mai sînt atît de sigur!

Mă deplasez în direcția ușii. Dar nu mai e nevoie s-o deschid, deoarece se năpustește peste mine, ca o lamă de buldozer, lovindu-mă corespunzător în frunte.

Căruciorul-măsuță, care în casa familiei Jimbla e folosit drept servantă mobilă, pătrunde în spațiu ca o rachetă sol-sol, continuîndu-și traiectoria pînă spre canapeaua de pe care se ridicase adineauri Begibeg Mehmet Ali.

Surprins de faptul că servanta-rachetă e absolut goală, mă reped urgent spre coridorul de unde-și făcuse apariția. Însă îmi reduc din elan, deoarece în pragul ușii mă așteaptă scumpii mei nepoți.

- Ce s-a-ntîmplat? Ce-i cu voi? – îi chestionez speriat.

- Nimic, unchiule Al! Am vrut să punem tăvile cu paharele de ceai pe cărucior, dar Babacu s-a-mpiedicat și s-a sprijinit în el... Însă nu i-a folosit, deoarece măsuța a luat-o la goană!

Babane, printr-un joc al ochilor extrem de bizar, vrea să-mi comunice ceva. Necunoscînd însă codul respectiv, sînt nevoit să-i cer un supliment de informații:

- Și unde-i ceaiul? Unde-s tăvile? Unde-s paharele?

- Nu te enerva, unchiule Al! Totu-i în bucătărie... Ceaiul în ceainic, tăvile pe masă, iar paharele... avem altele, că astea s-au cam spart nițel! Peste două minute vă servim ceaiul! Numai dă-ne înapoi căruciorul...

În vreme ce-i satisfac dorința, Biba îmi demonstrează și ea același joc de ochi, chiar mai bizar, ca și Babane.

Sesizînd incapacitatea mea de-a traduce textul transmis, bălăița îmi face un semn cu mîna, că totul va fi bine, și dispare spre bucătărie.

- Dragii mei, ați asistat și singuri la defecțiunea tehnică intervenită pe parcurs. Dar totul se va remedia în cel mai scurt timp, – le adresez eu distinșilor oaspeți o explicație. – Făceți-vă comozi, simțiți-vă ca la voi acasă!

- Ascultă, bătrîne șef apaș, crezi că pe la cășile noastre sîntem atacați cu platforme de lansare a farfuriilor zburătoare? Te-nșeli! – mă informează oarecum insolent Begibeg Mehmet Ali.

Peste cîteva momente, treimea nepoților mei își face reapariția pe teritoriul încăperii, în formație de apărare. Babane împinge căruciorul-măsuță, iar Biba și Babacu, înaintea acestuia, îl păzesc să n-o ia la goană.

La văzul celor expuse și transportate pe servantă, mă felicit singur pentru descendenții colaterali cu care m-a înzestrat vărul Anatolie. Dînd dovadă de-un remarcabil simț al orientării în societate, copiii ne serveau un ceai de excepție, la cel mai înalt nivel. Paharele erau prevăzute cu suporturi, pîinea prăjită și rumenită la fix, untul extras recent de la frigider, pateul de ficat de pasăre arăta extrem de proaspăt (deși făcea parte din rezerva cutiilor de conserve cea mai secretă a familiei Jimbla, ferită de ochii urmașilor pentru a evita orice pericol de intoxicare alimentară), iar furculicioarele și cuțitele de curînd spălate, deoarece Babacu e cu blugii leoarcă de apă în clipa cînd le scoate din buzunarul unde le păstrase.

- Sper să n-aveți nimic împotrivă, dacă scumpii mei nepoți au să-și bea ceaiul cu noi?

- Voie ca la banul Ghika, bătrîne șef apaș! – aprobă Begibeg Mehmet Ali. – Ceai să fie, că restul nu ne interesează!

- Perfect! Dați-mi paharele, să vă torn!

- Unchiule Al, lasă-mă pe mine! – mă roagă bălăița de Biba. – Cunosc mai bine rosturile! Pentru noi și matale am făcut ceai de pojarniță, iar pentru musafiri ceai englezesc…

În timp ce-și declamă textul, Biba îmi face cu ochiul. E ceva în neregulă cu copiii ăștia. Ori fac toți o conjunctivită, ori vor să-mi transmită ceva.

- Dragă surioară, perla mea de fată, slăbește-mă cu ceaiul de sunătoare!…

- Păi tocmai de-aia ți l-am preparat, ca să mai slăbești! Astăzi ai mîncat prea gras, și-o să-ți facă bine la ficat, zău așa!

Cînd mi-amintesc ce-am prînzit, mă enervez lejer:

- Care-i ceaiul pentru musafiri?

Fetița mi-arată ceainicul corespunzător. Din care, după ce le torn bișnițarilor, îmi servesc un pahar, pe care-l beau imediat, dar opărindu-mi nițel beregata, și mă mai servesc o dată, ca să-i demonstrez Bibei cine comandă în casă.

Bălăița geme ușor, aproape podidind-o lacrimile de necaz, apoi mă atenționează:

- O să-ți paie rău, unchiule Al!

Sorbim cu toții din paharele cu ceai auriu, puternic, aromat. Excelentă licoare! Probabil că-i provenit din Ceylon, apreciez eu, judecînd după exoticul parfum pe care-l degajă. Exact în clipa aceasta îmi cade fisa (după cum se exprimă tanti Ralița) și rămîn cu ceaiul în gît, mai precis în gură.

Circuitele mele neuronice, de excepție, intră în funcțiune, și realizez ce vroiau să-mi transmită Babane și Biba. Ceaiul pe care-l servisem musafirilor, dar și mie, miroase de la o poștă a drog. Parfum exotic, tocmai din Ceylon! Ha! Ha!

În vreme ce-mi preumblu prin cavitatea bucală lichidul „aranjat”, mă întreb îngrozit cu ce anume l-or fi aditivat scumpii mei nepoței. Droguri n-avem în casă, iar mințile lor fragede vor fi apelat la cine știe ce drăcovenie.

Întrucît Jimmy Navarrelli se uită la mine contrariat, prefer să-nghit totul, numai pentru a salva operațiunea „Capcana”. Pentru a-i zdruncina eventualele bănuieli, mai sorb o dată din ceaiul „englezesc”, după care îi zîmbesc încîntat, rotindu-mi mîna dreaptă ca un ventilator, semn de apreciere și manifestare

a extazului de care mă simt cuprins.

Deocamdată nu simt nimic concret. Fapt pentru care demarez imediat la organizarea „minutului de adevăr”, acea brumă de conversație din care ar trebui să trag maximum de profit și informații, furnizînd, în schimb, o serie de amănunte false, referitoare la bunul și distinsul Maximilian Prior, aparent dezavantajoase lui, dar apte să-i determine pe bișnițari la dezvăluirea planului pe care-l au în cap. Pînă-i timp! Că nu se știe cum acționează „drogul” copiilor.

- Dragul meu, – îl iau eu pe de departe, adresîndu-mă trombonistului, – parcă aveai mașină, de ce-ai mai împrumutat „Opel”-ul arhitectului?

- Maestre, am impresia că ești bine informat! Posed un turism: dar nu „pornește”! Cineva și-a permis să-mprumute două bujii…

- Poate-ți împrumut și dumitale niște „Bosch”-uri, că se mai găsește, nu duc lipsă! – îl incit eu.

- Ești drăguț, dolofanule, dar la „Volkswagen”-ul meu nu țin!

- Bravo! Student cu „Volkswagen”! Cînd ai să-ți termini studiile, te pomenești că-ți cumperi „Mercedes”! – încerc eu să-l „flatulez”, supralicitînd asupra viitorului său incert, dar sigur.

Trombonistul cade în capcană, mult mai rapid decît aș fi bănuit. Pentru că, auzind de „Mercedes”; mă-ntreabă în dialectul său infam:

- Maestre Conan, ce zici de bafta lui Max? Pe lîngă nu știu cîte sute de mii de marafeți, să mai primească și-un „Mercedes”! La cît s-o fi ridicînd, în lei, de-ai noștri, moștenirea lăsată de răposatul Bucifal?

Deși mă trec toate sudorile, întrucît nu observ nici un efect de-al preparatului administrat de Biba, trag tare, grăbindu-mă să-i furnizez cît mai ample informații (dar false!) lui Jimmy:

- N-ai aflat încă? Peste două milioane și ceva! Bineînțeles, fără să mai punem la socoteală taxele, care mai reprezintă și ele o adevărată avere!… Peste cîteva zile, maximum o săptămînă, va trebui să-și cumpere două-trei geamantane!

- De ce? – tresare trombonistul. – Pleacă în străinătate?

- Nu, dragule, ca să-și ridice banii de la Bancă!

- Aha! Mai întîi, însă, va avea nevoie de serviete… Pentru că nu capătă un leuț, pînă nu depune avansul asupra impozitelor speciale!

- Ce contează vreo sută-două de mii de lei, pe lîngă milioanele lui Bucifal? Mai greu o să-i fie cu transportul… Îți dai seama ce-nseamnă să călătorești de la Curtea-de-Argeș la București, avînd în mașină milioane de lei?…

Jimmy Navarrelli mă examinează atent, nevenindu-i să creadă că vorbesc serios. Apoi, aruncînd o privire semnificativă celor doi complici, mă liniștește, zîmbind extrem de subțire:

- Maestre Conan, cred că matale scrii romane polițiste, de-ți pui asemenea probleme complicate! Dar ce, nu mai există pe lumea asta și prieteni? Pînă-și încasează Max moștenirea, o să fac rost de niște bujii… Și-atunci îl însoțesc, pînă la București, urmîndu-l de la distanță cu „Volkswagen”-ul meu!… Dacă ai fi detectiv, iar nu romancier-detectiv, ceea ce-i o mare diferență, ai muri de foame, cu gărgăunii pe care-i ai în dotare!…

Aici se-nșală trombonistul! Și încă amarnic!

Pentru că, așa după cum calculase creierul meu electronic, autentic computer personal, bișnițarii căzuseră în capcană.

Copiii își băuseră relaxați ceaiul lor de plante medicinale, și-acum așteptau cuminți declanșarea cataclismului. Care, din motive inexplicabile, întîrzie.

Pe mine, ce-i drept, mă cam trec sudorile, dar bănuiesc că din pricina imensului succes obținut cu „autodemascarea” banditților, și nicidecum datorită „preparatului”. În schimb, Jimmy Navarrelli arată splendid, fumîndu-mi cu patimă țigările. Dragodana a reușit, în sfîrșit, să prindă un program de muzică ușoară, blocîndu-mi însă butonul potențiometrului de la transistor, pe care nu știu cum am să-l opresc. Begibeg Mehmet Ali, întins comod pe canapea, cu picioarele pe „Erika”, bea în continuare ceai.

Judecînd după atmosfera care domnește în living-room, s-ar părea că toată lumea-i mulțumită. Bandiții că aflaseră suma aproximativă a moștenirii, precum și mijlocul de transport, iar eu pentru că-mi

reușise operația de intoxicare.

Cînd mă gîndesc la „intoxicare", un nou val de sudori mă scaldă.

Impulsionat de iminența catastrofei, mă ridic de pe fotoliu și-i cer bălăiței de Biba:

- Draga mea, hai pînă la bucătărie, să vedem dacă n-avem de niște cafele!

Semnalizarea optică pe care o întreprind cu ambii ochi, de rămîn cîteva secunde sașiu, este interceptată, din fericire, corespunzător.

Plecăm amîndoi din living-room, eu avînd grijă să mă scuz față de bișnițari, dar să și fac semne (tot cu ochii) nepoților rămași acolo; îndemnîndu-i, astfel, să fie atenți la eventualele manevre ale celor trei bandiți încă neidentificați ca atare.

- Spune-mi urgent, cît mai e timp, ce-ai pus în ceaiul pe care l-am băut? – o-ntreb pe bălăița, încă din coridor.

Biba se uită la mine disperată, alarmată de neliniștea pe care o manifest, apoi, abia ținîndu-și lacrimile, declară scîncind:

- Nici eu nu mai știu precis, unchiule Al! Cunoșteam că mămica ține, în dulăpiorul ei, niște picături pentru burtă, pe care ni le dădea nouă, copiilor, cînd mîncam ceva greu... De obicei le păstra într-o sticluță de „Tonal 3"... Cum le luam, cum ne ușuram, și dădeam fuga la baie! Dar, acuma, mi-e teamă c-am turnat în ceai chiar vopsea pentru păr, pentru că nimeni n-a alergat afară. Nici criminalii, și nici matale, unchiule... Că-i suflam lui Babane: „Să-l vezi pe unchiul Al, că-și merită alintarea mea de El Fugitivo!"

- Dumnezeule! Unde-i sticluța? – exclam eu terifiat.

- Am aruncat-o, deoarece o golisem toată! – mă liniștește Biba.

- Barem o fi fost proaspătă vopseaua?

- Unchiule, nici asta nu știm precis. Mămica nu se mai dă cu „Tonal" de vreo cîțiva ani, acuma folosește șamponul... Dar s-ar putea s-aveți noroc, și matale și bandiții, și să fie tot picăturile noastre... Pesemne că nu-și fac efectul imediat, deoarece s-or fi trezit, cine mai poate ști! Mai aveți niţică răbdare...

- Biba, fugi în camera de zi, spune-le tuturor că n-avem cafea, și că eu mai întîrzii puțin!

- De ce, unchiule Al? Simți ceva? – se interesează vădit curioasă bălăița.

- Slavă Domnului, nimic deocamdată! Dar vreau să prepar un antidot, atît împotriva laxativului violent, cît și contra „Tonal"-ului... Există bicarbonat în casă?

- Dar bineînțeles... E-n bucătărie, pe raftul de sus al bufetului într-un borcan din cele mari! – mă asigură Biba, demarînd în direcția pe care i-o indicasem.

După ce-nghit două linguri zdravene de bicarbonat, ajutîndu-mă cu-o jumătate de litru de lapte acru, răsuflu ușurat și pun borcanul la loc. Abia atunci descifrez inscripția relativ ștearsă, scrisă cu creion chimic, de mîna Feliciei, probabil, pe eticheta lipită de-a-ndoaselea: „Alka – detergent concentrat".

Hohotesc sinistru, dar total deconectat. Deoarece nu se mai poate face nimic. Vorba lui Cezar (Iulius, nu Schiledi): „Alea jacta est!". Adică, pre limba noastră actuală: „Zarurile au fost aruncate, n-ai dat șase-șase, ai pierdut partida!"

Ce mai contează niște detergent concentrat, pe lîngă un laxativ violent, pesemne alterat, și o vopsea de păr, suficient de învechită!

Pe cînd mă înapoiez în camera de primire, reflectez urgent și din mers la șansele capcanei imaginate de personalitatea mea. Își dăduse roadele pe deplin... Obținusem informații de valoare inestimabilă. Mă amuz chiar lejer, la gîndul multiplelor neplăceri ce-i așteaptă pe bișnițari.

Pe la miezul-nopții, scăpăm de vizitatori. Deși nu prezintă nici un simptom mai aparte, în ciuda litrilor de lapte acru consumați, în plus de binecunoscutele aditive, bișnițarii vor avea parte de-o noapte neobișnuită, de excepție.

Pentru că subsemnatul, deocamdată, la fiecare vorbă de rămas bun pe care o rostesc, elimin clăbuci sub formă de baloane multicolore. Spre surprinderea oaspeților în curs de plecare, dar și spre încîntarea scumpilor mei nepoți. Prins în propria-mi capcană, suport eroic consecințele. Vorba lui Babacu, în clipa cînd mă culc înconjurat de atențiile lor, dar și de baloanele din ce în ce mai supradimensionate: „Am lucrat mai tare ca detectivii ăia din „Cei 7 magnifici"!

„Blitzkrieg” – în ralantiu

După un somn odihnitor, străbătut de cele mai terifiante coșmaruri, în care mă visam plutind, într-o pendulatorie stare de imponderabilitate, deasupra unui ocean de baloane de săpun, dar care se spărgeau explodînd multicolor, împroșcîndu-mă cu valuri de vopsele pentru păr, iar stomacul mi se umflase impresionant, căpătînd dimensiunile unui zeppelin, însă prevăzut cu vreo șase turboreactoare, și care mă propulsau stîrnind un zgomot infernal mă trezesc speriat, țipînd, leoarcă de nădușeală, încercînd să cobor din pat.

Tentativele mele se dovedesc inutile, cu-atît mai mult, cu cît constat că, la ora actuală, personalitatea subsemnatului se zbate pe undeva, pe sub agregatul de dormit, respectiv canapeaua din living-room.

Dinspre ușa încăperii răsună o salvă de bubuituri cumplite, ca și cum o formație de tancuri ar vrea să pătrundă în cameră, după ce, mai întîi, se asigură printr-un bombardament de acoperire.

- Hombre! Unchiule Al! Ce-i cu tine? Mai trăiești? Răspunde!

Nicicînd n-aș fi crezut că țîvloiul lui Babacu poate deveni atît de penetrant, încît să depășească larma detunăturilor din ușă. Peste cîteva secunde, în vreme ce depun străduințe notabile să mă extrag de sub canapea, tustrei nepoții dau năvală în cabinetul meu de creație, strigînd bucuroși:

- Unchiule, ești salvat, picăturile din ceai nu erau nici laxativ, și nici vopsea de păr... Le-am găsit pe-amîndouă! Unde ești?

În hărmălaia dezlănțuită de declarațiile Bibei și-ale lui Babane, reușesc să ies la suprafață. Văzîndu-mă teafăr, dar cam mototol din pricina dormitului sub canapea, Babane mă interpelează:

- Nu-ți pare bine de vestea adusă, măi frate?

- Enorm! – le răspund tuturor, pentru a nu da impresia că am anumite preferințe. – Și-atunci, ce-ați turnat în ceainic?

- Asta nu mai știm! – declară Biba liniștită. – Dar o să ne spună mămica, la întoarcere...

- Perfect! – îmi manifest eu entuziasmul. – Pot aștepta relaxat rezultatul. Laxativ n-am băut, vopsea „Tonal” n-am consumat... Totu-i în ordine. Un lucru se știe precis. C-am ingurgitat o doză apreciabilă de detergent concentrat, plus o substanță necunoscută! Bravo, șmecheriilor! Dar de ce mă treziți cu noaptea-n cap?...

- Măi frate, – îl aud pe vlăjgan, – să ții minte, de-azi înainte, înseamnă că detergentu-i și somnifer! Acum e trecut de unsprezece, se-apropie ora prînzului... De-aia te-am sculat, să organizăm ceva în legătură cu alimentația noastră. Că murim de foame!

- Iar după ce mîncăm, El Fugitivo, trebuie să ne ocupăm de continuarea anchetei... – intervine și Biba, fluturîndu-și pletele aurii. – Alergăm, imediat la motel, să-l anunțăm pe nenea Maxu de lovitura pe care-o pun la cale bișnițarii! N-ai auzit că paraziții vor să-l însoțească pînă la București?... Pe drum, sînt în stare să-l și omoare, numai să-l jefuiască de banii moștenirii... Nu-i așa?

Expozeul nepoțicăi, logic și argumentat, mă trezește imediat la realitate. Neapărat, se cer luate măsuri de urgență. Maximilian Prior, în plină euforie, din pricina averii căpătate peste noapte, fiind și astenic depresiv, nu mai poate fi lucid, conștient de acțiunile sale. Încrezător în fauna paraziților de la motel, pe care-i hrănește și adapă, a și devenit victima bandei Navarrelli – Dragodana Tatu – Begibeg Mehmet Ali. Le-a împrumutat „Opel”-ul responsabilului, e capabil să le acorde și „onoarea” de a-l petrece pînă la București, pentru, a-i „asigura” securitatea.

- Copii! Urgent la gustarea de dimineață, apoi sus în „Bombiță”, să dăm fuga la „Craiul Munților”!...

- Care dimineață, Hombre, că-i vremea prînzului! – obiectează Babacu, pe deplin justificat de altfel.

- Corect, Babacule! În cazuri speciale, marii detectivi, de excepție, printre care am onoarea de-a mă număra, apelează la măsuri speciale, cum ar fi, de exemplu, cumularea breakfastului cu prînzul. Nu-i ușor, dar prinde bine... Că nu știm ce ne așteaptă și pe ziua de azi! Încă mai simt în mine unele elanuri generate de „Alka”; detergentul concentrat, dacă n-or fi cumva primele simptome ale preparatului vostru necunoscut. Însă faptul că mi-e o foame cumplită demonstrează că n-au fost atinse centre vitale!...

Plenul nepoților mă privește uimit, plin de dragoste. Apoi, după ce se consultă rapid din ochi, Biba ia cuvîntul, întrerupîndu-l pe-al personalității mele:

- Unchiule Al, n-ar fi mai bine să-ți continui expunerea în bucătărie? Dacă o ții tot așa, ne-apucă și cina aici... Dă-i drumul și te-mbracă, că noi te așteptăm cu masa!

După o toaletă sumară, cu care prilej observ că nu voi mai avea nevoie de săpun multă vreme, deoarece degajez clăbuci la orice atingere cu apa, mă-ndrept cu toată viteza spre bucătărie.

Babacu îmi și preparase o porție dublă de ochiuri pe costiță prăjită, o cană de ceai de-o juma' de litru, unt la discreție, pîine prăjită așijderea. Nu-mi rămîne decît să corespund așteptărilor. Și corespund... Cu excepția ceaiului pe care-l îndepărtez la cît mai mare distanță. Am și căpătat unele reflexe condiționate!

- Fraților, dacă v-ați sculat înaintea mea, sper c-ați avut grijă și de „Vițica", orătănii și toate celelalte probleme ale gospodăriei. Nu?

- Sigur că nu! Ori muncim în colectiv, ori ne ținem de demagogie! După ce dăm gata cartofii franțuzești, rezolvăm rapid și chestiile din ogradă! – îmi răspunde Babane în numele celor mai tineri membri ai tribului Jimbla.

- Care cartofi? – îmi manifest eu curiozitatea.

- Prînzul, El Fugitivo! L-am preparat încă de azi dimineață, cu mînuțele mele. N-ai zis că putem cumula?

- Eu aș putea, dar voi?

- D-apăi cum? – se miră Babane. – Nu sîntem nepoții matale?

Cartofii franțuzești, scoși aburinzi din cuptor, cu untul și smîntîna încă sfîrîind, ne umplu sufletul și bucătăria de-o aromă paradisiacă. Tăiați în rondelete perfecte, care înoată laolaltă cu discurile ouălor răscoapte prin sosul dens al smîntînii bătute cu gălbenuș, dar și scăzut îndelung în dogoarea cuptorului, ni se topesc în gură, de parcă ar fi unt, iar nu cartofi.

Cum să nu termini într-o jumătate de ceas întreaga muncă a gospodăriei de la cantonul Valea cu Urși, stimulat de-asemenea minunăție? Drept care, exact peste treizeci de minute, ne îmbarcăm în „Bombiță", deplin satisfăcuți de rezultatele obținute în activitatea noastră agrozootehnică.

- Biba, Babane, Babacule! Să fiți cu ochii în patru, cînd ajungem la „Craiul Munților"... Să nu ne simtă bișnițarii că-l punem la curent pe bietul Maximilian! Dacă miros ceva, sîntem în pom!... Și să nu pomeniți o vorbuliță despre ceaiul de ieri... Este imposibil să nu li se fi întîmplat ceva. Și dacă li s-a întîmplat, au să dea precis vina pe noi, indiferent de cauza reală a neplăcerilor pe care le-au avut... Cu-atît mai mult, cu cît eu n-am pățit nimic...

- ...Încă! – adaugă circumspect Babane. – Pentru că mai e timp!

Călătoria pînă la „Craiul Munților" decurge în cele mai optime condițiuni. Nepoții sporovăiesc tot timpul, de mi-au umflat capul prezentînd cele mai incredibile ipoteze despre modul în care banditii vor ataca „Opel"-ul arhitectului, precum și cele mai demențiale propuneri de atenționare discretă, plină de finețe, a sărmanului depresiv, Maximilian Prior.

- Măi unchiule, dar n-ar fi mai nimerit să anunțăm miliția? – se trezește din senin Babacu.

- Sigur că nu! – obiectez eu. – Avem vreo dovadă? Ceva palpabil, concret? N-avem!... Nu-i momentul să creăm greutăți organelor de specialitate! Mai mult le-am încurca...

Încă din clipa cînd coborîm din „Bombiță", vacarmul ce răzbate pînă la noi din direcția braseriei ne vestește gradul de euforie incontinentă la care-a ajuns arhitectul. Iarăși s-a pus pe petreceri cu prietenii, autentici sau de pripas, ocazionali sau prefăcuți.

Grupul nostru, în frunte cu Babacu, se-apropie surprins de veselia, din ce în ce mai aprinsă, a petrecăreților din braserie. Nici n-apucăm să trecem pragul salonului atît de bine cunoscut, că un răcnet inuman, de fiară dezlănțuită, ne întîmpină de la primul pas:

- Maestre Conan! Ce plăcere! Ești omul nostru!

Congestionat, vînăt la față, în așteptarea unui iminent infarct sau, în cel mai bun caz, atac de apoplexie, Iorgu Grebencea, înconjurat de-o liotă în evidentă stare de ebrietate incipientă, își ridică paharul cît îl țin puterile, – probabil în onoarea mea, – și-și continuă recitalul:

- Poftiți și vă veseliți cu noi! Păcat! Mare păcat! Ar fi trebuit să v-aducem cu forța, încă dinainte de prînz… Ați fi sărbătorit cu noi plecarea!… Maestre, de ce nu fuseși aici?… Haideți, luați loc cu toții, că se mai găsește cîte ceva…

Înghiontit discret de bondocul de Babacu, accept invitația adresată întregului nostru grup. Iorgu Grebencea, extrem de fericit, dar fără să bănuiască preferințele scumpilor mei nepoți, are un moment de geniu, deoarece îl aud strigînd:

- Pișlică! Adu niște profiteroluri pentru copiii ăștia dulci și drăguți! – apoi, adresîndu-se direct lui Babacu, îl consultă: „Îți place profiterolul, micuțule?”.

Bondocelul familiei, în asentimentul lui Biba și Baba-ne, consimte la grava eroare comisă de responsabil, și-i comunică instantaneu răspunsul la care mă și așteptam:

- Matale ești drăguț, nene Grebencea! Sigur că ne place… Dacă-s mai multe, ne plac și mai tare, iar matale ești și mai dulce! De-aia te iubim atît de mult, nene Grebencea, pentru că te sfătuiești cu tineretul, și-i mai ceri și părerea! Matale faci cinstea?…

Grebencea își pierde lejer cumpătul, începe să sughită penibil, dar își revine rapid, clătindu-și gurița cu niște „Dimple” (dacă disting eu bine eticheta flaconului de lîngă dînsul) și-i răspunde fericit:

- Dar bineînțeles, mînca-l-ar nenea de deșteptuț! Se vede cît de colo că ești neam cu maestru’! Cum te cheamă, puișor?

Babacu, mai atent la sosirea ospătarului chemat de responsabil, decît la întrebarea acestuia, îi comunică urgent:

- Șase!

- Așa te cheamă? – sughițe iarăși Grebencea, motiv de-a apela din nou la asistența alcoolului vasodilatant.

- Șase bucăți, nene Grebencea, că unchiul Al n-are voie de la doctor, să nu se mai îngrașe! – răspunde Babacu aiurea.

Responsabilul, amuzat de intimitățile transmise de bondocul de nepotu-meu, uită de numele acestuia, și-i comandă lui Pișlică, un ospătar total opus numelui pe care-l poartă, întrucît e lung cît o prăjină, dar gros ca un dulap cu două uși (fără oglindă):

- Fă-te-ncoa cu opt profiteroluri! Dar din cele proaspete, de astăzi, că-s pentru prietenii mei! Roiu’!…

Luînd loc lîngă responsabilul motelului, mă-ntreb, în vreme ce-abia gust din păhărelul de whisky oferit de Grebencea, deoarece mă tem de vreo reacție chimică neașteptată (din pricina detergentului pe care-l conțin în mine), ce anume or fi sărbătorit, și mai sărbătoresc încă, frații de la masa prezidată de apoplecticul meu cunoscut.

Deoarece există mari șanse ca-n curînd, maximum o jumătate de ceas, prietenul Grebencea să nu mai posede uzul rațiunii, mă grăbesc să-l interoghez, mai la fereală de urechile duzinii de convivi puși pe fapte mari:

- Coane Iorgule, ce plecare sărbătoriți aici?

Grebencea, după ce mă examinează rapid și incredul, virează urgent spre cel mai închis stacojiu văzut de mine vreodată. Apoi explodează:

- Formidabil! Se poate să nu știi nimic? Tocmai matale, care te-mprietenisei la toartă cu dînsul? Maestrul a dat o masă de pomină, în cinstea…

Sînt nevoit să-l întrerup pe Grebencea:

- Care maestru?

- Cum care? Păi mai e altul, în afară de matale? Adică a fost… Maestrul Maximilian, arhitectul… arhitectul nostru de vază… laureatul!… Acuma pricepi?

- Mda! Și iar a dat o masă? În fiecare zi? În cinstea cui de data asta?…

- Păi vezi cum ești, nene Conane, dacă nu mă lași să vorbesc! În cinstea prietenilor săi cei mai buni, deși abia acum l-au cunoscut… Dar, cu ajutorul lor, al meu și-al nepoată-mii Lili, a izbutit de-a strîns banii pentru Bancă… Și nu numai pentru Banca Națională de la Curtea-de-Argeș, ci și pentru vama „Mercedes”-ului, pe care o depune tot acolo… Mare noroc pe capul lui, zău așa!… A dat o masă de s-a

cutremurat motelul... I-am trecut o groază de bani în nota de plată. Diseară se-ntoarce și ne comunică data cînd va-ncasa prima jumătate de milion...

- Păi cum așa, nene Grebencea! – întreb eu curios, deși auzisem, chiar de la arhitect, despre un avans al taxelor asupra moștenirii, din care avea să primească, de-asemenea, tot un avans. – Cu cîți bani a plecat la Curtea-de-Argeș?

- Dacă nu mă lași să vorbesc, nene Conane, vezi! Cu-o sută și zece mii! Păi nu și-a luat și banii pentru vama mașinii? Ca s-o scoată cît mai repede de-acolo, și să plece în călătorie de nuntă cu Lilișor... Diseară, cînd se-ntorc, facem și logodna... Oficial! Eu le sînt nașul!

Mesenii, neatenți la conversația noastră, beau în continuare, de parc-ar fi cuprinși de-o sete cumplită. Privesc la ei în zadar, deoarece nu recunosc pe nimeni. Ba da. Sînt vreo două sau trei figuri oarecum cunoscute. Mai fuseseră și zilele trecute, la alte sărbătoriri ale preafericitului Maximilian Prior.

Ceilalți cetățeni, așijderi precedenților participanți la festinuri, se simt pesemne deosebit de onorați a fi prezenți la masa oferită de-o personalitate avînd talia arhitectului, despre care au auzit doar din afirmațiile permanenților de la motel. Notorietatea mondială a lui Maximilian Prior, dar total necunoscută turiștilor de rînd, a declanșat însă în sufletul lor dornic de contacte „înalte" impulsuri nebănuite. Parcă-i văd cum se înghesuiau să-l împrumute pe arhitect, fiecare după puteri, antrenîndu-se într-o întrecere prestigioasă, în care făloșenia și fudulia jucau un rol din cele mai importante.

Cînd arhitectul își va încasa prima jumătate de milion, vor avea tot dreptul să spere la recunoștința acestuia, eventual și la unele contraservicii. Chiar niște contra-împrumuturi! Plus ospățul din seara asta, cu prilejul logodnei oficiale.

Grebencea, care se plasează precis pe-o nouă orbită, deoarece abandonează whiskyul, pentru a recurge la băuturi autohtone, avînd, probabil oarece remușcări, mă informează în completare:

- Trei purceluși de lapte se coc la cuptor! Auzi, maestre? Trei... Diseară ne dăm în bărci! Biata Lili, să pățească așa un necaz!... Dar îi trece... Cînd o să-i pună arhitectul inelul, că i-au dat frații de-aici niște verighete, să-și facă la urgență două mai mari, precis îi trece... Treizeci de grame, maestre! Aur!... Oameni valoroși frații ăștia! Auzi vorbă, să-și dea verighetele!...

Într-adevăr, frumos gest... Privesc atent la asistență, încercînd să identific „frații".

- Ce necaz a pățit domnișoara Mamulea? – îmi amintesc să-l întreb pe responsabil.

- Mare, maestre! S-o fi văzut ce-a plîns! Auzi întîmplare, să-și rătăcească livretul de CEC... tocmai ăla pe care-și depusese banii pentru mașină! Noroc c-au scos frații teancurile de sutici, punînd mînă de la mînă... Așa prieteni, mai zic și eu! Și cînd te gîndești, c-abia l-au cunoscut pe maestru...

- Curat prieteni, coane Iorgule! – îi cînt și eu lui Grebencea pe-aceeași coardă. – Dar dacă nu erai matale, nu văd cum s-ar fi descurcat Maximilian, apelînd numai la fondurile noilor amici...

Grebencea, tinzînd spre maximum de congestie, apelează și dînsul, din ce în ce mai frecvent la sticla aflată la îndemînă. Văzîndu-mă că privesc insistent la flacon, neputînd să-i descifrez eticheta, îmi satisface imediat curiozitatea care mă caracterizează:

- Nu-i nici „Dimple", nu-i nici „Johnnie Walker", dînsa-i „coana mare", de-alea de-ale noastre!... Că m-am săturat de „aruncătoare de flăcări", „te conduc cu șapca-n mînă" sau „șterge-mă din cartea de imobil"! Țuică bătrînă... dar hodoroagă bine! Trec de-acum înainte la băuturile noastre naționale, că nu mă mai țin băierile pungii... Nici maestrului n-am putut să-i dau suma făgăduită. Abia de-am putut face rost de cîteva mii!... Restul, tot frații i l-au adunat! Pînă am dat gata prînzul cu care ne-a cinstit maestrul Maximilian, am strîns o sută și zece mii în cap, adică în mînă... Plîngea arhitectul, de bucurie, la văzul atîtor bani... Plîngea și Lili, că-l încurcase, plîngeau și frații, mișcați de lacrimile lor... Plîngeau și mîncau, mai plîngeau o țîrișică, și iarăși mîncau și beau... Și uite, tot așa, pînă ce-a plecat arhitectul, cu Lili, la Curtea-de-Argeș... Acuma iară bem, așteptîndu-i să se-ntoarcă...

Grebencea își întrerupse discursul, bîlbîindu-se lejer, pentru a-și privi ceasul de la mînă.

- Cinci și jumătate! Ar cam trebui să sosească!....

- Totuși, de unde-atîția bani? – îl interoghez pe Grebencea, insistînd excesiv, întrucît mi se pare anormală prezența unei sume astronomice și încă la fața locului.

- Cum de unde? De la noi... Nenea ăla, cu pălărie de pai, pare-se un inginer mare de la București, i-a numărat vreo 17 000, altul 5 000, și, uite-așa, de ici de colo, s-au strîns... Parcă matale, dacă erai aici, nu-i dădeai toți banii de pe CEC?...

- Dar bineînțeles! – îl asigur eu, oarecum grăbit deoarece pe CEC nu mai am decît 25 de lei…

- Păi vezi? – declară vădit emoționat responsabilul.

Deși, la început, mă cam intrigase imprudența amicilor de ultimă oră ai arhitectului, de-a purta asupra lor atari sume, pînă la urmă îi înțeleg. Cînd pleacă omul în vacanță de odihnă, și încă într-un periplu „motelier” avînd și-o mașină în subzistență, e normal să aibă la îndemînă cîteva mii de lei.

În vreme ce executam cuvenitele constatări de mai sus, solicitîndu-mi circuitele neuronice, simt că ceva nu-i în regulă. Un soi de anxietate detectivistică, specifică marilor spirite investigatorice, mă tulbură și mă apasă pe scoarța cerebrală. Privesc concentrat în jurul meu, încercînd să depistez sursa generatoare. Nu-i observ decît pe nepoții mei, Biba și Babane, adînc cufundați în frișca profiterolurilor oferite atît de grațios de Grebencea. Totuși, deși sînt aproape de nerecunoscut, din pricina mutrelor machiate cu creme și pudre de zahăr, absența bondocului îmi sare imediat în ochi. Intru imediat în alertă, dau să mă ridic de pe scaun, dar un glas ciudat aproape șoptit, mă obligă să-mi reocup locul în spațiu:

- Hombre, e de rău! Trebuie neapărat să-ți spun ceva!

Babacu, pentru c-a lui era vocea, se-aude dar nu se vede. Iar a pățit vreun necaz cu stomacul. Numai așa îmi explic de ce stă ascuns, și-mi vorbește atît de „subteran”.

- Unde ești, dom’le! Ce s-a mai întîmplat? – întreb eu, așteptîndu-mă la noi probleme, dar din cele mai complexe.

- Sînt aici! Vorbește mai încet, unchiule, că ne-aud!… – răsună în continuare recitalul bondocului meu drag.

- Cine, măi șmecherie? Cine să ne-audă?

- Bandiții! Nu vezi c-au dispărut?

- Și dacă au dispărut, cum vrei să ne-audă? Care bandiți? Bandiții noștri?… La ei te referi?

- Da… însă poate că ne-ascultă cu microfonul ăla cît nasturele!

- Ai văzut vreun microfon? – continui să dialoghez cu invizibilul Babacu.

- Nu! Dar dacă ni l-au cusut la pantaloni? – îmi sugerează bondocelul.

După ce verific urgent, și nu constat existența misteriosului microfon miniatural, îl somez pe Babacu să iasă la suprafață, întrucît stabilisem sursa vocii sale înăbușite.

Plin de frișcă pe mutrișoară, Babacu se tîrăște de sub masă, trece pe sub scaunul meu, pentru ca, după o secundă, să se instaleze lîngă urechea mea stîngă, și să mi-o umple de cremă și zahăr, în timp ce-mi împărtășește importanta sa descoperire:

- Unchiule, e de rău! Jimmy, Dragodana și Mehmet au fugit…

- De unde deduci, bîzdîganie neastîmpărată? – îl chestionez, ștergîndu-mi organul auditiv cu șervețelul de hîrtie.

- „Volkswagen “-ul trombonistului nu mai e la parking!

Bondocul e formidabil. Aflat, pesemne, sub influența tardivă a drogului necunoscut administrat de Biba, odată cu ceaiul, nu observasem absența bișnițarilor de la masa comună.

Dar acum, trezit la realitatea cea mai imediată de perspicacitatea neobișnuită a nepoțelului meu personal, care mă moștenește integral, se cere să trec urgent la verificare. Grebencea, care pare intrat într-o comă alcoolică, cucăie cu capul în farfuria din față-i. Îl zgudui cît mai eficient. Babacu, dîndu-și seama că-i cazul să recurgem la măsuri extreme, apreciind asta după violența cu care continuam să-l trepidez pe conu’ Iorgu, ia cea mai apropiată furculiță și-o înfige, fără jenă, în mușchii responsabilului. Cei pe care-i avusese mai la îndemînă, dată fiind înălțimea bondocului.

Efectul este impresionant. Iorgu Grebencea sare de pe scaun, de parcă ar fi fost catapultat în spațiul cosmic, își duce mîna în dreptul buzunarului de la spate al pantalonilor, și pornește să ragă:

- Săriți! Hoții!

Cînd nimerește peste insignifianta furculiță, rămasă înfiptă la locul mai sus-citat, schimbă lungimea de undă și răcnește mult mai uman:

- Ucigașii! Au tras în mine!

Manevrînd furculița pe care o extrăsese cu prețul unor mugete de vită insuficient furajată, dar

totuși dusă la abator, arătînd-o asistenței, Iorgu Grebencea dansează ca un aborigen dintr-o junglă încă neidentificată.

- Bată-te norocul, coane Iorgule! Credeam că nu te mai trezești! Noi te-am adus la viață, înțepîndu-te lejer cu ce-am găsit la îndemînă... Se vede că ești bun de carne, deoarece furculița-i boantă, ca și cuțitele de pe masă... Liniștește-te, coane Iorgule!... Eu sînt de vină!

Responsabilul rămîne într-un picior, mă privește năuc, abia înțelegînd declarațiile personalității mele. Apoi, zvîrlind furculița, îmi zîmbește bovin:

- Se poate, maestre? Dac-am ascuți, cuțitele și furculițele, unde-am ajunge! Să ne omorîm unii pe alții, tomite noi, care ne avem ca frații? Nu face nimic, nu te mai scuza atîta, doar ne cunoaștem de-o viață... Drept să-ți spun, chiar mi-a făcut plăcere... Dar ce-o fi cu maestrul Maximilian? Nici o veste de la arhitectul nostru și de la Lili?...

Chiar în clipa cînd Grebencea își termina discursul ușile salonului braseriei, cele dinspre bucătărie, niște autentice momente de artă ale sticlăriei moderne, sînt spulberate într-o secundă, declanșînd un zgomot infernal, de sfîrșit de lume. O siluetă trece de-a dreptul prin geamurile (așa zis) incasabile, aleargă spre masa din centrul braseriei, îl identifică pe responsabil, și pornește să emită niște vaiete îngrozitoare, mult mai stresante decît sirenele de la circulație:

- Vai, vai nouă, unchiule! Vai de capul nostru, vai de munculița matale! L-au omorît pe Maxu meu, l-au furat, i-au luat și mașina... N-a mai rămas nimic din visurile mele!...

Lili Mamulea, într-un splendid taior „deux-pièces”, zdrențuit și transformat într-un taior „dix-pièces”, cu fața răvășită, plină de colb și lacrimi, amestec cosmetic insolit, probabil dăunător tenului, ne face o demonstrație de strip-tease, rupîndu-și hainele de pe ea, atîtea, cît mai rămăseseră, bucățică după bucățică, precum și părul din peruca de import, pe care o lasă cheală.

Imagine tragică, descinsă parcă din teatrul vechilor elini, Lili Mamulea plînge și urlă, emite niște bocete impresionante, de mi se încrîncenează carnea pe mine:

- Maxu meu, Maxu meu! Te omorîră tîlharii! Unde ești, Maxule!...

Întrucît în asemenea situații numai sîngele rece dă rezultate eficiente, mă îndrept urgent în direcția logodnicei furate ce dădea evidente semne de deteriorare mintala. O iau pe după umeri, încercînd s-o liniștesc.

Nu trebuia să fac pasul acesta...

Lili Mamulea, după ce mă examinează o clipă, mă recunoaște și, renunțînd la strip-tease, mă trage în brațele ei, nebănuit de puternic, strivindu-mi toracele, dar și perforîndu-mi timpanele cu răcnetul de victorie pe care-l sloboade din pieptul său de eroină tragică:

- Maestre Conan! Salvarea mea! Dă-mi logodnicul! Dumneata, care ești și detectiv, după cum spunea răposatul Maxu, caută-l și scapă-l din mîinile tîlharilor!... Banii!...

Pe cînd încerc să mă eliberez din îmbrățișarea fatală, Iorgu Grebencea intră și el în emisie, urlînd ca apucat:

- Ce-i eu banii, nebuno? Unde-s banii?...

- Sub pat, unchiule! – geme Lili Mamulea.

De-aia îi zisese Grebencea că-i nebună. Cum să fie sub pat, de vreme ce dînsa plecase cu mașina arhitectului. N-am pomenit mașină cu pat! E clar că șocul suferit cu ocazia atacului întreprins de bandiți își dă la iveală acțiunea nocivă... Mai întîi începe cu alterarea celulelor creierului... După aia, urmează alte organe vitale!

Detectivul Conan Doi trece pe canalul unu!

În asemenea situații limită, cînd Grebencea urlă cu toată forța ambilor săi plămîni, trezit definitiv din euforia avansată în care-l propulsase „coana mare", pomenind într-una de bani și pat, iar Lili Mamulea, în stare de șoc, dar și total sonată, așteaptă prăbușită pe scaun să iau măsurile pe care mi le solicitase, un detectiv de talia mea, de excepție, trebuie neapărat să-și păstreze calmul.

Motiv pentru care-l înhaț de guler pe responsabil, îl tîrăsc lîngă scumpa sa nepoată, și-l bușesc în scaunul de lîngă ea, însă vorbindu-i blajin:

- Termină odată, coane Iorgule, c-altminteri te-arunc în piscină, să te răcorești la nervi... Ce-i cu toată comedia asta?

Deoarece mă privește năuc, nepricepîndu-mi comunicarea, iau trei farfurii de pe masă și le trîntesc de dușumea, la picioarele sale. Examinînd atent cioburile, Grebencea mi se adresează (50%) lucid:

- Maestre Conan, mă nenorocești! Mi le impută la de trei ori valoarea! Ce te-a apucat?...

Operația mi-a reușit perfect, deoarece am acționat conform unui principiu științific: șocul pe șoc se scoate! Nu-mi rămîne decît să procedez așijderea și cu Lili Mamulea. Nemaiavînd la îndemînă niște farfurii, recurg la un imens castron de salată. Cînd îl bușesc de parchet, Lili Mamulea își revine surprinzător, țipînd la personalitatea mea, ca orice femeie într-o asemenea situație:

- Mi-ai pătat rochia! Am să te spun lui Max...

- Apropo de Max, – pornesc eu s-o chestionez, dîndu-mi seama de faptul că Lili Mamulea a făcut iarăși priză cu pămîntul, – ia povestește cum s-a întîmplat cu asasinarea, lui? Cu ce armă l-au omorît?...

Dacă pînă la evenimentele de-acum acționasem fin și discret, anchetînd numai psihologic, apelînd la cele mai intime fibre ale făpturilor antrenate în „operația Prior", se impune, în continuare, să trec pe „canalul unu", ceea ce, în concepția mea detectivistică, înseamnă elan și energie, dinamism și acțiune explozivă.

Petrecăreții de-adineauri, actualmente „perdanți" siguri, deoarece se vedeau rămași fără banii împrumutați arhitectului, asistă blegiți și fleșcăiți moral la manevra mea. Reprezint singura lor speranță. Cu niște mutre disperate, bune de expus într-un panopticum, și-au reocupat scaunele și așteaptă desfășurarea anchetei.

Lili Mamulea, conformîndu-se cererii mele, demarează:

- Nu știu precis dacă l-au omorît... Dar banii sînt sub pat...

- Ascultă-mă, domnișoară Mamulea, lasă chestia cu patul! – o consiliez eu, vrînd s-o aduc pe făgașul normal al unei anchete. – Pornește de la început, cronologic, vedem noi apoi și ce-i cu patul...

- Ba nu! – răcnește Grebencea, prăbușindu-se iarăși în starea sa anterioară, de euforie alcoolică, evoluată în melancolie neagră. – Să spună unde-i patul, unde-s banii!

Deși responsabilul mă scoate lejer din balamale, rămîn mai departe calm și-l rog cu duhul blîndeții:

- Taci, coane Iorgule, că dacă nu te astîmperi, dispun să fii închis în frigiderul motelului, eventual chiar la grupul congelatoarelor! Află că și alcoolul din matale are o temperatură de înghețare...

După ce-l văd brusc temperat, mă întorc spre Lili Mamulea și-i dau liber:

- Ia-o de la început, de la prima întîmplare neobișnuită din timpul călătoriei voastre spre Curtea-de-Argeș!

Nepoata lui Grebencea face impresia că nu-i de pe lumea asta, dar datorită stilului meu personal de interogare, pînă la urmă pricepe despre ce-i vorba și povestește fluent și clar:

- Prima întîmplare neobișnuită? Păi a fost atunci cînd a tras mașina pe dreapta și mi-a spus: „Lili scumpă, dă-te jos și hai să stăm de vorbă... Poate-ți aduci aminte unde-ai rătăcit carnetul de CEC!"...

Renunț să mai redau întocmai monologul demențial pe care ni-l recită Lili Mamulea, deoarece ar însemna să bruiez o mulțime de piste esențiale pentru descoperirea criminalilor.

Cei doi viitori miri plecaseră în grabă de la motel, cu „Opel"-ul lui Grebencea. Pe drum, la vreo cinci kilometri distanță, arhitectul își manifestase dorința unei conversații mai intime cu Lili Mamulea, în

speranța să afle enigma CEC-ului pierdut. În vreme ce Maximilian Prior se aprindea din ce în ce mai mult, enervat de amnezia logodnicei, ajungînd chiar, la un moment dat, s-o și strîngă lejer de gît, probabil pentru a-i accelera celulele care activează memoria, niște indivizi mascați, răsăriți nu se știe de unde, – și-al căror număr Mamuloaica nu ni-l poate preciza, întrucît nu-i văzuse, ținînd seamă că-i puseseră o pătură pe cap, – năvăliseră asupra lor. În învălmășeala cumplită, Lili se alesese cu cîteva cucuie, iar arhitectul dispăruse răpit de kidnaperi. În clipa cînd aceștia fugeau cu prada lor, chiar în „Opel-ul arhitectului, Mamuloaica îl auzise strigînd cu glas de moarte: „Banii nu-s la mine, i-am uitat în odaie la motel... Sub pat!" Apoi murise, cel puțin așa își imaginează logodnica sa, deoarece nu mai scosese o vorbă. Dar pe cînd „Opel"-ul demara în trombă, Mamuloaica mai apucase să distingă și-o altă mașină, care se luase după ei. Deși avea capul sub pătură, ridicase ușor un colț al acesteia. Mai mult din curiozitate, neînțelegînd de ce nu o omorîseră și pe ea, sau de ce n-o răpiseră, așa cum procedaseră cu Maximilian Prior.

La acest punct al terifiantei, dar aproximativ incomprehensibilei relatări a logodnicei nerăpite, simt necesitatea unui supliment de informații. Cu atît mai mult, cu cît suspectez apariția în scenă a lui Gherigogu și Lică, și observ la Grebencea o stranie trepidație a tuturor mădularelor, inclusiv capul. Dacă începe să și zbîrnîie, ceea ce nu-i exclus, mă aștept să-l văd decolînd de pe scaun, întocmai ca un interceptor de OZN-uri.

- Domnișoară Lili, – o iau eu pe de departe, – fă-mi plăcerea și răspunde-mi la două întrebări... Ce te face să crezi că bietul Max era mort, și ce marcă avea mașina care-i urmărea pe asasini? Nu te grăbi, concentrează-te!

Lili Mamulea înțepenește pe scaun, își încruntă ochii de pește oceanic congelat, depunînd vizibile eforturi de scormonire prin amintirile recentei aventuri. La un timp, își prinde capul în mîini și-ncepe să-l clatine, ca și cum ar fi sperat de la această neașteptată operație cine știe ce rezultat aparte. Și totuși, de bine de rău îl obține, pentru că o aud grăind:

- Maestre Conan, mare detectiv mai ești matale? Toate le pricepi... După ce bietul Maxu a spus unde-s banii, n-a mai fost nevoie de el, și-atunci înseamnă că l-au omorît! Dumneata n-ai fi făcut la fel?... Iar dacă l-au luat cu ei, cred că-i din pricina cheilor... Le ținea în buzunarul de la pantaloni, că mereu le zdrăngănea... În ce privește marca mașinii, pot să-ți spun precis culoarea. Era un soi de alb-murdar, care bătea în verde-argintiu. Nu mă prea pricep la mărci, dar semăna tare mult cu „Mercedes"-ul prietenilor lui Maxu, dar și cu „Volkswagen"-ul trompetistului...

Cînd aud de „Volkswagen", simt cum îmi intră în funcțiune transistorii. Bișnițarii nu mai avuseseră răbdare să-ncaseze arhitectul jumătatea de milion, și se mulțumiseră numai cu taxele și vama mașinii. Însă nu-nțeleg un singur lucru. Cum de-mi scăpase atenției absența amicilor bucureșteni ai arhitectului? Tocmai ei să lipsească de la sărbătorire?

- Coane Iorgule, – îl iau repede la întrebări pe responsabilul motelului – de ce n-au participat la masa festivă și Cezar Schiledi cu Sandy Gai? Iar tinerii ăia trăsniți, Jimmy, Dragodana și turcul, ăia cînd au plecat?...

Iorgu Grebencea, care trepidează și mai abitir, de parcă ar avea un vibrator sub scaun, îmi răspunde pe loc:

- Cum să mănînce cu noi, dacă au plecat încă de ieri la pescuit?

- Cine?

- Prietenii maestrului! S-au dus cu „Mercedes"-ul lor cel alb, la Vadul cu Pești...

- Și tinerii?

- Trompetistul și zărghita aia de Dragodana?

- Exact! Plus turcul...

- A! Păi... Cînd Dumnezeu or fi întins-o de-aici? Cred că-nainte de prînz... Doamne! Să știi că bandiții ăștia au dat lovitura...

Grebencea nu pare prea convins de afirmația avansată. Însă eu, care îi urmărisem încă de la apariția lor pe teritoriul motelului, îmi pot permite să fiu nu numai convins, că ei sînt atacanții, ci și sigur 100%.

Cineva mă trage de mînă. Mă uit la persoana respectivă și mă aud interpelat:

- Hombre! Vreau să-ți spun ceva...

- Ce s-a mai întîmplat? Nu ți-au ajuns profiterolurile oferite de nenea Grebencea?...

- Nu! – afirmă cu toată convingerea Babacu. – Despre altceva-i vorba... Dacă bandiții n-au găsit banii la nenea Maxu, precis c-or să vină aici, la el în odaie, să-i caute... Mai ales că au și cheile...

Așa nepot mai zic și eu! Logică de oțel cromat. Gîndise întocmai ca mine!

Dacă am trecut pe canalul unu, al dinamicii și acțiunii imediate, se cere să procedez în consecință. Deci îi dispun lui Grebencea:

- Coane Iorgule, fugi la telefon și anunță miliția! Să vină de urgență o echipă de intervenții!... Spune-le despre crima comisă asupra marelui nostru arhitect...

Responsabilul se uită la mine, de parcă aș intenționa să decretez o mobilizare generală. Incredul, mă măsoară din cap pînă-n picioare și invers, apoi se rățoiește la mine:

- Dar, maestre Conan, vrei să ne lași săraci? În loc să alergăm în apartamentul arhitectului și să căutăm banii, care-s ai noștri, ai poporului, matale vrei să ne pierdem timpul cu telefoanele? Întîi să găsim banii, și-apoi anunțăm miliția! Maestrul Max, dacă-i tot mort, mai poate s-aștepte!...

Masa creditorilor, care adăsta placidă rezultatul anchetei, cînd aude propunerea lui Grebencea, începe să se agite incredibil de vioi. De ici, de colo răzbat unele voci:

- Am dat cinci miare!...

- Unde-s verighetele noastre? După ce-am rămas fără ele, să rămînem și fără sumele împrumutate răposatului?...

- Dacă află și nevestele, sîntem în plop!...

- Tovarășul responsabil are dreptate, maestre Conan!...

În fața solicitărilor emise de public, sînt nevoit să mă înclin:

- Perfect? Dar să procedăm organizat... Cineva să telefoneze la miliție, iar restul să ocupe poziții cheie, de apărare, deoarece bandiții, mai mult ca sigur, își vor face apariția peste puțină vreme, ca să caute și ei banii uitați sub pat de Maximilian Prior...

În mai puțin de-o jumătate de oră, depunînd o activitate febrilă, reușesc să organizez un dispozitiv de apărare magistral.

Toate intrările sînt blocate de scaune și mese.

Babacu a fost instalat pe acoperiș, la cel mai înalt punct de observație pentru a ne anunța sosirea mașinilor cu care circulă asasinii.

Babane și Biba se află repartizați la bucătărie, în imediata apropiere a frigiderului uriaș, ca, în caz de primejdie, să aibă unde se-ascunde.

Ospătarii, înarmați cu linguroaiele bucătarului-șef, apără ușile ce duc spre etajele motelului, unde sînt camerele și apartamentele pentru cazarea turiștilor.

Creditorii, repartizați în două grupe, asigură bufetul și braseria, pitiți pe sub mese, dar prevăzuți cu cuțite și furculițe.

Iar eu și Grebencea, însoțiți de Pișlică, ospătarul cel mai dezvoltat fizic, dator să ne asigure o protecție cît mai valabilă, ne îndreptăm în direcția apartamentului pe care-l ocupase recentul decedat.

- Maestre Conan! Maestre Conan!...

Cetățeanul însărcinat cu anunțarea miliției aleargă disperat pe urmele noastre, gîfîind corespunzător.

- Ce-i, tovarășe? – îl întreb eu excedat. – Vine echipa?

- Poate numai din proprie inițiativă, pentru că telefonul nu funcționează!

- Ai verificat dacă nu-i cumva scos din priză? – caut să mă asigur de eventualitatea unei defecțiuni datorate vreunui gură-cască.

- Dar bineînțeles! Era scos din priză... Dar degeaba l-am băgat la loc, că tot nu merge!... – îmi comunică lejer speriat creditorul transformat în agent de transmisiuni.

Nu-i lucru curat. Cine s-a ocupat de deranjarea legăturilor telefonice ale motelului? Totuși îl mai chestionez pe cetățean:

- Ce te face să crezi că nu funcționează? De vreme ce l-ai băgat în priză, ar trebui să aibă ton!...

- N-are, maestre! Nici ton, nici curent! Pentru că firul dintre ștecher și aparatul telefonic e tăiat... La fel ca și firul de la priză la branșament...

Îmi vine să urlu. Dar n-o fac, și-l bat ușor pe umăr pe individ, întrebîndu-l, așa într-o doară:

- Dacă ai constatat absența firelor, de ce ai mai considerat utilă introducerea ștecherului în priză, dragule?

- Pentru verificare! – mă asigură eminentul meu colaborator.

Grebencea, care în timpul acesta pornise să fiarbă în suc propriu, mă smulge de lîngă agentul nostru de transmisiuni, urlîndu-mi în timpanul stîng:

- Maestre Conan, dacă ne pierdem vremea cu toți tîmpiții, precis pierdem și banii! Haidem la apartamentul răposatului, că ne prind tîlharii din urmă...

Lili Mamulea, singura care nu primise sarcini precise, din pricina fragilității mintale dobîndite cu prilejul șocului, și care se ținea de noi ca scaiul, începe și ea să ragă:

- Valiza cu bani e sub pat! Așa striga bietul Maxu!... Nu mai zăboviți, c-altminteri ne-omoară, și pe noi, ucigașii! Să punem mîna pe bani mai întîi, și pe-urmă vedem noi ce-o mai fi!...

Mirat oarecum de curajul neașteptat al logodnicei, demarez în direcția apartamentului lui Maximilian Prior, deși nu știu unde se află; nici etajul, dar nici numărul.

Grebencea pășește în frunte, extrem de grăbit. Pentru un individ care-a consumat cantități industriale de alcool, se deplasează suficient de alegru. Dacă-l las să-mi ia înainte, e numai datorită faptului că are cunoștință de amplasarea domiciliului turistic al eminentului răposat. Însă Lili Mamulea, cu îmbrăcămintea ei de apariție dintr-un film de groază, ne depășește prin stînga, regulamentar, și-și accelerează atît de impresionant alura mersului, încît se distanțează detașat de noi. Responsabilul, întărîtat de inexplicabila manevră a nepoată-sii, se angajează într-un cross demențial. Pișlică, din servilism, îl urmează. Apoplecticul meu prieten nici nu-și dă seama la ce riscuri se expune. Numai grija pentru banii unor prieteni îl poate anima în halul ăsta!

Peste cîteva minute ajungem în fața apartamentului 13.

- Aici stătea bietul Max? – întreb eu interzis de strania coincidență. – La numărul 13?...

- Liniștește-te, maestre Conan! – mă îmbie Grebencea. – E-o greșeală... Au scris numărul de-a-ndoaselea... De fapt îi 31...

Privesc atent mediul ambiant. Culoarul e pustiu, dar fereastra dinspre piscină, de la capătul etajului, e deschisă total. Le fac semn, lui Lili Mamulea și Grebencea, s-aștepte puțin, iar eu mă reped pînă la geamul respectiv. Cînd privesc afară, amețesc. Sîntem la etajul al III-lea, la o altitudine de minimum 12 metri deasupra nivelului apei din piscină. Ca să-mi revin, pornesc să privesc în sus. Înlemnesc.

- Ei, Hombre! Care-i situația în interior? – mă solicită Babacu de pe acoperișul motelului, dar așezat pe streașină, cu picioarele bălăbănindu-i-se deasupra hăului. – Ați găsit banii?

- Babacule! Ai înnebunit? Vrei să fac un infarct? Fugi de-acolo cît mai curînd, că vin după tine!...

- Nu te enerva, unchiule Al! – mă domolește nepotu-meu. – N-ai să te poți sui pe acoperiș, iar în al doilea rînd eu sînt ancorat de coș... Cu cravata lui nea Pișlică... Deocamdată nu zăresc nici o mașină de-a bandiților, nici „Mercedes”, dar nici „Volkswagen”!... Fiți liniștiți, c-aici nu se petrece nimic...

Probabil că pe-acoperiș nu se petrece nimic, dar la etajul nostru, din apartamentul arhitectului răsună un urlet de groază înspăimîntător. Posedînd o ureche muzicală de excepție, chiar absolută, disting urgent proprietara vocii respective. Lili Mamulea urlă în continuare, oferindu-ne deplina măsură a posibilităților sale vocale.

- E mort! L-au ucis și pe-ăsta! Săriți!...

Prefer să alerg imediat la locul crimei, deoarece n-am cum sări. Decît cel mult pe fereastră.

Grebencea, cu niște ochi cît gogoșarii, țîșnește pe ușa apartamentului. Pișlică, bineînțeles, după șef. Numai Mamuloaica nu abandonează terenul, dar nici nu-și reduce din amplitudinea glasului.

- De ce-ați pătruns în apartament fără mine? – îi admonestez eu din mers, împingîndu-i (cam forțat) la loc, în odaia lui Prior.

Priveliștea mă obligă să renunț la explicațiile iresponsabilului responsabil al motelului. Pe agregatul de dormit din mijlocul dormitorului, tolănit de-a curmezișul, zace cadavrul lui Begibeg Mehmet Ali. Iar Lili Mamulea, ascunsă sub pat, urlă în continuare:

- Mort, maestre, mort de tot! Și valiza cu bani nu-i nicăiurea! Luați-l de-aici, că nu ies de sub pat... Mi-e frică... Poate asasinii-s pe-aproape, și ne-așteaptă și pe noi!... Căutați valiza în dulap....

Procedez urgent la liniștirea spiritelor. Pe Grebencea îl plasez, dintr-un brînci oportun, pe fotoliul cel mai apropiat. Pișlică, nemaiașteptînd vreo invitație, eliberează imediat spațiul, așezîndu-se singur lîngă șeful său, dar în același fotoliu.

În timp ce responsabilul luptă să scape din îmbrățișarea ospătarului, o trag pe Lili Mamulea de sub pat, utilizînd unul din picioarele ei personale. Mamuloaica se zbate, eu trag vîrtos, reușind ca pînă la urmă s-o cazez pe agregatul de dormit, chiar lîngă bietul bandit.

Înmărmurită de groază, Lili Mamulea nu mai mișcă deloc. În schimb, spre stupefacția generală, pornește să miște mortul...

Încercînd să se ridice în capul oaselor, Begibeg Mehmet Ali își fricționează insistent ceafa. Ne privește urît, apoi ne ia la rost:

- Ce căutați aici?

Lili Mamulea, de pe altă lume, uitînd de spaima pe care i-o declanșase cadavrul viu de lîngă ea, îi răspunde automat:

- O valijoară! N-ai văzut valiza lui Maxu?

- Ba da!... Și-a luat-o adineauri de-aici! După ce-a ieșit din odaie, a intrat Schiledi, c-un cric în mînă, și m-a otînjit după cap! Dar nu știu ce s-a mai întîmplat după aceea!...

Nu țin la mine figurile astea. Sînt vechi și uzate, mai ales pentru un bătrîn șef apaș. Drept care îl încurc pe turcul deghizat în indian:

- Ai să rîzi, apașule! Conan Doi știe tot!... Și ce s-a-ntîmplat după aceea, dar, mai ales, și ce s-a petrecut înainte!...

Precipitarea evenimentelor

Grebencea, entuziasmat de comunicatul transmis de personalitatea mea, își revine din buimăceala care l-a cuprins la aflarea veștii că răposatul Maximilian Prior trăiește, și încă bine, din moment ce-a sosit și și-a luat valiza cu banii pentru taxele moștenirii și vama „Mercedes"-ului. Se extrage (cam dificultuos) din fotoliul pe care-l împărțea cu Pișlică și se repede la Begibeg Mehmet Ali. Pînă să-l împiedic de la evidentul linșaj pe care avea intenția să-l comită, indianul îl îmbrîncește spectaculos, atît de dur, încît bietul Iorgu se năpustește direct în peretele opus, proptindu-se-n el cu osebită căldură.

Odaia se cutremură, tencuiala de pe peretele respectiv începe să curgă pe dușumea. Numai responsabilul, revenit la sentimente mai bune, se lasă ușor la pămînt, întrebînd cu glas stins:

- Maestre, matale care le știi pe toate, de ce-a dat ăsta-n mine? Că n-am vrut să-i fac nimic rău, ci doar să-l întreb ce căuta aici, în apartamentul arhitectului...

Observînd că responsabilul recuperează rapid, deoarece se ridică de jos clătinîndu-se nițel și-și scutură hainele de moloz, îi adresez lui Begibeg Mehmet Ali aceeași întrebare:

- Tinere șef apaș, cred c-ai depășit măsura! După ce-ați încercat să-l kidnapați pe arhitect, și să-l mai și asasinați pe deasupra, ai avut insolența și imprudența să mai vii aici, în camera lui, să-i furi bănuții împrumutați de prieteni... Nu-i frumos!...

Gura căscată a indianului nu mă impresionează defel. Joacă teatru.

Totuși aștept curios spusele sale, deoarece se-apucă să facă mărturisiri:

- Bătrîne...

- Slăbește-mă cu limbajul dumitale golănesc... Gata! Am terminat cu glumele... – îl pun imediat la punct pe tînărul bișnițar.

- Maestre Conan, – mi se adresează de astă dată convenabil turcul, – noi l-am răpit pe Maximilian Prior? L-am asasinat? Păi n-a fost adineauri aici, de și-a luat valiza?

Begibeg Mehmet Ali ne recită o întreagă poveste, atît de falsă, încît nici el nu crede ce spune. Cum c-au fost plecați la Curtea-de-Argeș, unde au vrut să se intereseze de anumite chestiuni, și că, la întoarcere, au zărit „Opel"ul arhitectului gonind spre motelul „Craiul Munților"... Intrigați de faptul că arhitectul mînă spre motel, în loc să procedeze invers, așa cum anunțase, fusese delegat de prietenii săi să afle ce se petrece cu Maximilian. De-aceea venise la el în cameră. Îl găsise luîndu-și valiza de sub pat, iar arhitectul îi comunicase că abia acum pleacă spre Curtea-de-Argeș, deoarece, din grabă, își uitase banii... Apoi, fără să mai aștepte nimic, îl abandonase urgent pe Begibeg Mehmet Ali, pentru ca acesta, peste o clipă, să se pomenească atins la scăfîrlie de cricul manevrat, cu dexteritate, de Cezar Schiledi...

- Nu ține, tinere, nu ține! – l-am întrerupt eu pe slabul de minte Mehmet. – Invenții! Vrei să arunci vina asupra prietenilor cei mai buni ai arhitectului...

- Dragă maestre Conan, de nu mă crezi, anunță miliția! – bravează Begibeg Mehmet Ali.

Cînd aude declarația lui Mehmet, Grebencea pornește urgent spre ușă, nu mai înainte de-a-și anunța intențiile:

- Maestre Conan, leagă-l pe turc, eu fug după arhitect, să nu-l omoare bandiții ăilalți... Lilișor! Pișlică! Veniți după mine!...

Pînă să apuc a mai zice ceva, treimea motelieră a și dispărut de pe teritoriul apartamentului 31.

Turcul, vrînd să profite de momentul meu de adîncă reflexie, se repede în direcția ușii, într-o evidentă „tentativă de evadare". Bineînțeles, am și reflexe de excepție, deoarece Begibeg Mehmet Ali nimerește de-a dreptul la poalele ușii. Piedica pe care i-o pusesem acționase eficient. Cînd turcul dă să se ridice, intervine și destinul. Ușa se deschide brusc, pocnindu-l corespunzător în țeasta craniului. În vreme ce Mehmet depune armele, dar în dosul ușii, Babacu dă buzna în odaie, răcnind cît îl țineau plămînii săi mititei, dar robuști totuși:

- Hombre! Vin bandiții!...

În clipa următoare, odaia este invadată de Babane și Biba, gîfîind și leoarcă de sudoare.

- Unchiule Al, au sosit!... – îmi comunică bălăița.

- Care bandiți? Fiți mai expliciți, măi copii! – insist eu, sperînd că banda lui Arvanitache, în toată formația, se va îndura să apară.

- Jimmy trompetistul și cu Dragodana! – mă lămurește Biba.

- Și unde-s acuma? – solicit eu un supliment de informații.

- Aici, de față, Babacule! – aud eu o voce care mi se pare extrem de cunoscută.

Dragodana Tatu, făptura cea mai explozivă pe care-am întîlnit-o vreodată, mă privește din prag. Pășește în odaie, ca la dînsa acasă. Iar pe urmele ei, fără să se grăbească, pătrunde și Jimmy Navarrelli, cu trompeta atîrnîndu-i de gît.

- Ce-ai făcut cu bietul Mehmet, Babacule? – mă întreabă uimită Dragodana. – Ai reușit să-l pui la pămînt? Bravos! Te ții măreț, ai? Că l-ai lovit, probabil, în cap cu vreun baros... Aș vrea să te văd luptîndu-te cu el, fără arme nepermise...

- Criminalilor! Predați-vă! Sînteți demascați! E ultimul avertisment pe care vi-l mai dau... După aceea trec la acțiune! – răcnesc la bișnițarii care mai sînt încă în stare de funcțiune, turcul zăcînd pe dușumea.

Nu prea știu cum am să fac față găliganilor, dar mă descurc eu, pentru că, adeseori, mi se întîmplă să am intuiții de geniu, găsind cele mai neașteptate soluții.

- Care criminali, maestre? – mă întreabă nedumerit, dar și prefăcut trombonistul. – Noi? La noi te refereai matale? Fii serios, că nu ține!

Nu-mi rămîne decît să recurg la cea mai apreciată armă a detectivului aflat în dificultate. Bluful. Cacialmaua. Drept care îi somez:

- Mîinile sus, c-altminteri trag!

Dragodana Tatu se supune. Ridică mîinile, vine lîngă mine și mă privește adînc în ochi. Apoi, spre stupefacția mea, mi le petrece pe după grumaz și mă sărută pe frunte. Străbătut de curenți electrici imposibil de măsurat cu aparatura contemporană, o aud:

- Te pup, că ești un dulce copil! Cu ce-o să ne-mpuști, babacule? Să-ți dau trompeta lui Jimmy? Păi bine, măi nebunaticule, nu ți-am mai spus o dată că sîntem mai deștepți decît părem? Haide, Mehmet, scoală-te și leagă-i! Pe toți! Și pe năpîrstocul ăla mic, că-i simpatic! Vedem noi ce facem, după aceea, cu ei...

Dau să privesc în direcția unde ar fi trebuit să zacă neînsuflețitul Begibeg Mehmet Ali, dar indiano-turcul nu mai se află la locul respectiv. Pînă să-mi dau seama ce se petrece, mă pomenesc legat ca un burduf, dar ceva mai dezvoltat, cu cearceaful de pe patul arhitectului.

Begibeg Mehmet Ali, ajutat de Jimmy, mă instalează în fotoliul pe care-l utilizaseră Grebencea și Pișlică, îndesîndu-mă bine în adîncurile droturilor sale. Bieții mei nepoți, care asistaseră uimiți la capturarea celui mai mare detectiv din sector, se lasă legați și ei. Dar cu șnururile de la perdele.

În vreme ce mă zbat, mai mult demonstrativ, între brațele fotoliului, Jimmy Navarrelli suflă din trompetă, dînd un evident semnal de alarmă. Însă pe-o melodie foarte populară cîndva, anume „La popa, la poartă, e-o pisică moartă!...”

- Stați aici și nu mișcați! – ne recomandă Dragodana, în timp ce părăsește încăperea, urmată de Jimmy și Begibeg Mehmet Ali. – În două trei zile, poate și mai puțin, după ce ne rezolvăm problemele, ne-ntoarcem și vă dăm drumul... Pa și pussy, babacule!

- Pa, tanti! – îi răspunde obraznic bondocul de nepotu-meu.

- Nu ție ți-am spus pa, mititelule! Ci dolofanului de unchiu-tău! – precizează dinamitarda făptură, de dincolo de ușă, dar pe care-o și trîntește, de cade tencuiala din jurul ramei, pentru ca apoi s-o auzim răsucind cheia în broască. De două ori. Ca să fie mai sigură...

*

**

Cei trei nepoți personali, legați ca niște parizere, cu șnururile de la perdele, stau în capul oaselor pe marginea patului. Privesc la mine uimiți, neînțelegînd de ce mă agit în fotoliul precis neîncăpător.

- Măi fratele meu, – îmi adresează cuvîntul Babane, – cît or fi criminalii ăștia de șmecheri, cu noi nu le merge. Pentru că-s proști ca noaptea! Nici nu ne-au căutat în buzunare... Am briceagul la mine. Dacă reușim să-l scoatem, tăiem legăturile și pornim în urmărirea lor.

- Vorbești copilării, nepoate! – îl domolesc eu. – Aici se cere o analiză profundă a situației, care

și-așa-i destul de deteriorată, și-abia apoi vom putea stabili direcția în care-au plecat! E clar?

- Eram precis c-ai să ne pomenești de analiza matale!... Mai întîi să ne dezlegăm, și după aceea îți putem spune și noi unde-i găsim pe bandiți... Că de-aia sîntem urmașii marelui detectiv Conan Doi!

- Nu te grăbi, Babane, că încă n-am murit corespunzător! Și unde credeți c-ar fi bandiții?...

- Acolo unde-i și arhitectul, nenea Maxu al nostru! – mă lămurește Babane.

- Și asta o știți? Hai să fim serioși doar e la mintea cocoșului că Prior, fiind urmărit de tîlhari, se găsește în apropierea lor...

- Hombre! – intervine și Babacu. – Vreau să-ți spun ceva...

Bondocelul mă omoară cu zile. Dar cînd îl văd zîmbindu-mi, privindu-mă cu ochii lui de perlan albastru, nu mai rezist și-l invit să-mi vorbească:

- Dă-i drumul cu șantajul! Știu ce vrei să-mi spui... Un profiterol, o informație, două profiteroluri, rezultatul tuturor cercetărilor tale, realizate însă sub îndrumarea mea...

- Exact! Ești formidabil, unchiule Al! De unde oi fi avînd matale atîta minte?... Dacă dai trei, îți spun unde-i arhitectul!!

Satisfăcut de cel mai demn urmaș al meu, nu-i acord premiul solicitat. Prefer să-i administrez o lecție de modestie.

- Îți spun eu, Babacule, și fără să-mi dai vreun profiterol. Sînt cu toții la canton! Singurul loc unde nu s-ar gîndi nimeni să-i caute... Scăpat din mîna bandiților, a venit la motel să-și ia valiza, dar văzînd c-au sosit pe urmele lui, l-a rugat pe Schiledi să-l otînjească pe turc cu cricul, și-apoi s-au refugiat tustrei la Valea cu Urși... Cine altcineva i-ar putea scăpa de la ananghie, dacă nu Conan, unchiul vostru... Iar bandiții, cînd ne-au găsit aici, și-au dat numaidecît seama de toată combinația. Acuma precis că-s în drum spre canton!...

Evadarea

Recunosc în sistemul meu de gîndire, cu toată modestia, o mare parte din reputatele analize întreprinse anterior de mine. Deși mă bucur intens, mă mișc din ce în ce mai anchilozat. Fotoliul mă îmbrățișează atît de strîns, încît abia mai pot răsufla suficient. Dacă mai stau mult pe gînduri, am toate șansele să mor asfixiat, dar comod.

Recurg deci urgent la utilizarea metodelor preconizate de același canal unu, al acțiunii dinamice, și transmit celor mai tineri membri ai tribului Jimbla:

- Copii, trebuie neapărat să fugim de-aici... În clipele astea, nenea Grebencea nu ne poate ajuta cu nimic, deoarece a plecat după arhitect, la Curtea-de-Argeș, neștiind că bandiții îl caută la „Valea cu Urși"... Coborîți de pe marginea patului, chit că sînteți legați și veniți pînă lîngă mine cum puteți, sărind, de-a bușilea, tîrîndu-vă... Iar eu am să-ncerc a scoate briceagul lui Babane...

Scumpii mei nepoți, inteligenți la cel mai înalt nivel (avînd în vedere apropiatul grad de rudenie ce ne leagă) procedează în consecință, fără să mai aștepte continuarea dispozițiilor.

Ajungînd lîngă fotoliu, Babacu și Biba mi-l împing pe Babane în brațe, facilitîndu-mi astfel extragerea briceagului. Fiind legat cu cearceaful, ca-ntr-o cămașă de forță, nu am la dispoziție decît dinții.

După ce-l răstorn pe Babane cu capul în jos, constat că-i aproape imposibil să scot briceagul cu dinții, deoarece blugii nepotului sînt excesiv de strîmți, iar buzunarul de la spate e prins nu numai în ținte de alamă, dar și c-un fermoar defect. Reușesc totuși să-mi rup lejer un dinte, care era însă plombat mai demult, și nu-mi mai era atît de necesar...

- Unchiule! – strigă entuziasmat Babacu. – Am găsit soluția! Nu mai avem nevoie de briceag... Te dezlegăm pe matale mai întîi...

- Cum? – întreb neîncrezător.

- Foarte simplu, unchiule Al... Ai să vezi!

N-a fost chiar atît de simplu, cum mă asigurase bondocelul, dar în cele din urmă am văzut, pe pielea mea, în ce consta formidabila idee a celui mai tînăr din membrii tribului Jimbla.

Tustrei copiii m-au răsturnat cu fotoliu cu tot, și, tot așa, m-au rostogolit pînă lîngă noptiera patului, unde se găsea un reșou electric, probabil pentru prepararea cafelelor. Babane introduce ștecherul în priză cu dinții, fără să se curenteze. Peste cîteva secunde nichelina acestuia se-nroșește corespunzător, generînd suficientă căldură pentru arderea nodurilor de la cearceaful cu care fusesem legat.

Numai că, pentru realizarea unui contact cît mai intim cu mai sus pomenitele noduri, nepoții mă răstoarnă de-a dreptul cu pieptul peste plita reșoului. Iar în spate am fotoliul, care nu cîntărește mai mult de 50 – 60 kilograme.

Operația eliberării mele se desfășoară excelent, deoarece peste cîteva clipe cearceaful pornește să ardă, dezvoltînd un fum cumplit. Iar ceva mai tîrziu, cam un minut, cămașa de forță e toată în flăcări, inclusiv (probabil) cămașa mea din nailon.

Demn, suport bărbătește arsurile. Dar cînd simt cedînd legăturile, sprintez înnebunit în direcția băii, unde mă arunc direct în cadă. Care cadă, însă, era bineînțeles goală. Noroc că Babane îmi strigă din dormitor:

- Unchiule Al, dă drumul la duș, că la ora asta precis trebuie să fie apă caldă!...

Nu era chiar caldă, ci de-a dreptul clocotită. Opărit, reușesc să înăbuș incendiul ce-mi pîrjolea cămașa de forță, dar și pielea de pe piept. Schimb urgent robinetul, și sînt nevoit să constat că instalațiile motelului funcționează ireproșabil. Mă delectez acum cu-o binefăcătoare baie de aburi. Pentru că apa fierbinte, de la început, cursese de la robinetul de apă rece.

În sfîrșit, respir și eu ușurat!

Îmi dezleg nepoții în cîteva secunde, după care, apelînd la o cămașă de-a arhitectului, care măncape doar pe jumătate, pornim cu toții în trombă spre parter, pentru a proceda la mobilizarea generală.

După cîteva peripeții insignifiante, generate în special de duduitul pașilor pe coridoarele etajelor și care determinaseră atacarea noastră de ospătarii care apărau intrările, ajungem cu bine în braserie, numai cu vînătăi simple.

Braseria continua să fie în stare de alertă. Colaboratorii noștri, și creditorii arhitectului, care fuseseră plasați pe la ferestre și uși, iar majoritatea sub mese, înarmați cu furculițe și cuțite, năvălesc de pretutindeni, de sub mese, de după perdelele de la ferestre, iar unii chiar din bufetele destinate păstrării veselei.

- Ne-ați recuperat banii? – mă întreabă unii din ei, probabil creditori mai creduli și generoși.

- Fiți liniștiți! Arhitectul mai trăiește, cel puțin așa sper, și vă va returna sumele împrumutate… Deocamdată însă, trebuie să-i venim într-ajutor… Banditii au plecat după el. Știu unde-i refugiat Maximilian Prior, și știu și ei, așa că pornim imediat spre cantonul Valea cu Urși… Cine se oferă voluntar? Aș prefera din cei cu mașini proprietate personală…

Peste un sfert de ceas, dacă nu cumva și mai puțin, cinci turisme demarează în trombă din parkingul motelului. Bineînțeles, în frunte-i „Bombița” mea, încărcată la maximum (Conan Doi, Babane, Biba și Babacu) urmată de două „Dacii” 1300, o „Dacie” 1100, și-o tărăboanță de origine necunoscută, fiind construită din ciocan, de-un excelent tehnician auto.

Deși legile în vigoare nu permit mai mult de cinci persoane în turismele mai sus citate, am autorizat suirea tuturor voluntarilor, date fiind condițiile speciale. Pe puțin vreo douăzeci și cinci. Cu excepția tărăboanței, care nu suportă decît o singură persoană, și aceea sub șaizeci de kile, fiind obținută, de fapt, din transformarea unei motorete.

În vreme ce rulez cu 75 pe oră, îndreptîndu-mă spre canton, în fruntea coloanei de atac auto-moto, încerc să-mi reamintesc dispozițiile trasate grupului pe care-l conduc spre victorie.

Deși depun un efort de concentrare susținut, nu reușesc decît să transpir copios. Fruntea mi se îmbrobonează de picături de sudoare, iar dispozițiile refuză să-mi revină în memorie. Cît trebuie să fiu de extenuat, dacă mă abandonează și cel mai dotat sector al creierului meu!

Fără să-mi dau seama, reduc simțitor din viteza de croazieră.

- Unchiule Al! Ți-e cumva rău? – mă chestionează îngrijorată bălăița de Biba, bătîndu-mă cu mînuța ei gingașă, dar suficient de zdravănă pentru a-mi disloca articulația umerală.

- Mie? De ce să-mi fie rău?

- Ești tot numai o apă…

- Fiți liniștiți, dragii mei, totdeauna transpir cînd gîndesc în exces… Ce le-am spus colaboratorilor noștri, cînd am plecat de la motel? Voi mai țineți minte? Aș vrea să vă supun astfel unei verificări…

Vlăjganul de Babane, înviorat de perspectiva unor evenimente de excepție, cu ochii arzîndu-i în cap, răspunde în numele tinerilor Jimbla:

- Cum să nu! Cele cinci puncte ale planului de bătaie sună așa: detectivul Conan comandă, nimeni nu-l contrazice, toți îl urmează, fiecare face la fel ca și dînsul și, al cincilea punct, dacă pățește ceva, va fi înlocuit de-un colectiv de conducere, ales prin vot deschis…

Va trebui, la sosire, să precizez anumite lucruri din planul de bătaie, deoarece mi se pare cam vag, costeliv și anemic… Uite unde poate duce astenia de surmenaj!…

Asaltul cantonului

Din păcate, în clipa cînd ajungem la o sută de metri de cantonul Valea cu Urși, îmi dau seama că va fi nevoie să renunț la precizările suplimentare ale planului de bătaie.

- Hombre! Îi vezi? – mă atenționează, de altfel inutil, Babacu.

- Dar bineînțeles! – îl calmez eu pe bondocel.

Mai corect spus, nu-i văd, ci le deduc prezența. Nu numai a bandiților, dar și-a arhitectului Maximilian Prior, căruia i s-au alăturat bunii săi prieteni Cezar Schiledi (performerul cu cricul) și Sandy Gai.

Pentru că, în ograda lui văru-meu Anatolie, sînt bulucite, unul într-altul, „Opel”-ul lui Grebencea, dar împrumutat arhitectului (și chiar stau și mă-ntreb, cu ce mașină o fi plecat responsabilul motelului), „Mercedes”-ul alb și mîncat de rugină al turiștilor bucureșteni, prieteni de-o viață cu Max, precum și „Volkswagen”-ul lui Jimmy Navarrelli.

Trag pe dreapta, opresc motorul și aștept ca însoțitorii mei să procedeze la fel, conform planului de bătaie. Cînd cele cinci mașini s-au aliniat în formație de luptă, cobor și fac semn tuturor s-aștepte.

Liniștea din ograda cantonului mi se pare suspectă. Mașinile sînt goale, motoarele nu merg, iar tobele de eșapament nu emană gaze. Deci, ce mai tura-vura, ceva nu-i în regulă. Unde-i victima (sau victimele), unde-s atacanții?

Deoarece sînt la mine acasă, mă îndrept tacticos în direcția porții, cu intenția de-a o deschide, pentru a intra și noi cu mașinile. În zadar trag de batantele porții, care și-așa era destul de șubredă, că rămîne de lemn-Tănase, deși e din brad. Ciudat! S-au baricadat. Dar cine anume? Maximilian, sau bandiții?

După cum mă așteptam, nici ușița nu se deschide. Palanul fiind deosebit de înalt, așa cum se obișnuiește la munte, nu mă-ncumet să sar gardul, cu-atît mai mult, cu cît nu sînt sigur de rezistența sa.

Semnalizez situația grupului care mă aștepta în mașini, pentru ca apoi să urc la volan, și să le propun, prin exemplul meu personal, așa cum prevedeau, de altfel, punctele trei și patru din planul de bătaie comunicat de mine, dărîmarea gardului cu mașinile.

Bot lîngă bot, portieră lîngă portieră, avansăm cu viteza a-ntîia, ne proptim cu barele de protecție în gard, mai înaintăm cîțiva centimetri, iar împrejmuirea se prăbușește la pămînt, într-un nor de colb infernal, de ne răpește orice vizibilitate.

Numai așa îmi explic cum de reușesc să trec peste palanul doborît, și să intru lejer în „Opel-ul arhitectului. Nu mult, ci-atît cît să-i scot portiera stîngă din balamale. Ceilalți parteneri, urmîndu-mă, își rezervă „Mercedes”-ul și „Volkswagen”-ul.

Fără să cobor din mașină, aștept limpezirea atmosferei înconjurătoare. Cînd praful se lasă liniștit peste mașini, ogradă și canton, constat nu numai prăbușirea palanului din dreptul drumului, ci totala sa dispariție. Probabil c-am declanșat un soi de reacție în lanț, care-a dus, din panou în panou, la prăvălirea împrejmuirii.

Puțin uluiți de rezultatele acțiunii în colectiv, coborîm cu toții din mașini. Numai proprietarul tărăboanței construite din ciocan trebuie ajutat, deoarece a rămas înțepenit în carcasa fragilei sale improvizații. Totuși îl extragem destul de lesne. Însă prin parbriz. Care și-așa trebuia aruncat, întrucît se spărsese la contactul cu aripa „Mercedes”-ului.

- Fraților, vă mulțumesc pentru ajutor… – le adresez eu un „speech” membrilor echipei. – Ce s-a întîmplat acum, a fost mai greu decît am pățit la motel, însă mult mai ușor decît ceea ce urmează!

Cetățeanul cu tărăboanța șifonată, dar care îi împrumutase arhitectului suma cea mai impresionantă, cugetă, profund la afirmația mea, și mă aprobă, fără rezerve:

- Maestre Conan, ești mare! Și ce urmează?

Dacă planul arhitectului Maximilian Prior, cînd se refugiase la canton împreună cu prietenii săi de la București, fusese să găsească un sprijin eficient și calificat la scriitorul și detectivul de excepție Conan Doi, era clar că nu greșise. Negăsindu-mă însă acasă, unde Dumnezeu se ascunsese? „That is the question!” – cum zicea bietul prinț al Danemarcei, în chestia aia cu „to be, or not to be!”. „Să fii, sau să nu fii!”. Iar-arhitectul nu era…

- Ce urmează, maestre Conan? – insistă proprietarul tărăboanței.

Uitasem de el.

- Punctul doi din planul de bătaie... Să nu mă contraziceți!

- Adică să nu-l bateți la cap, nene! – completează bălăița de Biba, sărindu-mi în ajutor și zîmbindu-mi băiețește.

- Uite ce-i, tovarășe...

- ...Benone Crosnea-Trabant! Mecanic auto, maistru șef de echipă la auto-service „Dacia"... Pe șoseaua Pantelimon... Vă cunosc, din auzite, de la colegul meu Costel Buzdugan, 118 kile, nemîncat!

- Meștere Trabant, dacă lucrezi la „Dacia", de ce nu-ți zice „Colibași" sau „Pitești"? – mă arăt eu nedumirit.

- E poveste lungă, maestre! Să v-o spun acum? Mai întîi am lucrat la Floreasca, unde mă botezaseră Crosnea-Wartburg, abia mai tîrziu, cînd am trecut la Hîrtopeanu, pe Dudești, unde mă ocupam de „Trabant"-uri, mi-au dat porecla pe care v-am spus-o!... Dar am de gînd să mă transfer la „Ciclop"... Vă dați seama, nu sună mai frumos Benone Crosnea-Ciclop? Nu?...

Simpaticul Benone, cît e dînsul de slăbănog, mă calcă vîrtos pe nervi. Cu duhul blîndeții îi comunic:

- Meștere, noi trebuie să ne grăbim! Rămîi la „Dacia" și mai vedem după aceea. Deocamdată să-l prindem pe șeful banditilor!...

Pentru a evita o eventuală nouă intervenție a mecanicului, mă deplasez nițel în direcția celorlalte mașini, unde mă așteaptă restul companionilor, și le anunț decizia, mea:

- Stați ascunși, care pe unde puteți, eu mă duc să-l caut pe arhitectul Maximilian Prior... Dacă dau de dînsul, vi-l aduc aici, cu bani cu tot!

- Și dacă dați peste bandiți? – mă întrerupe cineva din asistență.

- Atunci strig, și-mi săriți într-ajutor!

Tocmai în clipa cînd mă deplasam spre locuința familiei Jimbla, bondocul de Babacu mă avertizează:

- Hombre! Stai!!! L-am văzut pe nenea Maxu... Și-a scos o secundă capul pe ușa grajdului...

Bietul Maximilian! Trebuie să fie mort de foame, și-o fi vrut să bea niște lapte proaspăt. Deși mă-ndoiesc serios că, la ora aceasta, „Vițica" să mai fie pe teritoriul cantonului. Nemîncată și neadăpată, o fi fugit de mult de-acasă!...

- Copii, haideți după mine! Să-i dăm ceva de mîncare lui nenea Max! Dumneavoastră puteți să v-arătați la față, deoarece cred că bandiții au părăsit locuința! – mă adresez, de astă dată, partenerilor.

Exact în momentul cînd transmiteam dispozițiile de rigoare, dinspre curtea păsăretului dau buzna cei trei bișnițari, fugăriți de cei mai reprezentativi gînsaci din dotația cantonului.

Eroare! Gînsacii nu-i urmăreau pe găinari, ci niște biete bibilici speriate de prezența bandiților. În schimb, criminalii urmăreau o țintă precisă, deoarece sprintau spre grajdul „Viticii". Precis că-l zăriseră și ei pe Max!

Antrenînd după mine întreg grupul, plus treimea nepoților mei personali, gonesc demențial în direcția locului unde avea să se comită cea mai terifiantă ciocnire din cariera mea.

Cînd ajungem la ușa grajdului, bandiții erau de mult înlăuntru. Un șir de zgomote neobișnuite ajunge la urechile noastre. Cînd invadăm grajdul, nimerim în plină beznă. Degeaba încerc să stăvilesc potopul năvălitorilor, căci sînt mulți și ațîțați de spectaculosul evenimentelor. Bineînțeles, mă-mpiedic în prima furcă ieșită în cale. Dar scap nevătămat, deoarece mă prăbușesc ca o plăcintă pe paiele utilizate de „vițica" drept așternut pentru noapte. Nițel cam umede și lejer urît mirositoare, însă moi și mîngîioase." Așa că nici nu-mi mai pasă de cavalcada grupului care mă calcă-n picioare, trecînd peste personalitatea mea.

- Trageți ușa după voi! Nu-i lăsați să scape din grajd! – transmit ordinele de luptă corespunzătoare, însă din poziția culcat, și încă pe burtă.

Nimeni nu m-ascultă, întrucît bușiturile urmează într-un ritm din cele mai accelerate. Și nici n-am posibilitatea să observ desfășurarea luptelor, acestea fiind executate în condiții de perfectă invizibilitate. Recurg deci la orientarea în spațiu prin semnalizări sonore:

- Max! Maximilian! Sînt aici... Lîngă ieșire!

Un urlet de victorie mă face să amuțesc. E glasul, însă, al trombonistului, care muge încîntat:

- Rămîi unde ești, maestre, dacă vrei să scapi neotînjit! Că-l găsim noi pe Maxu dumitale!...

Bufniturile și oftaturile continuă. Niște scînduri gem amarnic, scîrțîind și trosnind infernal. Mai mult ca sigur că-i ieslea pe care-o demontează grupul meu, pentru a-și făuri arme corespunzătoare.

E timpul să intervin. Drept care fug, înotînd prin paie, în direcția ușii. O prezență străină îmi suflă fierbinte în ceafă.

- Unchiule, tu ești? Spune repede, pînă nu-ți dăm cu ciubărul de lapte în cap...

- Eu Babacule! Dar unde te afli?

- Sîntem toți, și Babane și Biba, aici, deasupra matale!

În aceeași clipă, cînd vroiam să trec la măsurile de rigoare, ușa grajdului e dată de perete. „Vițica" pătrunde placidă înăuntru, dîndu-ne totuși posibilitatea să vedem la lumina zilei situația de pe cîmpul de bătălie.

Bineînțeles, membrii grupului se băteau între ei, altoindu-se reciproc cu scîndurile smulse din ieslea „Viticii". Deși nu-l disting pe distinsul arhitect, îl remarc însă pe Cezar Schiledi cățărat pe scara ce duce la fînar. Sandy Gai, cu cîteva trepte sub el, se ferește de brațele cuiva, care încearcă să-l tragă de pulpanele pantalonilor.

În momentul cînd Sandy Gai rămîne în chiloți, niște chiloți de baie superbi, „Vițica" se sperie de pantalonii pe care-i flutură înaintea ei necunoscutul, și, crezîndu-se la o corrida, se repede la acesta să-l ia în coarne. Begibeg Mehmet Ali, căci el era toreadorul, aruncă pantalonii cît colo și-o zbughește pe ușă afară. „Vițica" dărîmă scara, Cezar Schiledi îi cade în spate, iar Sandy Gai mai spre coadă.

Un sunet de trompetă, zbîrnîitor și dogit, mi-l plasează în spațiu pe Jimmy. Spre surprinderea mea, aleargă, împreună cu Dragodana, după o siluetă binecunoscută, purtînd o valiză în mînă. E Maximilian...

- Babane! – dau eu semnalul de atac. – Otînjește-i cu ciubărul!

„Vițica", enervată de prezențele din cîrcă, pornește în trap spre ograda cantonului. Schiledi decolează spectaculos, executînd un triplu „looping", după care aterizează în praful bătăturii. Gai se menține cîteva clipe, ca un cowboy la un rodeo, pentru ca apoi să-și însoțească tovarășul.

Maximilian Prior, în ciuda atenționării lansate de mine, care-l anunțasem că sînt la fața locului, demarează urgent în ogradă, pentru ca, peste cîteva clipe, să pătrundă vertiginos în clădirea cantonului.

Jimmy și Dragodana, rămași orfani de victimă, dau să se repeadă pe urmele lui. Acum e momentul să-i opresc de la rele. Apar în fața lor, ca o statuie a răzbunării publice strigînd nepoților:

- Ciubărul! Gata!

În clipa următoare rămîn fără vizibilitate. Dar ciubărul e din lemn de tei, și nu cîntărește mai mult de patru-cinci kile. Capul meu îl suportă cu demnitate, după care, oftînd obosit, adorm instantaneu.

Asaltul cantonului... în finală!

Cînd mă trezesc din somnul odihnitor, nepopulat de vise, constat c-am fost cazat în „Opel”-ul arhitectului, care poseda scaune rabatabile. Biba plînge încetișor, storcîndu-mi o cîrpă (suficient de insalubră) deasupra obrajilor scăldați de lacrămile ei, dar și de zoaiele colectate în ciubărul cu care mă pocniseră scumpii mei nepoți.

- El Fugitivo! Unchiul nostru drag și bun, trezește-te odată!

- Hombre? De ce nu vrei să te scoli? – se smiorcăie și Babacu, așezat direct pe pieptul personalității mele.

- Unde-i Babane? – mă interesez eu, încercînd zadarnic să mă ridic în capul oaselor. Însă cu Babacu pe mine, îmi vine destul de greu.

Benone Crosnea-Trabant, care-mi masa gleznele, confundîndu-le probabil cu niște amortizoare de Dacia” 1301, mă informează imediat:

- Aplică punctul cinci!

- Ce face?

- Ședință... Pentru alegerea unui colectiv de conducere a operațiilor. Așa cum prevede planul dumitale de bătaie, în caz de deces al comandantului...

- Ați înnebunit? Cine-a murit? Nu vedeți că-s viu și oarecum sănătos? Ce-i dacă am dormit și eu cîteva clipe!...

Peste un sfert de ceas reușesc să reorganizez totul. Adunați în jurul meu, plini de vînătăi și îngrășăminte organice, recte bălegar, membrii grupului, plus nepoții mei personali, îmi ascultă ultimele decizii:

- După cum am dedus din informațiile voastre, bandiții i-au capturat pe arhitect și prietenii săi, și s-au baricadat în clădirea cantonului... Bun! Bișnițarii-s trei la număr, iar victimele deținute ca ostateci tot trei... Însă noi sîntem douăzeci și patru, dacă am socotit bine, după evaluarea pierderilor insignifiante din incinta grajdului...

- Și cu mine douăzeci și cinci! – mă atenționează Benone Crosnea-Trabant, pe care-l consideram ieșit din dispozitiv, datorită aberațiilor debitate cu prilejul refacerii mele.

- Cu-o singură condiție, meștere Crosnea! Nu scoți o vorbă!

Mecanicul nu-mi răspunde. Iar începe să mă enerveze.

- Dom’le, ai auzit ce ți-am spus? De ce taci? Te resimți de pe urma șocului?...

- Mi-am revenit complet, maestre! Dar n-ai zis matale să tac?...

- Să taci în timpul asaltului pe care-l vom dezlănțui peste cîteva minute, nu acum! – îl lămuresc pe slăbănogul de Benone.

Apoi îmi continui, spre satisfacția asistenței, nerăbdătoare să-i înhațe pe bandiți și să-și recupereze banii, discursul întrerupt de zurbagiu:

- Cine se oferă voluntar, pentru a fi utilizat ca berbec la spargerea ușii de la intrare? Avem nevoie de-un tovarăș mai corpolent și țeapăn...

Întrucît observ mai multe priviri admirative îndreptate spre personalitatea mea, mă explicitez:

- De mine nu poate fi vorba, deoarece, după spargerea ușii, e posibil ca berbecul să rămînă temporar în afara operațiunii... Deși, fiți atenți, voluntarul nu va lucra de unul singur, ci va fi purtat pe brațe, de cîțiva tovarăși... Care-l vor izbi de ușă, luînd maximum de precauții, cu partea opusă capului. Ei, cine se oferă?...

- Vasilică Pitpalac! E cel mai bun dintre noi! – aud cîteva glasuri avansînd o propunere, dar care nu se limitează numai la atît ci îl și împing mai în față pe respectivul, care însă se codește vizibil.

Cum de nu-l observasem pînă acum? Pentru că, fără nici o exagerare, mi se pare berbecul ideal. Pe cît e de scurt, pe-atît e de lat. O autentică buturugă de gorun, fără pic de grăsime, construit numai din mușchi noduroși, groși cît rădăcinile unui plop centenar.

- Tovarășe Pitpalac, ești omul necesar! Te felicit...

Buturuga se fîțîie intimidată, după care îmi răspunde:

- Felicitați-i pe-ăi care m-au îmbrîncit, că eu nu eram diliu să mă transform în berbecul nebunilor... Dar dacă asta-i dorința grupului, fie! Numai să-mi păziți hainele, că-s băiat strîmtorat... Iar ultimii bani i-am împrumutat arhitectului. Eu sînt din Bolintinul de Vale, meșter zidar, și gîndeam că poate m-o trimite arhitectul pe vreun șantier din străinătate...

Echipa de șoc, – berbecul plus purtătorii, – se compune din nouă inși. Că-i și greu bolintineanul! Arătîndu-le ușa ce trebuie doborîtă, dau dispoziția de asaltare a cantonului...

Și, din clipa aceasta nefericită, totul se transformă într-un infern. Echipa, purtîndu-l pe brațe pe Vasilică Pitpalac, care, în ciuda numelui, cîntărește peste suta de kile, se avîntă spre ușa de la intrare. Iar noi, restul grupului, ne angajăm într-o goană nebună, pe urmele lor.

Bufnitura pe care-o emite impactul dintre „berbec" și lemnul ușii, ce se spulberă în țăndări, răsună atît de asurzitor, încît ne oprim o clipă pe loc. Paralizați total! Echipa de șoc pătrunde în vestibul ca-ntr-un calup de brînză. Zgomotele ce se aud în continuare mă determină să bănuiesc că ușa dintre vestibul și living-room era deschisă, deoarece vacarmul care urmează semnifică prăbușirea mobilelor din încăpere, dar și demolarea precisă a unui perete. Probabil cel dinspre coridor.

Ne avîntăm pe traiectoria echipei „berbec", pătrunzînd, fără nici o rezistență, pînă-n centrul living-room-ului. „Berbecul", bietul Vasilică Pitpalac, ne privește speriat, transformat într-un autentic basorelief. Jumătate din trup e de cealaltă parte a peretelui desfundat, iar partea cu capul orăcăie pătrunzător:

- Scoateți-mă de-aici, nefericiților, că mi-ați rupt picioarele!...

Ne conformăm dorinței basoreliefului, demolînd lejer zidul în jurul său. În clipa cînd reușim să-l extragem, Vasilică Pitpalac răsuflă ușurat, dar și adoarme pe loc, prăbușindu-se la podea.

Întrucît în living-room era cam multă lume, peste douăzeci și ceva de persoane, iar mobilele răsturnate, care-mi transformaseră cabinetul de lucru în decor de film de război, îmi răpeau orice vizibilitate, nu izbutesc să disting treimea bandiților, dar nici cealaltă treime, a victimelor.

Babacu, suit pe birou, cu ambele picioare pe mașina mea de scris, pentru a-și crea astfel un punct de observație mai eficient, pornește să strige la mine:

- Hombre! Unchiule! I-am văzut...

- Pe cine, dom'le! – devin eu imediat curios și interesat.

- Pe nenea Maxu și pe trombonist!... Cînd îl scoteați pe tovarășul din zid, Jimmy încerca să-l pocnească în cap cu trompeta pe nenea Maxu... Dar dînsul fugea cît îl țineau picioarele, și-a dispărut spre bucătărie, iar bișnițarul după el!...

- Și-ăilalți?

- Nu-s pe-aici! Poate îi aleargă pe Schiledi și Sandy Gai prin casă...

Peste cîteva secunde, organizați pe echipe, pornim și noi să alergăm prin odăile cantonului, cucerindu-le una după alta. Babane și Biba conduc un grup ceva mai dezvoltat numeric, în calitatea lor de cunoscători ai casei, eu un al doilea grup, iar Benone Trabant un al treilea, dar de șoc. Numai Pitpalac rămîne în living-room, continuîndu-și somnul binemeritat.

În goana noastră nebună prin încăperile locuinței familiei Jimbla, ne întîlnim adeseori, grup cu grup, ne mai confundăm, cînd cu bandiții, cînd cu victimele, drept care rezultă unele ciocniri neînsemnate, dar soldate cu răniți și pierderi materiale de bunuri casnice: paturi desfundate, mese sfărîmate, scaune devenite schiloade, oglinzi sparte, ferestre chiorîte și uși scoase din balamale.

Noroc că Babacu, pe care l-am avansat ca adjunct al meu, datorită staturii sale miniaturale, care îi îngăduie să se strecoare pretutindeni, mă atenționează permanent:

- Unchiule! Uite-o pe Dragodana, îl sugrumă pe Sandy Gai... Acum au fugit în dormitorul nostru...

Peste cîteva clipe, radarul îmi anunță:

- Hombre! Begibeg îl fugărește pe Schiledi... Au luat-o spre bucătărie...

La un moment dat ne întîlnim cu toții în living-room. Tustrele grupurile. Babane și Biba au rămas numai în zdrențe, dar arată splendid, murdari ca niște purceluși, plini de entuziasmul generat de

sentimentul datoriei împlinite. Benone Crosnea-Trabant, cu ochii umflați cît niște gogoșari puși la murat, gîfîie încîntat, anunțîndu-mă:

- Acum i-am prins! Sînt în mîinile noastre! Gata depanați!...

- Felicitări, nene Benone! Unde-s?...

Meșterul mecanic auto îmi arată cu degetul spre plafon.

- I-ați omorît? – urlu eu îngrozit. – I-ați expediat pe lumea cealaltă, în ceruri?... Pe toți? Banditii și victime laolaltă?

- Maestre Conan, matale glumezi? N-am omorît în viața mea o muscă, darmite niște fiare ca astea!... Sau, ce mă crezi? Au fugit în pod!

Babane mă asigură de seriozitatea afirmațiilor lui Benone.

- Unchiule, chiar așa-i! Lăsasem scara la gura podului, în coridor. Nenea Maxu a văzut-o, a strigat după Cezar și Sandy, și-au urcat-o în doi timpi și trei mișcări. Trombonistul s-a luat după ei, urmat de țicnita aia de fată și de turc... Dar au tras și scara... Iar chepengul l-au trîntit de s-a scuturat tencuiala în capul nostru... Că de-aia arătăm așa cum ne vezi...

Au căzut în capcană! Nu ne rămîne decît să-i luăm ca din oală. Fără să mai tragem de timp, gonim toți spre coridorul cu pricina. Dar sîntem atîția, încît abia mai încăpem în el...

Însă și masele își au avantajele lor. Ajutat de vreo cinci creditori, mai în putere, sînt săltat pînă la nivelul chepengului de la gura podului. Deși suporterii mei se clatină îngrijorător, probabil din pricina responsabilității ce atîrnă pe umerii lor, se simt însă mobilizați de apropiata recuperare a sumelor împrumutate într-un moment de jalnică naivitate. În aceste condiții, echipa celor cinci mă catapultează de vreo cîteva ori, dar în sus, pînă reușesc să deblochez chepengul înțepenit de bandiți. Lemnul acestuia trosnește înfiorător, însă mult mai puțin spectacular decît oasele craniului meu.

Aproape năucit, răzbesc în podul cantonului, după care mă angajez într-o muncă „de sus” infernală. Timp de-un sfert de ceas îi trag în pod pe membrii grupului. Cînd îl ridic și pe Babacu, – pe care-l lăsasem la urmă, fiind ceva mai ușor, – în plin avînt, dar cu brațele fleșcăite și tremurînd din toate mădularele, simt că-s total imponderabil. Mă sprijin, amețit, de capacul chepengului. Nefiind calculat pentru asemenea manevre, cedează în sens invers, iar eu mă angajez pe gura podului, dar cu picioarele înainte. Noroc că mă sprijin în brațele depărtate corespunzător. Ce-și face omul cu mîinile lui!...

După ce forțele reunite ale asistenței mă readuc la suprafața dușumelei podului, un zdupăit de pași ne alertează pe toți. Bandiții, văzîndu-se încolțiți, alergau după Maximilian Prior și prietenii săi, pentru a-i prinde și folosi ca mijloace de intimidare.

- Fraților! – șoptesc cu glas stins, atît din pricina extenuării, cît și pentru a nu fi auzit de urmăriții noștri. – Îi înconjurăm, îi împingem spre centrul podului și, cînd am să dau comanda „hop!”, sărim asupra lor... Și cu asta ne-am încheiat misiunea pentru ziua de azi...

Previziunile mele științifice se adeveresc. Bandiții, purtîndu-i între ei pe Max, Schiledi și Gay, se lasă încercuiți. Nici n-aveau altă alternativă la dispoziție. Noi eram peste douăzeci, iar ei numai șase. Sprijiniți de grinzile oable ale susținerii acoperișului, ne pregătim de asaltul final. Bișnițarii și ostatecii sînt acum în centrul podului. Privesc îngroziți la figurile noastre ferme, dar nespus de îndîrjite.

- Hop! – răcnesc eu, cu vocea corespunzătoare evenimentului.

Întreg grupul execută un salt magnific, năpustindu-se asupra bișnițarilor. Sub greutatea colectivului, bandiții (inclusiv ostatecii) se lasă capturați. Dar la alt nivel, decît cel așteptat. Mult mai scăzut și mai jos.

Căci grinzile cedează surprinzător (probabil din pricina impulsului administrat de picioarele noastre, întrucît le utilizasem ca un fel de rampe de lansare), iar acoperișul pornește să se turtească vertiginos peste capetele asistenței. Însă și podul se prăbușește sub noi, trosnind și pocnind îngrozitor, dar îngăduindu-ne să aterizăm direct în living-room, într-un vacarm satanic.

Cînd îmi revin din șocul căderii atît de imprevizibile, priveliștea ce mi se înfățișează ochilor e demnă de infernul lui Dante.

Plafonul nu mai există. Molozul continuă să ne plouă în cap, însoțit de mici bucățele de tencuială. Fețele și îmbrăcămintea ni s-au albit complet, de parcă acum am fi ieșit de la moară. Nu se mai poate recunoaște nimic din amenajarea interioară, atît de distinsă și elegantă a living-room-ului, deoarece mobilele sînt acoperite de scînduri frînte, lănteți făcuți țăndări, hălci de tencuială și mormane

de moloz.

Numai canapeaua-pat a scăpat cu bine. Oarecum. Deoarece, sub forța impactului, a rămas fără picioare. Însă arcurile excelente, care acum sînt vizibile, țîșnind pe ici pe colo din skaiul tapițeriei, ne oferă un adăpost relaxant. Mie, Dragodanei Tatu, dar și nepoatei responsabilului de la motel, Lili Mamulea. Deși vorba populară afirmă că „între două nu te plouă", firele de moloz fin continuă să ne curgă în creștet.

Cînd mă scutur, uimit de apariția Mamuloaicei, un nor dens de colb ne ascunde mediul ambiant. Cînd praful se depune lent și definitiv, o siluetă cunoscută, proțăpită în prag, comentează evenimentul:

- Cînd e să se-aleagă praful, praful se-alege de toate! Unde-mi ești, maestre, ia să te văd la față!

- Aici, coane Iorgule! – îl înștiințez pe Grebencea, căci el era.

- Nu de matale-i vorba, ci de marele arhitect! Să-l văz la fațadă, ca să știu dacă mai e loc!...

Happyend (pentru unii), the end (pentru filiera „Francezu”), dar în „circuit închis”

Enigmatica declarație a responsabilului de la motel nu reușește să mă trezească din naturala stare de buimăceală. Descins atît de rapid, și-n condiții absolut speciale, de la altitudinea podului, nu pot interpreta corespunzător cuvintele lui Grebencea. Cu atît mai mult cu cît confundă noțiunile. El vorbește de fațadă, în vreme ce plafonul e cel vătămat, și mai vrea să știe dacă-și găsește un loc, cînd vede și singur ce înghesuială e-n ruinele fostei camere de zi. Cred, mai curînd, că-i și el lejer năuc, din pricina spectacolului ce i se înfățișează privirii.

- Prietene Grebencea, liniștește-te și ia loc! – îl îmbii eu, deși nu mai există nici un scaun liber, toate fiind făcute praf, după cum prea bine afirmase și dînsul acum cîteva secunde.

- Unde-i maestrul? – insistă responsabilul, evident aflat sub influența cataclismului de-aici. – Să-l întreb ce-a făcut cu valiza…

Bietul Iorgu Grebencea! Trebuie să fie șocat vîrtos, de se interesează de valiza cu bani, în loc să-l preocupe sănătatea marelui arhitect, și-așa suficient de fragilă din pricina asteniei sale.

- Hai să-l căutăm împreună, coane Iorgule, – îi propun eu, – căci trebuie să fie prin sector!

Eliberîndu-mă din îmbrățișarea fatală a celor două tinere femei, care nu mă încălzește deloc, dînsele aflîndu-se într-o stare de totală apatie, deși aș fi preferat invers, pornesc să-l caut pe Maximilian Prior. Mai întîi cu organul vederii, deoarece brațele și picioarele, cel puțin deocamdată, nu-mi funcționează satisfăcător.

Întocmai ca și Dragodana Tatu și Lili Mamulea, grupul meu, de-a valma cu bișnițarii și victimele lor, zace dispersat prin toate ungherele living-room-ului, care pe unde poate și pe unde-a nimerit.

N-aș zice că-s chiar morți, deoarece clipesc nedumeriți, cu ochii lor de pește congelat și fiert, stînd nemișcați, parcă temîndu-se că, la prima încercare, se vor pomeni demontați în piese detașate. Acoperiți de moloz, țăndări de lemnărie (și alte materiale de construcție) nu mai pot fi identificabili.

Pentru a-l putea recunoaște pe Maximilian Prior, sînt nevoit să-l iau la palme pe fiecare în parte, dar și ajutat de Grebencea. Astfel, nu numai că-i scutur de praf și moloz, dar îi și mobilizez să realizeze, cît mai urgent, o priză eficientă cu realitatea.

Abia în ultimul morman de trupuri, vreo șapte laolaltă, îl descoperim pe arhitect. Benone Crosnea-Trabant îl ține în brațe, ca pe-un copil. Iar Maximilian, tot ca un copil, strînge la piept valiza cu bani.

În clipa cînd Grebencea se repede la dînsul să-l readucă la viață, trăgîndu-i niște palme mai țepene, se produc două evenimente remarcabile.

Ușa living-room-ului, care abia se mai ținea într-o balama, e dată la perete brutal, cu care prilej se și prăbușește peste Vasilică Pitpalac, rămas în dosul ei încă înainte de declanșarea atacului. Iar în prag se proțăpește o siluetă necunoscută. În timp ce individul se pregătește să vorbească, după ce amuțise la priveliștea găsită, o voce pițigăiată, dar bine cunoscută, mă strigă din pod:

- Hombre! Dă-ne jos de-aici!

Cînd privesc în direcția găurii ce ține loc de tavan, depistez la marginea acesteia trei mutrițe speriate: Babacu, Biba și Babane.

- Ce-i cu voi acolo, diavolilor? – îi interoghez eu speriat.

Babane, mai curajos, mă lămurește în stilul său caracteristic:

- Unchiule, nu te speria! Cînd am văzut că săriți asupra bandiților, am vrut să dăm și noi o mînă de ajutor, dar n-am mai avut loc! Erați atît de mulți, încît am rămas de prisos… Pe urma a fost prea tîrziu…

- Mai bine că s-a-ntîmplat așa, dragii mei. Dacă vă punea sfîntul să vă-ngrămădiți laolaltă cu noi, rămîneam fără nepoți!…

Necunoscutul, care ascultase calm dialogul nostru de la distanță, se bagă și el în vorbă, fără să fie invitat:

- Maestre Conan, fiindcă pomeniși de nepoți, am și eu unul care trebuie să fie pe-aici…

- Mă cunoști? – îl întreb eu, mirat de faptul că-mi spusese pe nume. – Cine-i nepotul dumitale?…

- Dar cum să nu vă cunosc? Nu ne-am mai întîlnit noi la Posada, la pensiunea Marița Nachtigal, și-apoi la Colțiilupchii, cînd l-am demascat pe vraciul Gulliver Naiba?...

Focalizînd mai corect imaginea necunoscutului, îmi vine imediat în minte chipul simpaticului căpitan de miliție de la Comarnic. La toate m-aș fi așteptat, dar ca să-l găsesc aici, la cantonul Valea cu Urși, la asta nu!

- Cu ce prilej pe la noi, tovarășe căpitan? – mă interesez imediat, vădit intrigat.

- În misiune, oarecum!... – răspunde căpitanul.

Văzînd chipul meu împietrit de uluire, căpitanul binevoiește să se expliciteze:

- Ți-am mai spus eu, maestre Conan! Unde te-nființezi dumneata, totdeauna se produce ceva neobișnuit, dar și catastrofic... La Posada un deces, la Colțiilupchii tulburarea ordinii publice, iar aici, după cum văd, demolarea unui bun al ministerului economiei forestiere... Hai să-ți dăm jos nepoții din pod, și-apoi îți povestesc mai departe!...

Peste vreun ceas, datorită unei munci colective și susținute, îndrumată de căpitanul de la Comarnic, dar asistat de personalitatea mea, reintroducem o oarecare ordine în living-room.

Cei mai iubitori de muncă se dovedesc, spre surprinderea generală, tocmai banditii. Jimmy, voios nevoie mare, deși știe ce-l așteaptă, activează împreună cu Dragodana și Begibeg Mehmet Ali. Strîng lucrurile deteriorate, le repun într-o aleatorie stare de funcționare, îi ajută pe membrii grupului meu să-și scuture hainele și să-și oblojească vătămăturile. Grebencea îl sprijină pe Maximilian, instalîndu-l apoi pe canapeaua fără picioare, lîngă Cezar Schiledi, Sandy Gai și Vasilică Pitpalac.

Cînd sîntem cu toții cazați, cam inconfortabil, pe marginea biroului, pe scaunele în trei și două picioare, pe unde putem, căpitanul mă privește zîmbind (probabil amuzat de mutra mea expresivă) și-și aprinde o țigară, invitîndu-mă și pe mine să servesc din pachetul său de „Snagov”, ameliorat prin superlungire. Apoi declară, adresîndu-mi-se mai mult mie:

- Drăguți nepoți mai ai, maestre Conan! Deși mi se par cam molipsiți de pasiunea dumitale pentru detectivismul amator... Dar nici nepotu-meu nu-i mai breaz!

Cu toate că ard de nerăbdare să aflu cine-i nepotu-său, – probabil vreunul din turiștii mai tineri antrenați în acțiunea de salvare a arhitectului Maximilian Prior, – țin totuși să-i demonstrez căpitanului că „detectivismul amator” profesat de personalitatea subsemnatului nu-i chiar de ici de colo.

- Molipsiți, nemolipsiți, Babane, Biba și Babacu m-au ajutat enorm la demascarea bișnițarilor... Bineînțeles, de la bun început am fost convins de neșansele treimii conduse de trompetistul Jimmy Navarrelli!...

Căpitanul devine brusc extrem de atent la dezvăluirile mele senzaționale. Chiar mă-ntrerupe:

- Mai e și alt trompetist pe-aici?

De data aceasta devin eu atent, însă nu chiar atît de brusc. Deoarece începe să-mi fîlfîie o diodă. Oarecum ezitînd, i-l arăt pe trombonistul care ne asculta spășit:

- Ne-ajunge și unul singur! El e trompetistul! Jimmy Navarrelli! „Creierul” organizației... Omul care vroia să-l jefuiască pe marele arhitect Maximilian Prior...

- Imposibil, maestre Conan, – exclamă uluit căpitanul. – Păi ăsta-i nepotu-meu...

Apoi, rănit grav în suflet de dezonoarea adusă familiei de tînărul infractor, îl cheamă spre noi, făcîndu-i semn cu degetul:

- Ia vino-ncoa, băiețaș! De cînd ți-ai schimbat numele? De-aia te-a trimis taică-tău la facultatea de științe juridice, ca să-ți fie rușine de numele lui? Nu-ți mai plăcea Ieremia Năvîrlie?... Și ce-i cu jaful asupra lui Priorcea?...

- Prior! – îl corectez eu pe căpitan. – Maximilian Prior!

- Priorcea, maestre! Că-i cunoscut pe tot cuprinsul țării!

- Dar bineînțeles! De vreme ce-a construit atîtea moteluri...

- Îmi place figura matale de stil, maestre Conan. A „construit”? Ha, ha! Vrei să zici c-a jefuit numai pe la moteluri... Păi asta-i specialitatea lui...

- Va să zică am nimerit la țanc, unchiule? – se interesează trombonistul, fără pic de rușine.

Și eu și căpitanul rămînem lejer surprinși de-atîta insolență.

Însă căpitanul, mai în profesie, îi invită pe Jimmy la confidențe:

- Ia spune tu, Ieremia, ce-i cu toată povestea asta?

În mai puțin de-un sfert de ceas, fostul Jimmy Navarrelli ne relatează, în detaliu, strania aventură în care se lăsase angrenat. Aflat într-o scurtă vacanță, se gîndise că n-ar fi rău să pună în aplicare o parte din cunoștințele dobîndite în facultate. Dar nu de unul singur, ci ajutat de doi colegi, din același an: Dragodana Tatu și Begibeg Mehmet Ali.

Deghizați în „bișnițari" bulevardiști, costumați corespunzător, dar vrînd să utilizeze unele „invenții" personale ale lui Năvîrlie, – trompeta cu radio-receptor și lunetă, precum și-un microfon miniaturizat, de concepție proprie, fiind și-un excelent electronist amator, – începuseră să-l „fileze" pe marele arhitect Maximilian Prior, intrigați de fantastica și incredibila poveste a moștenirii acestuia. De-aici se declanșaseră toate evenimentele care urmaseră, și care sînt binecunoscute cititorilor.

- Nu crezi c-am merita să fim felicitați, unchiule? – se arată mulțumit de sine tînărul Năvîrlie. – Ți-am prins un vechi client de-al matale, deși nu știam că-i chiar un înrăit escroc de moteluri. Dacă nu-l înhățam, l-ar fi lăsat sărac pe bietul Grebencea, ar fi nenorocit-o pe Lili Mamulea...

Căpitanul, în loc să se bucure de isprava nepotului, îl dojenește față de toată lumea, însă pe tonul cel mai blajin cu putință:

- N-am de ce să te felicit, nepoate Ieremie! Întocmai ca și maestrul Conan, n-ai reușit decît să pui bețe în roate activității organelor de specialitate... De ce-ți închipui că mă aflu aici? Ca să-mi dau seama cum te distrezi în vacanță? Nu, iubiții mei! „Creierul", cum se exprimă maestrul Conan, nu-i nici Jimmy Navarrelli, așa cum credea dînsul, nici Maximilian Prior, alias Priorcea, ci...

- ...Benone Crosnea-Trabant! – completez eu dezvăluirile căpitanului, pentru a-i dovedi că nu-s chiar atît de „naiv". – Sub masca unui nevinovat mecanic auto, dar în vacanță, conducea din umbră operațiile escrocilor, adică ale escrocului Priorcea...

- Îmi pare rău că te dezamăgesc, dragă maestre Conan, deși ai un oarecare aport în reușita acțiunii noastre... Escrocii sînt mai mulți... Iar „creierul" e Iorgu Grebencea, zis „Francezu", zis și Tatanașu!

Demolați interior, sîntem șapte detectivi amatori care-l ascultăm amărîți și spășiți pe căpitanul de la Comarnic. 7 magnifici! Babane, Biba, Babacu, Ieremie Năvîrlie, Dragodana Tatu și Begibeg Mehmet Ali. Iar al șaptelea magnific, cred c-ați dedus și singuri, e marele detectiv de excepție Conan Doi.

Deși, dacă stau și mă gîndesc mai bine, fără magistrala mea anchetă, fără finele mele investigații psihologice, nu s-ar fi ajuns la capturarea „creierului" bandei.

Iorgu Grebencea să fie „Francezu", Tatanașu? – Incredibil, dar totuși adevărat. Mai ales după „lecția" pe care ne-o oferă simpaticul căpitan.

- Grebencea, pe care-l suspectam de mai multă vreme, încă din timpul activității sale la „Paralela 45", s-a gîndit, la un moment dat, mai ales atunci cînd s-a pomenit promovat în muncă și numit responsabil la „Craiul Munților", c-ar fi cazul să-și extindă volumul găinăriilor. Și i-a trecut prin minte ideea sinistră de-a organiza „marea lovitură" a vieții sale, care să-l căpătuiască definitiv și pentru totdeauna. Întrucît vroia să rămînă cu mîinile curate, l-a cooptat în „afacere" pe marele specialist Priorcea, expert în escrocarea credulilor aflați în vacanță la diversele moteluri din țară...

- Tot cu figura moștenirii fabuloase și-a „Mercedes"-ului aflat în vamă? – mă interesez eu, deplîngînd sincer existența atîtor suflete bune și generoase, dar prea des interesate întru obținerea unor beneficii nesperate, de pe urma relațiilor de conjunctură.

- Cu-aceeași figură, pentru că imaginația „arhitectului" se dovedea extrem de redusă! – mă lămurește căpitanul. – Grebencea însă își rezervase un rol din cele mai importante, și-anume să declanșeze o subtilă și zgomotoasă reclamă în jurul eminentului constructor și proiectant de aeroporturi, gări și moteluri, contribuind astfel la sporirea creditului ce urma să-i fie acordat. Numai că, neîmpăcîndu-se cu rolul de subaltern și unealtă oarbă, Priorcea consideră necesară fentarea responsabilului. Cu atît mai mult, cu cît Grebencea, fiind implicat în „lovitură", nu avea cum să se plîngă de faptul c-a fost înșelat. Pentru realizarea în cele mai optime condiții a planului său, „arhitectul" își recrutează doi prieteni, „ingineri" proaspăt ieșiți din detenție, dar de profesie „găinari". Atacul înscenat, asupra „Opel"-ului, cu participarea acestora din urmă, avea ca scop tragerea pe sfoară a creditorilor naivi, dar și-a lui Iorgu Grebencea. Priorcea și acoliții săi dispăreau în necunoscut, iar responsabilul și generoșii turiști de la motel rămîneau fără bani... Din fericire însă, eminentul arhitect și-a uitat valiza cu bănuții sub pat. Și

chiar dacă n-ar fi uitat-o, tot n-ar fi izbutit nimic, deoarece eram și eu prin sector! De peste o săptămînă, urmăream de la distanță evoluția „afacerii”...

- Bun! Totul e clar, tovarășe căpitan! – îl aprob eu. – Dar Lili Mamulea, era și dînsa complicele unchiu-lui său?

- Nu, maestre Conan! Găinarii și escrocii n-au sentimentul familiei. Lili Mamulea, deși nepoată bună, era propusă tot pentru rolul de victimă... Lacomă de bani, lux și trai pe picior mare, visa să-și fructifice „economiile” printr-o căsătorie c-un individ de talia arhitectului Maximilian „Prior”... Iar unchiul Iorgu, apreciind că „nepoată, nepoată, dar banii ei mai bine ar fi ai mei”, își pusese de gînd s-o ușureze de complicatele probleme ale unui turism proprietate personală... Acum, cetățeanca Lili Mamulea va avea de reflectat mai serios asupra rostului vieții, dar și-al căpătuielii din mai știi ce...

- Magistrală analiză, dragul meu căpitan! – îl felicit eu pe simpaticul comărnicean. – Logică, eficientă, operativă... Dar mai există un aspect al cazului „Grebencea”, și anume aspectul filiera „Francezu”, cum i-aș spune eu, ironizatul dumitale detectiv amator, și la deslușirea căruia aș putea contribui masiv... Și chiar pe loc, acum...

- Aștept, maestre! – mă încurajează extrem de curios colegul meu de branșă.

- Printr-un inexplicabil concurs de împrejurări, bizar dar și nefericit pentru mine, am fost contactat acum cîtva timp, la București, de-un alt detașament al lui Grebencea... O mînă de elemente descompuse, reprezentînd cîțiva găinari de mică anvergură, însă care, antrenați de Tatanașu „Francezu”, aveau toate șansele să devină nocivi... Cred c-ar fi cazul, pe baza documentației mele, să continuăm împreună operația de neutralizare a suspomeniților, pe care zadarnic i-am căutat aici, la „Craiul Munților”... E vorba de Jorj Arvanitache, măcelar specializat în carne tocată, Durică, legumi-fructist, Coman al doilea, zis și Lică, de profesie „frate din flori”, de Mitzi, maică-sa, în permanentă căutare de soț cu buletin de București, de orfelinele Gherigogu și Flory, femei de serviciu cu ziua, precum și de Șmiț cel tînăr, posesorul unei case de bani cu cifrul uitat... Interesantă galerie, nu? Sînt mai mult decît convins că v-ar surîde o aventură în comun!...

Căpitanul mă aprobă entuziasmat:

- Sînteți invitatul meu! Poftiți la mașină... dubița e-n curte!

- Nu plecăm cu „Bombița”? – mă arăt eu lejer dezamăgit.

- Poftiți la dubiță, e-n perfectă stare de funcțiune... – insistă căpitanul.

Nedumerit, mă îndrept în direcția indicată, urmat însă de treimea nepoților mei personali, precum și de Dragodana, Begibeg Mehmet Ali și Ieremia Năvîrlie.

Parcul auto din curtea cantonului „Valea cu Urși” a sporit simțitor. Lîngă bietele noastre mașinuțe, depistez prezența unei Dacii 1300, pe care scrie „Miliție” și-a unei dubițe de tip minibus.

Iar în dubiță se află, cam înghesuiți, ce-i drept, pitoreștii mei cunoscuți, Jorj, Durică, Gherigogu, Lică, Mitzi și Flory, dar și-un individ total necunoscut, probabil Șmiț junior.

Căpitanul zîmbește ca un motan.

- Înseamnă c-am terminat ancheta noastră comună! – îi declar eu extrem de satisfăcut. – Ăștia-s indivizii despre care v-am vorbit...

- Da. I-am recunoscut imediat, după felul colorat în care mi-ați descris ocupațiile lor... Casa de bani, cu cifrul necunoscut, pe care cetățeanul Șmiț o golise de mult, după cum...

- După cum am presupus eu, încă de cînd am auzit povestea ei...

- Nu, ci după cum știau cu toții, deoarece își împărțiseră între ei banii, cu cîtva timp înainte de-a o îngropa în grădina bătrînului, dar pe care o foloseau pentru recrutarea de noi naivi, începători într-ale infracțiunii... deci, casa de bani nici nu mai exista, fiindcă fusese abandonată pe șoseaua ce duce la Curtea-de-Argeș...

- Formidabil! – mă mir eu. – După ce-i pierduseră și cifrul!...

- Pierdut, nepierdut, cifrul n-avea nici o utilitate! – mă asigură căpitanul. – El era momeala... Numai așa se explică faptul că, întreg grupul din dubiță, după ce fusese folosit la fabricarea de „Ci-co”, după rețeta personală a „Francezului”, de gogoși, pentru tonetele din parcul de distracții al motelului, fusese îmbarcat pe-un tren marfar de cursă lungă, care transporta păsări de la Periș la Baia Mare, în speranța că ouăle recoltate pe traseu, aproximativ 150 000 de bucăți, vor putea fi valorificate în gările de

tranzit... Un singur lucru nu știau proaspeții paznici, temporar angajați... Că trenul căra numai cocoși și claponi!... Și cinci zile de-a rîndul, cît a durat lenta deplasare a trenului, au căutat de ouă, pasăre cu pasăre, peste 75 000 de cocoși... Ceea ce, trebuie să recunoaștem, fusese o muncă destul de grea și migăloasă!

În jur de miezul nopții, după ce Grebencea. Maximilian Priorcea, Cezar Schiledi și Sandy Gai sînt încărcați în spațiosul autoturism al căpitanului, lîngă ceilalți colegi, ne luăm un călduros rămas bun.

Credulii de la motel pleacă și ei, după ce-și recuperează banii, încărcați în mașinile proprii. Benone Trabant mă iartă de suspiciunile pe care le manifestasem la adresa sa, iar „bișnițarii" se scuză pentru toate necazurile create personalității mele.

- Îți așteptăm cu nerăbdare romanul, dragă maestre! – îmi declară fostul Navarrelli.

- Să nu mai fi supărat, meștere, că te-am făcut de-atîtea ori „babac"! – mă roagă Dragodana Tatu, nu mai puțin explozivă decît pe vremea cînd era făptură „hippy".

Pentru răscumpărarea greșelilor, mă sărută pe ambii obraji.

- Bătrîne, – începe Begibeg Mehmet Ali, studentul dobrogean, – să știi de la mine, că-s în materie, nu ești nici bătrîn și nici apaș... M-ai uimit cu energia dumitale! Mi-a făcut plăcere să cunosc un detectiv de talie europeană! De excepție, domnule!...

Mă pupă și el. Deși nu simt aceleași reacții ca la sărutul Dragodanei, îl întreb pe indian:

- De ce-a fost nevoie să folosiți tot timpul limbajul acela mîrlănesc și miștocăresc?

- Vai de mine, maestre? Nu-ți dai seama c-a fost numai în interesul cauzei? Escrocilor, găinarilor de tot felul, le plac enorm tipii cu evidente șanse de-a li se alătura... Comportîndu-ne aidoma unor viitoare speranțe ale mediului infracțional, Priorcea și acoliții săi ne-au îndrăgit, ne-au îngăduit să-i frecventăm cît mai îndeaproape, acordîndu-ne posibilitatea de-a-i ține permanent sub supraveghere!... În viața de toate zilele, vorbim ca toată lumea, civilizat și frumos... E bine?...

Rămași singuri, în cantonul luminat feeric, dar 78% demolat, ne privim unii pe alții, nevenindu-ne să credem ochilor. Priveliștea ogrăzii, a clădirii ce fusese supusă asaltului, a living-room-ului devenit impracticabil, a plafonului ce zace pe dușumea, a acoperișului desfundat, ne transmite un sentiment absolut contradictoriu, de optimism exacerbat, vital și lejer demențial.

- Măi fratele meu, – îl aud vorbind pe Babane, – am fost tari, niște cineva. Așa unchi, ca matale, mai zic și eu! Ești mare, valoros!

Biba, în vreme ce-și scutură din păru-i bălai unele fire de moloz, vine și se cuibărește la pieptul meu:

- El Fugitivo! Nici nu știi ce bine-mi pare că i-am nenorocit pe oamenii ăia răi!... Păcat că n-am nimerit-o chiar de la început!

- Așa-i meseria de detectiv, Biba dragă.! – o liniștesc eu pe scumpa mea nepoțică. – Iscodești pretutindeni, cauți neîncetat, pînă ce, la urma urmei, dai de adevăr!... Așa cum s-a și întîmplat!

- Dar dacă nu venea căpitanul?

- Nu există! – o asigur eu. – Unde mă aflu eu, vine neapărat și miliția!...

Hombre! – se bagă în vorbă și bondocelul familiei. – Aș vrea să-ți spun ceva!...

- Babacule, să nu-mi pomenești de profiterol, că nu posed!

- De profiterol îmi arde mie? – se rățoiește miniatura Jimbla. – Mi-e o foame de-aș mînca și găină friptă, cu smîntînă și lipie caldă!...

Înghesuiți în odaia cea mai puțin vătămată, în bucătărie, mîncăm ce găsim și noi la îndemînă. Lapte prins, pîine uscată, brînză de vacă. Deși nimeni nu pare entuziasmat, sîntem totuși atît de lihniți de foame, încît ni se par bunătățile pămîntului.

Tocmai cînd sorbeam din laptele acrit corespunzător, aud un glas bărbătesc, puternic, răcnindu-mi numele.

- Bădie Conane, ești acasă? Că de ieri te tot căutăm!... Ai o telegramă...

Peste cîteva minute îi introduc în bucătărie pe nea Tilică Boieru al lui Sfetea lu' Pop, simpaticul nostru vecin, cel mai țeapăn cioban din regiune, dar și pe boieroaica sa, cumătra Gherghina. Încărcați cu două desăgi, își caută un loc, unde să-și odihnească oasele. Le cedez imediat două taburete, iar eu și cu

Babane ne așezăm pe două lădițe scoase din cămară. În ciuda așteptărilor mele, rezistă.

- Ce telegramă, boierule? – îl iau la întrebări pe nea Tilică…

- A venit poștașul la noi, că pe matale nu te-a găsit… Poftim!

Iau telegrama, o despăturesc și citesc în gura mare:

„Sosim mîine. Stop. Vă pupăm. Stop. Tanti Ralița, Penke, Felicia și Anatolie. Stop."

Boieroaica Gherghina desface gospodărește desagile, din care începe să scoată tot soiul de merinde. Miel fript, brînză de burduf, pîine de casă, urdă proaspătă. Ne privește încîntată, sesizînd bucuria ce ne cuprinde:

- Nu vă supărați c-am adus doar atît. Dar am zis c-or să vă prinză bine, mai ales că sosește vecinul Anafolie…

- Mulțam frumos, cumătră Gherghino! Pînă vine văru' Anatolie, o să gustăm și noi cîte ceva, că murim de foame… Nu vedeți ce-i la noi în casă?

- Ba am văzut, bădie Conane! – declară ciobanul. – Ce s-a-ntîmplat? V-au prădat tîlharii… V-ați bătut cu ei?…

- Mai întîi să mîncăm, nene Tilică! Lasă că-ți povestesc eu mai tîrziu… Dați-i drumul, copii! – mă adresez de data asta scumpilor mei nepoți.

Dar nu mai era nevoie. Atacaseră de mult friptura de miel. Dacă nu intram și eu, și cît mai degrabă, în competiție, aveam toate șansele să mă aleg numai cu urdă.

Pe cînd mastichez de zor, deodată îmi dau seama că nu-i ceva în regulă. Mă opresc și privesc îngrozit la Biba, Babane și Babacu. După care, observînd că nu-i preocupă starea mea sufletească, le comunic ce anume mă frămîntă:

- Fraților – nepoților, dar ce-or să spună Anatolie și Felicia, cînd or vedea ce s-a ales din cantonul lor? Unde-o să mai stăm?… Mai ales că vin cu musafiri…

Babane, suficient de calm, mă liniștește imediat:

- Unchiule Conan, noi ne-am făcut datoria. Acuma să și-o facă și ei! Îi lăsăm aici, să pună lucrurile la punct, iar noi plecăm la București, la casa matale… Noi o să îngrijim de gospodărie, iar dumneata ai să scrii la roman… E bine?… Cine știe, poate găsim și pe-acolo niște bandiți… Dacă se-alege praful de casă, cînd ne vom lupta cu ei, ne întoarcem la Valea cu Urși, că pînă atunci or s-o repare, și iar ne apucăm de lucru… Cu „Vițica" te-ai împrietenit, cu găinile te-ai obișnuit, grădina o să fie plină de roade, iar serile ne faci matale niște profiteroluri de spaimă, nebunia lumii, nu altceva…

Sfîrșit (foarte aproximativ)